

Бестселър №1 на *Ню Йорк Таймс*

АЙРИС ИОХАНСЕН

ЧЕТВЪРТИЯТ АМУЛЕТ

АЙРИС ЙОХАНСЕН ЧЕТВЪРТИЯТ АМУЛЕТ

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

С напрегнатото и бързоразвиващо се действие, изненадващите обрати на сюжета и шокиращите предателства, Айрис Йохансен е на върха на играта с новия си бестселър.

Онова, което започва като невинна мисия, се превръща в отчаяна надпревара за оцеляване...

Емили Хъдсън е признат и постигнал успех археолог. Тя пътува по света, за да спасява безценни артефакти от унищожение. Най-добрият ѝ приятел и партньор, Джоел Леви, е винаги до нея. Но един ден целият ѝ екип е нападнат. Джоел и Емили са взети за заложници от садист, твърдо решен да открие липсващото звено, което ще го отведе до легендарно съкровище. Седмици наред те се борят да оцелеят. Въпреки нищожния шанс, стигат до предела на силите си и отвъд...

ГЛАВА 1

Дарлов, Афганистан

— Това е краят. — Джоел Леви отстъпи крачка назад от камиона и въздъхна със задоволство. — А сега, можем ли вече да изчезваме оттук, Емили? Тези облаци никак не ми харесват. Последното, от което имаме нужда, е да попаднем в силна буря и пътуването ни да се превърне в загуба на време.

— Не е загуба на време — каза Емили Хъдсън и дръпна ципа на якето си. Но Джоел беше прав. Температурата бе спаднала значително през последния час, а въздухът щипеше. — Не открихме нещо ново, но онези артефакти си струват. Трябва да ги спасим, защото означават много за този народ и тази страна.

— Запази лекцията си за класа си в университета — каза Джоел. — Аз знам само, че изминахме целия път през планината, за да дойдем в този малък музей, от който като че ли никой не се интересува. И нищо чудно. Повечето от артефактите тук са само на по стотина години.

— А ти искаш да откриеш меча на Александър Велики или нова версия на Библията. — Емили направи гримаса. — И не ти изнасям лекция. Да не ме мислиш за луда? Знам, че ще бъде безнадеждно. Не знам как си получил доктората си. Ти не си учен, а бъдещ Индиана Джоунс.

— Ти просто завиждаш — усмихна се широко Джоел. — Защото също искаш да бъдеш Индиана Джоунс, но ти пречат многото работа с документация и силното чувство за отговорност. Те ти пречат да се радваш на живота. Не е трябвало да приемаш тази работа, Емили.

Тя сви рамене.

— Все някой трябва да я свърши.

— И от ООН не искаха да платят достатъчно на никого друго, че да си рискува живота. — След което се поправи. — Като теб. След тази работа ще си отида у дома, ще вода заседнал живот и ще започна да пиша мемоарите си.

— Нито един издател няма да ги купи. Та ти си само на двайсет и седем.

— Но остарях през последните пет години, през които работих с теб. Ще полежа известно време, а после Спилбърг ще купи книгата ми и ще я превърне във филм.

— Желая ти късмет.

Джоел непрекъснато заплашваше, че ще напусне, но никога не го правеше. Беше умен и начетен, но прекалено нетърпелив за университетска работа и освен това обичаше да пътува. Работата с Емили със сигурност му осигуряваше достатъчно пътуване. ООН го изпращаше в най-горещите точки по света, за да прави каталози, да потвърждава данни и да премества музейни експонати в специални центрове за съхранение, където се пазеха, докато не станеше безопасно тези културни ценности да се върнат по *домовете* си. Джоел не само имаше докторска степен по археология и антични предмети, но владееше иврит и няколко други езика от Близкия изток, с което беше незаменим за Емили.

— Но ако се прибереш у дома си, Маги ще те принуди да се ожениш за нея.

Той трепна.

— Може би ще приема още някоя задача, върху която ще работим двамата.

— Това ли е последният товар, Емили? — Ал Търнър подаде глава през прозореца на шофьорското място. — По-добре да тръгнем веднага. Струва ми се, че ще завали сняг.

— Заобиколена съм със синоптици — каза Емили и тръгна обратно към музея. — Да, това е, Ал. Вие с Дон можете да тръгвате. А ние с Джоел ще огледаме за последно, след което ще ви последваме с другия камион.

— Не се бавете — посъветва я Ал. — Повярвай ми, не искате лошото време да ви задържи в планината. Знам, ООН ни увериха, че районът е прочистен от бандити, но са грешали и преди.

Никой не знаеше това по-добре от Емили. Двамата с Джоел едва не бяха взривени в Багдад, след като военните ги бяха уверили, че районът около музея е обезопасен. Джоел се кълнеше, че ООН притискат военните да правят прибързани заключения. Артефактите в

онзи музей бяха безценни и от ООН не искаха да бъдат повредени в резултат на враждебни действия. Това щеше да бъде *неудобно*.

Но в музея бе поставена умело замаскирана бомба и не само че имаше изгубени съкровища, но Емили се озова във военната болница в Германия със сътресение на мозъка. Сега, също като Джоел, тя не вярваше на никакви доклади за мир в района.

— Досега всичко бе спокойно. А и току-що ми се обадиха, че военният ни ескорт почти е пристигнал.

Ал смръщи вежди.

— Трябваше да са тук преди часове. Трябваше да се срещнат с нас още преди да сме влезли в зоната.

— И аз така им казах. Но спрели, за да отстранят мина в едно от близките села. Вероятно ще ги срещнеш недалеч. — Махна с ръка. — Тръгвай, Ал. Ще се видим в Кабул.

Загледа как камионът се спуска по хълма, а после вдигна поглед към планината Хинду Куш на север. Великолепна планина, по чиито стръмни пътеки са минавали Александър Македонски, руски нашественици и местни разбойници. Върховете ѝ винаги изглеждаха заплашителни, но с тези буреносни облаци, кръжащи над тях, наистина не предвещаваха нищо добро. Обърна се към Джоел.

— Да се върнем да погледнем пак в мазето. Бързахме толкова много, че нямах възможност да проверя дали в стените нямаше дупки, където уредникът да е скрил разни неща.

Той я последва обратно в сградата.

— Но защо би оставил нещо ценно, след като е можел да го вземе със себе си?

— Възможно е да е взел всичко. В доклада се казваше, че е убит от бандити в опит да се измъкне от района. Но знаеш, намирали сме скрити артефакти и преди. — Не беше нещо необичайно служителите на музеите да крадат артефакти, а после да обвиняват военните сили за загубата им. — Хайде. Може би ще намерим Свещения Граал.

— Не е вероятно. — Той огледа празните витрини на изложбената зала на първия етаж. — Не открихме нищо ценно. Евтино, много евтино. Не мога да си представя дори защо им е този музей тук. Та това е само малко село в долината, което на практика е изоставено заради честите набези на бандитите.

Това бе озадачило и Емили. Районът бе открит наскоро за Обединените нации, след като цяла година в него бяха вилнели бандити и талибани. Беше странно още, че музеят изглеждаше недокоснат от насиетието, но може би наистина бе по-странно самото му съществуване тук.

— Казаха ми, че е субсидиран от Аман Немид, член на Националния съвет, роден в това село. Много се гордее с него. Той е помолил да ни изпратят, за да го спасим.

— Да спасим какво? Мисля, че уредникът би сметнал и стар плакат на „Казабланка“ за съкровище на изкуството.

— Да. И аз обичам този филм. — Тя вече тичаше надолу по стълбите. — Знам, че съм сантиментална глупачка.

— Да — каза той и я последва. — Имаш нужда от някой, който да те връща в реалния свят. Не мога да разбера защо не си цинична, като се има предвид с каква работа се занимаваш.

Тя повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че не съм? Какво признание, и то от твоята уста!

— Е, трябва да те държа в напрежение. Нямах да мога да работя с теб, ако не успявах.

— Но аз съм цинична — каза тя тихо. — Просто не мога да позволя на подозренията да ме отровят. По тази земя крачат какви ли не негодници, но има също и добри хора. Предполагам, че ако гледам право напред, към целта, може би няма да виждам заобикалящата ме грозота. — Усмихна се и му хвърли поглед през рамо. — Освен това, добрата компания помага да преглътнеш доста неща. А ти си такава в седемдесет процента от времето.

— Деветдесет.

— Осемдесет и пет.

Оглеждаше тъмното мазе. То явно се използваше за склад, както бе и в повечето музеи, но оттук бяха изнесли всичко, което бе възможно да бъде класифицирано като артефакт.

В ъгъла бяха захвърлени ръждясали земеделски инструменти, но не бяха на повече от двамайсет години и вероятно ги използваша за градината отзад. Няколкото дървени щайги, струпани до стената, вече бяха претърсени и бе преценено, че не си струва да бъдат транспортирани.

— Ти провери онази стена. Аз ще проверя тази. Ако видиш пукнатини или удебеления, които биха могли да прикриват тайни отделения, извикай ме.

— Знам каква е процедурата. — Джоел тръгна към стената и запали фенерчето си. — Но няма да открием нищо тук. Откажи се, Емили.

— Рейтингът ти току-що спадна с пет точки. Пази тишина и просто огледай. — Не можеше да обвини Джоел, че не иска да губи повече време тук. Всичко се бе объркало още от пристигането им в Афганистан. Предполагаше се, че ще ги изпратят отново в Ирак, но ето, че бяха отклонени към Кабул. После и грешката с военния ескорт и когато пристигнаха тук, музеят бе изоставен, а предполагаемите артефакти имаха толкова нищожна стойност, че бяха истинско разочарование. Е, тя можеше единствено да си свърши работата и да се надява, че следващата ѝ задача ще бъде по-приятна. Включи собственото си фенерче.

— Аз също искам да се измъкна оттук. Но трябва да съм сигурна, че не съм пропуснала нещо.

— Да, шефе — каза Джоел. — Трябва само да ти кажа, че обмислям рейтинга и качествата ти.

— Ще го преживея. — Обходи стените с лъча на фенерчето, после започна да ги опипва с пръсти. — Ще гледам отново „Казабланка“, като се върна в града, и може би ще си спомня, че на света все пак има мъже, готови на саможертва.

— От това боли. Нима не свърших работата ти по документацията, когато беше болна от грип в Чевнов? Бих казал, че онова беше огромна саможертва.

— Направи го само защото искаше да ме изнудваш до края на кариерата ми. — Това бе лъжа. Джоел бе грижовен към нея като майка — към детето си. Беше ѝ намерил добър лекар и бе свършил сам работата в Чевнов. Никой не би могъл да ѝ бъде по-добър приятел от Джоел. Щеше да бъде съкрушена и в личен, и в професионален план, ако го загубеше. — Провери стените.

— Добре. Добре. — Той ги освети с лъча на фенерчето си. — Но съм готов да се обзаложа, че Хъмфри Богарт не би си губил времето. Тук няма нищо интересно. Скука.

— А Ингрид Бергман щеше да го свърши за секунда. Тя знае какво е дълг.

Джоел въздъхна и повтори:

— Скука.

— Готов съм — каза Джоел. — Нито едно скривалище. Имаш ли нужда от помощ?

— Не. Ще се забавя още само няколко минути. — Направи няколко крачки и изгледа стената с присвити очи. — Пречиш ми.

— Ако се забавиш още малко, ще си направя лагерен огън от нещата в камиона. — Започна да духа на ръцете си, за да ги стопли. — Тук сме едва от десет минути, а вече съм измръзнал.

— Още няколко минути — повтори тя разсеяно, докато продължаваше да опипва грубата стена.

Джоел се облегна на стената с поглед, втренчен в нея. Помисли си, че тя дори не усеща студа. Щом вниманието на Емили веднъж бе погълнато от нещо, тя не забелязваше нищо друго. Точно по тази причина ѝ се възхищаваха военните и дипломатите в тази част на света. Тя притежаваше блестящ ум, бе посветена на работата си и можеше да ѝ се има доверие. Бе едва на трийсет, но работеше за ООН още откакто бе получила научната си степен. В началото работеше под ръководството на професор Кордудейн от Оксфорд, но бе поела работата в свои ръце след напускането му преди осемнайсет месеца.

Което означаваше още власт за нея. Той за нищо на света не би пожелал работата ѝ. Нямахше нищо против да бъде част от екипа ѝ, но обичаше личния си живот, а Емили просто нямаше такъв. Всеки път, когато колебливо започваше връзка, я изпращаха в друга част на света.

Защо не се бе опитал да я вкара в леглото си? Работеха в такава близост, че лесно биха могли да станат интимни. Бог му бе свидетел, тя беше привлекателна. Може би не в обикновения смисъл на думата. Бе висока и слаба, но притежаваше грация и сила, които бяха сексапилни. Кафявите ѝ очи бяха широко разположени и леко наклонени, което ѝ придаваше екзотичен вид. Обикновено не използваше много грим, но кожата ѝ бе нежна като на бебе и чиста, а късата ѝ пясъчноруса коса бе винаги блестяща.

Защо, тогава, никога не ѝ бе предложил?

Защото бе доловил уязвимостта, която се криеше под силата ѝ. Независимо че всеки ден се срещаше с грозния облик на света, тя бе мечтателка. А мечтателите бяха лесно раними. Тя искаше да вярва в един по-добър свят, притежаващ цялата красота на миналото, като пренебрегваше факта, че миналото бе също така изпълнено с насилие като настоящето.

Не, не го пренебрегваше. Но отказваше да мисли за това. Може би по тази причина той я харесваше толкова много. Тя искаше светът да е добър и правеше нещо по въпроса. Беше права, той копнееше единствено за приключенията, за вълненията и приятелството, което Емили му даваше.

А понякога, когато си вземеше отпуска, той се въргаше в сеното с Маги Неговиц, която беше сладка и сексапилна. И не толкова уязвима.

— Нищо. — Емили направи крачка назад. — Всъщност не очаквах нещо.

— Можеш ли тогава да ми кажеш защо остави топките ми да измръзнат тук?

Усмивката озари лицето ѝ.

— Защото можеше и да открием нещо. — Тръгна към стълбите. — Най-вълшебните думи, в които и да е език.

Последва я.

— Не, най-вълшебните думи са топлина, храна и секс. — Вдигна яката си, когато излязоха навън. — Бррр! — Погледът му се стрелна към планината. — Бързо приближава. Погледни облаците.

— Да тръгваме. — Тя скочи на седалката в камиона. — Със скоростта, с която шофираш, ще сме извън района, преди бурята да ни връхлети. А и военният ескорт ще ни е срещнал доста преди това. Всичко ще е наред.

— Да. — Той не помръдна, бе приковал поглед в сиво-черните облаци. Усещаше студени тръпки, които нямаха нищо общо с температурата. Гърдите му се стягаха от неочаквано връхлетяла паника. Като че ли облаците бяха живи и ги дебнеха.

Глупаво.

— Разбира се. — Най-после откъсна поглед от приближаващата буря. — Всичко ще е наред.

— Идват. — Борг легна на земята до Стонтън зад хълма, откъм шосето. — Само още няколко минути. — Вдигна карабината си. — Да стрелям ли в гумите им, за да ги накарам да спрат?

— Не, те и бездруго ще спрат. — Стонтън вдигна бинокъла си. — Имат причина. Не искаме да повредим артефактите, които превозват. — Фокусира бинокъла върху приближаващия камион. — Да, на предната седалка е тя. Емили Хъдсън. Усмива се и разговаря с мъжа до себе си. Какво е неговото име? Леви. Двамата нямат сексуална връзка, но са приятели отдавна. Отношението ѝ към него ме кара да вярвам, че докладите са точни.

— Скоро ще го видят — каза Борг. — Трябва да сме готови.

— Готов съм — отговори Стонтън. — Винаги съм готов. — Остави бинокъла. — Престани да се тревожиш, Борг.

— Не можем повече да задържаме ескорта. Ще се стоварят отгоре ни след трийсет минути.

— Трийсет минути могат да бъдат и много време. Всичко ще бъде наред.

— Разбира се. — Борг стисна по-силно карабината. Във вените на Стонтън не течеше кръв, а леденостудена вода. Бе винаги спокоен и сигурен. — Мислиш ли, че онова, което ни интересува, е в камиона?

— Надявам се. — Усмивна се. — За нея ще е много по-лесно, ако е там.

— За Бога, няма ли да изключиш Брус Спрингстийн? — запита Джоел. — Слушаш го непрекъснато. Имам нужда да си почина от него.

— Никога не си доволен. — Започна да търси из мобилния си телефон. — Мислех, че ще оцениш разликата между него и „Казабланка“. „Роден в Америка“ определено е далеч от сантименталността.

— Той има и сантиментални песни. „Танцувай в мрака“ е малко... Какво, по дяволите?! — Натисна рязко спирачките. — Това е камионът на Ал!

Емили ококори очи от ужас.

— Мили Боже!

Камионът беше прекагурен и артефактите бяха разпилени по покритото с чакъл шосе и в канавките.

— Не виждам нито Ал, нито Дон. — Джоел отвори вратата.

— Къде са, по дяволите?

— Не! — Емили го сграбчи за ръката. — Не слизай от камиона. Да се измъкнем оттук.

— Няма начин. Трябва да открива...

— Знаеш как трябва да постъпим, когато попаднем в необичайна ситуация. Ще се върнем, щом се срещнем с ескорта. Възможно е това да е капан.

— Но може и да са проклетите бандити или талибани. Ако хората ни са ранени, могат да умрат от загуба на кръв, преди да стигнем до тях. — Взе пистолета си от жабката и скочи на земята. — Остани тук. Аз ще огледам. — Закрачи към преобърнатия камион. — Извикай помощ.

Щом бе решил да провери, тя нямаше да го остави сам. Грабна „Глок“-а си и също скочи на земята.

— Внимавай, по дяволите! Недей да... — Спря рязко, като видя кръвта.

Тънка червена струйка се процеждаше от ремаркетото на камиона.

Тя забрави, че трябва да внимават. Заобиколи камиона още преди Джоел да е успял да реагира.

— Господи! — прошепна.

Ал лежеше, сгърчен, до канавката. Главата му бе почти откъсната от трупа от серия куршуми. Половината тяло на Дон бе под камиона — изглеждаше така, сякаш се е опитал да избяга. Не беше успял. Гърдите му бяха надупчени от куршуми.

— Касапи! — каза Джоел с пресипнал глас. — Не са имали никакъв шанс.

Емили откъсна поглед от телата. Телата. Толкова безлична дума. Това тук бяха нейни приятели.

— Не можем да направим нищо за тях. Трябва да изчезваме оттук.

Той не помръдна.

— Кучи синове!

Емили го сграбчи за ръката.

— Трябва да тръгваме. Сега. Може още да са...

— И са. — Тя се обърна рязко и видя висок мъж с руса коса да крачи към нея. Носеше, някак небрежно и отпуснато, автомата си АК-47. — Не вдигайте оръжието си. Моето може да ви среже на две, преди някой от вас да е натиснал спусъка.

— Ти ли ги уби? — Тя го гледаше с объркване и ужас. — Защо? Ако си искал нещо от камиона, щяха да ти го дадат. От нас не се изисква да се борим, за да защитим артефактите.

— Но, любима, имах нужда от развлечение. — Вдигна високо русите си вежди. — Как иначе можех да бъда сигурен, че съм привлякъл вниманието ти?

Говореше спокойно, небрежно дори, със слаб австралийски акцент. Но за разлика от гласа му, думите му бяха вледеняващи.

— Оставете оръжията си на земята. Много бавно.

Емили се поколеба.

— Подчини се, Джоел. — Тя остави оръжието си първа.

Джоел не помръдна за секунда, след това неохотно се подчини.

— Много умно. — Австралиеца поднесе пръсти към устата си и свирна пронизително. — Време е да проверим товара ви. Стойте неподвижно и може би ще живеете още малко.

— Копеле! — възкликна Джоел. — Убил си ги съвсем хладнокръвно.

— Разбира се. Винаги е по-добре да запазиш спокойствие, когато става въпрос за насилие. — Погледна шестимата мъже, които тъкмо слизаха по хълма. — По-бързо, Борг. Искам да знам в следващите пет минути. — Обърна се отново към Джоел. — Ако беше малко по-спокоен, можеше и да те изгубим. Видях, че дамата се опитваше да те накара да останеш в камиона. Ако бяхте по-малко емоционално ангажирани, щяхте...

— Вината не бе негова — прекъсна го Емили. — Аз вероятно бих направила същото.

— Защищаваш го дори при тези обстоятелства? Сигурно сте много добри приятели. Не мога да ти кажа колко щастлив ме прави това.

Емили гледаше как хората му изхвърлят, без ни най-малко да ги е грижа, артефактите от камиона. Трепна, когато една ваза се счупи.

— Каж ми какво търсиш. Няма нужда да чупиш всичко.

— Колко предано си вършиш работата. Пазиш, защитаваш...

— Точно така. — Трябваше да измисли как да се измъкнат. Ситуацията бе прекалено опасна и нямаше право на грешки. — Нека запазя поне останалите артефакти. Кажете ми какво искате.

— Ще го направя, ако не намерим онова, което търсим. — Извика: — Борг?

— Не е тук, Стонтън. — Нисък, широкоплещест мъж с оредяваща кафява коса скочи на земята и направи знак и на другите мъже да напуснат камиона. — Помислих, че може да е във вазата, но не беше и там.

— Вижте, нямаше нищо ценно в музея — каза Емили. — Ако някой ви е казал обратното, излъгал ви е.

— Казахта ми, че има нещо изключително ценно, а моите източници са надеждни. — Поклати глава. — Което означава, че ти лъжеш.

— Нямам причина да лъжа. Казахта ти, заповедите ни гласят да изоставим артефактите, ако нещо заплашва хората. Какво търсиш?

Той наклони глава и започна да изучава изражението ѝ.

— Чукът на Зелов.

— Какво?

— Може би името не ти подсказва нищо. Но съм сигурен, че ще разпознаеш съкровището, скрито в дръжката. Ти си експерт по руски артефакти.

— Не знаем за какво говориш — намеси се Джоел. — В музея нямаше инструменти. И със сигурност такива с кухи дръжки.

— Въобще ли нямаше инструменти?

— Имаше. Градински, в мазето. Явно са ги използвали — каза Емили. — Отиди да ги провериш.

— Ще го направя — каза Стонтън. — Много ми помогна. Впечатлен съм.

— Тогава остави Джоел да си тръгне. Няма нужда да държиш и двама ни за заложници.

Джоел изруга.

— Няма начин.

— Идеята не му се нрави — каза Стонтън. — Нито пък на мен. — Усмихна се. — Но ми харесва идеята да се измъкнем оттук. Времето ни изтича. — Извърна се. — Ще повикам хеликоптера. Доведи ги.

Борг се приближаваше към тях. Емили се напрегна. Подписваше смъртната си присъда, ако отидеше, където и да е с тези убийци. Нямаше избор. Трябваше да предприеме нещо. Хвърли се на земята и посегна към оръжието.

— О, не, кучко! — Борг се обърна рязко и я удари с карабината си в слепоочието.

Мрак.

— Събуди се. Ставам нетърпелив.

Емили се опита да отвори очи, но болката беше прекалено силна.

— Събуди се! — Някой я подхвана под мишниците и я облегна на стената.

Отвори очи.

— Така е по-добре. — Пред нея стоеше Стонтън. — Реших, че се преструваш на припаднала. Изгубихме доста време, така че е по-добре да се залавяме за работа. Работодателят ми иска отговори и никак не е доволен от мен.

Австралийски акцент, заплашителни думи.

Мъртвите тела на Дон и Ал до камиона.

Споменът я върна в съзнание. Погледът ѝ се спря на лицето на Стонтън.

— Ти си ги убил.

— Вече говорихме по този въпрос. Започваш да ме отегчаваш. — Поклати глава. — И... Изгубих достатъчно време, защото си толкова глупава да се опиташ да си върнеш оръжието. Мразя да чакам.

Тя се огледа. Стори ѝ се, че се намира в колиба.

— Къде съм?

— В планината. Всъщност доста близо до лагера на моите добри приятели, които някога плякосваха и плашеха хората в района.

— Бандитите.

— Да. Макар че Шафир Али се смята за земевладелец. За нещастие, правителството не е съгласно с него. Методите му са прекалено варварски според тях.

— В такъв случай, мога да разбера защо го смяташ за приятел. Защо не накара него и хората му да ограбят камиона ни?

— Не можех да им се доверя. Те свършиха своята работа.

— Убийствата?

— Не, това бях аз, но, разбира се, трябва да отдам дължимото и на приятелите си.

— Или пък да ги обвиниш. Не мислиш, че ООН ще стоят със скръстени ръце, нали?

— Не, но тази страна е варварска в още много отношения. Цивилизованият свят невинаги знае как да се справи с варварите, а ООН са толкова цивилизовани, че ми се повдига от тях. Тук от векове има бандити, които рушат и убиват. И справедливостта застига много малко от тях, защото познават планината като пръстите си. — Усмихна се. — Не искам да те разочаровам, но никой няма да дойде и да те спаси.

— Ти ще си разочарованият. Хора от Западния свят не могат да изчезнат просто така, безследно.

— Ще рискувам.

— Защо? Лудост е, че... — Млъкна, завладяна от страх. — Къде е Джоел? Какво си направил с него?

— Още нищо. В съседната колиба е. Реших, че така е по-удобно.

— По-удобно за какво?

— Да убедя теб. — Клекна до нея и я стисна силно за гърлото. — И него.

— Не ме докосвай. — Навлажни устни. — Казах ти, че нямам онова, което търсиш. Надникна ли в мазето на музея?

— Да, претърсихме го веднага. Сред инструментите, а те всички бяха руско производство, нямаше чук. — Ръката му се склочи още по-силно около гърлото ѝ. — Липса, която бие на очи, не мислиш ли?

— Реших, че са градински инструменти. Изглеждаха използвани. Нямахте нищо ценно в музея. Сигурно грешиш.

— Възможно е. Но работодателят ми смята, че чукът е бил там преди твоето пристигане. Каза, че е абсолютно сигурен в това. Коего ме задължава и аз да съм абсолютно сигурен. Каза да проверя всяка възможност... щателно.

— Ние не знаем нищо за никакъв чук.

— Ще трябва да ме убедиш. — Приблужи се още повече до нея, сините му очи блестяха. — А е много трудно да бъда убеден.

— Използвай детектор на лъжата. Дай ми наркотика на истината.

— Има начини да бъдат излъгани. Аз съм старомоден. Вярвам, че традиционните методи са най-добри. — Гласът му беше тих. — Да ти кажа ли какво ще направя? Ще взема приятеля ти Джоел Леви и ще му причиня такава болка, каквато не можеш да си представиш. Когато решиш, че е понесъл достатъчно, кажи ми онова, което ме интересува.

Паника.

— Какви големи очи имаш — каза Стонтън. — Уплашена си. Да имаш властта да сложиш край на чужда болка, е ужасна отговорност, нали? Кажи ми сега каквото искам да знам и кошмарът няма дори да започне.

— Защо Джоел? — запита тя с дрезгав глас. — Защо не аз?

— И твоят ред ще дойде. Но мисля, че така ще има много посилен ефект. Освен това, отдавна съм открил, че измъчването на жени има и странични ефекти. По някаква причина, то се смята за отвратително и настройва всички против теб. Изглежда несправедливо, нали? Сексистко. Ако успееш да се освободиш, ще бъда преследван безмилостно. Не, ще ми кажеш къде е, след като няколко дни *убеждавам* Леви.

— Не мога да ти кажа — извика тя, агонизираща от мъка. — Не знам нищо.

— Почти ти повярвах. Но трябва да съм сигурен. — Изправи се. — Сега ще отида в колибата на Леви. Борг ме чака. Не се опитвай да избягаш. Отвън има охрана, а лагерът на моите приятели бандитите е съвсем наблизо. — Извади мачете от калъфа, препасан през кръста му. — Мисля да започна с пръстите му. Ще чуеш писъците му.

— Не го прави. Няма никакъв смисъл в това. Той не знае нищо. Аз също. Моля те.

— Молиш ме?

— Да — каза тя несигурно. — Не го наранявай.

Той я гледаше втренчено.

— Чувствата ти са така силни. Усещанията също. Каква наслада ще ми достави да те пречупя. Молбите винаги са удовлетворителни, но понякога не са достатъчни. — Тръгна към вратата. — Ако ще проявяваш твърдоглавие, играта скоро ще загубее. И тогава ще те накарам да гледаш.

— Но ние нищо не знаем!

Мили Боже! Паниката я заля. Беше истински кошмар. Как можеше да го спре? Как би могла да го убеди? Защо копелето не искаше да ѝ повярва? Може би блъфираше. Може би просто искаше да я изплаши.

И тогава чу първия вик.

ГЛАВА 2

Две седмици по-късно

Кабул, Афганистан

— Директорът отново се обади — каза Ралф Мур, когато Тед Фъргъсън влезе в хотелската стая. — Искаше да знае защо не може да се свърже с теб на мобилния ти телефон. Казах му, че вероятно има сателитни смущения.

— Добре — отговори Фъргъсън. — Не че той ще повярва, де.

— Трябваше да приемеш обаждането му.

— И какво щях да му кажа? Че все още не можем да намерим Емили Хъдсън и Джоел Леви? Казах му го вчера, а и предния ден. Как, по дяволите, може да очаква ЦРУ да ги открие, след като военните и ООН не могат? Дори да знаехме къде са, нямаше да можем да ги хванем заради проклетите бури. — Смръщи вежди. — Ще извадя късмет, ако имам работа, когато това приключи.

Мур сви рамене.

— Компанията оказва огромен натиск върху Конгреса и медиите. Знаеш го, Фъргъсън.

— Знам само, че все още сме с празни ръце. Защо информаторите ни не могат да ни дадат никакви сведения? Сякаш Хъдсън и Леви са изчезнали от лицето на земята. Ако не са мъртви, защо не получаваме искане за откуп? Всички следи около камиона говорят, че най-вероятно са били нападнати от бандити.

— Вероятно са мъртви.

— В такъв случай ми покажи телата, по дяволите! Нека насъскаме морските тюлени срещу онези, които са извършили това.

— И най-после да се освободиш от отговорността.

Той кимна отсечено.

— Аз се разстройвам и полудявам от гняв, когато отвлекат американски граждани, като всеки друг, но няма да заема мястото на лошите момчета. Трябва или да ги измъкна от Афганистан, или да убедя света, че са мъртви.

— Обадих се на МІБ в Лондон, но и те още не са открили никакви следи — каза Мур. — Нито един от информаторите им в Средния изток още нищо не е изровил. Може би просто нямаме късмет.

— Няма начин. — Отпусна се на стола и взе телефона си. — Още не мога да се откажа. Джон Гарет все още ли живее в Лондон?

Мур изправи гръб.

— Гарет?

— Да. В Лондон ли живее?

— Доколкото знам.

— В такъв случай, запази ми място в полет до там през следващите няколко часа.

— Гарет няма да помогне. Спря да приема поръчки от нас преди три години. Не можеш да разчиташ и на парите. Има толкова много, че може да започне да гори банкноти.

— Каж ми нещо, което не знам. Контрабандата очевидно носи баснословни приходи — отбеляза мрачно Фъргъсън. — Но ще приеме тази работа. Ще се погрижа. *Имам нужда* от него. Прекарал е години в Афганистан като дете и е запазил връзките си. И познава планините като дланта си.

— Обзалагам се, че няма да успееш да го убедиш. Дойде му до гуша от нас след Колумбия.

И кой би могъл да го обвинява, помисли си Фъргъсън. Целият сценарий се бе объркал и ЦРУ бяха принудени да изоставят Гарет, който трябваше сам да се измъкне от особено рискована ситуация. Е, може би не точно принудени. По онова време гледаха на Гарет като на лесно заменим техен член.

— Ще му направя предложение, на което няма да може да откаже.

— Какво?

— Откъде да знам, по дяволите? Ще го реша по пътя за Лондон. — Набираше номера още докато говореше. Беше се сдобил с него преди седмица, когато беше станало ясно в каква катастрофа се очертава да се превърне този случай. А намесата на Гарет може би щеше още повече да усложни нещата. Нямахше съмнение, че е смъртоносно опасен и най-ефективният сред тях, но лесно можеха да изгубят контрол над него. Още ненавършил двайсет години, Гарет вече

бе наемен убиец; по-късно влезе в света на контрабандата и злоупотребите с високи технологии. Понякога, когато не му достигаха пари, приемаше поръчки от тях, но винаги държеше да има свободна воля. Изведнъж си спомни как изглеждаше Гарет, когато го видя за последен път в джунглата в Колумбия — гол до кръста, потен, с напрегнати до болка мускули и блестящи от гняв очи. Тъкмо бе разбрал, че го изоставят. По дяволите, може би дори нямаше да отговори на обаждането му.

Гарет вдигна на четвъртото позвъняване.

— Сигурно си облян в пот, Фъргъсън.

— Нещата са трудни. Искам да дойда при теб, за да ги обсъдим.

— Колко си учтив. Обикновено изискваш или изнудваш.

— Но ти винаги успяваш да отстоиш своето. Може ли да дойда?

Гарет замълча за около секунда.

— Не си ми любимец. Защо реши, че ще те приема?

— Защото отговори на обаждането ми. Защото може и да си кучи син, но не си дребнав. — Направи пауза. — И защото реших, че може би ти е скучно. Прекалено дълго живя на ръба.

Втора пауза.

— Добре, ела. Но най-вероятно ще си изгубиш времето. Не съм склонен да ти правя услуги.

— Не моля за нищо друго, освен за информация.

— Глупости. Чувал съм го и преди. — Затвори.

Фъргъсън издиша шумно и натисна бутона за край на разговора. Не осъзнаваше колко е напрегнат, откакто Гарет се съгласи да се види с него.

— Шансът е малък — каза на Мур. — Донеси ми досието на Гарет. Искам да го прочета в самолета. Трябва да намеря нещо, за което да се хвана.

— Фъргъсън идва — каза Гарет и се обърна с лице към Джек Дардън, който току-що бе излязъл на верандата. — Мисля да се върна в Лондон.

— Добре. И бездруго не си добра компания. — Дардън се настани на един от столовете на верандата. — Ще умолява ли?

— Не и ако успее да ме убеди. — Гарет стана и отиде до перилата, за да се наслади на крайбрежната ивица на Гренландия. — Мисли, че ми е скучно.

— Така е. И аз се отегчавам. Трябва да отидем до Амстердам и да ти намерим опитна курва, която да запали поне малко интерес в теб.

— Курви можеш да намериш навсякъде.

— Но на мен ми харесват холандките.

— Тогава отиди в Амстердам.

— Може би ще го направя. Не съм като теб. Обичам лесните неща. — Дардън мълча секунда — две. — Не се забърквай, Гарет. Това може да е едно голямо главоболие.

Гарет сви рамене.

— Просто ще изслушам Фъргъсън.

— Затова ли през последните два дни говори по телефона с Кариф Барук?

— Кариф е стар приятел. Прекарах четири години с него и семейството му, с племето му в планината, когато бях момче.

— Знам. И сте били винаги и във всичко заедно — от устройването на засада на руски войници до разгоряването на истински ад в Кабул. Естествено е да му се обадиш, ако имаш нужда от информация, нали?

— Любопитен съм. — Обърна се, върна се обратно до стола си и взе вестника, на чиято първа страница бяха снимките на Емили Хъдсън и Джоел Леви. — Не ми харесват пъзели, които имат липсващи части. Извикват раздразнението ми.

— И това е всичко?

— Не. — Сведе поглед към снимката на Емили Хъдсън. — Понякога наистина ми идва до гуша. Господ ми е свидетел, знам, че в живота няма абсолютно никаква справедливост. Погледни ме. Аз съм егоистичен кучи син още откакто съм излязъл от майчината утроба. Но ето ме сега, живея в охолство, защото съм се борил със зъби и нокти и съм научил всички улични номера на света. — Почука с пръст по снимката на Емили Хъдсън. — Изглежда, че е вършила само добри дела. Завършила училище с отличие и участвала в мисии, за да помогне на страните от Третия свят. През по-голямата част от живота си е рискувала главата си, за да запази културните артефакти от световното наследство. И за какво? За хора, които биха изстреляли

куршум в нея още преди да са я погледнали. — Изкриви устни. — Вместо да получи награда, вероятно ще намери смъртта си. Ако вече не е мъртва.

— Както каза, животът не е справедлив. — Дардън наклони глава. — Но защо точно тази несправедливост те тревожи толкова много?

Гарет си задаваше същия въпрос. Не познаваше нито Хъдсън, нито Леви и сърцераздирателните истории, които пресата разпространяваше през последните две седмици, не бяха основателна причина за гнева му. Това бе поредното зверство в свят, пълен с грозотия и болка. А беше решил, че вече е имунизиран. Сви рамене.

— Може би съм имал прекалено време да мисля за това. Животът без работа също не е лесен. Свикнал съм да бъда вечно зает.

— Това ли е всичко?

— Не. — Хвърли вестника обратно на стола. — Лицето ѝ ми харесва.

— Лицето ти отслабва — каза Стонтън. — Не се храниш. Това не ми харесва.

— Какво значение има? — отговори мрачно Емили. — Не даваш и пет пари дали съм жива, или мъртва.

— О, напротив. Работодателят ми ще се разгневи, ако умреш, преди да си ми казала къде е чукът.

Емили не отговори. Нямахте смисъл да отрича. Нямахте да я чуе.

— Тогава, значи ще се разгневи и бездруго. Не мога да ти кажа онова, което ми е неизвестно. Какво чудовище би ти платило, за да свършиш тази работа? Кой е той?

— Имам си делова етика. Няма да бъде честно да ти съобщя името му.

— Името му е Сатана.

Стонтън се засмя тихо.

— Няма да му кажа, че проявяваш такова неуважение към него. Може и да се обиди. — После усмивката му изчезна. — Не, състоянието ти въобще не ми харесва. — Покри я с одеялото ѝ. — Трябва да ти е топло. Навън продължава да вали сняг. И не спиш. Вече

не плачеш, не викаш, не ме молиш да пощада бедния ти приятел. Но пък от него не остана кой знае какво за пощада, нали?

— Да — прошепна Емили. — И нека Бог те изпрати в ада.

— Това не са никак мили думи, Емили. Искам днес да хапнеш нещо. Ако не го направиш, ще намеря нов начин да измъчвам Леви.

— Не би могъл да го нараниш повече.

— Знаеш, че не е така. Гледала си ме как го измъчвам. Минаха само две седмици. Няколко изгаряния, няколко части на тялото... Наслаждава ли се на гледката вчера, Емили?

— Да се наслаждавам? — повтори тя, като че ли не вярваше на ушите си. — Та ти изгори очите му, копеле!

— Помниш значи?

— Разбира се, че помня.

— Нищо друго?

Тя го гледаше объркана.

— Какво?

— Забелязах, че паметта ти блокира определени моменти. Както например един вчера.

— Ти, кучи сине!

— Ето, вече показваш дух. Изяж храната си. Искам да си добре и силна, когато отново те заведе в колибата на Леви. — Изправи се. — Двайсет минути, Емили.

Тя затвори очи. Отчаяно й се искаше да заплаче. Но той беше прав; сълзите вече не искаха да дойдат. Бе плакала прекалено много, удавена в ужас, безпомощност и вина.

Но не бе приключило. Стонтън винаги държеше на думата си. Щеше да намери начин да я накаже, като измъчва онова, което бе останало от Джоел Леви.

Седна и започна да се храни.

— Хубаво местенце — каза Фъргъсън и огледа просторната дневна, чиято западна стена бе заета изцяло от високи прозорци с изглед към морето. — Но не така огромно и разкошно, каквото мислех, че ще избереш, като се има предвид сегашното ти богатство.

— Имаш предвид доходите ми, които не одобряваш особено, нали? — усмихна се Гарет. — Много си тактичен. Забавно е. Искаш ли

питие?

— Не. — Фъргъсън изпита леко раздразнение, докато гледаше как Гарет си налива уиски. Това не бе потящият се и освирепял мъж, когото помнеше от последната им среща. Копелето бе така дяволски уверено и у дома си в тази къща, която вероятно струваше колкото Фъргъсън щеше да получи за цял живот. Завиждаше ли? Защо не? Гарет имаше всичко. Беше облечен семпло — дънки и бял плетен пуловер, но ги носеше с небрежна еlegantност. Беше в края на трийсетте, висок и мускулест и се движеше с пъргавината, която Фъргъсън добре помнеше. Тъмнокестенявата му коса бе ниско подстригана, а тъмните му очи доминираха на лицето, което привличаше вниманието. И, по дяволите, той бе по-опасен от всеки мъж на света. Понякога плашеше дори Фъргъсън.

— Компанията можеше да ти попречи да се установиш тук, нали знаеш. Трябваше само да подшушнем няколко думи в подходящите уши. Престъпниците не са добре дошли в Англия. А ти все пак си контрабандист и наемен убиец.

— Така ли? — Поклати глава. — Аз съм в пенсия, Фъргъсън. И ако се опитваш да ме изнудваш, като ме заплашваш с правителството на Нейно величество, откажи се. Пет пари не давам.

Казваше истината.

— Не те заплашвам.

Гарет се усмихна.

— Не и ако няма да извлечеш полза чрез заплахи. Не се справяш добре, Фъргъсън. Ставам нетърпелив. Давай направо на въпроса.

Фъргъсън извади папка от дипломатическото си куфарче.

— Емили Хъдсън, Джоел Леви. Отвлечени преди две седмици от бандити в Хинду Куш. Трябва да си ги върнем.

— И?

— Имам нужда от помощ.

— Да, така е. Ще имаш късмет, ако са още живи.

— Дяволите да те вземат, направихме всичко, което можахме...

— Замълча. — Ти познаваш района, имаш и връзки. Питам се дали няма да успеем да те убедим да използваш тези връзки, за да получиш информация за бандитите.

— Така е по-добре. На въпроса и почти учтиво. — Гарет отпи от уискито си. — Не са били отвлечени от бандити.

Фъргъсън замръзна.

— Какво?

— По някое време в акцията са взели участие и бандити, но са били отвлечени от чужденци.

— Убийствата са извършени с АК-47 руско производство, каквото използват бандитите в района. Отпечатъците от стъпки до камиона са от ботуши, каквито използват в едно село в планината.

— Отвлечане на вниманието.

— Кой, тогава?

Гарет поклати глава.

— Не са бандити. Не са и талибани. Нито Ал Кайда. Никой от Средния изток. Може би са англичани, ирландци или европейци... Не знам.

— Тогава кой знае, по дяволите?

Гарет сви рамене.

— Казах ви всичко, което успях да открия. Мога да продължа опитите си да намеря повече информация, но ще отнеме време. А вие нямате такава.

— Но щеше да разбереш повече, ако беше на мястото?

— Може би. — Беше свел замислен поглед към питието си. — Вероятно да.

На Фъргъсън му се искаше да удуши копелето.

— Можеш ли да ги откриеш?

— Да, така мисля.

— Тогава отиди и ни ги доведи! — процеди Фъргъсън през стиснати зъби.

Гарет се облегна назад.

— Заповядваш ли ми?

— Изглежда, че свалихме ръкавиците. — Гарет бе присвил очи и не сваляше поглед от лицето на Фъргъсън. — Нямах да промениш държанието си, ако не беше решил, че си спечелил. Не можеш да ме изнудваш, не можеш и да ме подкупиш. Вече не можеш да се добереш до мен. Какво ти остава?

— Джак Дардън — каза Фъргъсън. — Той работи за теб през последните шест години, а сте приятели отдавна. Нямах много приятели, нали?

— Имам достатъчно. Накъде води този разговор?

— Теб не можем дори да докоснем, но Дардън е оставил следи, по които бихме могли да поработим. Очевидно е поискал да бъде независим и е извършил някоя и друга контрабанда, след като си се пенсионира. Разполагаме с информация, която ще му причини проблеми с гръцкото и руското правителство.

— Доказателства?

Фъргъсън кимна.

— Писмени показания, снимки. Достатъчни, за да го тикнем зад решетките за много години. Искаш ли да видиш папката?

Гарет поклати бавно глава.

— Не мисля, че би блъфирал при тези обстоятелства.

— Не блъфирам. Отиди в Афганистан и измъкни Хъдсън и Леви.

— И ще унищожих досието на Дардън и доказателствата?

Фъргъсън кимна.

— Дардън не е важен за нас.

— Освен като инструмент за постигане на целта. За теб всички сме инструменти. Чудех се какво ли ще измислиш, за да обърнеш равновесието в твоя полза.

Тонът на Гарет бе лишен от всякаква интонация и Фъргъсън бе завладян от потискащото чувство, че се е провалил. Гарет щеше да го прати по дяволите. Може би Дардън не му бе толкова добър приятел, все пак. Не долавяше нито гнева, нито ожесточението, характерни за Гарет.

— Не се съмнявай, че ще го направя, Гарет.

— Вероятно. — Гарет довърши питието си и се изправи. — Ще ти кажа какво да направиш, Фъргъсън. Ще изтеглиш от района морските тюлени и силите на ООН, които могат да ме напълнят с куршуми. Ще се погрижиш всички да научат, че съм от добрите момчета... Поне в този случай. Хората ти не трябва дори да приближават района, освен ако не викам за помощ. А когато извикам, най-добре е да се отзовеш. Случаят не трябва да се превръща във втора Колумбия.

— Тогава нямах избор. Трябваше да се откажа от теб. Но ти успя да се измъкнеш. Ще се заемеш ли със задачата?

Гарет не му отговори.

— Довиждане, Фъргъсън.

Фъргъсън повтори.

— Ще се заемеш ли?

Гарет излезе на верандата и започна да търси номер в мобилния си телефон.

— Ще замина за Афганистан още тази вечер. Когато пристигна там, искам да ми се обади банкерът ми от Швейцария и да ме увери, че е получил папката и доказателствата, касаещи Дардън.

— Не и докато не свършиш работата.

— Няма дори пръста си да мръдна, докато не изпратиш досието в банката. Ще изпратя Дардън в банката, за да съм сигурен, че си изпълнил условието. Увери се, че си изпратил всичко.

— А какво, ако не го направя?

Гарет го гледаше втренчено право в очите.

— Ще те преследвам. Знаеш колко съм добър. Изпращал си ме на достатъчно мисии.

Фъргъсън побърза да извърне поглед.

— Сделката е може би прекалено добра за теб. — Изправи се. — Дори не знам дали ще успееш да ги откриеш.

— Ще ги открия. Разполагам с няколко следи.

Фъргъсън ококори очи.

— Излъга ме. Какви следи?

— Няма да кажа нищо нито на теб, нито на военните. Една грешна стъпка, и ще ги убият. По дяволите, самият аз ще имам късмет, ако успея да се измъкна невредим. Трябва да действам бързо. Направих резервация за Кабул още тази сутрин, веднага щом се събудих.

— Ти, кучи сине! Решил си да отидеш, а не ми спести нищо от този разговор.

Гарет сви рамене.

— Беше ми интересно какво ще използваш, за да ме заставиш да отида. — Тръгна към вратата. — Реших, че мога и да получа нещо от ситуацията, освен възможността да ме накълцат и да разпръснат частите ми из цялата планина.

— Трябва да поговорим, Емили.

Тя отвори очи и видя, че Стонтън е коленичил до нея.

— Няма никаква полза да говоря с теб. Ти не ме чуваш.

— Тогава ще говоря аз. Всъщност ще ти задавам въпроси, ти ще трябва само да ми отговаряш.

— Не знам къде е.

— Не такъв беше въпросът. — Погали я нежно по бузата. — Много се привързах към теб през тези седмици. Не мисля, че някога съм изпитвал нещо толкова... интимно. Ти си смела и прекрасна жена.

Тя потрепери от допира му, но не помръдна. През последните няколко дни той я докосваше при всяка възможност и я галеше почти с любов. Тя не обръщаше внимание. Щеше да пострада, ако оказеше съпротива.

Стонът въздъхна.

— Да, ще се разстроя, ако ми се наложи да те нараня.

— Лъжец.

— Но ще го направя — каза той тихо. — Избягах го, като се концентрирах върху Леви, но ти просто не ми помагаш.

— Не мога да ти помогна.

— Може би скоро ще започна да ти вярвам, но работодателят ми няма да бъде доволен. Освен ако не го убедя, че съм направил всичко възможно. — Проследи с пръст очертанията на горната ѝ устна. — Трябва да направим избор.

— Какъв избор?

— Сигурен съм, забелязала си, че Леви не отговаря на... стимулирането. Той умира, Емили.

— Да.

— Което ще изключи възможността да ми кажеш, каквото искам да знам, за да спра страданията му. Няма да имам извинение. — Пръстите му погалиха нежно шията ѝ. — Затова реших да оставя избора на теб. Мога да му причинявам болка още няколко дни. Мога. Много съм добър.

— Или?

— Но мога и да го пощадя и да насоча усилията си към теб. Знаеш какво ще означава това. Ти или Леви. Избирай.

Да, знаеше какво би означавало това. Беше неин ред. Виждаше приближаването му. Навлажни устни.

— Аз.

Той въздъхна.

— Да, така си и помислих. Знаех, че ще го пощадиш. А сега искам да знаеш, че много ще съжалявам за онова, което трябва да ти сторя.

Тя поклати глава.

— Не ми вярваш? Ще го докажа. Ще ти дам двайсет и четири часа, преди да започна. — Наведе глава и я целуна леко. — Знаеш ли, че мъченията за жените започват с изнасилване? Изглежда, че сексуалното насилие е върховното унижение. Но трябва да бъде достатъчно брутално, за да причини болка. За мен ще е трудно да бъда достатъчно брутален, затова ще те дам на Шафир Али, водача на моите приятели бандитите. Той много ми помогна и има нужда от награда. И няма проблем с бруталността. Разбрах, че е пребил съпругата си до смърт, защото не проявявала достатъчно ентусиазъм в любовния акт. Вероятно ще иска да те сподели с приятелите си по-късно, но утре вечер ще се посвети изцяло на теб. Защото ще те заведе в палатката му точно по това време. — Целуна я отново и се изправи. — През следващите двайсет и четири часа можеш да мислиш за това, какво ще стори Шафир с теб. Ще отида да кажа на Леви, че няма да страда повече.

Емили го загледа как излиза от колибата. Мислеше, че агонията на Джоел е накарала душата ѝ да загрубее и я е направила безчувствена, мислеше, че не би могла да изпита страх, но грешеше. Паниката се надигна в нея.

Господи, позволи ми да се измъкна оттук. Или поне ми дай сили да не се пречупя пред болката и да дам това последно удовлетворение на Стонтън.

От колибата на Джоел проехтя изстрел.

Не!

Тялото ѝ се изви в дъга, като че ли куршумът бе пронизал нея.

Ще кажа на Леви, че няма да страда повече.

Трябваше да се досети.

Мили Боже, трябваше да се досети.

ГЛАВА 3

— Време е. — Стонтън я дръпна за ръката и я изправи на крака. — Той е готов за теб. А ти готова ли си за него?

Емили не отговори.

— Откривам, че не ми се иска да те давам в ръцете му. Искам само аз да ти причинявам болка. — Стонтън я наметна с якето си. — Не трябва да измръзваш. Задава се нова буря. — Тя се обърна рязко с лице към него. — Още веднъж. Къде е чукът на Зелов?

Тя поклати глава.

— О, Емили, опитах. — Сведе глава и устните му погалиха нейните.

Тя заби зъби в долната си устна.

— Кучи син! — Той я удари с юмрук и я просна на земята. Устната ѝ се разкъса и започна да кърви.

— Малка дивачка! Ще си платиш за това.

— Поне ще плащам аз, а не Джоел — каза тя разгорещено. — Струваше си.

— Ще направя така, че да съжаляваш. — Изправи я рязко на крака и я бутна към вратата. — Искан ми се да започна веднага, но трябва да спазим уговорката.

Снегът щипеше лицето ѝ. Не виждаше нищо на крачка пред себе си, а Стонтън я дърпаше силно за ръката. Прекосиха бързо краткото разстояние, което делеше колибата от лагера на бандитите.

Той дръпна платницето на палатка, чиято задна половина бе защитена от огромни скали.

— Ето я и нея, Шафир. — Бутна я вътре. — Не я убивай. Всичко друго е разрешено. — Докосна устните си. — Дори желателно.

— Ухапала те е? — Бандитът се усмихна и се изправи. Шафир Али бе огромен, с гъста черна брада и рунтави вежди. — Имах по-добро мнение за теб, Стонтън. Ще трябва да те науча как да изискваш от нея добро поведение. Още утре сутринта ще е готова да целува краката ти.

— Това вече ще бъде забавно. Очаквам го с нетърпение. — Извърна се. — Хайде, поработи върху нея. — Излезе от палатката и спусна платнището.

— Много ти е ядосан — каза Шафир. — Мога да го разбера. Не бива да губим контрол над жените. Ако беше моя, щях да те държа гола и вързана с вериги, докато не се научиш на подчинение. Може би, ако свърша добра работа довечера, той ще ми позволи да те задържа известно време. — Тръгна към нея. — Хайде, ухапи ме, удари ме. Ще ти покажа как един мъж трябва да се държи с курвите, които не си знаят мястото. — Постави ръце на раменете ѝ. — Страхуваш ли се от мен? Защото трябва.

Миришеше на пот и кожа, а хватката му бе такава, че сякаш искаше да строши костите ѝ.

Не му обръщай внимание. Бори се с него. Опитай се да избягаш. Може би тази бе последната ѝ надежда. Щом Стонтън дойдеше за нея на сутринта, шансовете ѝ за бягство щяха да са практически нулеви.

— Кажи ми, че го искаш — каза той. — Кажи ми, че искаш да те чукам. — Тя не отговори и той стисна рамото ѝ още по-силно. — Помоли ме да го направя.

Тя го ритна с коляно в слабините. Той изсумтя от болка, тя се отскубна и затича към входа на палатката. Той я настигна и я удари с опакото на ръката си. Тя падна на утъпканата пръст, което представляваше подът на палатката. Той я удари отново. Толкова силно, че ѝ се зави свят и очите ѝ се премрежиха от болка. Почти не го виждаше, когато я обърна по гръб и се надвеси над нея.

— Бягаш от мен? — Извади ножа си от калъфа, препасан през кръста му. — Трябва да се погрижа да не го направиш отново. — Заби ножа в левия ѝ прасец.

Болката я разкъса и тя изпищя пронизително.

— Точно така — каза той, издърпа ножа и го заби в земята до тях. — На Стонтън ще му хареса да чуе писъците ти. Ще държа ножа наблизко, в случай че отново ми се прииска да те понижа. — Разтвори яката ѝ и разкъса блузата ѝ. — Може би гърдите ти... — Наведе глава и лицето му се зачерви. — Ухапала си Стонтън така, че си му пуснала кръв. Мислиш ли, че ще е доволен, ако ухапя това хубаво зърно до кръв?

Ножът, забит в земята, беше в обсега ѝ.

Чакай. Това му харесваше. Искаше да я нарани. Трябваше да се престори, че изпитва болка. Трябваше да му покаже, че е безпомощна. Да отвлече вниманието му.

Болката разкъса зърното ѝ, когато той заби зъби в него. Стонът, който нададе, не беше преструвка.

Той вдигна глава и облиза кръвта от гърдата ѝ. Очите му блестяха от удоволствие.

— А сега другата.

Заби зъбите си дълбоко. Тя извика и изви гръб в дъга.

Ръката ѝ се склочи около дръжката на ножа. Заби го здраво в ребрата му.

Той издаде звук на ранен бик и вдигна рязко глава. Тя успя да се отскубне и да се изправи на крака.

Трябваше да избяга от палатката. От него.

Но забитият в плътта му нож не можеше да го спре. Беше се изправил на колене и протягаше ръка към автомата си, който бе подпрян на стената на палатката.

— Кучка! Ще те напълня с...

Главата му се изви рязко, когато една ръка стисна врата му отзад. Само едно движение и вратът му беше счупен.

Емили гледаше втренчено, неспособна да помръдне, изумена. Всичко се бе случило прекалено бързо. Съзнанието ѝ не бе успяло да го регистрира. Не бе видяла мъжа, преди да извърши убийството. Високи скули, тънки устни и изострено изражение. Тъмни дрехи, тъмна коса и тъмни очи, които блестяха на светлината на свещите.

Ангелът на смъртта.

— Вземи автомата и мунициите, които успееш да намериш. — Непознатият издърпа трупа на Шариф Али до стената и го покри с одеяло. — Ще се върна за теб след минута.

— Чакай. Кой си ти?

— Джон Гарет. ЦРУ ме изпратиха да ви измъкна двамата с Леви. Свобода за нея, но не и за Джоел.

— Много закъсня. Джоел е мъртъв — каза тъжно.

— Разбрах го днес, когато кацнах и се свързах с хората си. — Отиде до задния край на палатката и понечи да се промуши през разреза, който беше направил. — Закопчей се и вземи оръжието.

Тя побърза да закопчее блузата и сакото си и се изправи. Едва не припадна, когато непоносима болка проряза прасеца ѝ. Бе така изумена от хода на събитията, че бе забравила за раната си. Но нямаше да може да я забрави повторно. Пулсираща болка. Нави крачолите на панталоните си. Беше грозна рана, но кръвта бе оскъдна. Ножът бе разрязал най-дебелата част на прасеца ѝ. Нямаше време да се превърже сега. Прекоси палатката с куцукане и взе автомата АК-47. Имаше мунции в кутията до леглото. Взе и тях.

— Вече можем да излезем. — Гарет се беше върнал. Носеше раница и карабина. — Добре е, че си с ботуши. Това ще помогне. — Бръкна в джоба си и извади ръкавици и вълнена шапка. — Сложи ги. Шапката също е много важна. Топлината на тялото бяга през главата.

— Знам. — Нахлупи шапката ниско над ушите си. — Израснала съм в гората.

— Добре. Но гората не е така дива като този тук терен. Ще прехвърлим скалите зад палатката и ще поемем по пътеката, която води до рудната мина близо до планината.

Тя сложи ръкавиците на ръцете си.

— Вилнее снежна буря. Разполагаш ли с транспорт?

— Не. Няма такъв наблизко. Ако имах транспорт, нямаше да мога да стигна дотук. Щяха да узнаят и да те отведат. Да вървим.

Тя тръгна към него, но после спря.

— Първо трябва да свърша нещо.

Той смръщи вежди от нетърпение.

— Какво?

Тя вдигна трепереща ръка към главата си. Беше ѝ трудно да мисли.

— Има един мъж. Стонтън. Трябва да го убия.

— Сигурен съм, че имаш причина, но нямаме време. Да вървим.

— Ти не разбираш. Не може да му позволим да живее. Трябва да го убия.

Той изруга.

— Няма да рискувам живота си, нито пък твоя, само защото копнееш за отмъщение. Ще го получиш по-късно.

— Вилнее буря. Той мисли, че в момента онази отрепка ме изнасилва и измъчва. Няма да очаква нападението. Ако не го убия сега, може и да се измъкне.

— Не. — Гарет прекоси палатката и застава пред нея. — Чуй ме. — Взря се в очите ѝ и каза тихо: — Не мислиш трезво. Ранена си и си в шок. Няма да стане. Не сега. Ако се наложи, ще те просна в безсъзнание и ще те изнеса на ръце оттук.

Щеше да го направи. Усещаше, че е способен на насилие. Беше го видяла да убива човек.

Ангелът на смъртта.

— Май знаеш всичко за убийствата — каза тя, обзета от неспокойствие. — Ако дойда с теб сега, ще ми помогнеш ли по-късно да го открия и убия?

Гарет дълго я гледа.

— Сигурно си преживяла истински ад тук.

— Ще ми помогнеш ли?

Той сви рамене.

— Защо не? — Тръгна към прореза на палатката. — А сега, можем ли вече да оставим известно разстояние между нас и тези копелета? Искам да сме се отдалечили достатъчно в следващите шест часа, които остават до избухването на Cd4.

— Експлозивни?

— Поставих достатъчно взривни материали в палатките и превозните средства, за да предотвратят преследването.

— И в колибите ли?

— Не. Не можах да се доближа достатъчно. — Изкриви устни. — Значи не можеш да разчиташ, че Стонтън ще бъде взривен. Съжалявам.

— И би трябвало. — Закуцука към него. — Никой не заслужава повече от него да умре.

— Какво се е случило с крака ти?

Тя кимна по посока на мъртвия.

— На Шафир не му хареса, че се опитах да избягам от него. И ме прободете в прасеца за наказание. Не видя ли?

— Не. Дойдох, когато ти заби ножа в него. Ще можеш ли да вървиш?

— Не е толкова зле. Мога да вървя.

Той хвърли поглед на бандита.

— Кучи син!

— Да. — Тя срещна погледа на Гарет. — Но е нищо в сравнение със Стонтън.

Той изучава известно време лицето ѝ, преди да извърне поглед.

— В такъв случай, може би е добре, че Стонтън скоро също ще бъде мъртвец. — И изчезна през процепа на палатката.

Да, Гарет можеше да ѝ помогне. Последните му думи бяха произнесени тихо, но заплахата не би могла да бъде по-очевидна.

Ангелът на смъртта...

Емили и Гарет бяха само на няколко метра отвъд скалите, когато сред обилно падащия сняг се появи фигурата на мъж.

— Изведе ли я?

— Да. Казах ти да изчезваш оттук, Кариф. Нататък мога да се справя и сам.

— Не бъди такъв егоист. — Мъжът се усмихна и тъмните му очи заблестяха. — Забавлявам се за първи път, откакто ти напусна моята планина. Започвах вече да скучая.

— Изчезвай, по дяволите! Прибери се у дома си и дръж устата си затворена.

— Както кажеш. Исках само да се уверя, че си е струвало да рискувам живота си. — Кимна на Емили. — Той ще те отведе у дома ти. Имай му доверие.

Не изчака отговор, а се обърна и само след миг бе обгърнат от плътната пелена на снега. Тя гледаше втренчено след него.

— Но той е афганистанец. Можеш ли да му имаш доверие?

— По дяволите, да. Точно Кариф откри къде те държат. Но му казах да си отиде у дома и да си държи устата затворена. Племената тук не обичат някой от техните да си има работа с външни хора. Точно затова и ЦРУ не са успели да те открият. — Гледаше право напред. — Хайде. Губим ценно време.

— Окей? — извика Гарет през рамо към нея.

Тя едва го виждаше на пътеката пред себе си.

— Да. — Това бе лъжа. Снегът щипеше болезнено бузите ѝ, тя трепереше от студ. Вървяха от часове и изтощението вече парализираше крайниците ѝ. — Колко остава?

— Още десет минути и ще стигнем до мястото, където съм скрил джипа — каза Гарет. — Продължавай да вървиш.

Продължавай да вървиш, помисли си тя, вкочанена от студа. Лесно е да се каже. Щеше да има късмет, ако успееше да се задържи права. Имаше само една добра новина в нещастията — вече не усещаше болката в прасеца. А може би това не беше добре? Може би краката ѝ бяха толкова измръзнали, че бяха станали безчувствени?

— Имаш ли нужда от помощ? — извика Гарет през рамо.

Да. Но ако Гарет бъдеше принуден да ѝ помогне, щяха да се забавят.

— Не. — Наведе шава, за да попречи на снега да я заслепи, и продължи да върви. — Нека по-скоро стигнем до проклетия джип.

— Извикай, ако промениш решението си. Не искам да се наложи да се върна и да те вдигна от земята.

— Няма. Млъкни. Трудно се диша в този вятър, какво остава да се говори.

Той замълча.

— Съжалявам. Ще се опитам да не бъда така многословен. — Снегът отново го обгърна и го направи невидим. — Следващото, което ще чуеш, е, че сме стигнали.

Като че ли някога ще кажеш нещо подобно, помисли си Емили. Беше казал десет минути, но на нея ѝ се сториха като десет часа.

Продължавай да вървиш.

Не падай.

Скоро ще свърши.

Не виждаше нищо. Сняг. Вятър. Лед.

Не падай.

— Хайде. — Гарет неочаквано се озова до нея и я прихвана през кръста. — Стигнахме. Още само няколко крачки.

Видя очертанятията на джипа. Съвсем близо. Слава Богу.

Той отвори вратата на джипа и ѝ помогна да седне.

— Ще се стоплиш веднага щом запаля мотора. — Заобиколи и скочи на шофьорската седалка. — Дръж се.

Топлина? Идеята ѝ се струваше невероятна в този момент. Господи, искаше ѝ се да спре да трепери.

— Къде ще ме заведеш?

При първия опит да запали двигателя той се задави. Гарет опита отново и този път успя.

— Далече от тази планина. В подножието ѝ ни чака мой приятел с хеликоптер.

— Как е летял в това време?

— Трудно. Но бурята не е така силна на юг. Няма да е толкова зле, щом веднъж слезем от планината. Доберем ли се до долината, ще стигнем и до Кабул. — Протегна се и взе одеяло от задната седалка. — Загърни се. Ще ти помогне, докато не заработи парното отопление. — Смръщи вежди. — Престани да трепериш, по дяволите.

— Не бъди глупав. Не мислиш, че щях да престана, ако можех? — Загърна се плътно с одеялото. Едва го усещаше. Беше слаба преграда за студа. — Мислиш ли, че вече са по петите ни?

— Не. Експлозивът още не се е задействал. Минаха малко повече от четири часа. Би трябвало да имаме време да стигнем до хеликоптера. Ще бъде наистина лош късмет, ако някой нахълта в палатката на Шафир, а като се има предвид, че всички са знаели за намеренията му към теб, съмнявам се това да се случи.

— Четири часа. Стори ми се по-дълго... — Облегна се назад. — Много съм... уморена.

— Не можеш да спиш! — каза той остро. — Аз трябва да шофирам и няма да мога непрекъснато да проверявам дали не си изпаднала в хипотермия.

— Няма да заспя.

— Дяволски си права! Няма! Говори ми. Говори ми, без да спираш.

— Какво искаш да ти кажа?

— Няма значение. Разкажи ми за семейството си. Баща ти е бил много известен фотограф, нали така?

— А ти откъде знаеш?

— Известна си. Медиите те превърнаха в знаменитост, нещо като лице на ООН. Когато се върнеш в цивилизацията, папараците ще се избият, за да стигнат до теб.

Не ѝ беше хрумвало, че може да се изправи срещу кошмара на популярността.

— Не — прошепна. — В момента не мога да се справя с подобно нещо.

— Не мисли за това. Искях да обостря сетивата ти, да те събудя, това е всичко. Разкажи ми за баща си.

— Всъщност не искаш да знаеш.

— Говори ми.

— Той беше прекрасен човек. Бяхме най-добри приятели. Беше като омагьосан от древността и античните предмети и ме вземаше със себе си навсякъде по света, където го изпращаха да прави снимки.

— Харесваше ли ти?

— Да. Но най-много ми харесваха снимките на дивата природа за „Нешънъл Джиографик“. Тогава бяхме съвсем сами. Прекарахме седмици из горите, дебнехме и чакахме, докато не направеше наистина най-добрата снимка.

— Звучи страхотно. А майка ти?

— Тя се развела с него, когато съм била на две. И умряла четири години след това.

— Баща ти още ли е жив?

— Загина в автомобилна катастрофа, когато бях в колежа. Ужасна нощ. Разкъсваща сърцето и душата нощ.

— Той все още ти липсва.

— Разбира се, че ми липсва. Много го обичах. И винаги ще ми липсва. Не забравяш хората, които си обичал просто защото вече не са с теб. И ти вероятно го знаеш.

— Така ли?

Тя разтри слепоочията си.

— Всъщност не знам. Не знам нищо за теб.

— Не се и налага да знаеш нещо за мен. Единственото, което трябва да знаеш, е, че в този момент си в безопасност с мен. — Сви рамене. — Останалото може да дойде и по-късно. Стопли ли се вече?

— Още не.

— Това не е добре. Ще трябва да пореботим по въпроса. Говори. Разкажи ми за първата си задача в ООН. Къде те изпратиха?

— В Етиопия. Толкова тъжно... Онази изсъхнала и съсухрена земя и умиращите деца. Не искам да мисля за това сега.

— Разкажи ми, тогава, за следващото си назначение.

— Уморена съм. Обещавам, че няма да заспя.

— Продължавай да говориш. Следващата ти задача.

Нямаше да се откаже, а тя бе прекалено изтощена, за да спори с него. Опита се да се концентрира.

— Югославия. Музеят бе почти напълно разрушен, но няколко вази бяха оцелели сред останките. Някои от тях бяха наистина безценни... и трябваше да...

— Ето го и хеликоптера. — Гарет натисна рязко спирачките. — Да се качваме.

— Не трябва ли да продължавам да говоря? — запита тя. Беше като замаяна от много алкохол. Не бе забелязала, но снеговалежът постепенно бе намалял. Виждаше съвсем ясно червено-белия хеликоптер на няколко метра от себе си. Отвори вратата.

— Това е добре. Не разбирам как понесе... Сигурно много си се отегчил.

— Не, не се отегчих. — Помогна ѝ да слезе от джипа и извика на мъжа, който току-що беше слязъл от хеликоптера.

— Отвори вратата, Дардън. Тя не е в добро състояние. — Взе я на ръце и закрачи към хеликоптера. — Трябва да я види лекар.

— Хипотермия?

— Може би. Но съм готов да заложа на закъсняла реакция на шока.

Осъзна, че говорят за нея.

— Просто ми е... студено.

— Да — каза Гарет. — И ние ще се погрижим за това.

— Къде е Леви? — запита Дардън.

— Мъртъв е. — Гарет я остави внимателно на пода на хеликоптера в задната част. — Убит е в деня, преди да стигна там.

— Трябваше да се досетя — прошепна Емили. — Стонтън нямаше вече нужда от него. Избор. Той ми даде избор. Трябваше да се досетя.

— Шшш. Тихо — каза Гарет. — Измъкни ни оттук, Дардън.

— Точно така. — Дардън забърза към пилотската кабина. — Има одеяла в багажното.

— Трябваше да се досетя.

— Емили, трябва да се стегнеш — каза Гарет тихо. — Забрави за Леви. Трябва да се концентрираме върху усилията си да бъдеш добре.

Да забрави за Джоел?

— Не мога да забравя... — Той разкопчаваше якето ѝ. — Какво правиш?

— Трябва да съблечем мокрите ти дрехи и да те стоплим. Окей?

— Пет пари не давам. Няма значение. — Затвори очи, но виждаше единствено изражението на Стонтън, когато излизаше от колибата. — Искам да не може вече никого да наранява. Трябваше да се досетя.

— Това вече няма значение. — Той я събличаше бързо. — Леви е мъртъв, но ти си жива. И ще останеш жива. Не преминах през всички тези трудности, за да те изтърва сега.

— Не искам да умра. Не мога... — Пое си рязко въздух.

Топла плът до измръзналото ѝ тяло. Отвори широко очи.

— Телесна топлина — каза той, като подчертаваше всяка сричка. — Най-бързият начин да те стоплим. — Дръпна одеялото така, че да покрие и двамата им. — Иска ми се да кажа, че няма и намек за сексуалност в действията ми, но това не е вярно. Не съм способен на такова откъсване от реалността. Мога само да обещаая, че няма да позволя нищо да попречи на изпълнението на задачата ми. А сега се отпусни.

Да се отпусне?

— Не мога. Чувствам се... странно.

— Не бих могъл да бъда по-съгласен с теб. — Погали я по косата, после я втъкна зад ушите. — Не си спомням кога за последен път съм бил гол с жена, която да е така наранена като теб. Това трябва да ме отрезви. — Стисна устни. — Но вместо това извиква гняв у мен. Иска ми се да отида там и да застрелям този, който ти го е причинил.

Тъмната му коса бе рошава, очите му блестяха на слабото лице. Бе толкова близо до нея, че виждаше чувствената извивка на устните му и усещаше косъмчетата по гърдите му. Стана ѝ трудно да диша. Извърна глава.

— Ти уби един от тях.

— А, да. Шафир.

— И ми обеща да ми помогнеш със Стонтън. — Погледна го отново. — Ще спазиш ли дадената дума?

— Обикновено не я нарушавам.

— Това не е отговор. Можеш да кажеш всичко, което искам да чуя, за да ме измъкнеш отгук. Трябва да ми отговориш.

— Какво ще направиш, ако те излъжа?

— Пак ще го преследвам. Само ще ми е необходимо повече време.

— Ще се обадя на Фъргъсън от ЦРУ и ще му кажа къде е Стонтън. Може би той ще успее да го ликвидира вместо теб.

— Не успяха да го спрат преди. Не успяха да спасят Джоел. — Направи пауза. — Каза, че си работил за ЦРУ. Някога. Защо и тази задача?

— Фъргъсън ме изнуди.

— Как.

Той се усмихна.

— Ако ти кажа, ти също ще можеш да ме изнудваш.

— Не приличаш на човек, който лесно може да бъде принуден да извърши нещо, което не иска.

— Ще се изненадаш. Философията ми е винаги да правя това, което трябва. А после да се погрижа трудът ми да бъде добре заплатен.

— И трябваше да спасиш мен и Джоел.

— Точно така. — Ръката му продължаваше да гали косата ѝ. Съвсем леко. — Трябваше да го направя. Нямах избор.

— Но имаш избор дали да ми помогнеш сега.

— Всъщност не. Винаги спазвам дадената дума. В моята работа е жизненоважно да вдъхваш доверие. В противен случай, печалба няма.

— Каква работа?

— Контрабанда и други незаконни дейности.

— Ти си контрабандист?

— Вече се оттеглих. — Усмихна се. — Но животът ми ме е направил достатъчно квалифициран да те измъкна сега. По-топло ли ти е вече?

По-топло ѝ беше, осъзна с изненада. Не знаеше точно кога си е отишъл студът, но тялото ѝ, притиснато до това на Гарет, бе почти пламнало от горещина.

— Да, можеш вече да ме оставиш.

— За малко. — Седна, зави я с одеялото и подпъхна краищата му под нея. — Студът вероятно ще се върне. — Изправи се и отиде до багажното отделение. — Ще трябва първо да се погрижим за теб.

Чувстваше се съвсем удобно с голотата си, докато тършуваше из отделението. Беше красив, прекрасен мъжки екземпляр — стегнати

задни части, мощни бедра, прасци и рамене. Напомняше ѝ за статуята на Аполон, която бе спасила от музей в Сараево. Но Аполон бе бог на Слънцето, а Гарет бе обгърнат в мрак, дълбини и загадки.

Той се обърна към нея и тя побърза да извърне поглед от долната половина на тялото му. Втренчи очи в комплекта за първа помощ. Той се засмя тихо.

— Казах ти, че невинаги мога да бъда хладнокръвен и обективен. Не е в природата ми. — Коленичи до нея. — Трябва да почистя раните ти и да им поставя антисептичен препарат. Включително и тези на гърдите ти. Ще отнеме само минутка. — Дръпна внимателно одеялото надолу. Стисна мрачно устни, докато гледаше наранените ѝ и подути зърна. — Кучи син! Ухапа ли те?

— Да.

— Човешките ухапвания могат да бъдат много по-болезнени от животинските. Обзалагам се, че Шафир е бил отровен като кралска кобра. Препаратът може да щипе. — Почисти внимателно всяко зърно, след което ги намаза с антибиотичен мехлем. След това повтори процедурата с раната на крака ѝ. — Това е. — Покри я отново и седна на пети. — Или не? Имаш ли и други рани? От Стонтън?

— Само порязаната ми устна.

Той замълча за миг.

— Не са те изнасилили?

— Не, Стонтън ми го спести. Въобще не бях наранена. — Затвори очи. — Цялото страдание беше за Джоел.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не.

— Ще се почувстваш по-добре, ако споделиш.

— Не.

— По дяволите, отново започваш да трепериш.

— Просто ми дай време. Не мога да говоря за това сега. Няма...

— Шшш. — Той я прегърна отново и зави и двамата с одеялото. — Не трябва да говориш за нищо, което не искаш. Просто престани да трепериш.

— Болеше го. Джоел изпитваше ужасни болки, а аз не можех...

— Знам. — Притисна я към себе си. — Ще става все по-добре, Емили.

— Прекалено е късно. Той е мъртъв. Не може да стане по-добре.

— Не за него, за теб. Както е било с баща ти. Болката няма да е така остра и мъчителна след време.

— Не беше както с баща ми. Баща ми е умрял мигновено. Не, с Джоел не беше така.

— Шшш. Аз няма да говоря за Леви, нито пък ти. — Устните му докоснаха челото ѝ. — Ще лежим тук и ако можеш, ще заспиш.

— Ти не искаш да заспя.

— Не. Не исках да изгубиш съзнание тогава. Не можех да те наблюдавам непрекъснато. — Загърна я. — Но сега мога.

Нежност. Странно, че този ангел на смъртта можеше да показва нежност.

— Мил си с мен.

— Понякога и аз имам добри моменти. Мисля, че видът на онези ухапвания ме разстрои. — Притисна се в нея и прошепна: — И в онзи момент реших да ти дам подарък.

— Подарък? Не искам никакви подаръци.

— Този го искаш. — Задържа погледа ѝ. Деляха ги само сантиметри. Тя се чувстваше така, сякаш очите му я привличаха. — Ще спазя обещанието си. Ще ти дам Стонтън. Няма да се спра, докато не го видя мъртъв.

Не можеше да откъсне поглед от него. Почти виждаше как опасният, смъртоносен мрак се вие като аура около него, както беше и когато бе убил Шафир Али.

— Да, искам този подарък. — Тя затвори очи. — Благодаря ти.

— Не мисля, че досега са ми благодарили за това, че съм убил човек.

— Няма нужда да го убиваш. Аз ще го направя. Просто трябва да го намеря.

— Мисля, че съм по-квалифициран от теб за тази работа. — Наведе глава към нея и я дръпна към себе си. — Нали?

— Да.

Беше спряла да трепери и започваше да усеща как по тялото ѝ отново се разлива топлина. Какъв зловец отговор на още по-зловецо обещание. Но не бе по-странно от връзката, която се зараждаше между тях. Лежеше гола в ръцете му и се чувстваше... съединена с него.

— Знаех го още в мига, в който те видях. — Притисна се в него, пое топлината на тялото му, силата му, потоци се в мрака. — Ангелът

на смъртта...

ГЛАВА 4

— Шафир е мъртъв — каза Борг на Стонтън. — Има прободна рана от страни, но е умрял от счупване на врата. — Направи пауза. — Жената е изчезнала.

— Кучи син! — Стонтън очакваше подобна новина още в мига, в който експлозиите започнаха да разтърсват лагера. Погледна прехвърчащите искри, които пелената от сняг не можеше да скрие. — Превозните средства?

— Всички са повредени, с изключение на караваната, която е най-близо до колибата. Шестима от хората на Шафир са мъртви.

— Не давам и пет пари за тези проклети задници. — Обаче не искаше да бъдат заловени по-късно и да се разприказват.

— Кажи на всички да дойдат в колибата, където държах жената. Ще им дам достатъчно пари. Искам да се разпръснат и да тръгнат към границата с Пакистан.

— Няма ли да ги пуснем по дирите ѝ?

— Нима мислиш, че е избягала сама? Използван е експлозив С-4. Някой е дошъл за нея. Вероятно са били много, в противен случай нямаше да се осмелят да нанесат удара. Имаме време да поправим щетите.

— Може би е по-добре да прежалим загубите — предложи Борг колебливо. — Седмици наред не можа да я пречупиш. Може би наистина не знае нищо.

— Нямах възможност да се уверя, по дяволите. — Гневът го завладя, като си спомни онези последни мигове, преди да я подхвърли на Шафир. — Не можах да поработя директно върху нея.

— Не очакваше подобно развитие на нещата. Бурята и...

— Извинения? Той няма да приеме никакви извинения. — Както и самият Стонтън. Никога преди не се бе провалял в изпълнението на задача, нямаше да се провали и сега. — Опитва се да не ми плати нито цент, докато не му доставя чука, обаче няма да стане. Ще трябва да плаща разходите ми. Проклетият чук трябваше да е тук. Освен това,

според него тя знае къде е. — Докосна устните си там, където проклетата кучка го бе ухапала, и каза с ожесточение и злоба: — Е, той ще получи каквото иска. Тя ще ми каже всичко, което знае. — Обърна се. — Опаковай багажа. Ще вземем караваната и ще видим дали не можем да я настигнем. Сигурно се придвижват пеш. Щяхме да разберем, ако превозни средства бяха наближили лагера.

— След като платиш на хората на Шафир?

— Да. Увери се, че всички ще дойдат в колибата. Искам всички да ме чакат там.

— Ще бъдат там. — Борг се обърна с лице към горящите палатки. — Ще имат нужда от парите. Но са поне четирийсет души. Ще ти струва скъпо.

— Не, няма. — Усмихна се. — Не разполагаме с Cd4, но все още имаме от експлозива, който използвахме, за да спрем камиона. Ще го поставя, докато ти събираш хората.

Борг ококори очи.

— Ще взривиш колибата?

— Защо си изненадан? Това е най-доброто решение на проблема. Няма свидетели, няма кой да се разприказва. — Обърна се. — Събери ги бързо. Трябва да тръгнем по следите на онази кучка.

Емили бе заспала. *Сънят ѝ е неспокоен, на пресекулки*, помисли си Гарет. Не можеше да очаква друго.

Отскубна се внимателно от Емили и коленичи. Загърна я плътно в одеялото, после се изправи и започна да се облича. Скоро щяха да кацнат и трябваше да говори с Фъргъсън.

Емили промърмори нещо и протегна ръка към него изпод одеялото. Имаше нужда от него?

Коленичи отново и взе ръката ѝ. Тя веднага притихна. Той седеше и я гледаше, чакаше отново да заспи дълбоко. Несъзнателният ѝ жест на нужда и доверие го бе изненадал.

Мили Боже, отнасяше се с него като с бащата, когото бе загубила преди толкова много години.

Не, никога не бе гледала на баща си като на ангела на смъртта. Онова, което ставаше между тях, нямаше нищо общо с родителските чувства.

И от двете страни.

Освободи предпазливо ръката ѝ и се изправи. Зачака, втренчил поглед в нея. След миг се извърна и отиде в пилотската кабина.

— След колко време ще кацнем?

— След около десет минути. — Дардън го погледна, когато седна до него. — Как е тя?

— На ръба. Дяволски уязвима.

— Какво ѝ се е случило?

— Не иска да говори за преживяното. — И добави грубо: — По дяволите, аз също не искам да говоря за това. Тя едва не се разпадна, когато настоях, макар и леко.

— Ще я притиснат, и то не толкова леко, когато я предадеш на Фъргъсън. Вдигна се доста шум около нея, за да я оставят на спокойствие.

— И, разбира се, вината е изцяло нейна. Тя е жертва, по дяволите.

— Спокойно — вдигна ръка Дардън. — Не казвам, че не е. А само че всички, от медиите до ООН, ще искат отговори и няма да проявят търпение.

Гарет знаеше, че това е истина. И точно тази бе тревогата му, след като бе разбрал колко уязвима е станала Емили след седмиците пленничество.

— Медиите ще се спуснат отгоре ѝ като пирани. Не само Фъргъсън, но и останалите ще искат да изтръгнат информация от нея, за да могат да заловят Стонтън. — Изкриви устни. — Ще настояват, дори това да я убие.

— Стонтън?

— Той е главната ни цел — каза Гарет. — Вземи телефона и виж какво ще успееш да откриеш за него.

— Какво знаем вече?

— Нищо. Все още не мога да говоря с нея за него.

Дардън направи гримаса.

— Страхотно. Нищо ли не знаеш?

— Знам, че искам да го убия.

Дардън подсвирна тихо.

— Радикално решение. Мислех, че задачата беше само да измъкнем Емили.

— Но се оказа, че не е така.

— Знаеш ли, насилието вероятно е последното, от което тя има нужда. Наистина изглежда много крехка.

— В такъв случай, външността заблуждава. Сега преживява труден момент, но трябваше да я видиш как ме следваше в бурята. Беше ранена и изпаднала в шок, но това нямаше значение. Не се оплакваше. Не се колебаеше. Просто вървеше.

Дардън повдигна вежди.

— Мили Боже, говориш като горд баща.

Отново този проклет образ на бащата, помисли си Гарет.

— Знаеш ли някога да съм изпитвал бащински чувства към някоя жена? Тя просто има кураж и ѝ се възхищавам.

— И се гордееш с нея.

Да, гордееше се. Проявяваше към нея собственически чувства и желание да я защити — нещо, което не беше изпитвал към никоя жена. Макар и да изпитваше плътско желание, докато я държеше в прегръдките си, не този беше доминиращият фактор... Все още не. Какво ставаше с него, по дяволите?

— Просто разбери всичко, което можеш, за Стонтън.

— Защо не помолиш Фъргъсън за информация?

— Може би не искам да го замесвам.

— И как ще го избегнеш, щом трябва да му предадеш Емили Хъдсън?

— Мисля по въпроса.

Дардън го гледаше втренчено, с присвити очи.

— Това обикновено означава усложнения. Да приема ли, че не си готов да споделиш с мен?

— Няма нищо за споделяне. — Повтори: — Мисля по въпроса. — Изправи се и извади мобилния си телефон от джоба. — Разбери всичко, което можеш, за Стонтън. — Вече набираше номера на Фъргъсън, докато излизаше от пилотската кабина. Погледна Емили. Продължаваше да спи, но бе неспокойна и вероятно сънуваше кошмари.

— Гарет? — Фъргъсън отговори на второто позвъняване. — Къде си, по дяволите? Какво става?

— Измъкнах Емили Хъдсън. — Говореше тихо, без да откъсва поглед от нея. — Леви е мъртъв.

Фъргъсън изруга.

— Предполагам, че един е по-добре от нито един. Бандитите ли бяха?

— Да, хората на Шафир Али. Той също е мъртъв.

— А онзи западняк, за когото мислеше, че е замесен?

— Не видях никого другиго, освен Шафир.

— Къде си? Кога ще получа попечителството над Емили Хъдсън?

— Това зависи от нея.

— Няма начин — каза безизразно Фъргъсън. — Зависи от мен. Моят задник се пече. Колкото по-скоро им предоставя жената, толкова по-добре за мен.

— Но не непременно и за нея.

— Имахме уговорка. Предадох доказателствата, уличаващи Дардън. Къде си сега?

— Уговорката беше да измъкна Хъдсън и Леви. Изпълних своята част.

— Къде е тя?

— Тя самата ще ти се обади и ще ти каже. — Затвори.

Почти усещаше гнева и разочарованието на Фъргъсън.

Първото, което агентът на ЦРУ щеше да направи, беше да мобилизира всичките си сили и да се опита да го намери. Кое то означаваше, че Гарет трябва да действа бързо, независимо какво щеше да реши.

Погледна часовника си. Щяха да кацнат след пет минути, не можеше да позволи на Емили да спи повече. Грабна дрехите, които Дардън ѝ бе приготвил и отиде при нея.

Тя отвори очи веднага, щом го усети да коленичи до нея.

— Гарет...

— Трябва да те облечем. Ще кацаме. Накарах Дардън да провери кой размер дрехи носиш. Надявам се тези да ти са по мярка. — Издърпа одеялото. — Седни.

Тя бавно се изправи до седнало положение.

— Скована съм.

— Има причини да бъдеш. — Пъхна ръцете ѝ в презрамките на сутиена, заобиколи я и го закопча на гърба ѝ. — Дардън очевидно не е разбрал добре. Този ти е прекалено голям.

— Изгубила съм тегло. Не можех да се храня.

Той мълчеше.

— Трябваше да се сетя. Другите дрехи сигурно също ще ти бъдат прекалено свободни. — Застана отново пред нея и ѝ подаде бикини, панталони и блуза. — Имаш рани, скована си и кракът ти създава проблеми. Мога да те оставя да се справиш сама, а мога и да ти помогна. Във втория случай ще стане доста по-бързо. Ти решаваш.

Тя погледна дрехите. Беше прав. Глупаво бе да се опитва да бъде независима и така да забави всички.

— Помогни ми. Прекалено е късно да се тревожа за такива неща като срам или смущение. Чувствам се... удобно с теб.

— Не точно това исках да чуя. — Започна да я облича. — Удобството е скучно. А никога не съм се стремил да бъда скучен.

— Къде се намира това поле? — Емили гледаше надолу към равната гола поляна, към която хеликоптерът се спускаше. — Не се вижда нищо и никой.

— Намираме се на около шейсет мили от Кабул. В подходящия сезон тук може да се види цяла армия хора. Това е маково поле. Фермерите жънат опиума и го разпращат по света. Могат да си позволят да останат по домовете си в лошо време. — Сви рамене. — А за нас е удобно да кацнем на безлюдно място. Не мисля, че ще ти хареса, ако веднага започнат да те бомбардират с въпроси.

— Не, няма да ми хареса. — Усети как мускулите ѝ се стягат в отговор на неприятната мисъл. — Не, няма.

— Не се напругай — каза тихо Гарет. — И не започвай да трепериш. Няма да се случи нищо подобно. Обещавам.

— Аз не... — Пое си дълбоко дъх. — Не съм чак толкова уязвима... Просто ми беше студено.

— Както кажеш — каза Гарет. — Но пак няма да ти позволя да застанеш веднага в светлината на прожекторите. Спазвам определени принципи в работата си. Измъкнах те оттам цяла и няма да им позволя да те разкъсат.

— Аз също няма да им позволя да го направят.

— Но сега няма да рискуваме.

Хеликоптерът се приземи няколко минути по-късно и Дардън излезе от пилотската кабина.

— Здрави и читави. Колата ще е тук всяка минута. — Кимна бавно, без да откъсва поглед от Емили. — Здравей, аз съм Джак Дардън. Не ни представиха официално един на друг, но много се радвам, че си в такава добра форма.

— И аз много се зарадвах, когато видях хеликоптера през пелената от сняг.

— Щях да дойда с Гарет да те измъкнем оттам, но той каза, че за мен ще е по-безопасно да осигуря транспорта. — Наклони глава. — Цветът на лицето ти сега е по-добър. Беше бледа и измъчена, когато се качи на борда. Но и сега не изглеждаш особено отпочинала.

— Ще се оправя.

— Е, не позволявай на Фъргъсън да те смачка. Той е прекалено нетърпелив да докаже на всички, че може да вади зайци от шапката си.

— Излез и дай знак на колата, когато пристигне — каза Гарет.

Дардън се усмихна.

— Което, в превод, означава, че Гарет иска да се отърве от мен. — Тръгна към вратата. — Би трябвало да се обидя, но предпочитам да не съм част от плановете на Гарет, а да се посветя на довършването на задачата.

Емили го загледа как прекосява поляната, за да излезе на шосето. Снегът бе спрял, но ботушите на Дардън затъваха в дебелия слой сняг и кал.

— Наистина ли искаше да се отървеш от него?

Гарет кимна.

— Трябва да говоря с теб, преди колата да е пристигнала.

— Защо?

— Колата трябва да те отведе в Кабул при Фъргъсън. И веднага, щом пристигнеш, адът ще се стовари върху теб. Той ще се опита да накара всички да забравят, че не е действал достатъчно бързо, за да спаси Леви, като те показва на медиите и на всяка нация и организация, която е участвала в търсенето ти.

Всеки неин мускул се напрегна в отговор.

— Не!

— И ще започнат да ти задават въпроси. За Леви. За Стонтън. И за седмиците, прекарани в планината.

Емили усети как паниката се надига в нея.

— Не е задължително да им отговоря. Аз... не мога... да... го... направя.

— Мисля, че можеш да направиш всичко, което се налага. Но с много болка, която ще те запрати в лабиринт, от който трудно ще излезеш. В момента не си във форма да понесеш подобна ситуация.

— Не ми казвай с какво мога да се справя — отговори рязко тя. — Понесох онова, което ми стори Стонтън. Фъргъсън не може с нищо да ме нарани.

Той сви рамене.

— В такъв случай, няма смисъл да говоря. Ти си направила избора си.

— Избор? Не ми даде никакъв избор. Каза ми само, че ще се превърна в завършен случай и интерес за медиите, и то само защото оцелях, вместо да умра в онази планина. — Изглежда го гневно. — Така че, хайде, дай ми избор, Гарет.

Той се усмихна.

— Добре. Можеш да отидеш при Фъргъсън и да се примириш с показността и *величието* му и в замяна да приемеш, че ще се опита да намери Стонтън вместо теб. И също възможността да го убие. Той има връзки и власт и може би ще успее да ти даде каквото искаш.

— Или?

— Обещах ти нещо. Да дойдеш с мен и да правиш каквото ти кажа. Не казах на Фъргъсън за Стонтън, защото ще ми попречи. Аз ще намеря Стонтън. И ще го убия. Твоята задача ще бъде да стоиш кротко и далеч от Фъргъсън.

— И как ще стане това?

— Ще запишем на DVD как казваш на Фъргъсън, че не можеш да понесеш целия този шум, който ще се вдигне около теб. И ще го дадем на шофьора на колата. Ще кажеш на света, че имаш нужда от време и спокойствие, за да се възстановиш. И че ще се свържеш с Фъргъсън по-късно.

— А той ще повярва ли?

— Не, но всички други — да. И ще изпитат съчувствие към теб. — Направи пауза. — Защото ще изглежда така, сякаш си се върнала от самия ад.

Но да, тя бе преминала през ада, а ето, че той не бе свършил още. Възможно бе това да е само началото. Гарет гледаше през прозореца.

— Ето я и колата. Направи избора си.

Тя не отговори веднага.

— Можеш ли да намериш Стонтън?

— Ще го намеря. А ти можеш ли да ми кажеш нещо за него?

— Има австралийски акцент. — Навлажни устни. — Ако ми покажеш рисунки и снимки, както правят в полицията, ще мога да ти кажа как изглежда. Познавам всяка черта на лицето му, всяко негово изражение.

— И това е нещо. Друго?

— С него беше още един. Борг. Той правеше всичко, което Стонтън му кажеше. И... му харесваше. — Спомените я заляха и стомахът ѝ започна да се свива. *Дишай дълбоко. Не повръщай.* — Само това си спомням. Ще се опитам...

— Тихо. — Взе я в прегръдките си. — Достатъчно. Не се тревожи за това сега. — Дланта му обхвана тила ѝ и притисна главата ѝ към рамото му. — Просто трябваше да започнем отнякъде.

— Може би ще мога да отсея и да подреда... Само не сега.

Той изруга тихо.

— Казах да забравиш. Ще го намеря. — Люлееше я напред-назад. — И ако започнеш отново да трепериш, ще... Просто недей, окей?

Отнасяше се с нея като с болно дете. Защо не? Тя се държеше точно така и може би малко се презираше за това. Отскубна се от прегръдката му.

— Добре съм. Съжалявам. Не исках... — Пое си дълбоко дъх. — Няма да се случи отново.

Той стоеше и я гледаше втренчено.

— Това означава ли, че си направила избора си?

— Да. Знаеше, че ще избира теб. Не познавам този Фъргъсън.

— Спорно е и дали познаваш мен.

— Знам достатъчно.

Той изкриви устни.

— Точно така. Познаваш Джон Гарет, убиеца. Единственото важно за теб, нали?

— Да. — После заговори забързано: — Не. Аз... ти вярвам, Гарет.

— Вярваш, че ще ти дам това, което желаеш.

Повече, но не можеше да му обясни нещо, което не бе твърде ясно и на самата нея. Беше по-добре дори да не опитва.

— Как ще направим записа, който ще изпратим на Фъргъсън?

— Ще използвам телефона си, а после ще кача записа на компютъра си.

— Много ефикасно. — Извърна поглед от прозореца. — Да го направим.

— Ще прережа гърлото на това копеле! — процеди Фъргъсън през здраво стиснатите си зъби, без да откъсва поглед от лицето на Емили Хъдсън, което го гледаше от монитора. — Какво си мисли, че прави, по дяволите? Имам нужда от нея.

— Изглежда, че няма да я получим. — Мур изучаваше лицето на Емили. — Може би това е истината. Може би тя има нужда да си почине. Не изглежда много добре...

— Виждам как изглежда. Но може да се възстанови и тук, в Кабул, където ще мога да я контролирам. Имам нужда от отговори.

— Тя ти каза къде приблизително са я държали и името на Шафир Али. Можем да започнем с тази информация.

— Не е достатъчна. Имам нужда от подробности. Бърках в горящите въглени прекалено дълго и ми трябва достатъчно информация, с която да потуша пламъците.

— И какво ще направиш?

— Ще я намеря и ще я доведа тук.

Мур кимна по посока на видеото.

— А това?

— Как мислиш? Ще го занеса на директора на ЦРУ и в кабинета на ООН и ще им кажа, че аз съм я спасил. И че съм решил да скрия Емили Хъдсън от медиите. Че е страдала достатъчно и в никакъв случай не бих могъл да я изложа на повече стрес.

— Добра идея.

— Можем да кажем на всички, че Леви е мъртъв и че Хъдсън е освободена. И че се възстановява на спокойствие в истински рай. С

малко късмет, медиите ще забравят за нея само след седмица или две.

— Много умно. А ти?

— Не, по дяволите! — отговори мрачно Фъргъсън. — Казах ти, тя е моят приоритет номер едно. Можеш да се обзаложиш, че няма да забравя Емили Хъдсън.

ГЛАВА 5

— Справи се много добре — каза Гарет, като излезе от пилотската кабина, след като хеликоптерът отново излетя. Седна до Емили. — Видеото беше добро. Ти излъчваше искреност и изглеждаше дяволски крехка. Много убедителна.

— Не исках да изглеждам крехка. Исках да бъда възможно най-искрена при дадените обстоятелства. Мразя лъжите.

— В момента си крехка и уязвима. Това не е лъжа. — Тя отвори уста, но той вдигна ръка. — Помисли. Инстинктът ти диктува да отречеш, но трябва да признаеш слабостта си, за да можеш да я преодолееш.

— Лесно е да се каже. Ти признавал ли си някога слабостта си, Гарет?

— Веднъж. Затова знам, че човек трябва да работи, за да я победи.

Нямаше обаче да ѝ разкрие естеството на тази слабост и тя го разбра. Е, нямаше право да пита и да настоява, след като той нямаше намерение да ѝ каже нещо повече. Поне засега.

— Къде отиваме?

— Пакистан. Имам връзки, които ще ни укрият. А оттам ще отидем в Гърция.

Тя смръщи вежди.

— Защо?

— Защото ти казах, че трябва да останеш в сянка известно време. Имам къща в малко селце на един гръцки остров. Ще бъде идеална за теб.

— За колко време?

— Две седмици.

Тя поклати глава.

— Това е прекалено много.

— Ти направи избора си. Това е равносилно на сделка. Ще правиш каквото кажа. — Направи пауза. — И ще останеш скрита за

света, докато кажа.

— Не е необходимо. Направих онова видео за Фъргъсън. Това е достатъчно.

— Кажи ми отново, когато гледаш предаванията по телевизията и прочетеш историите във вестниците за изчезването си. Ти предизвика раздвижване и ще мине време, преди вълните да утихнат. — Добави: — А и на мен ще ми трябва време да намеря Стонтън. Дардън започна само предварителното търсене.

— Все някой трябва да го познава. Тези, които са го срещали, ще го помнят. Той е чудовище.

— И прилича ли на Франкенщайн?

— Не.

— Грозен ли е? Заплашителен ли е?

— Не и на външен вид.

— Значи в момента е чудовище само за теб. За съседа си може би е съвсем обикновен човек.

Предполагаше, че е прав, но ѝ се струваше невъзможно явното зло да не бъде очевидно за околните.

— Колко време ще отнеме?

Той сви рамене.

— Не знам. Мога само да обещаая, че ще го открия. — Направи пауза. — Ще помогне, ако можеш да ми кажеш защо Стонтън е отвякъл камионите ви? Можеш ли да говориш за това?

Кръвта, която се стичаше изпод камиона.

Джоел, стенещ в агонията си.

— Всичко е наред. — Погледът на Гарет не се отделяше от лицето ѝ. — Ще говорим за това по-късно.

— Не. — *Опитай се да не мислиш за нещо друго, освен за въпроса.* Навлажни устни. — Търсеха някакъв чук. Стонтън го нарече чукут на Зелов. Каза, че в дръжката има скрит скъп руски артефакт. Казали му, че е в музея. Мислеше, че знам къде е и съм го скрила.

— А ти скри ли го?

— Господи, не! Непрекъснато му го повтарях, но той не ми вярваше. Кълнях се в гроба на баща си, че не знам нищо, но не. — Заби нокти в дланите си. — Отново и отново. Непрекъснато му го повтарях. Не искаше да ми повярва. Казвах му...

— Емили. — Взе дланите ѝ в своите. — Не говори. Няма нужда да знам нищо повече. — Гласът му стана по-груб. — Трябваше да преценя по-добре и да не те подлагам на това. Още не си готова да се изправиш срещу него.

— Трябва — отговори тя неспокойно. — Не бих могла да живея със себе си, ако се крия от истината. Нямам право. Просто... е трудно. — Пое си дъх на пресекулки. — Непрекъснато мислех за чука. Господ ми е свидетел, непрекъснато. Дори го сънувах. Това е начинът да го заловим, нали? Той иска чука на Зелов. Ще го търси. Ако ние го намерим първи, може би ще успеем да му устроим капан. Защо не се сетих за това по-рано?

— Неспособността ти да мислиш трезво е разбираема в момента — каза той сухо. — Започваш да трепериш всеки път, когато разговорът се насочи към Стонтън.

— Аз не... — Но щеше да трепери, ако той не я държеше за ръцете и тя не усещаше силата му. — Не защото се страхувам от него.

— Знам. Това е, защото онзи кучи син ти е нанесъл не само физически, но и психически травми. Точно по тази причина е добра идеята да си починеш известно време, за да можеш да се възстановиш, да бъдеш отново във върхова форма.

— Ще съм по-добре, ако отидем...

— Не. — Той беше категоричен. — Няма да рискувам да пострадаш отново нито преди, нито след като се отървем от Стонтън. Казах ти, измъкнах те от ръцете му и се гордея със свършената работа. И ще останеш непокътната, физически и психически, през следващите сто години или приблизително толкова.

Тя повдигна вежди.

— Сто години?

— Защо не? Светът се променя, еволюира с всяка секунда. Аз вярвам в бъдещето. Ето, ти работиш със съкровищата на миналото и знаеш, че хиляда години са само едно мигване на клепачите. Ние просто гледаме на нещата по различен начин. — Пусна ръцете ѝ. — Ще отида до пилотската кабина и ще кажа на Дардън да прибави информацията за чука на Зелов към всичко останало и да види дали ще успее да научи нещо. Ще бъдеш ли добре?

— Да. — Загледа го как се отдалечава. Щеше да бъде още по-добре, ако той държеше ръцете ѝ. Ужасно бе да се чувства така

уязвима и сама, след като винаги е била силна и независима. Но това състояние щеше да премине. Трябваше просто да бъде търпелива и щеше отново да стане себе си.

Но дали беше вярно? Дали някога щеше отново да бъде предишната Емили Хъдсън — онази, която още не бе срещнала Стонтън?

Да, по дяволите, нямаше да позволи на Стонтън да изкриви душата ѝ, както бе направил с чувствата ѝ. Това щеше да бъде победа за него, а тя нямаше да му позволи да триумфира.

Трябваше да се научи да отделя нещата едно от друго, да изолира болката и да използва ума и паметта си като оръжия в битката. Трябваше да е подготвена при следващия си разговор с Гарет. Не биваше отново да се осланя на него.

— Не е в ръцете на ЦРУ — каза Борг. — Фъргъсън току-що направи изявление, че я е изпратил на усамотено място, за да се възстанови.

— Глупости — каза Стонтън. — Опитва се да спаси задника си. Тази кучка няма да позволи на никого да я изпрати където и да е. — Смръщи вежди. — Може би не ЦРУ я отмъкна от мен. Чудех се как така изведнъж успяха да ни намерят, след като седмици наред се лутаха в планината.

— А кой друг?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Но все някой трябва да знае. Който и да е нападнал лагера ни, трябва да е получил подробна информация от някого, който живее в тези планини. А ние трябва само да намерим този човек и да му зададем няколко въпроса.

— Може и да не ни посрещнат добре в планините — каза Борг. — Трудно е да се спре мълвата сред онези племена. След онова, което стори на хората на Шафир Али...

— Не знам за какво говориш — повдигна вежди Стонтън. — ЦРУ взривиха колибата. Планинските племена се подкрепят. Никак няма да е трудно да се раздухат пламъците и положението да стане доста неприятно за онези, които са помогнали това да се случи.

Необходимо е само някой да посочи с пръст виновника. — Стонтън се усмихна. — Да, само толкова е необходимо.

ОСТРОВ МИКАЛА, ГЪРЦИЯ

— Красиво е — прошепна Емили. — Не мисля, че някога съм виждала по-красиво или по-спокойно място.

— Заради светлината е — каза Гарет, докато ѝ помагаше да слезе от хеликоптера. — Светлината в Гърция е като чисто злато. И като че ли е особено ярка тук, на остров Микала.

Може би беше от светлината, може би от безкрайната синева на морето, а може би от белия пясък, който отразяваше сиянието. *Каквото и да е, цялостният ефект е като чели те обгръща златиста мараня*, помисли си Емили.

— Селцето е толкова малко.

— Да — усмихна се той. — И Слава Богу. Един свещеник, двама учители и един съдия. Тук всички се разбираме прекрасно.

— Къде е къщата ти?

Гарет кимна към измазана в бяло къща, разположена на хълма, по който се изкачваха.

— Ето я. — Посочи и по-голяма, двуетажна, постройка на плажа. — Но ти ще отседнеш там. Това е владението на нашата сестра Ирана.

Тя замръзна.

— Сестра? Монахиня?

— Е, всъщност тя вече не е сестра. Беше. Работеше в малка болница извън Атина, когато я срещнах преди десет години. Спаси ми живота, защото слязох на брега с три рани от куршум в тялото. — Обърна се към Дардън. — Отиди да кажеш на Ирана за пристигането ни.

Дардън кимна и закрачи бързо надолу по пътеката.

— Монахиня? — повтори Емили.

— Вече не. Ирана Повак. Сега тя е пълноправен лекар, макар да бе само интернист, когато я срещнах. Преживяваше криза на вярата, но не можех да ѝ помогна. Както и да е, след като реши да напусне ордена, основах за нея болница и възстановителен център тук, на острова. Приема ограничен брой пациенти, защото е заета с изследователска работа. Но всички са или смятани за безнадеждно болни, или принадлежат към кастата на отхвърлените.

— Няма да отида там — каза Емили. — Съвсем здрава съм и не искам да споделя нищо с никого. Нито с монахиня, нито със свещеник, нито...

— Никой не те моли да оголваш душата си — каза грубо Гарет. — Това е възможно най-лошото за теб сега. Моля те само да останеш при Ирана два дни и да видиш дали ще се получи. Ако не ти хареса, аз съм само на четири мили от теб. Здрав пациент като теб може да измине разстоянието за нула време.

— Мога да дойда веднага. — Обърна се с лице към него. — Защо не ме искаш?

— Искам те. Но искам и да оздравееш бързо. Колкото повече време ти е необходимо, за да се възстановиш, толкова по-късно ще тръгнем по дирите на Стонтън.

— И тази сестра Ирана ще ме благослови и ще направи така, че всичко да е наред?

— Ирана е просто неутрален терен. Няма нищо неутрално в мен, а това може да попречи на възстановяването ти. Тя няма да иска нищо от теб. А е прекалено умна, за да помисли, че може да разреши всички проблеми на света. — Подаде ѝ ръка. — Обеща да правиш каквото ти кажа. Два дни?

Тя се поколеба, после не обърна внимание на ръката му, мина покрай него и заслиза надолу по хълма.

— Ако не се опита да спаси душата ми. Нищо не може да ме спре да убия Стонтън.

— Ирана вярва, че само Бог може да спасява душите. И ако не споменеш за смъртоносните си намерения, тя няма да има причина за тревога. — Последва я. — И тъй като нямаш желание да довериш нищо на никого... Ето я и нея. — Махна с ръка на жената, която излезе от болницата. — Не мислех, че ще има търпение да чака, докато отидем при нея.

— Какво си намислил сега, Гарет? — извика Ирана Повак. — Дардън каза, че може би съм в беда. — Ирана бе стройна и атлетична жена в края на трийсетте. Тъмната ѝ коса бе прибрана в свободен кок. Бе облечена в дънки и свободна бяла блуза.

— Нима бих ти причинил това?

— Да. — Погледът на Ирана се спря върху Емили и очите ѝ светнаха. Беше я познала. — Пресвета Дево, в беда съм. Ти луд ли си,

Гарет? Островът ще се напълни с репортери.

— Никой не знае, че тя е тук. Твоите медицински сестри няма да проговорят. Колко пациенти имаш в момента?

— Само седем.

— Няма да е много трудно Емили да е в пълно уединение.

— Не искам да бъда изолирана от всички — каза Емили. — Да забравим.

— Мога да я настаня във вилата, където обикновено настаняваме заразноболните — каза Ирана. — Там никой не влиза.

— Чудесно. — Обърна се отново към Емили. — Ще се видим след два дни, освен ако не ми се обадиш.

— Няма да стоя затворена по цял ден.

— Нали искаше да запазим самоличността ти в тайна.

— Това е различно.

Той срещна погледа ѝ.

— Да, така е. Но ще трябва да уточниш подробностите с Ирана.

Емили стисна ръце в юмруци и го загледа как се отдалечава.

— Всичко ще е наред — каза Ирана тихо. — Сигурно мисли, че така е най-добре. В противен случай нямаше да те доведе при мен. Той не те изоставя.

Емили се обърна към нея.

— Не искам да ме поверяват на ничии грижи. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Но понякога е по-добре човек просто да се отпусне и да няма никакви тревоги. Трябва да си преминала през тежко изпитание. — Неочаквана усмивка озари лицето ѝ. — Обещавам, че няма да те глезя и няма да задавам никакви въпроси.

— Глезя? Доста старомодна дума, нали?

— Да. Гарет ми подари цяла библиотека стари книги, когато се опитвах да науча английски. Всичко от Шекспир до Франсес Ходжсън Бърнет. Мислех, че всички използват подобни думи. — Засмя се тихо. — А Гарет никога не ме поправя. Лукав дявол. Отне ми цяла година да изкореня старите думи и фрази. Но някои запазих в речника си, защото ми харесва как звучат.

— Английският ти е много добър. — Истина беше. Ирана говореше с едва доловим акцент.

— Харесвам този език. Едновременно труден и измамен. Обожавам предизвикателствата.

Емили се усмихна.

— Като, например, това да ме захвърлят в скута ти?

— Имах избор. Гарет винаги ми дава избор. — Срещна погледа на Емили. — Избрах теб, Емили. И сега ти трябва да решиш дали ще избереш мен.

— И какво ще направиш, ако не те избира?

— Ще те върна на него. Дължа му много, но и той понякога прави грешки. — Наклони глава. — Това една от тях ли е?

Емили не отговори веднага. Гледаше втренчено другата жена. Ирана не отговаряше на представата, създадена от няколкото думи на Гарет за нея. В нея нямаше нищо спокойно, съзерцателно или монашеско. Тя бе пълна с живот и чувство за хумор. Бе жизнена и силна. Но Емили не можеше дори да си представи, че би нарушила нечие лично пространство.

— Може би не е грешка — каза бавно и се усмихна. — Тъй като обеща да не ме глезиш.

Ирана се засмя.

— Не, вместо това, ще ти позволя да прочетеш книгите ми от Джейн Остин. Този период от време странно успокоява. Някои от правилата на тогавашното общество са безсмислени, но поне са съществували правила. — Хвана Емили за лакътя и я поведе по пътеката. — Ще те посещавам веднъж дневно във вилата, но ти ще трябва да ме поканиш, ако искаш да остана. Няма да се натрапвам. И мисля, че Гарет греша в желанието си да те изолира напълно от света. Ще те накарам да работиш. Била ли си някога медицинска сестра?

— Не.

— Е, в такъв случай, тук има много подове за търкане. Работата ще ти попречи да изпаднеш в меланхолия. Да, работата е полезна за душата.

— Да, така е. — Емили изпита огромно и неочаквано облекчение. — Работя още от шестнайсетгодишна. Не се страхувам от тежка работа.

Ирана изведнъж смръщи вежди.

— Но ти накуцваш. Ще можеш ли да работиш?

— Само драскотина. Искам да работя.

— Добре, тук наистина има много работа. Но мисля, че първо трябва да погледнем раните ти и да ти дадем антибиотици. — Спря и зарея поглед над хоризонта. — Слънцето залязва. На острова няма по-прекрасно време от деня. Златистата светлина е навсякъде...

Сияние се излъчва и от Ирана Повак, помисли си Емили, докато я гледаше. Костите на лицето ѝ бяха добре очертани, устата ѝ бе широка, устните — красиви. Дълбоко поставените ѝ тъмни очи блестяха оживено, а малкото бръчки говореха по-скоро за сила и издръжливост, отколкото за възраст. Ирана я погледна в отговор.

— Гарет е прав да те доведе тук. Този остров може да те излекува, ако му позволиш. — Тръгна отново по пътеката. — Той излекува мен.

Гарет изчака да настъпи третият ден, преди да се обади на Ирана.

— Как е тя?

— Беше неспокойна през първия ден. После, когато разбра, че никой няма да я притиска да прави каквото и да е, се отпусна. Дадох ѝ работа — лъскането на подовете.

— Искях тя да си почива, по дяволите.

— Но тя не искаше. Трябваше насила да я накарам да престане да работи в края на деня. Трудно я убедих да се върне във вилата. Но е достатъчно уморена и заспива веднага. Събужда се със зората и идва в болницата. — Направи пауза. — Но има кошмари, Гарет.

— Щях да се изненадам, ако нямаше.

— Ще ми кажеш ли какво са ѝ сторили?

— Не. Аз самият не знам много. Измъчвали са приятеля ѝ до смърт и тя се чувства виновна. Ще ми каже повече, когато е готова. — Добави: — Или пък на теб. Не заемам първо място в списъка ѝ на хора, на които може да има доверие.

— Грещиш. Мисля, че ти вярва. Двамата очевидно сте изградили връзка помежду си.

Гарет изведнъж си спомни кръвта и смъртта онази нощ в палатката на Шафир Али.

— Не такава, каквато ти би одобрила, Ирана.

— Не одобрявам доста от нещата, които правиш. Нито ги разбирам. Но вярвам, че съществува равновесие във Вселената, и тъй

като Бог е създал Вселената, той сигурно одобрява равновесието.

— Църквата не е съгласна с тази философия. Свещениците биха казали, че грехът е грях, Ирана.

— Причината да напусна ордена беше, че бях твърде склонна да приема всичко, което Църквата смяташе за дадено. Това също ме превръща в грешница, Гарет. — Смени темата. — Какво искаш от мен да направя, за да спрат кошмарите й? Мога да й дам приспивателни и така сънят й ще е по-дълбок. Но не искам.

— И аз. — Замисли се. — Не прави нищо. Да видим дали няма сами да си отидат.

— Може би. Ако говори за това.

— Не желае. Не я притискай. Така ще престане да ти вярва.

— Трябва да има причина човек да се довери на някого. Но споделянето лекува душата. — Той понечи да каже нещо, но тя го прекъсна. — Не се тревожи. Знам, че нямам право да нарушавам личното й пространство. Колко време искаш да я задържа?

— Колкото можеш по-дълго. Но тя едва ли ще ти позволи повече от седмица — две.

— А после отново ще се хвърли в огъня. Бедната жена.

— Ще се грижа за безопасността й.

— Знам. Ти си добър човек, Гарет.

— Само в твоите очи.

— Вярно е. Но съм длъжна да вярвам на преценката си и че добрината ти не е плод на престореност или суета. В противен случай, със сигурност щях да бъда изгубена. Отказала съм се от прекалено много неща заради тази своя вяра. — И добави: — Ще ти кажа, ако има промяна. — И затвори.

Има кошмари.

Някога Ирана също премина през истински кошмар, помисли си Гарет. Не беше предизвикан от насилие като преживяното от Емили, но също толкова мъчителен.

— Как е Емили? — запита Дардън от стола зад Гарет. — Предполагам, че се е настанила удобно, след като не те помоли да я вземеш при себе си вчера.

— *Настанила* не е точната дума. Ирана каза, че Емили лекува психическата си травма с усилена работа. Но излязла от черупката си,

след като се уверила, че Ирана не е заплаха. Щом се възстанови, ще се изправим срещу съвсем нова ситуация.

— Поне ще се възстанови бързо.

— Което няма да ни помогне особено, освен ако не разполагаме с нещо, което Емили е готова да чуе. Някакви новини за Стонтън?

— Още не. В момента чакам информация от връзките си в Интерпол.

— А за чука на Зелов?

— Имаш ли представа колко души с фамилията Зелов има само в Русия? Проверих повечето от тях и съпоставих данните с тези на всички компании за дърводелски сечива и железарски инструменти. Нищо.

— По-вероятно е този Зелов да е контрабандист или престъпник, щом в дръжката на чука има скрит артефакт. Виж какво ще успееш да намериш във файловете на ФСБ.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Нямам никакви връзки, откакто КГБ се превърна във ФСБ. Може да струва скъпо. Някакви ограничения?

— Не.

— И аз така си помислих. — Дардън мълча около секунда. — Не се ли замесваш прекалено дълбоко? Все още можеш да я предадеш на Фъргъсън.

— Това не е възможност. Открий връзката със Зелов.

— Добре. — Дардън стана и тръгна към вратата. — Веднага. Дано по-скоро започнем истинските действия. Ставам неспокоен. Никога не съм разбирал защо ти харесва тук. Този остров е прекалено спокоен за мен.

Да. Гарет разбираше защо Микала е прекалено скучен за Дардън. Но, по някаква причина, Гарет не усещаше никакво неспокойствие, когато беше тук. Чувстваше се у дома си — като че ли тук му бе мястото. Странно, след като не се чувстваше у дома си никъде другаде по света. Дали не бе заради Ирана и болницата? Той нямаше нищо друго общо с нея, освен финансирането ѝ. А Ирана обикновено бе прекалено заета, за да прекара повече от една или две вечери с него, докато бе на острова.

Отиде до прозореца и погледна надолу, към болницата на брега. Тя бе тебеширенобяла на лунната светлина. Зърна и вилата,

разположена встрани от основната сграда. Вятърът караше вълните да се къдрят примамливо, преди да се разбият в пясъка.

Мир. Дали Ирана усещаше същото, когато гледаше морето? Вероятно. Беше си заслужила това неземно спокойствие. Надяваше се Емили също да усеща покой в душата си сега.

Господ знаеше, това нямаше да продължи дълго.

Емили изпищя! Седна рязко в леглото. Сърцето ѝ биеше тежко.

Стонгън. Кръв. Агония.

— Всичко е наред. Това е само сън.

Погледът на Емили се стрелна към стола, изправен в ъгъла. Ирана се наведе напред, лицето ѝ се показва из сенките. Включи лампата.

— Не се страхувай. Нямах намерение да се натрапвам. Просто не исках да бъдеш сама, като се събудиш.

— Откога си тук?

— От около час. — Изправи се. — Искаш ли чаша вода?

Емили осъзна, че гърлото ѝ е сухо.

— Да. Но мога и сама да си наляя.

— Защо? И бездруго имам нужда да опъна краката си. — Ирана отиде до нощното шкафче, върху което стоеше гарафата, и напълни чаша вода. — Не съм свикнала да стоя неподвижно. Ако не спя, трябва да се движа.

Емили погледна часовника. Беше 2:40 сутринта.

— По това време трябва да спиш. — Взе чашата, подадена ѝ от Ирана. — Нямам нужда от теб.

Ирана сви рамене.

— Може би аз съм имала нужда. Не можех да спя, защото се тревожех за теб. Открила съм, че ако не правя нищо, когато се тревожа за някого, съжалявам. И затова останах при теб. — Седна отново на стола. — Изпий водата. Знам, че искаш да си тръгна. Ще го направя, когато съм сигурна, че си напълно будна. Лесно е да изпаднеш отново в кошмар.

Емили отпи глътка вода.

— Вече съм будна. — Но осъзна, че не иска Ирана да си тръгне толкова скоро. Все още не можеше да се отърве от ужаса, преживян в

лагера. — Много си мила с мен, но съм сигурна, че имаш и други пациенти и че те също имат нужда от теб. Не искам да бъда натрапница тук.

— Не си. Работиш, ядеш, спиш. — Направи пауза. — А Сатаната ти изпраща кошмари от време на време, за да вдъхва страх у теб.

— Сатаната? — Да, Стонтън бе олицетворение на Сатаната. — Предполагам, че може и така да се каже. На този свят Сатаната има какви ли не образи. Предполагам, че за теб е естествено да обвиняваш Луцифер. Гарет ми каза, че някога си била монахиня.

— Да.

— И че си подлагала вярата си на съмнение, когато те срещнал.

— Не. Никога не съм се съмнявала в Бог или в желанието си да му служа. — Направи гримаса. — Проблемът бе в това, как трябва да му служа. Непрекъснато се бунтувах, непрекъснато задавах въпроси, винаги бях готова да вярвам, че единствено съзнанието и съвестта ми трябва да диктуват действията ми. Църквата е силна и прекрасна институция. Цели единайсет години се опитвах да служа на Бога по начина, който Църквата смяташе за правилен. — Поклати глава. — Провалих се.

— Гарет каза, че вината е отчасти негова.

— Така ли? Грехи и съм му го казвала стотици пъти. — Усмихна се. — Но ако вината го кара да спонсорира болницата ми и ми помага да лекувам болните, не е толкова лошо нещо. Някой ден вината му ще се стопи и ще остане само добротата и щедростта.

— Защо се самообвинява той?

— Запитай него. Каза ми, че признанията не са нещо добро. Макар аз да съм тази, която оголва душата си. — Изправи се.

— Сега ще те оставя да се опиташ да заспиш отново. Макар да не обещавам, че няма да те нагледам пак по-късно.

— Наистина не е необходимо. Но ти благодаря за загрижеността.

— Необходимо е — каза Ирана. — Заради собственото ми спокойствие. Искане ми се да мога да кажа, че такава е Божията воля, но не притежавам необходимата за това арогантност. Подозирам, че сестрите са били прави за суетата и егоизма ми. Винаги съм вярвала, че трябва да се ръководя от инстинктите си. — Отвори вратата и се спря на прага. — Ако натиснеш бутона на нощното шкафче, в стаята ми ще звънне звънец. Ще дойда, ако имаш нужда от мен.

Емили поклати глава. Ирана се усмихна.

— Нека е, както желаш. Но отсега нататък аз ще сервирам храната ти. С това ще трябва да се примириш. И ще намаля работата ти в болницата до шест часа на ден. Терапията свърши.

— Не!

— Да. Бе все едно да ти давам успокоителни. Време е постепенно да се върнеш в реалния свят.

Реалният свят. Да, напоследък се чувстваше като в сън. Тежка и упорита работа, вечно бе втренчила поглед в плочките, които търкаше. После бе забелязала белите завеси, морския бриз и яркото слънце, което идваше след мрака.

— Но не веднага. — Ирана бе разчала правилно редуващите се на лицето ѝ изражения. — Казах постепенно, Емили. Гарет иска да те задържа възможно най-дълго.

— А ти винаги ли спазваш нарежданията му?

— Не, за Бога, но понякога двамата сме на едно мнение. — Махна ѝ с ръка и затвори вратата след себе си.

Реалният свят. Стонтън, грозни спомени и кошмари, които може би никога нямаше да престанат.

Но не сега, не в тази минута. Легна отново на възглавницата и загледа лъча лунна светлина, който се процеждаше през прозореца. Испита странно чувство за покой. Почувства лекия бриз, който премина покрай завесите и погали бузите ѝ. Тук нямаше нищо грубо или заплашително. Ирана щеше да дойде, ако натиснеше бутона на нощното шкафче. Гарет беше във вилата на хълма. Не можеше да нарече нито един от двамата приятел, но се чувстваше в безопасност с тях.

Не беше сама.

ГЛАВА 6

— Хайде. — Ирана прекоси вътрешното дворче, стигна до верандата, протегна ръка и издърпа Емили от стола. — Имаш доста мързелив вид. Ще се разходим по плажа. Имам нужда от упражнения, а искам и компания.

— Казваш го всеки ден. — Емили се усмихна и изравни крачка с Ирана. — Бедната Ирана. Всичките тези хора от острова, които те обичат, а трябва да разчиташ на мен за компания? Не мисля.

— Не виждам защо не — усмихна се Ирана. — Трябва да разговарям и с някого другиго. Но ти не говориш толкова много. — Направи гримаса. — Но ти вече се върна изцяло към нормалния всекидневен ритъм. Разбира се, не знам какъв е той за теб. Познавам само тази Емили, която си сега.

— Не съм сигурна, че в момента аз самата знам коя съм всъщност. — Погледна към окъпания в слънчева светлина плаж. Удивително бе как бе свикнала с живота на острова през последните десет дни. Беше живяла само за мига, а център на миговете ѝ беше Ирана. Разходки по плажа, сутрини, в които помагаше на Ирана в болницата, вечери, в които Ирана се отбиваше при нея и двете вечеряха заедно.

— Благодарна съм ти, Ирана.

— Защо? Нищо не съм направила.

— Точно така. Нищо не си направила. Не ми задаваш въпроси. Позволяваш ми да вземам, без да давам. — Направи пауза. — И не ме укоряваш.

— Нямам право. Не знам какво си преживяла в онази планина. Мога само да се старая да живея според златното правило и да се опитвам да не наранявам никого. Оставям Бог да се справи с всичко. — Взе една мидена черупка. — Не е ли красива?

— Да. Много.

— Щом Бог може да сътвори нещо толкова красиво, предполагам, че може и да излекува раните, причинени от Сатаната.

Той няма нужда от мен. — Усмихна се на Емили. — И вече е започнал доброто си дело. Не се ли чувстваш малко по-добре всеки път, когато зарееш поглед над вълните? Не отнема ли отливът част от болката ти всеки път, когато се отдръпне навътре в морето?

— Може би. — Сведе поглед към мидената черупка в ръката на Ирана. — Бог или природата?

— Бог е природата.

— Е, Бог, природата или Ирана. Благодарна съм на всички вас — каза Емили. — Ще съжалявам, когато напусна този остров.

— През първите няколко дни. После реалният свят отново ще те улови в мрежите си. Там е мястото ти.

— Не съм толкова сигурна. Мога да бъда много жестока в реалния свят.

— Да, но инстинктът ти диктува да се бориш с жестокостта; ти си една от войниците.

Емили сви озадачено вежди.

— Войници?

— Всички ние имаме своите роли в живота. Нима не си се борила през целия си живот, за да запазиш живи красотата и историята?

Емили бавно кимна.

— Но никога не съм мислила за себе си като за войник. Гарет войник ли е?

— О, да. Без съмнение. Вечният войник. И го знае. Той не е като теб. Не се фокусира само върху едно-единствено нещо. Затова и реши да те спаси. Не можа да устои. Ти бе просто поредната битка, която той трябваше да спечели на всяка цена.

— През целия си живот?

— През по-голямата част. Поне доколкото мога да съдя от чутото от Дардън и няколкото пъти, в които Гарет е говорил за себе си. Баща му бил пияница и престъпник. Непрекъснато се местел от държава в държава. Още от раждането на Гарет. Очевидно не е обръщал никакво внимание на сина си, който е трябвало да се грижи за прехраната си. Израснал на улицата и е удивително как въобще е оцелял. Дори получил образование. Знае по малко практически за всичко. Знаеш ли, че говори девет езика? Най-дълго се е задържал на едно място в годините, които е прекарал в Афганистан. Баща му продавал оръжие на

бунтовниците. Бил убит две години, след като се заселили в планината, но Гарет останал при приятелите, които успял да си спечели.

Емили си спомни мъжа, изплувал от мрака.

— Мисля, че съм срещала един от тях. Помогна на Гарет да ме измъкне.

— Кариф? Гарет ми е разказвал за него. Добри приятели са. Гарет вероятно е най-близък с него и едва ли би могъл да е по-близък с някого другого. Той останал в Афганистан и след като Гарет се върнал в цивилизования свят, за да направи пари. Гарет го посещава от време на време. — Сви рамене. — Двамата с Гарет очевидно доста си приличат.

— Още един войник?

Тя кимна.

— Всеки е войник в Афганистан. Тази черта е характерна за територията. Ако не по природа, по необходимост.

— А каква е твоята природа? Ти също ли си войник, Ирана?

Ирана поклати глава.

— Аз се грижа за другите. Пазя и ценя завоюваното от войниците. — Засмя се. — Което означава, че мога да остана тук, на острова си, и да ви позволявам да идвате при мен. Което е и много по-приятно.

— Но не непременно по-лесно. Не съм срещала човек, който да работи по-упорито от теб.

— Работата е полезна за душата. А и ме пази от проблеми.

— Проблеми? Ти?

— Аз съм мързелива по природа. И трябва да преодоля недостатъците си. — Ирана посочи фара, който беше на около миля по-нататък по плажа. — Да се надбягваме. Която стигне първа, ще приготви обяда.

— Ти винаги печелиш.

— Разбира се, защото иначе ще искам да се надбягваме? Вече дори не ти се налага да се извиняваш за раната си. Почти е заздравяла. — Затича се. — Казах ли ти, че бях лекоатлетка в колежа?

Емили беше по петите ѝ.

— А аз играех футбол. Но ти си по-възрастна от мен. Ще намеря начин да...

— Виждаш ли? — Ирана се смееше щастливо. — Инстинкт. Влизаш в бойно настроение. Беше просто въпрос на време. — Стрелна се напред. — Само въпрос на време...

— Надявам се, че си готов — каза Ирана на Гарет, когато той вдигна слушалката същата вечер. — Защото Емили е вече почти излекувана.

— Очаквах да чуя това от теб доста по-скоро — каза Гарет. — Но успя да я задържиш, за което съм ти благодарен.

— Не ми благодари. Харесвам я. — Направи пауза. — Грижи се за нея. Знам, че не можеш да спреш Емили, когато си науми нещо, но можеш да я защитиш. Направи го.

— Да, госпожо.

— Казвам това сериозно.

— Знам. Но може би не съм господар на ситуацията, както мислиш ти. Ти я видя слаба и уязвима. Но тя е силна, много силна. Не е като онази Емили, която изведох от планината. Щом веднъж си стъпи на краката, ще трябва да се съобразяваме с нея.

— Вече стои здраво на краката си — засмя се Ирана. — Всъщност днес ме победи в надбягването до фара. Гордея се с нея.

Гарет знаеше какво има предвид. Той се чувстваше по същия начин, докато двамата вървяха през снега в планината. Загрижен, но ѝ се възхищаваше и се гордееше с нея.

— Това означава, че ще трябва да почакам тя да направи следващия си ход.

— Няма да чакаш дълго.

— Колко?

— Може би ден, най-много два. Очаквам всеки момент да направи нещо. Бъди готов. — Ирана затвори.

Готов съм, помисли си Гарет, докато слагаше край на връзката. Беше напрегнат и раздразнителен през последната седмица. Разстройваше го това, че трябваше да отстъпи на Ирана грижата за Емили. Така бе най-умно и най-добре, но се чувстваше отговорен за Емили от мига, в който я бе извел от онази палатка. Може би дори и преди това. Може би от деня, когато бе видял снимката ѝ във вестника.

— Ирана смята, че Емили вече няма нужда от грижите ѝ? — запита Дардън.

Гарет сви рамене.

— Тя няма избор. Емили ще постъпи така, както желае. И трябва да открия нещо, което мога да дам на Емили, когато реши, че ѝ е дошло до гуша от Микала.

— Това лек намек ли е? — запита Дардън. — Свързах се с всички, които можах. Не мога да открия нищо за Стонтън. Сега търся в полицейските доклади в Сидни, Австралия. Може би съм на прав път. Тя каза, че Стонтън е австралиец, нали така?

— Да.

— Открих някой си Робърт Хъркър, който някога използвал псевдонима Стонтън в Сидни. В момента проследявам информацията.

— А нещо за чука на Зелов?

— Е, тук вече май наистина попаднах на нещо. Не на чука, а на Зелов. — Засмя се. — Или може би не. Доста странно, наистина.

— Какво е странно?

— Остави ме да поработя още малко върху следата. — Изправи се. — Всъщност ще получа информация по факса довечера. Ще отида до офиса и ще проверя.

— Не се налага да работиш цяла нощ, Дардън.

— Напротив. Ти искаш сведенията. — И добави, много сериозно: — Задължен съм ти, задето отърва задника ми от Фъргъсън. Знам, не искаш да говоря за това, но няма да го забравя.

Дардън излезе, а Гарет отново загледа през прозореца. Лунната светлина посребряваше пясъка до вилата, в която бе Емили. В предната част светеше лампа. Тя беше будна. Поредният кошмар?

Още ден или два и щеше да е до нея и да ѝ помага да се справи с тях. Един или два дни и щеше да дойде краят на чакането.

Това не бе достатъчно, по дяволите.

Извърна поглед от прозореца и закрачи към вратата.

Поеми си дълбоко дъх, каза си Емили.

Беше обляна в студена пот. Обтри лицето си с мокра хавлия и си напълни чаша вода. Отпи. Стискаше силно чашата, за да спре треперенето на ръката си.

Не биваше да позволява на Стонтън да ѝ причинява това. Мислеше, че става все по-силна с всеки ден. Не бе имала кошмар от три нощи.

Ставаше по-силна. Просто ѝ трябваше време. Трябваше да се държи и да не позволява...

На вратата се почука.

Ирана? Вероятно. Странно как Ирана усещаше, когато имаше нужда от нея.

— Добре съм, Ирана — каза, докато отваряше вратата. — Макар че, как...

Гарет.

— Не изглеждаш добре. — Гарет мръщеше вежди. — Трепериш. Видът ти е такъв, сякаш току-що излизаш от сауната. Ирана е полудяла, щом мисли, че състоянието ти се подобрява.

Тя замръзна.

— По-добре съм. Имах леко неразположение тази вечер, но се справям. Върви си и ме остави сама.

Той не помръдна.

— Знам, че точно така трябва да направя. Въобще не трябваше да идвам.

— Защо дойде, тогава?

— Видях запалената лампа. — Стоеше и я гледаше. — Хайде. Да се разходим по плажа.

— Ще се опитам отново да заспя.

— Свежият въздух ще ти се отрази добре. — Взе от ръката ѝ чашата, която тя продължаваше да стиска, и я остави върху шкафчето до вратата. Изгледа прекалено голямата за нея тениска, с която бе облечена. — Навън не е студено. Няма нужда да се преобличаш.

Тя се поколеба.

— Какво искаш всъщност? Защо си тук?

Той сви рамене.

— Не знам. Може би защото се чувствам странно отговорен за теб. Много ме е яд, че трябваше да отстъпя грижата за теб на Ирана. Може би защото никога не съм бил търпелив и чакането ме напруга до краен предел.

— Какви ги говориш? Ти ме доведе тук.

— Значи съм непослователен. — Направи крачка назад.

— Ще дойдеш ли?

Тя стоеше и го гледаше. Усещаше неспокойствието му. Той винаги бе така уверен в себе си и сигурен в действията си, че тази промяна я безпокоеше. Но бе по-добре да се бори с комплексите на Гарет, отколкото със спомените си.

— Да. — Не го погледна, а мина покрай него и се озова на плажа.
— Успя ли Дардън да открие нещо за Стонтън?

— Още не. Единственото, което знам, са клюките, които Кариф сподели с мен, докато ме водеше към лагера. Чужденец със страшно много пари. — Направи пауза. — Почти неограничени средства. Такова ли е и твоето впечатление?

Няма нищо, което да не мога да направя. Няма човек, когото да не мога да купя.

Дишай дълбоко. Недей да си спомняш нищо друго, освен думите. Не си спомняй какво причини той на Джоел, след като произнесе това.

— Да — отговори колебливо. — Той твърдеше, че никой няма да успее да го залови. Ако имаш достатъчно...

— Стига! — прекъсна я грубо той. Седна на пясъка и я придърпа в прегръдките си. — Почини си. Не мисли за нищо. Исках да чуя само да или не. Не те изведох навън, за да те измъчвам и да имаш още кошмари. Ирана ми каза, че сънуваш ужаси по-често, отколкото признаваш.

— Казала ти е за тях? Да, разбира се. Сигурна съм, че дълго сте говорили за мен.

— Не, не дълго. Ирана ще ти каже всяка дума от разговорите ни, ако я помолиш. Гледа на всичко друго като на предателство.

— Вярвам ти. Тя е изключително честна и искрена. Много я харесвам.

— И аз. Тя е много добра моя приятелка.

— И ти си неин добър приятел. Издръжката на болницата сигурно струва ужасно скъпо.

— На мен ми струва само пари. Тя спаси живота ми. Смятам издръжката на болницата за свой дълг. Макар че едва ли можеш да се издължиш на някого за това, че ти е спасил живота.

— Каза, че е лекувала раните ти от куршум?

Той кимна.

— Намери ме на плажа близо до „Света Сесилия“, болницата, в която работеше по онова време. Искаше да ме заведе вътре, но аз ѝ казах, че така само би подписала смъртната ми присъда. И беше истина. Банаро бе по петите ми и щях да бъда лесна мишена, ако лежах упоен в болничното легло.

— Банаро?

— Луис Банаро. Би могла да го наречеш мой съперник. Бях навлязъл в територията му и отмъкнах статуя, която той смяташе за своя собственост. И искаше да ми даде урок за назидание на всички.

Контрабандист?

— Сред многото други неща.

— И тя не те заведе в болницата?

— Не. Заведе ме във вилата на своя приятелка и се погрижи сама за мен. След това се върна в болницата и разговаря с майката игуменка. Разказа ѝ всичко. Отговориха ѝ, че трябва да ме заведе в болницата и да докладва за огнестрелните ми рани на полицията. — Изкриви устни. — Което бе най-почтеното нещо на света. Но щеше да ме превърне в пушечно месо. Ирана отказа и напусна ордена.

— Заради теб?

— Да, аз бях нейният катализатор. Ирана се кълнеше, че от години търси отговори в душата си.

— И не ѝ вярваш?

— Понякога. — Направи гримаса. — Предполагам, че просто не ми харесва ролята на катализатор.

— Не мисля, че би те излъгала. И, освен това, е щастлива тук.

— Да. Тук не можеш да не бъдеш щастлив. По тази причина те доведох на острова.

— Защото е красив?

— И защото, когато човек се задушаваше от грозотата на света, трябва да намери равновесието си.

— Природата тук помага ли ти да намериш своето?

— Повечето пъти. Помислих си, че си струва да опитам. — Зарей поглед над вълните. — Скоро ще започнем да търсим Стонтън. Знам, че вероятно мислиш за това.

— Да.

— Още само ден. Трябва да довърша подготовката с помощта на Дардън и Ирана.

Тя го погледна с изненада.

— Не това очаквах да чуя, когато почука на вратата ми.

— И аз не очаквах да изглеждаш така. Ирана бе изпълнена с оптимизъм и картината, която ми обрисова, не отговаряше на образа на жената, отворила ми вратата. Видът ти не ми хареса. Искях да си се върнала изцяло към нормалното си състояние.

— Мислиш, че не съм? Мнението ти не е реалистично. Мислех, че връщането ми към моето предишно аз ще стане с рязък скок, но ето, че не е така. Правя крачка по крачка. — Погледна го директно в очите. — Тревогата ти за мен започва да ме потиска, Гарет. Няма да стана причина да убият и двама ни. Ще направя всичко необходимо.

— Още ден — повтори той. Изправи се и й подаде ръка, за да й помогне да стане. — Ще говоря с Ирана утре сутрин. Окей?

Не пусна ръката й. Дланта му бе топла, хватката — силна. Караше я да се чувства в безопасност.

Не, всъщност не в пълна безопасност.

Да намери равновесието си, бе казал той. Грозота и красота. Чувството, че е обградена и защитена от силата му, противопоставено на лекото чувство за опасност, което винаги изпитваше в присъствието му. Дори сега, вдигнала поглед към него, долавяше тъмния блясък в очите му и напрежението в тялото му.

И топлината му. Същата топлина, която я бе стоплила и излекувала, когато бе притиснал голото си тяло до нейното онази нощ в хеликоптера.

Само че не бе съвсем същата, бе по-напрегната...

Издърпа ръката си и отстъпи назад.

— Добре. Няма смисъл да възразявам, нали? Ще постъпиш както желаеш.

— Ако правех само онова, което искам, няма да се върнеш във вилата сама. — Усмихна се леко. — Има повече от един начин да се бориш с кошмарите. Искаш ли да опитаме няколко? — После изведнъж смръщи вежди. — По дяволите, не исках да кажа това.

Тя замръзна. Не очакваше да чуе тези думи, изразяващи сексуалното напрежение, вибриращо помежду им. Свариха я неподготвена.

— Секс? — изтърси. — И той ли е част от сделката?

Бръчката между веждите му стана по-дълбока.

— Не си спомням да имаме сделка. Дадох само обещание. — Извърна се. — А току-що ти направих предложение. Не беше изискване. Купувам курвите, когато се продават. Не се опитвам да превърна всяка жена в курва. — Хвърли ѝ поглед през рамо. Устните му бяха здраво стиснати. — Но ти си помисли за сделка веднага щом споменах, че можем да си легнем заедно. Кажи ми, Емили, какво щеше да кажеш, ако бях отговорил с да.

Тя мълча секунда — две.

— Готова съм на всичко, за да се добера до Стонтън.

— По дяволите! — изруга Гарет и се отдалечи от нея в мрака.

Емили стоеше и гледаше след него. Той се движеше енергично, крачките му бяха широки и уверени. Абсолютен мъжкар, изпълнен с гняв и сила. Не можеше да откъсне поглед от него. Беше ѝ ядосан, а тя му бе казала истината. Човек не би помислил, че зрял и очевидно силно сексуален мъж като Гарет би реагирал по този начин.

Но откъде можеше да знае тя как би реагирал на всяко нещо? Бяха все още непознати един за друг и това, че се чувстваше свързана с него, бе странно. Всъщност между тях не съществуваше истинска връзка. Той не бе свързан с нея по никакъв начин, освен с крехките нишки на съчувствието и желанието да ѝ помогне. Може би по тази причина тя бе направила прибързан извод за секса. Може би подсъзнателно искаше да го привърже по-силно към себе си, да засили желанието му да ѝ помогне.

Господи, надяваше се истината да не е такава. Не искаше да повярва, че Стонтън я бе изкривил до такава степен.

Откъсна поглед от Гарет и тръгна към вилата.

Гарет ругаеше тихо под носа си с всяка крачка.

По дяволите, мислеше си. Не трябваше да ходя до вилата, за да се видя с Емили. Нямахте истинска причина за това. Можех да проявя търпение и да я оставя тя да дойде при мен.

Само че, изглежда, нямаше никакво търпение, когато станеше въпрос за Емили. Бе пожелал да я види и се бе подал сляпо на импулса. Беше се държал тромаво и несръчно от мига, в който тя бе отворила вратата, до момента, в който се бе опитал да я примами в леглото си. По дяволите, през половината време ѝ демонстрираше съчувствие, а

през другата половина — нещо, което нямаше нищо общо със съжалението. Дори не знаеше какво предложение ще ѝ направи, преди думите да са излезли сами от устата му. А тя все още бе уязвима, раните ѝ не се бяха затворили напълно. Но това вероятно бе резултат на смесицата от чувства, които изпитваше към Емили от самото начало. Съчувствие, уважение, желание да я закриля, а сега и страст.

Е, двамата щяха да намерят начин да се справят с всичко това. Но, по дяволите, трябваше да си държи устата затворена.

Обърна се да погледне плажа, когато стигна до къщата. Емили вече се бе прибрала във вилата и лампата ѝ бе изгасена. Добре. Надяваше се поне един от тях да се наспи добре. Не бе никак сигурен, че той би могъл...

Звънна мобилният му телефон и той погледна екрана. Частен номер. Прие обаждането.

— Гарет.

— Как си, Гарет? Удоволствие е за мен, че успях да се свържа с теб. Положих доста усилия, за да те издирия.

Равен, спокоен, дълбок глас.

Австралийски акцент.

Замръзна на мястото си.

— Кой си ти, по дяволите?

— Просто приятел на Емили. Сигурен съм, че ти е разказала за мен. Познанството ни бе кратко, но много интимно.

— Стонтън?

— Виждаш ли, наистина ти е разказала за мен. Как е сладката малка кучка? Не мога да ти кажа колко много ми липсва.

— Откъде знаеш, че е при мен?

— Е, знам, че не е при ЦРУ, затова започнах да търся мъжа, отвлякъл я от мен. Както казах, беше трудно. Трябваше да изслушам доста фалшиви разкази и да проследя още повече фалшиви следи. Но аз съм упорит и настоятелен. Открих Кариф Барук тук, в планината. Той ти е наистина много добър приятел. Трябваше ми доста време, за да го убедя да ми каже на кого е издал местонахождението на лагера ми.

Гарет стисна силно телефона.

— Разбрах, че можеш да бъдеш изключително убедителен. Жив ли е все още Кариф?

— Да. — Стонтън направи пауза. — Но вече не е важен. Той трябваше само да ни свърже. Имам предложение за теб.

— Нямам търпение да го чуя.

— Много е просто. Ще ми предадеш Емили, а аз ще те оставя жив.

— Върви по дяволите!

— Ако не ми я предадеш, ще те намеря и ще те убия. Ще убия и всички около теб. — Обаждането може би беше капан. Бяха говорили вече прекалено дълго, трябваше да затвори. Но Стонтън държеше Кариф и Гарет трябваше да рискува, ако искаше да запази живота на приятеля си.

— Какво представлява чукът на Зелов?

— Емили не ти ли разказа?

— Тя не знае нищо за него, копеле.

— Предпочитам да мисля, че знае, но просто не иска да ми каже. Което ще ме успокои поне малко. Много съм ядосан на Емили. Дай ми я, Гарет.

— Не, кучи сине. Но мога да дам теб на нея.

— Така ли? Не. Аз държа козовете. Двамата с Кариф сигурно сте много близки. Даде ми доста лична информация за теб. Да, вече знам много за теб, Гарет. И ще открия още. И тогава ще намеря Емили.

— Няма начин.

— Ти наистина си прекалено арогантен за моя вкус. Мисля, че трябва да станеш малко по-сговорчив... О, знам. Говори с приятеля си Кариф. Почакай, сега ще ти го дам.

— Гарет? — Гласът на Кариф бе едва доловим. — Съжалявам. Опитах се да...

— Всичко е наред, Кариф. Разбирам.

— Бягай. Не исках... Не мислех, че... съм толкова слаб. Никога...

— Достатъчно. — На телефона отново бе Стонтън. — На него му е трудно да говори. В момента всичко е трудно за бедното копеле.

— Ти, кучи сине!

— Такъв съм, да. Но още преди години се погрижих да се отърва от тази кучка. — Заговори на някого. — Да, Борг? Отлично. Ще затварям вече, Гарет.

— Върви по дяволите! — *Протакай. Намери начин да освободиш Кариф.* — Искам отново да говоря с Кариф.

— Кариф? Казах ти, той вече не може с нищо да бъде полезен. Да го освободим от нещастията. Нож, мисля...

— Не, по дяволите, чакай. Можем...

Вик.

Мили Боже! Гарет стисна зъби, ръката, която държеше телефона, се напрегна. Стонтън отново заговори.

— Той умря за теб, Гарет. Не са много хората, които могат да се похвалят с такива верни приятели. Това кара ли те да се чувстваш важен?

Гарет не можа да отговори веднага. Гневът му се разгаряше, ставаше трудно поносим.

— Не искаш да знаеш какво чувствам в момента, Стонтън. Направи грешка.

— Може би. Но трябваше да балансирам между вероятността да те ядосам и задоволството да убия Кариф. Не мислех, че има голям шанс да ми предадеш Емили, затова избрах да убия Кариф.

— Никога няма да имаш Емили. Но ще се видим скоро, Стонтън. — И сложи край на разговора.

Копеле.

Трябваше да изчака минута гневът и шокът да утихнат. Трябваше да потисне спомените си за Кариф и за детството им заедно. Да изтрие това петно от паметта си. Да го контролира.

Да, Борг? Отлично.

Какво беше отлично? Гарет знаеше. Трябваше да действа бързо. Щеше да има време за гняв, съжаление и отмъщение по-късно.

Набираше номера на Дардън, докато вървеше към вратата.

О, да, определено щеше да дойде и моментът на отмъщението.

ГЛАВА 7

Истанбул, Турция

Стонтън се обърна към Борг.

— Къде?

— Гърция. — Гледаше неотлъчно екрана на компютъра. —
Остров Микала. В Егейско море.

— Да. — Кариф им бе разкрил, че Гарет има къща на остров Микала. Бе им издал местонахожденията на всичките къщи на Гарет по света. Беше въпрос само на дедукция.

— Ще са ни необходими само два часа да стигнем там. Реактивен самолет до остров Крит, а оттам — хеликоптер. Не бях сигурен, че ще успеем да измъкнем тази информация. Сателитната връзка вероятно е струвала доста скъпо.

— Достатъчно. Но нашият мил работодател има дълбоки джобове и няма да оспори сметката. Няма да му позволя.

Нямаше да оспори и искането им за реактивен самолет и екип от наемни убийци, които щяха да ги придружават в търсенето им на Гарет. Което бе добре. Преследването на Емили Хъдсън бе относително евтино, но Гарет имаше пари и опит. Всъщност Стонтън не съжаляваше, че в играта бе влязъл и Гарет. Той представляваше предизвикателство за него, а Стонтън отдавна не бе изпитвал тръпката от живота.

— Докато летим нататък, искам да изровиш цялата информация за положението на Гарет на онзи остров. Искам да знам кои са приятелите му, собствеността му и всяко местенце, където би могъл да скрие Емили.

— Няма проблем. Дотогава ще съм разбрал всичко основно. — Борг гледаше втренчено трупа на Кариф Барук. — Какво ще правим с него?

— Да видим. Гарет като че ли имаше някакви чувства към него. Мисля да го хвърлим в някоя задна уличка и да го оставим на плъховете. — Добави весело: — Да. И искам защитникът на нашата

малка Емили да узнае какво му е струвало спасяването ѝ. — Тръгна към вратата. — Стъпка по стъпка.

— Събуди се.

Емили отвори сънено очи и видя Гарет да стои над нея. Мрак. Напрежение. Сила.

Ангелът на смъртта. Опасността се бе върнала, усещаше я осезателно. Но, странно, не се страхуваше...

— Хайде! — каза Гарет нетърпеливо и дръпна чаршафа. — Трябва да изчезваме отгук.

Тя се събуди на мига.

— Какво има? — Седна в леглото. — Все още е...

— Време е да тръгваме. — Запали лампата. — Изпратих Дардън да каже на Ирана, че заминаваме, но ще трябва и аз да поговоря с нея. Ти се облечи и си опакой багажа.

— Чакай. — Спусна крака на пода. — Престани да ме притискаш така и ми кажи защо бързаш толкова.

— Нямам време за обяснения. — Вече крачеше към вратата. — По-късно.

— Сега.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Добре. Трябва да тръгнем веднага! Стонтън може би вече е узнал къде сме.

Тя замръзна.

— Какво? Откъде знаеш?

— Копелето ми се обади. Разбрал е, че аз съм те измъкнал от лагера, и искаше да сключим сделка. Пратих го по дяволите. Но мисля, че е възможно да е проследил телефонното обаждане, и искам да сме напуснали острова, когато той дойде тук.

Тя поклати глава.

— А аз искам да остана. Така няма да се наложи да го търсим.

— Щях да се съглася с теб, но тук си прекалено уязвима. Има прекалено много хора, които може да разпита, и прекалено много пътища, по които може да поеме. Гърбът ни трябва да е защитен, преди да се спуснем да го преследваме.

— Тогава ти върви, но аз ще остана.

— Опаковай си багажа! — Очите му проблясваха гневно. — Не съм в настроение да споря. Животът ти виси на косъм. Ти ще тръгнеш и Ирана ще тръгне, в противен случай ще...

— Къде трябва да отида? — запита Ирана от прага. — Не трябваше да изпращаш Дардън да ти върши мръсната работа. Знаеше, че няма да му се подчиня сляпо.

— И аз щях да говоря с теб. Просто исках да ти дам възможност да започнеш да правиш плановете си. Имаш отговорности.

— Да, имам. — Ирана влезе в стаята. — И ето защо ще остана. Разбрах, че Стонтън може да дойде на острова. Ще ти помогна да приготвиш багажа си, Емили.

— Никъде няма да ходя.

— Глупаво. — Ирана се обърна към Гарет. — За нея е опасно да остане тук, нали?

— Опасно е за всички, които са ми приятели и дори бегли познати. Според Стонтън. — Погледна Емили. — Не използва теб, за да получи каквото иска, помниш ли?

— Как би могла някога да забрави?

— Да го хванем сега. Да му устроим капан.

— След като изведе теб и Ирана от острова.

— Не мога да оставя болницата — каза Ирана. — Имам отговорности. Пациенти.

— Вече не. Казах Дардън да те предупреди. Уреди им транспорт до Атина.

Ирана стисна ръце в юмруци.

— Нямах право.

— Въпреки това. По-добре е да ги преместим, отколкото да бъдат изклани. Сестрите ще заминат с тях. Можеш да се качиш в лодката с тях или да дойдеш с нас.

Емили го гледаше с объркване и гняв. Гарет ръководеше действията им, без да обръща никакво внимание на думите на Ирана и Емили.

— Може би Ирана трябва да замине. Тя няма нищо общо с това. Но аз никъде няма да отида.

— Грещиш, по дяволите! — Ръцете му стиснаха раменете ѝ, очите му мяха мълнии. — Няма да дам на Стонтън повече нищо, което е мое. Вече взе прекалено много.

— Пусни ме! — процеди тя през стиснати зъби.

— Пусни я, Гарет — намеси се Ирана. — Силата няма да я принуди да ти се подчинява. Щеше да го проумееш, ако можеше да разсъждаваш трезво. — Направи пауза. — Какво ти е отнел Стонтън?

— Няма значение. — Ръцете му отслабиха хватката си, след това се отпуснаха встрани от тялото. — Нека само да кажем, че Стонтън успя да превърне всичко това в лично отмъщение.

— И откъде знаеш, че идва насам?

— Обади ми се. Съвсем преднамерено. И задържа разговора, докато проследи местоположението ми. Искаше да мисля, че е още в Афганистан, но е възможно да е било номер. Няма да приема никакъв риск.

— Защо не затвори? — запита Емили. — Или искаше да го накараш да дойде тук толкова много, колкото и аз?

— Какво искаш да кажа? Да, искам да го заловя. Но не по тази причина не затворих. А сега се облечи.

Тя го погледна втренчено за миг, после се завъртя на пети, отиде в банята и затръшна вратата. Загледа се в отражението си в огледалото над мивката. Мрачно си помисли, че не личи да се страхува. Но страхът бе там и от него ѝ прилоша леко. Забелязваше промяна у Гарет от мига, в който я бе събудил. Вече не долавяше у него жизнеността и чувствеността, които бе усетила вечерта. Преди никога не я бе смущавал фактът, че той може да бъде опасен и смъртоносен. Но сега от него се излъчваше експлозивност, която я плашеше.

Нещо се бе променило.

Всичко се бе променило. Стонтън идваше. И битката щеше да започне отначало.

Не, нямаше. Тя нямаше да го позволи. Трябваше да сложи край.

Трябваше да убие Стонтън.

— Тя може и да не тръгне с теб — каза Ирана. — Мисля, че подходи погрешно.

— Нямам време да бъда дипломатичен.

— Очевидно. — Погледът ѝ обходи лицето му, сякаш търсеше нещо. — Как мога да ти помогна?

— Да се качиш в онази лодка и да изчезнеш от острова.

— Мислиш, че пациентите ми са в опасност?

— Мисля, че Стонтън е луд и садист. И още, че обича да дава примери за назидание на другите. Иска Емили и вече е доказал, че е готов да елиминира всекиго, който му застане на пътя. — Погледна часовника си. — Не знам колко време имаме. Знам, че не се справям добре със ситуацията, но трябва да ми вярвате. Хайде, слез до пристанището и се качи в лодката.

— Може би ще успея да убедя Емили да се качи в лодката с мен. Мога да ѝ кажа, че имам нужда да ми помага с пациентите.

Той поклати глава.

— Искам да е с мен. Тя е мишената. Останалите сме просто средство да се добере до нея. — Смръщи вежди. — А тя се бави. — Отиде до вратата на банята и почука. — Емили.

Не последва отговор.

— По дяволите! — Отвори рязко вратата.

Нямаше никого в банята. Малкото прозорче бе отворено и бризът развяваше завесите.

— По дяволите, аз съм идиот! — Завъртя се на пети. — Трябваше да се досетя, че... Какво знае тя за острова? Къде може да се е скрила, Ирана?

— Само на плажа. — Ирана смръщи вежди, опита се да мисли по-бързо. — Болницата. Фарът. Ще дойда с теб.

— Не, аз ще я намеря. Ти се качи в лодката.

Ирана бавно кимна.

— Да, такива са задълженията ми в момента. Пациентите и сестрите. Ще отида да се уверя, че всички са напуснали болницата.

— Дардън трябва вече да се е погрижил... — Нямаше смисъл да спори с нея. Ирана щеше да постъпи така, както смяташе за правилно. — Слез на пристанището възможно най-бързо. Ще се обадя на Дардън и ще му кажа, че отиваш.

Излезе с широка крачка от вилата и огледа огрения от лунната светлина плаж.

Емили не можеше да има повече от няколко минути преднина, но не се виждаше никъде.

Съмняваше се, че би отишла в болницата. Не можеше да бъде сигурна дали Ирана няма да се върне там, а със сигурност не би искала някой да обърка намеренията ѝ.

Тръгна към фара.

— Ще бъдем в Атина след трийсет минути — каза Дардън, когато Гарет се свърза с него след малко повече от час.

— Намери ли Емили?

— Не, по дяволите — отговори Гарет. — Не беше във фара. Претърсих и всяка празна къща по плажа, но нито следа от нея. Върнах се и претърсих болницата, която наистина е като лабиринт.

— Звучиш малко напрегнат. Възможно е всичко да бъде наред. Не знаем със сигурност, че Стонтън е на път към острова.

— Аз съм достатъчно сигурен. И по-добре да съм предположил правилно. Ирана ще ме одере жив, щом разбере, че сме преместили пациентите й напразно.

— Е, може би имаш повече време, отколкото мислиш.

— А може би по-малко. По мое предположение, Стонтън се е намирал на място, което би му позволило да стигне до която и да е точка на света за минимално време. Виж, не мога да говоря повече. Трябва да я открия. Ще ти се обадя, след като претърся целия остров. — И затвори.

Къде беше тя, по дяволите?

Излезе от болницата и закрачи по плажа, обзет от отчаяние.

Кое бе следващото място? Съмняваше се, че е напуснала района. Знаеше, че ако го направи, ще трябва да търси помощ от непознатите, които живееха на острова. Емили не се криеше от никого друго, освен от него, и не би искала нечия намеса в работите си. Беше готова да нападне.

Замръзна, когато осмисли току-що преминалата през главата му мисъл.

Нападение.

Защо, тогава, бе предположил, че ще е тук, на плажа? Тя не би се крила, безпомощна, в очакване Стонтън да я намери. Щеше да е там, където според нея щеше да отиде Стонтън.

Вдигна поглед към къщата си, която проблясваше като слонова кост на лунната светлина.

Там щеше да отиде Стонтън.

Да.

Затича по пътеката. Беше на средата ѝ, когато чу шума от перките на хеликоптер в далечината. Голям хеликоптер. Летеше ниско, над водата. Приближаваше се към тях от изток.

По дяволите.

Застанала на терасата на къщата на Гарет, Емили виждаше сините светлини на хеликоптера да се отразяват във водата, докато той се приближаваше от изток.

Мускулите на стомаха ѝ се свиха. *Не позволявай да ти прилошее. Поеми си дълбоко въздух.*

— Трябва да изчезнем бързо. Стонтън ще е тук след десет минути.

Обърна се рязко и видя Гарет да се приближава към нея. Изражението му...

Инстинктивно вдигна ръката, която държеше оръжието.

— Виждам, че си открила частния ми арсенал. Имала си достатъчно време, докато тичах като луд по плажа да те търся.

— Имах нужда от оръжие. А ти имаш достатъчно, за да въоръжиш цял батальон.

— Обичам да бъда подготвен. Понякога един пистолет не е достатъчен.

— Да. Ти си от този род хора.

— Какъвто и да съм, в момента съм побеснял от гняв.

— Много лошо. — Навлажни устни. — Опитваше се да ме спреш.

— Дяволски си права. Казах ти, моментът не е подходящ. А сега ми дай този пистолет.

Тя не помръдна.

— Дай ми го, Емили. Трябва да те измъкна оттук.

— Не. Той ще бъде тук скоро.

— Точно така. Ако се съди по шума от хеликоптера, той е достатъчно голям да побере петнайсет-двайсет от приятелите му. Мисля, че е „Суперхоук“. Навярно се надява да очисти бързо излишните хора, преди да те отвлече. — Стисна устни. — Няма да получи каквото иска. Не, няма. — Направи крачка към нея. — Защото ще си въвн оттук, преди да е кацнал.

Тя направи крачка назад.

— Ти тръгвай. Аз ще го изчакам.

Той протегна ръка.

— Дай ми пистолета. Няма да ме застреляш.

— Мога и да го направя. — Говореше студено. — Надявах се само да те раня, но знам колко е мощен този. Ще те държа на разстояние.

— Държиш в ръцете си „Магнум“. Куршумът може да причини значителни щети. Няма да рискуваш. Не съм твой враг.

— Тогава остани и ми помогни.

— Това се опитвам да направя. — Погледът му обходи лицето ѝ. — Но няма да успея да те убедя, нали? — Сви рамене и се обърна. — Нека бъде, както искаш. Направих, каквото можах... — Изведнъж се завъртя рязко и удари с ръба на дланта си китката ѝ. Тя изпусна оръжието.

— Не!

Чу го да изругава, когато се наведе да вдигне пистолета.

Ужасна болка проряза врата и тила ѝ.

Мрак.

Кръвта се стичаше към главата ѝ.

Беше в пожарникарски лифт или поне така ѝ се стори, защото бе замаяна.

Гарет...

Опита се да се съпротивлява.

— Спусни ме долу.

— Престани да се съпротивляваш или ще те спусна така, че да паднеш върху главата си. Създаде ми достатъчно проблеми.

— Няма да престана, по дяволите. — Произнесе думите бавно и с премерена злоба. — Спусни... ме... долу.

— Чудесно. — Подчини се и тя падна като купчина вар върху верандата. — Върви. Побързай. Движи се. Ако се опиташ да избягаш, отново ще те кача горе.

Щеше да го направи. Очите му горяха.

— Ядосан си. Добре. Върви си, в такъв случай. Това тук не е твоя работа. Вече нямам нужда от теб.

— Напротив, ти си моя работа. — Изправи се рязко на крака. — Аз имам нужда от теб. Затова млъкни и прави каквото ти казвам.

— Аз не...

— Чуй ме — каза той рязко. — Няма да позволя на Стонтън да спечели този рунд. Няма начин.

— Аз съм тази, която...

— Без повече приказки. — Обърна се и загледа плажа долу. — Погледни само веднъж, за да видиш срещу какво сме изправени. И тръгваме.

— Трябва да...

Спря да говори, защото видя, че хеликоптерът се е приземил на брега. От него слизаха цял отряд войници. Стонтън бе на плажа и даваше указания на хората си. Дори от това разстояние не можеше да сбърка стройната му фигура. Не можеше да откъсне поглед от него. Прошепна:

— Ето го.

— Досетих се — отговори Гарет. — Мисли, по дяволите. Ще стоим тук и ще му позволим да ни залови или ще избягаме, за да можем по-късно да се бием с него?

Някои от хората на Стонтън вече тичаха към болницата, а той стоеше, вдигнал глава и втренчил поглед в къщата на Гарет. Съмняваше се, че я вижда, защото бе застанала в сянката на къщата, но въпреки това започна да трепери. *Не, не му позволявай да ти причинява това*, помисли си.

Стонтън жестикулираше, сочеше, а после тръгна по пътеката.

— Емили.

— Ти тръгвай. Не мога да бягам от него.

— А аз не мога да тръгна без теб. Това, което заплашва теб, е заплаха и за мен. Каквото и да се случи, отговорността ще бъде твоя.

Джоел.

Затвори очи.

— Не казвай това.

— Ще кажа всичко, което се налага. Отсега нататък ще сме със свалени ръкавици.

Независимо какво щеше да каже, истината бе очевидна. Отговорност. Вина. Отново се самообвиняваше. Но не можеше да позволи всичко да се повтори. Извърна се.

— Да вървим. Измъкни ме оттук.

— Най-после. — Сграбчи я за ръката и я задърпа по пътеката, която обикаляше къщата. — Бягай!

Пет минути по-късно бяха на бетонната площадка в другия край на острова.

— Качвай се. — Отвори ѝ вратата. — Няма да включа светлините, докато не се отдалечим. Стонтън ще ни диша във врата. Ако имаме късмет, претърсването на къщата ще го забави.

— Късметът като че ли изцяло е на страната на Стонтън. — Скочи в хеликоптера. — Да се измъкваме оттук. Не искам да ни застреля.

— И аз. — Гарет запали двигателите и перките започнаха да се въртят. — Но може и да се случи. Виждам светлини да се движат по хълма.

И Емили ги виждаше. Няколко от мъжете тичаха към бетонната площадка, насочили лъчите на фенерчетата си напред в мрака. Дали един от тях не бе и Стонтън?

Гарет погледна назад към къщата.

— Да потегляме. — Хеликоптерът се издигна във въздуха. — Почти сме...

Куршум пръсна стъклото до главата ѝ!

— По дяволите. — Той завъртя хеликоптера. — Залегни.

Тя се сниши и с отчаяние помисли, че Гарет не може да стори същото. Друг куршум попадна в корпуса.

— Само след минута ще сме извън обсега им — каза Гарет, докато се издигаха все по-високо. — Ако не улучат резервоара.

— Успокояваща мисъл.

— Казах ти, ръкавиците са свалени. — Сведе поглед към мъжете долу. — Стонтън ли е този, който гледа нагоре към нас?

Руса коса, високо и стройно тяло.

— Да.

— В такъв случай, няма да се опитат да стрелят в резервоара. Стонтън те иска жива. — Завиха и се отдалечиха от острова. — Макар че вероятно няма да има нищо против да паднем във водата. Предполагам, че трябва да сме благодарни и за малкото...

Телефонът му звънна.

— Обзалагам се, че Стонтън иска да даде отдушник на гнева си.
— Включи на високоговорител и натисна бутона. — Гарет.

— Искам да говоря с Емили — каза Стонтън.

— Но тя може би не иска да говори с теб. — Погледна я въпросително.

Тя протегна бавно ръка и взе телефона.

— Какво имаш да кажеш, Стонтън?

— Исках просто да чуя гласа ти. Липсваше ми. Никога не съм бил така интимен с някого, както с теб. Но така и не направихме последната крачка. Избяга прекалено бързо. Гарет те измъкна, което много ме ядоса. Но ще те намеря и всичко ще започне отначало.

— Ще те убия, Стонтън.

— Наистина ли? Отбелязвам, че ти си тази, която бяга.

— А аз отбелязвам, че се провали в опита си да ме заловиш отново, макар че си довел и хората си със себе си.

— Да, но бях много близо. И няма да позволя това да се окаже пълен провал. В момента не мога да те докосна, но обещах нещо на Гарет. Разбрах, че милее за болницата на този остров. Трийсет секунди.

— Какво ще...

Пламъците се издигнаха високо в небето, когато болницата бе взривена. Емили гледаше с ужас разгорелия се долу ад.

— Защо?

— Болницата беше празна. Разочарован съм. Да унищожаваш сграда вместо хора не е така задоволително, но ще взема всичко, което мога да получа. Мисля, че все още сте достатъчно близо и виждате къщата на Гарет. След малко ще се забелязва още по-лесно. Заповядах да я подпалят. Вече ще затварям. Очаквам с нетърпение скорошната ни среща, Емили.

Почти не осъзнаваше какво прави. Върна телефона на Гарет и втренчи поглед към земята под тях.

— Чу ли го? Ще подпали къщата ти.

— Чух. — Гарет обърна хеликоптера наляво. — Ние обаче няма да останем, за да се насладим на представлението.

Емили вече виждаше пламъците. Прозорците блестяха, докато огънят поглъщаше вътрешността на къщата.

— Съжалявам. Не трябваше да остана с теб, след като ме изведе от планината. Можех да предотвратя...

— Млъкни. Изборът беше мой. — Не я погледна. — А човек трябва винаги да поема отговорността за избора си.

— Болницата на Ирана...

— Ще ѝ построя друга. — Изкриви устни. — Не тук. И не сега. Не и докато не убия това копеле. Беше наистина много разочарован, че не успя да убие никого.

— Тя обича този остров.

Той мълча около секунда.

— И аз.

Тя беше отнела нещо много скъпо и на двамата. Но само докато Стонтън беше жив.

— Искам да ме заведеш в Атина и...

— И да те оставя да преследваш Стонтън сама — довърши той вместо нея. — Няма начин.

— Трябва да защитиш Ирана, а и собствения си живот. Виж какво се случи тук.

— Едва не те убиха. Стонтън нямаше дори да знае, че си на този остров, ако бях направил каквото трябваше, когато ми позвъни.

Тя смръщи озадачено вежди.

— Какво трябваше да направиш?

— Да затворя. Усещах, че проследява обаждането. Но рискувах, защото исках да разполагам с още няколко минути. Като че ли щях да го убедя.

— В какво?

Той не отговори.

— Отговори ми. — Гледаше безизразното му лице. Беше се затворил в себе си. — Знаем колко лесно може да бъде убеден Стонтън. — Мислеше, опитваше се да събере парчетата от мозайката. — Как е успял Стонтън да открие, че ти си ми помогнал? И от кого е получил телефонния ти номер? — Нямаше нужда той да отговаря. Защото тя си спомни човека, посрещнал ги в планината. Младият мъж с топлатата усмивка.

— Приятелят ти. Човекът, който ти е помогнал да откриеш лагера. Името му беше... Кариф?

— Да. Името му беше Кариф Барук.

Минало време. Прилоша ѝ.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Стонтън?

— Да.

— Защо не ми каза?

— И защо трябваше? Знаех, че ще реагираш така. Чувстваш се виновна за това, че болницата и къщата ми бяха разрушени. Стонтън трябва да се чувства виновен, не ти. Колкото до Кариф... — Направи пауза. — Аз го помолих да ми помогне. Мислех, че ако си държи устата затворена, ще бъде в безопасност. Понякога Кариф беше невнимателен и небрежен. Но беше най-добрият ми приятел.

Изпитваше болка. Прозираше зад безизразната му маска. Двамата с Кариф са били много близки. А ето, че сега тази близост му бе отнета.

— Стонтън го е измъчвал?

— О, да. Нямамо е да се пречупи, ако не е станало непоносимо... Стонтън очевидно е много надарен в тази област.

— Да, така е. — Пое си дълбоко дъх. — Джоел...

— Не искам да говорим за твоя Джоел. Не искам да говорим и за Кариф. Искам да говорим за Стонтън. Опитвах се да накарам спомените да замрат, а болката — да изчезне. Мислех, че имаме време да излекуваме раните си. — Погледна я право в очите. — С това е свършено. Времето изтече. Започни да мислиш. Започни да си спомняш. Ако боли, ще боли. Искам подробности. Искам следи. Стонтън не е очаквал, че ще излезеш жива от онази планина, затова вероятно не е бил така дискретен, както би трябвало. Разговаряше ли с теб?

— Понякога. Но беше обикновено... Говореше за това, какво ще стори на Джоел.

— Копеле. Но е възможно да е издал и друга информация. Трябва да я отсееш.

Груб. Безмилостен. Това бе същият Гарет, когото беше видяла в онези първи мигове в палатката. Когато беше убил Али. Целият само опасност, мрак и смъртоносни умения.

Това не биваше да я безпокои чак толкова много. Нали точно тези негови черти искаше, точно те щяха да ѝ помогнат.

— Ще се опитам да направя всичко, което поискаш от мен.

— Ако имаш нужда от помощ, ще ти я дам. Ще пробвам, ще задавам въпроси.

Тя го гледаше втренчено, в шок.

— Ръкавиците са свалени — повтори той. — Ако ми помогнеш, ще ти помогна. Във всичко това няма нищо красиво.

— Но накрая ще намерим Стонтън.

— Това няма да е достатъчно, за да заличи грозотата.

— Какво?

— Ще открием Стонтън. Ще открием и човека, който го е наел. Ще убием и двамата. — Добави тихо: — Гладен съм. Искам всичко.

Емили не бе мислила какво ще стане, след като заловят Стонтън. Той изпълваше изцяло хоризонта ѝ и тя виждаше неясно всичко, което не бе свързано с него. Но, да, колкото и голямо зло да бе Стонтън, той бе купен от още по-голямо зло.

— Ти също искаш всичко — каза Гарет. — Просто бе толкова силно наранена, че не можеше да мислиш за това. Готов съм да се обзаложа, че два дни след като отървем света от Стонтън, ще започнеш да преследваш мъжа, който го е наел.

— Усмихна се леко. — Но не бива да ги преследваш заедно. Един по един.

— Чукът на Зелов.

Той кимна.

— Беше готова да го намериш, за да заловиш Стонтън. Това все още е най-добрата игра.

— Това не е игра.

Усмивката му изчезна.

— Не е. Но ще откриеш, че понякога е по-добре да се преструваш, че е. Ако си прекалено напрегната, ще допускаш по-лесно грешки. — Погледна през прозореца. — Скоро ще бъдем в Атина. Не е безопасно да останем тук. Ще се погрижим за Ирана и ще отлетим веднага след това.

— Къде?

— Това зависи от Дардън. Той ми даде няколко отговора тази вечер, преди Стонтън да ми се обади. Информацията е странна, но е всичко, с което разполагаме. Ще видим дали ще успее да измъкне и нещо друго от източниците си.

— За Стонтън?

— Не, за Зелов. — Поклати глава. — По-късно. В момента и аз самият не знам много. Ще говорим за това, като стигнем в Атина.

Телефонът на Гарет звънна три минути след като приземи хеликоптера на малко летище извън Атина.

— Къде си? — запита Дардън. — Ирана е едва ли не в истерия. Един от приятелите ѝ от острова ѝ се обади, за да я пита дали е добре. Експлозия?

— Стонтън взриви болницата. Ние сме в Атина. Вие още на пристанището ли сте?

— Не. Ирана се обади на главната сестра на болницата „Света Сесилия“, където някога работела. Пациентите са на път за там. В линейката сме. — Заговори на някого. — Тя иска да говори с теб.

— Не трябваше да те изоставяме — каза Ирана, след като взе телефона. — Ранен ли си?

— Не. Емили също е добре. Ти направи точно това, което трябваше. — Пауза. — Болницата е взривена. Ще ти построя друга, Ирана.

— Ако Бог даде. Може да е имал причина да ми вземе тази.

— Не мисля, че Бог има нещо общо с това.

— Но ти нищо не знаеш. Може да е имал причина да иска да построиш нова, в която да има по-модерни уреди за поставяне на диагноза. Мислех, че имам нужда точно от това. — Направи пауза. — Нищо ли не е останало?

— Не можах да видя отблизо. Но се обзалагам, че Стонтън се е постарал.

— Тъжно. — Замълча. — Искам да видя Емили. Не съм сигурна как ще ѝ се отрази това.

— И аз. Но ще трябва да го преживее. Струва ми се, че се справя.

— Искам да я видя. Отивам в „Света Сесилия“. Да се срещнем там?

— Добре. Но няма да останем дълго. Там няма да е безопасно нито за нас, нито за теб, Ирана.

— Ще говорим, когато се видим. — И тя затвори.

Гарет погледна Емили, докато натискаше бутона за край на разговора.

— Ирана се тревожи за теб. Гледа на разрушаването на болницата като на дело на Бога, но иска да е сигурна, че си добре.

— *Глезя* — каза Емили. — Тя иска да ме глези.

Думите върнаха спомена за онзи ден на брега. Отражението на слънцето във водата, лъчезарната усмивка на Ирана. За първи път след това през онази нощ, се чувстваше спокойна, мракът бе отстъпил.

— Още не ти е простила, че си й дал онези стари книги на Джейн Остин.

Той се усмихна.

— Беше наистина забавно, преди да осъзнае шегата. Беше като да слушаш персонаж от „Гордост и предразсъдъци“.

— Аз щях да намеря начин да ти се отплатя подобаващо.

— О, и тя откри. Някой ден ще ти разкажа. — Усмивката му се стопи. — Междувременно, опитай се да убедиш Ирана, че не може да остане тук, при пациентите си. Защото ще й е трудно да го направи.

ГЛАВА 8

— Ще съм при теб след минута — каза Ирана. Вървеше по коридора до старец, когото носеха на носилка, а за ръка държеше малко момченце и му се усмихваше. — Веднага щом настаня Андрос. Винаги е малко страшно на непознато място, нали, Андрос?

Не и ако Ирана е до теб, помисли си Емили. Ирана влезе в стаята в дъното на коридора. Косата ѝ бе рошава, дрехите — измачкани, но от нея се излъчваха енергия и увереност, че всичко ще бъде наред.

— Тя, изглежда, е поела нещата в свои ръце.

— Да. А ти какво очакваше? — запита Дардън, след като излезе от приемната. — Ирана е нещо като равносилно на закон. Болницата не искаше да приеме пациентите ѝ, но Ирана не искаше и да чуе за отказ. Каза, че ѝ е известно, че тук ще получат най-добри грижи. — Погледна Гарет. — Може да е много трудно да я откъснем от тях.

— Трудно или лесно, тя не може да остане тук. Ще е оръжие в ръцете на Стонтън. Няма да позволя. — Погледът му се спря на вратата, през която бе изчезнала Ирана. — Намерете безопасно място за нея. Искам да е заобиколена от толкова многобройна охрана, че да се спъва в тях, ако реши дори да се обърне.

— Нещо друго?

— Зелов. По-рано вечерта каза, че разполагаш с информация за него.

Дардън кимна.

— Ще ти дам доклада веднага, щом се добера до принтер. — Очите му горяха. — Нещата започнаха да набират скорост, нали?

— Може и така да се каже — каза сухо Гарет. — И това трябва да ти доставя удоволствие.

Дардън направи гримаса.

— Не искам да проявявам безчувственост. Просто много скоро ми става скучно.

— Знам. И Фъргъсън го знае. И едва не те закова заради това. Отегчен или не, ще останеш близо до Ирана, докато не се уверя, че е безопасно за нея.

— Емили с нея ли ще бъде?

— Няма начин — поклати глава Емили. — Не можете да ме отпратите като Ирана. Няма повече да се крия.

— Относително криене — каза Гарет. — Освен ако не искаш папараците да почукат на вратата ти. — Загледа Ирана, която се приближаваше по коридора към тях. — Да видим как ще реагира Ирана. Експлозията в болницата може да се окаже нищо, сравнена с нея. — Повиши глас с приближаването на Ирана. — Всичко уредено ли е вече?

— Доколкото може да се очаква. Болните не приемат добре промяната, но сестрите тук ще се погрижат добре за тях.

— Наистина ли? — Гарет присви очи. — Това звучи... сякаш ще останат тук за постоянно.

— А ти какво очакваш? Не съм глупачка. Стонтън иска да ти причини огромна болка. Взриви болницата ми. Аз съм много по-ценна. Сигурна съм, че с удоволствие би убил и мен. Ще трябва да се скрия някъде заради твоята безопасност.

— Изпитвам облекчение да узная колко си разумна.

— Обикновено съм разумна. Пациентите ми ще получат добра грижа. Не са в опасност. Ти си този, за когото трябва да се тревожа. Трябва да се погрижа за твоята безопасност. Трябва да има причина, поради която Бог ни е свързал. — Погледна Емили. — Добре ли си?

— Да.

— Ще дойдеш ли с мен, ако те помоля? Ще ти намеря добра работа.

Емили поклати глава.

— Не мисля. — Дари я с бърза прегръдка. — Грижи се за себе си. Ако имаш нужда от мен, ще дойда при теб. — Погледна Гарет. — Грижи се и за Гарет. Той мисли, че няма нужда от грижи, но не обръщай внимание на протестите му.

— Като теб? — запита Гарет.

Тя се усмихна.

— Точно като мен. — Обърна се към Дардън. — Гарет ще иска от теб да ме скриеш някъде. Нали така? А аз ще ти кажа какви са

моите изисквания. Не ме интересува къде ще ме заведеш, но искам да мога да работя. Мислех си за медицинско заведение в Африка или Южна Америка. През следващите няколко месеца. По тези места на света винаги имат нужда от помощ. Ще проверя какви са възможностите и ще обсъдим въпроса.

— Налага се да заминеш веднага — каза Гарет. — Обсъждайте го по пътя.

Тя кимна.

— След като предам бележките по състоянието на пациентите си на сестрите. — Обърна се. — Вече изпратих моите сестри обратно по домовете им и им казах да не излизат, ако не е крайно необходимо. — Усмихна се през рамо. — Казах им, че ще ги наема отново, когато ми построиш по-голяма и по-функционална болница. Ако имам диагностична клиника, вероятно ще трябва да наема и повече персонал.

— Сигурен съм, че ще се справиш — каза сухо Гарет. — А клиниката вероятно ще съперничи на онази в „Джонс Хопкинс“.

— Възможно е. Добре е за душата ти да харчиш парите си за неща, които си струват. От което следва, че колкото пари даваш за болницата ми, толкова по-добре ще се отнасям с теб. — Тръгна с широки крачки по коридора към стаята на сестрите.

Дардън се засмя тихо.

— Каква философия! Надявам се само да не доведе душата до банкрут. — Гледаше втренчено след Ирана. — Ще я наглеждам и ще проверя дали сестрите няма да ми позволят да отпечатам информацията на техния принтер.

— Побързай. Ще те чакаме при асансьора.

Емили смръщи вежди, като видя Ирана да се усмихва на сестрата зад бюрото. Лъчезарната ѝ усмивка, която бе привлякла Емили към нея от мига на първата им среща. — Тя ще бъде ли в безопасност?

— От Стонтън, да — отговори Гарет и я хвана за лакътя. — Не мога да обещаю нищо друго. Особено ако реши да отиде в дивата Африка. Ще трябва да се справя със СПИН, лъвове и тигри. Но тя не би приела нищо, което да не е предизвикателство.

— Пациентите бяха отведени в „Света Сесилия“ — каза Борг на Стонтън, като се върна до наетата кола, паркирана на пристанището. — Искаш ли да отидем там?

— Разбира се — отговори Стонтън раздражено. — Макар да се съмнявам, че Гарет и Емили ще бъдат там. Той знае, че ще проверя.

— Ирана Повак?

— Тя е възможност.

Имаше нужда от следа, по която да тръгне, по дяволите. Надяваше се, че ще успее да залови Емили по време на нападението над острова. Но нападението се оказа прекалено открито за обществеността. А когато бе нает, на Стонтън бе дадено ясно да разбере, че трябва да бъде не само упорит и активен, но и дискретен. А взривяването на болницата в никакъв случай не би могло да се нарече дискретно. Беше се погрижил да не остави следи. Наемниците, на които бе платил, нямаше да проговорят, но бе възможно някой да го е видял. Изпитваше раздражение, че трябва да мисли за такива тривиални неща. Макар да се съмняваше, че Гарет ще погледне на това като на нещо дребно и маловажно. Искаше да даде отдушник на гнева си и да отправи предизвикателство. Трябваше да намери начин да му нанесе удар. Гарет му бе отнел Емили. Не можеше да остави това ненаказано.

— Да, ще опитаме чрез Ирана Повак. Но има и други начини.

— Какви?

— Първо, погрижи се да отстраниш онези, които може би знаят прекалено много.

— А после?

Той се усмихна.

— След това ще хвърлим въдицата с добра примамка и ще видим какво ще уловим.

— Ето. — Дардън хвърли папката към Гарет. — По-добре да тръгваш. Човекът, когото оставих на пристанището, ми се обади и ми каза, че някой е разпитвал за пациентите. Имате вероятно по-малко от четирийсет и пет минути. Ще отведе Ирана веднага щом я откъсна от сестрите.

— Точно така. — Гарет натисна бутона на асансьора. — Ние ще отидем директно при хеликоптера. Ще отлетим за Рим. Обади ми се, ако има проблем.

— Не Рим — каза Дардън, докато бързаше да изведе Ирана от стаята на сестрите. — След като прочетеш доклада, мисля, че може би ще решиш да отлетиш за Съединените щати.

— Ще се тревожим за това, щом веднъж се озовем във въздуха и сме далеч оттук. — Гарет подаде папката на Емили и я побутна да влезе по-бързо в асансьора. — Дръж това. И го прегледай още в колата.

— Добре. — Тя сведе поглед към папката. Изпитваше странно нежелание да види съдържашката се вътре информация. А би трябвало да гори от нетърпение. Непрекъснато повтаряше на Стонтън, че не знае нищо за чука на Зелов. А ето, че сега щеше да научи за него.

Не, въобще не беше странно. Заради неосведомеността си бе преживяла истински ужас и ужасът се бе стаил в нея, не искаше да я напусне.

— Защо Съединените щати? — запита шепнешком тя, когато след няколко минути се качиха в колата.

— Ти ще ми кажеш. — Запали двигателя. — Всъщност, щом веднъж стигнем някъде, където ще се радваме на относително спокойствие, ще искам да ми разкажеш всичко, свързано със Стонтън, което успееш да си спомниш. Не мога повече да се тревожа дали това ще предизвика безпокойство у теб.

— Не споря. — Извърна поглед встрани. — Ти ме изпрати при Ирана. Аз исках веднага да се впусна в преследване на Стонтън. Можеше да ми зададеш въпросите си още тогава. Щях да ти отговоря.

— Бях внимателен с теб. — Устните му се извиха в язвителна усмивка. — Само Бог знае защо. Не съм внимателен по природа. Щеше да е най-добре за всички, ако се бях придържал към обичайните си привички.

— Ирана те смята за внимателен човек.

— Понякога съм такъв, да. — Изкара колата на шосето. — И заради това тя също може да загине.

— Опита се да защитиш...

— Не искам да се мъчиш да оправдаваш нито едно от действията ми — прекъсна я той. — Просто прегледай тези страници и виж дали има нещо, което можем да използваме.

— Добре. — Резкият му тон я обиди. Не знаеше какво я прихвана, че се опита да предложи утеха на Гарет. Не познаваше човек, който да има по-малка нужда от утеха. Отвори папката. — Ще ми отнеме известно време. Едва виждам буквите на светлината от таблото. Да включа ли лампата над главата си?

— Не. Така ще се забелязваме отдалеч.

Тя осъзна, че така биха се превърнали в лесна мишена, ако Стонтън дойдеше достатъчно бързо. Наведе се към светлината от таблото.

— Ще се постарая. — Поклати глава. — Не, буквите са прекалено светли. Принтерът е имал нужда от зареждане с мастило. — Наклони страниците. — Това е лудост. Вероятно е грешка. Дори не виждам името на Зелов да се споменава. Виждам само едно-единствено име, което ми се набива в очи. — Наведе се още по-напред. — Лудост...

— Какво име?

Тя смръщи вежди.

— Распутин.

Емили успя да прочете само откъси от доклада по краткия път до хеликоптера. Накрая разтърси глава, прибра страниците в папката и слезе от колата.

— Ще ми трябва повече време. Може би ще успее да се концентрирам, след като излетим.

Гарет кимна.

— Само за Распутин ли пише? Зелов не се ли споменава?

— Споменава се за кратко на трета страница. Нещо за Зелов и организация „Кристалис“. После отново се говори за Распутин. От прочетеното досега ми се струва, че това е биография на Распутин, лудия монах. — Направи гримаса. — Който очевидно бил толкова луд и грозен, колкото показва името му. Крадец, шарлатанин, измамник. Чела съм за него в курса по история, но не задълбочено. Знаем само, че е живял през деветнайсети век и имал огромно влияние върху царя, преди да избухне руската революция. — Той й отвори вратата и тя влезе в хеликоптера. — До този момент в доклада се говори само за ранния му живот. Бил от селско потекло и, осемнайсетгодишен, станал

член на странна религиозна група, сектата „Христововерните“, където срещнал Михаил Зелов. — Погледна го, а той скочи в хеликоптера и запали двигателя. — Очевидно смятал Зелов за свой учител и модел за подражание. Говори за книгата със заглавие „Книгата на живите“, написана от учителя му.

— Като се има предвид как е живял и умрял Распутин, това не говори особено добре за философията на Зелов.

— Ще ти кажа, когато привърша с четенето. — Отвори отново папката. — Докладът не е много дълъг. Няма да ми отнеме много време.

— Трябва да стигнеш до края, за да можеш да ми кажеш защо, според Дардън, трябва да летим до Щатите.

— Е, със сигурност не можем да отидем до там с хеликоптера. Ще трябва да кацнем близо до някое летище.

Той кимна.

— Ще имаме нужда от време да поговорим и да се уверим, че Дардън е успял да изведе Ирана и да я скрие. — Замисли се. — Рим?

— Нямам нищо против — каза тя разсеяно, вече погълната от доклада.

Няма нищо против, помисли си Гарет. Тя отново можеше да се концентрира, умът ѝ бе жив и пъргав. Имаше задачи, с които да се справя, и за нея това бе най-доброто в момента. Точно както Ирана ѝ бе давала физически уморителна работа, с която бе започнало излекуването ѝ, умствените упражнения сега и поставената цел щяха да го завършат. Зави на запад.

— Рим, тогава.

След като се приземиха в Рим, Гарет нае кола и се регистрираха в малък хотел в края на града.

— Много си тиха напоследък — каза Гарет и ѝ подаде ключа за стаята. — Не си казала и дума, откакто прочете доклада. Да не би да ти е дал повод за размисъл?

— Да. Но не е достатъчно. Трябва да говоря с Дардън.

— Ще му се обадим веднага щом се настаним. И бездруго щях да го направя. — Затвори вратата на старомодния открит асансьор и натисна бутона. — Аз ще бъда в съседната стая. Почини си. Ще

поръчам храна в стаята и ще ти се обадя, когато дойде. — Отвори вратата на асансьора и посочи стаята й. — Трийсет минути. Окей?

Тя кимна и закрачи по коридора.

— Трийсет минути.

Затвори вратата и се облегна за миг на нея. Гарет й бе казал да си почине. Идеята бе дяволски привлекателна. Май бягаше, без да спира, още откакто Гарет я бе измъкнал от леглото. Изтощаваше не само физическите, но и психическите си сили. Четенето на доклада не й бе помогнало. Умът й не можеше да престане да се опитва да проникне зад написаното.

Престани да мислиш. Отпусни се. Почини си.

Отиде в банята. Душ. Шампоан.

Нямаше чисти дрехи, които да облече след това, но винаги можеше да се загърне в хавлия или чаршаф. Щеше да се погрижи за дрехите си по-късно.

Оказа се, че няма да й се наложи да прибегне до нищожната закрила на хавлията. В гардеробчето в банята имаше хавлиен халат. Бяха изтекли трийсет минути, когато чу мобилния си телефон да звъни.

— Готова ли си? — запита Гарет. — Вечерята се състои само от кафе, сандвич и салата с макарони. Може и да почака, ако имаш нужда от още време.

— Не, идвам. — Сведе поглед към босите си крака, които се подаваха изпод прекалено големия за нея халат, и сви рамене. Без обувки. Щеше да се срещне с Гарет, а той вече бе виждал нещо повече от босите й крака.

Краката на Гарет също бяха боси и бе облечен в същия хавлиен халат, когато й отвори вратата. *Само че той изглежда добре в него*, помисли си тя кисело. Приличаше на римски бог, както ги рисуваха в книгите с митове. Той направи гримаса.

— Забравих да купя дрехи. Обадох се на управителя на хотела и го помолих да купи дрехи и куфар. Каза, че ще се опита да ни осигури още тази вечер. Но можехме да го направим на път от летището до тук. Съжалявам.

— Няма значение. Халатът е добре засега. Но на теб стои по-добре, отколкото на мен. — Влезе в стаята. — Трябва да се обадя на Дардън.

— Аз вече му се обадох. — Вдигна ръка, когато тя отвори уста да възрази. — Ще му се обадим отново, след като се нахраним. Искрах само да се уверя, че те двамата са в безопасност, и не ми се чакаше. — Усмихна се леко. — Казах ти, че не се славя с търпението си.

— И в безопасност ли са?

— Да. На път за Мароко са.

— Какво?

— Ирана ще може да сложи добро ново начало там. Ще види каква е ситуацията и къде има най-остра нужда от нея. Аз лично смятам, че ще избере Етиопия. — Подаде ѝ стол. — Както ти казах, сандвич с пилешко месо, салатата от макарони и някакъв ябълков десерт. Но все ще запълни празнината в стомасите ни.

Емили беше много гладна, както с изненада откри.

— Да. Храната е достатъчно. — Седна до масата. — Но първо кафето.

Той напълни чашата ѝ.

— Сметана?

Тя поклати глава.

— Пия го черно. Някога го пиех със сметана, но съм била на толкова горещи точки по света, където дори не можеш да мечтаеш за сметана, че се научих да го пия черно. В живота почти винаги става въпрос за навик. А ти как пиеш кафето си?

— Черно с малко водка в него.

Тя повдигна вежди.

— Е, и това ако не е необичайно!

— И баща ми пиеше така кафето си. Понякога ми даваше да отпия, но след като навърших седем. Не знаех, че има хора, които пият кафето си по различен начин, докато не станах на десет. — Усмихна се и си наля чашка черно кафе. — Бях много разочарован. Защото не навсякъде можеш да получиш водка в кафето си.

— Цяло чудо е, че не си се превърнал в алкохолик.

Той поклати глава.

— Аз подбирам внимателно пороците си. И винаги знам какви ще бъдат последиците.

— Баща ти е знаел какви ще бъдат последиците и пак е смятал за забавно да ти дава да отпиваш.

— Точно така. Понякога човек научава повече от примери, отколкото от празни думи. — Отпи от кафето си. — Говори ми. Разкажи какво пишеше в доклада за Зелов.

— Както казах, Зелов бил само един от конците в гоблена на Распутин. — Сведе поглед към чашката си. — Но ми се струва, че докладът не е съвсем изчерпателен и че има още. Името Зелов като че ли се споменава в особено важни моменти от живота на Распутин. Когато нещо се е случвало, на заден фон винаги е можел да бъде видян Зелов.

— Интересно. Например?

— Казах ти, че Зелов бил идолът на Распутин. И особено когато станал член на сектата на „Христововерните“. Според няколко източника, сектата учела, че греховете могат да бъдат простени, ако човек се отдаде на многобройни сексуални връзки, и че може да бъде близо до Бог само ако се потопи в грях. Тази доктрина била точно по нрава на Распутин и той я направил своя собствена. Двамата със Зелов изучавали заедно мистицизма и постепенно той станал част от религията им. — Отпи от кафето. — Още много млад, Распутин предприел пътуване до Гърция и Йерусалим. Говорело се, че Зелов го придружава. Распутин бил добър актьор и си спечелил репутацията на свят човек. Когато се върнал в Санкт Петербург, предизвикал истинско брожение сред руското общество, а по-късно станал най-довереният човек на царицата. Убедил я да приеме Зелов за свой съветник. — Отхапа от сандвича. — Остава още малко. Можеш да го прочетеш и сам.

— Имам намерение.

— И ако четеш невнимателно, можеш да пропуснеш какво влияние е упражнявал Зелов над живота на Распутин. Макар че Распутин привидно е имал доминираща роля. — Отпи повторно от кафето. — А ако не е било така? Знаем със сигурност, че когато са тръгнали на път, Зелов е имал контрол. И какво, ако е продължил да бъде по-голямата сила? А може да е пожелал да остане на заден фон. Така със сигурност е бил в по-голяма безопасност, когато са се опитвали да манипулират Руската църква и царското семейство. Не Зелов е бил убит, защото се е превърнал в прекалено голяма опасност. Да, възможно е Распутин да е бил неговата кукла на конци.

— Предположения.

— Налага се да правя предположения. Не разполагам с достатъчно информация. — Изяде и последната троха от сандвича. — А сега да се върнем на същината на въпроса. Чукът на Зелов. Какво би могло да бъде скрито в дръжката му?

— Каквото и да е малко съкровище. Например, някакво безценно бижу, принадлежало на царицата?

— Може би. — Смръщи замислено вежди. — Но дали някое бижу може да е достатъчно скъпо и ценно, че да оправдае наемането на човек като Стонтън и да му осигури на практика неограничени средства?

— Възможно е. Понякога ценността на даденото нещо се дължи на мястото му в човешката история, а не на стойността на самия предмет. Знаеш го така добре, както и аз. Мечът на Александър Велики е безценен само защото е принадлежал нему.

Да, никой не знаеше това по-добре от нея.

— Вероятно е бижу, принадлежало на царското семейство. Може би на Анастасия?

Той поклати глава.

— Не искам да правя предположения. Имам нужда от повече информация, на която да се обоснова. — Облегна се назад. — Дори да сме попаднали на точния Зелов. Не можем да бъдем сигурни.

— Мисля, че сме. — Опитваше се да събере в едно всичко научено. — Каза, че Дардън е търсил много дълго, преди да попадне на този Зелов. Земеделските инструменти, от които се интересуваше Стонтън и които бяха в музея в Афганистан, бяха руско производство. Зелов е можел да измъкне какви ли не скъпоценности от двореца. Мисля, че е Михаил Зелов. И сега трябва само да научим повече за него. Това тук е само началото.

Той се усмихна.

— И искаш да се обадиш на Дардън.

— Разбира се, че искам. Искам още да помолиш управителя да ми намери лаптоп. Чувствам се безпомощна без моя.

— Нямаше лаптоп, докато беше при Ирана.

Да, нямаше, и той въобще не ѝ бе липсвал. Не искаше нищо да докосва, нито искаше да бъде докосвана, а Интернет може да бъде опасен нашественик в нечие лично пространство.

— Сега е различно.

Той кимна.

— Да, сега си различна. — Бутна стола си назад. — Да се захващаме за работа. Ще се обадя на управителя, а ти ще се свържеш с Дардън по телефона.

— Зелов? — повтори Дардън. — Мислиш, че съм се справил добре? Странно, аз също реших, че съм открил златна жила.

— Чисто злато — каза Емили. — Но все още нямаме достатъчно информация за Зелов. Само намеци, а от толкова малко не можем да правим заключения. Кога ще можеш да ми дадеш още?

— В онова, което е достояние на цялото общество, не може да се открие кой знае още колко.

— А какво ще кажеш за онази книга със заглавието „Книга на живите“, която Зелов написал и за която Распутин говори?

— Не мога да открива никакви доказателства за съществуването ѝ. По дяволите, не мога да открива достатъчно доказателства за съществуването дори на Зелов. Носят се какви ли не слухове за Распутин, но само в това, което съм ви дал, се говори за Зелов. Ако е вярно, този Зелов наистина е бил изключително затворен човек. Нещо като фигурата, която винаги остава в сянка.

Сянка. Да. Впечатлението на Емили за Зелов беше същото. Мъж, който живееше в сянка и излизаше на светло само за да упражни власт и да манипулира хората около себе си.

— Трябва да има още информация. Какво се е случило с него след убийството на Распутин? Той също ли е бил убит?

— Проверих смъртните случаи за периода десет години след смъртта на Распутин. Никъде не е записана кончината на Михаил Зелов. Разбира се, в Русия е царяло невъобразимо безредие по онова време. Клането на царското семейство, революцията. Възможно е смъртта му просто да не е била отбелязана, а е възможно също документацията да е била унищожена във войните и смутите от последните сто години.

— Особено окуражително.

— Знам, че си разочарована. Продължавам да работя по въпроса. Има още два сайта, в които мога да проверя.

— Провери, тогава. — Спомни си нещо друго. — Каза, че вероятно ще пожелаем да отидем в Съединените щати. Защо?

— Не мога да открия някъде да е записана датата на смъртта на Михаил Зелов, затова започнах да търся негови потомци. Аз щях да бягам като подгонен от дявола, ако мислех, че могат да ме свържат с Распутин след убийството му. Затова проверих в имиграционните служби и открих, че Александър Михайлов Зелов е напуснал Санкт Петербург и е заминал за Ню Йорк горе-долу по времето на смъртта на Распутин. Ако това е онзи Зелов, който ни трябва, той има деца. Правнукът му Николай Зелов е посетил Москва само преди пет месеца.

— Защо?

— Записал е туризъм като цел на посещението си.

— По дяволите, защо не ни го каза преди?

— Не бях сигурен, че е този Зелов. Исках да уточня със сигурност.

— Какво има да се уточнява? Михаил Зелов е изпаднал в паника и е избягал, защото е решил, че е следващият, който ще бъде убит.

— Разумно. Има обаче едно несъответствие. Александър Михайлов Зелов е напуснал Санкт Петербург няколко дни преди убийството на Распутин.

Тя замръзна.

— Преди?

— Съвпадение? Или пък той е замислил убийството му и е избягал, за да не падне подозрението върху него? — Направи пауза. — Или това не е бил нашият Зелов и ние сме на погрешна следа. Ще отидете ли до Ню Йорк, за да се видите с Николай Зелов и да проверите информацията?

Не трябваше дори да се замисля.

— Да. Имаш ли адреса му?

— Ще го изпратя като съобщение на телефона на Гарет. Къща — имение в Кънектикът, недалеч от Ню Йорк сити. А междувременно ще видя дали не мога да открия нещо друго.

— Добре. Имаме нужда от цялата помощ, която можем да получим.

— Ще я получите. — Направи пауза. — Звучиш много по-добре. Ирана ще се радва да чуе това.

— Как е тя?

— Все същата, което е добре.

— Предай й поздравите ми. Обади ми се, ако откриеш още нещо.

— Емили затвори.

— Значи отиваме в Съединените щати? — запита Гарет, седнал на стола в другия край на стаята. — Ню Йорк?

Тя кимна.

— Сюжетът се очертава все по-ясно. Възможно е Зелов да е бил замесен в убийството на Распутин. Напуснал е Русия няколко дни преди това. — Смръщи замислено вежди. — И един от потомците му е посетил Москва преди пет месеца. Николай Зелов. Но Дардън не знае нищо повече от това.

— Дай му възможност. Всички сме прекалено заети напоследък.

— Знам. Време е. Спрях да разчитам на Дардън и на теб и реших за себе си.

— Не, не е време да спреш да разчиташ на Дардън и на мен. Но се радвам, че правиш усилие да бъдеш отново самостоятелна — каза той. — Ще се обадя и ще направя резервации за утре сутринта за Ню Йорк.

— Защо не довечера!

— Господи, колко си нетърпелива. — Усмихна се. — Но трябва да изчакаме управителят да ни донесе дрехи и лаптоп. Не мисля, че някоя самолетна компания ще ни позволи да се качим на борда боси и по халати. Освен това, ако можем да си починем една вечер, това ще ни се отрази добре.

Тя кимна и се изправи.

— Утре. Рано. — Тръгна към вратата. — Поне имам чувството, че постигаме някакъв напредък. Макар да не е достатъчно. Напредваме прекалено бавно.

— Да, прекалено бавно.

Долови в гласа му странна нотка, която предизвика любопитството ѝ и я накара да се обърне на прага и да го погледне. Лицето му бе безизразно, но имаше нещо... Отвори вратата.

— Лека нощ, Гарет.

Той не отговори и тя затвори вратата след себе си. Последните думи, които си размениха, извикаха безпокойство у нея. Очевидно и той като нея бе разочарован от малкото информация, която имаха за

Зелов. Но все пак знаеха повече отпреди и можеха да правят предположения, какво е скрито в дръжката на чука. Което очевидно не бе достатъчно, за да задоволи Гарет. И как би могла да го обвинява? Днес бе разбрал, че е убит един от най-добрите му приятели, че Ирана е в опасност и че домът на остров Микала е изгорен до основи.

И всичко това, защото се бе забъркал с Емили и с нейното желание да отмъсти на Стонтън. Разбира се, той беше нетърпелив. Искаше всичко да е приключило вече.

Емили също искаше да е приключило. Бяха едва в началото, а той вече бе изнервен и разочарован. Информацията за Зелов бе извикала у нея мрачни предчувствия. Злото като че ли обграждаше и чука на Зелов, и съответния период от историята.

Тя обаче не можеше да си позволи да е нетърпелива или разочарована. Трябваше да мисли трезво и без чувства. Утре щяха да се качат на самолета и скоро щяха да започнат да действат, да намират отговори, които да ги изведат до Стонтън.

Мили Боже, надяваше се това да е вярно.

След като направи резервациите, Гарет затвори и остана да седи и да гледа втренчено телефона. Имаха напредък, да. Ирана беше в безопасност. Скоро щяха да бъдат на борда на самолета за Ню Йорк. Може би трябваше просто да приеме застоя засега. Искаше, но, Бог му бе свидетел, не можеше. Вече бе направил грешка веднъж и Кариф я бе платил с живота си.

Господи, Кариф...

Потисна вълната мъка, която заплашваше да го удави. Спомените му бяха враг. Нямахме време за съжаления, разкажание и мъка сега. Трябваше да е твърд като диамант, за да може да среже паяжината, в която се бе оплела Емили. Щеше да успее. Кога не беше успявал?

Твърд като диамант.

ГЛАВА 9

— Ще почукам на вратата ти след две минути — каза той, когато Емили вдигна телефонната слушалка час по-късно. — Съжалявам, ако съм те събудил.

— Не ме събуди. Не можах да заспя. Нещо не е наред ли? Защо искаш... — Но Гарет бе затворил вече. Емили едва бе успяла да стане от леглото и да запали лампата и Гарет почука. — Какво има? Защо...

— Дрехите ти. — Остави куфара до вратата.

Тя изпита огромно облекчение.

— О, това ли е всичко? Помислих, че... — Млъкна, като видя изражението му.

— Трябва да поговорим. — Влезе и затвори вратата след себе си. — Помниш: докато бяхме в хеликоптера, те предупредих, че трябва да намерим място, за да поговорим.

Помнеше, но откри, че подсъзнателно се е опитвала да забрави. А ето, че сега щеше да ѝ се наложи да разговаря. Навлажни устни.

— Не става въпрос за Зелов, нали?

— Може и да става. Не знам. Ти ще трябва да ми кажеш. — Гледаше я право в очите. — Ще трябва да ми кажеш всичко. За всяка минута от времето, прекарано със Стонтън. И всяка подробност.

Тя трепна. Знаеше, че моментът приближава, но шокът пак бе така силен.

— Не помня абсолютно всяка подробност. Някои неща ми се губят.

— Аз ще ти помогна.

Ще ѝ помогне отново да преживее ада?

— Казах ти за чука. Само това е важно.

— Само това важно нещо си спомни. Но може да има и още. Ще трябва да изровим всичко от паметта ти.

— Звучиш застрашително — каза тя неспокойно. — Сякаш ще ми вадиш зъби без упойка.

— Не. — Той стисна устни. — И няма да спра, докато не извадя всичко на бял свят, независимо колко болка ще ти причиня. Трябва да бъде сторено. Чаках прекалено дълго.

Изражението му бе твърдо, безмилостно, но все пак нелишено от чувства. Само че тя не можеше да разгадае какви точно са.

— Твоят човек от ЦРУ, онзи Фъргъсън, искаше да ме подложи на разпит, но ти го спря.

— Защото тогава беше прекалено уязвима. Не исках да се пречупиш.

— Но ето, че сега ти се каниш да го направиш.

— Ако се пречупиш, ще намеря начин да събера парченцата.

Мили Боже, как се страхуваше само!

— Мога да откажа.

— Да, можеш.

Тя затвори очи и усети как паниката се надига в нея.

— Не, не мога. Защото си прав, по дяволите. Не мога да имам доверие на себе си, защото наистина исках да блокирам спомените за случилото се. Спомням си как лежах в онази колиба и се ужасявах, че мога някога отново да видя Джоел. Опитвах се да издигна стена около себе си, но не се получи.

— Когато отвори очи, в тях имаше сълзи. — Да, не се получи. Стонтън всеки път успяваше отново да отвори раните ми. Да, възможно е да знам нещо, без да съзнавам, че го знам. — Пое си дълбоко дъх. — Съжалявам, че ти се съпротивлявам. Обещах да ти кажа всичко, нали? И ще го направя. Просто се стовари върху мен като... Не очаквах да е тази вечер. — Извърна се. — Добре, да проведем този разговор. Или трябва да го наречем признание? Ирана вероятно ще го нарече така...

— Няма какво да признаваш, по дяволите. Не си виновна за нищо.

— Чувствам се виновна. Не мога да преодоля чувства за вина. Сигурно имаше начин да му помогна. — Опитваше се да се владее и да спре треперенето на гласа си. — Не трябва ли да ме записваш? Или пък да си водиш бележки?

— Не. Ще запомня абсолютно всичко.

— Разбира се. Много си умен. — Сви се на фотъйла до прозореца. Беше й студено, ужасно студено. — Ще се увериш, че и аз

помня всичко.

— Да — каза той с дрезгав глас. — Всичко.

— Престани да стоиш така над мен. Седни някъде. И да приключим с това.

Той седна в края на леглото. Тя извърна глава и загледа с празен поглед стената зад него. Щеше да се справи. Трябваше само да помни, че го прави в памет на Джоел. Единственият начин да му помогне беше да преживее отново целия ужас. Още веднъж.

— Откъде искаш да започна?

— От слизането ти от самолета в Кабул.

— Толкова отдалеч?

— Да. Искам да знам всяка подробност.

— Не споря. Само съм изненадана. — Но изпита облекчение, че не трябва веднага да се потопи в спомените си за онзи ден в музея. — Ние всъщност не отидохме в Афганистан заради онзи музей. Бяхме насочени към него от някаква важна клечка в централното правителство, Аман Немид. Бил израснал в онзи район и... — Продължи да говори много бързо, почти като в треска, без да си позволява да види посоката, в която водят думите ѝ.

И така стигна до онзи момент, когато двамата с Джоел бяха в камиона. Разказа му как са се шегували за музиката на Спрингстийн, но най-вече са се тревожели за времето.

И изведнъж замръзна. Моментът приближаваше. Беше съвсем близо.

— Брус Спрингстийн? — запита Гарет. — „Танц в мрака“?

Но тя всъщност не се намираще там, на онзи път. Беше тук, с Гарет. Трябваше да държи двата мига отделно един от друг, да не им позволява да се сливат.

— Харесвам Спрингстийн.

Беше събрала вече сили да продължи. Пак говореше бързо. Разказа му за преобърнатия камион. И за кръвта, която се стичаше изпод него. И за Стонтън, застанал пред тях с автомат АК-47 в ръка.

Говори.

Не чувствай нищо.

Не мисли.

Просто говори.

Не мисли, за Бога!

— Захапах устната му колкото можах по-силно. Тя се разкърви. — Думите излизаха от устните ѝ една през друга. — Почувствах се добре. Искях да се държа зверски с него. Вече нищо нямаше значение. Той ме удари, след това ме избута навън, на снега, и ме поведе към палатката на Шафир Али. И ругаеше под носа си, заплашваше ме. Но за мен наистина нищо нямаше значение. Не можеше да ме нарани повече...

— Престани. — Гарет изведнъж се озова коленичил до нея. — Не говори повече.

— Не съм свършила. Каза, че трябва да ти разкажа всичко. Заведе ме при Шафир Али и ми каза...

— Напротив, разказа ми вече всичко. И с това е приключено. — Сграбчи я за рамото и я разтърси. — Замълчи. Окей?

Тя го гледаше замаяна. Поглеждаше го за първи път, откакто беше започнала разказа си. Изражението му не беше вече твърдо; беше разкривено от болка, измъчено...

— Свърши ли?

— Господи, да. — Той запали лампата. Взе я на ръце и я отнесе до леглото. — Никога вече. Можеш да забравиш.

— Не, не мога. — Опитваше се да не заеква. — Спомените са там, дебнат, чакат. Трябва само да им позволя и ще нахлуят отново в съзнанието ми...

— Да. Но няма да им позволим.

В гласа му се долавяше горчивина. А тя трябваше да се опита да помисли защо... Не, бе прекалено болезнено. Едва усещаше присъствието на Гарет в последните часове. Той бе само глас, който я водеше, подтикваше, разпитваше и понякога, когато много ѝ се искаше да продължи бързо напред, я спираше. Отначало мразеше този глас, но после той бе станал част от нея. Странно...

Той я сложи да си легне и я зави с одеялото. После легна до нея и я взе в прегръдките си.

— Заспивай. Ще остана с теб. Тази вечер няма да сънуваш кошмари. Ще те пазя. Бог ми е свидетел, това е най-малкото, което мога да направя.

Отново горчивата нотка в гласа му. *Да, дръж кошмарите далеч от мен. Тази вечер съм прекалено слаба, за да се справя.*

— Благодаря ти. — Затвори очи и се сгуши в него. — Много съм уморена...

— Разтърсена си до дъното на душата си. — Думите му стигаха до нея приглушени, защото бе заровил устни в косите ѝ. — Знам, че докато ме мразиш, няма да ми повярваш, но... съжалявам.

— Вярвам ти. — Отвори очи и го погледна. — И не те мразя. Защо да те мразя? Трябва да свършим с това, за да продължим напред.

— И аз бях този, който настоя. — Изкриви устни. — Като че ли съм обречен да бъда катализатор, нали? Първо Ирана, сега — ти.

— Не мога да обвинявам теб, когато всъщност засяга мен.

— Не. Става въпрос за Стонтън. — Махна кичурите коса от лицето ѝ. — Нима искаш да ми кажеш, че не си ме намразила дори за миг, докато ми разказваше за случилото се?

— В началото аз... Но после ти стана част от всичко това.

— Какво?

Тя се опита да събере мислите си.

— Част от случилото се. Част от мен. Вече не бях сама. Бяхме заедно. — Не можеше повече да държи очите си отворени. — Щеше да бъде съкрушително, ако трябваше да преживея целия този ужас сама. Но този път не бях сама. Чувствах се така, сякаш стоиш до мен.

— До теб бях. И ще бъда.

— Затова не можех да те мразя... — През главата ѝ мина внезапна мисъл. — Казах ли нещо, което можем да използваме?

— Да. Няколко неща всъщност.

— Значи не е било напразно.

— Не. Щях да си прережа гърлото, ако беше напразно. — Целуна я леко по челото. — Заспивай.

Тя вече се унасяше в сън.

— Съжалявам за приятеля ти. За Кариф. Това не го казах, нали? — прошепна. — Знам какво е да изгубиш...

— Знам. Заспивай.

— Искях само да ти кажа...

Дишането на Емили бе дълбоко и равномерно. Гушеше се в него като малко момиченце в плюшеното си мече.

Само че Гарет не беше плюшено мече и през последния час я бе накарал да премине през ада. Нищо чудно, че едва не бе изгубила съзнание, когато бе свършила разказа си.

Ти беше част от него. Част от мен.

И беше права. Той наистина беше там. С всяка произнесена от нея дума, той се потопяваше все по-дълбоко в грозотата и ужаса на преживяното от нея. Беше усетил страха, гнева и безпомощността ѝ.

И омразата ѝ към Стонтън.

И ето, че омразата сега бе и негова.

Гарет бе все още до нея, когато Емили се събуди на следващата сутрин. Лежеше по гръб, подложил ръка под главата си и втренчил празен поглед в стената пред себе си. Погледна я, когато тя се размърда.

— Будна ли си? — Легна на една страна и погледна право в очите ѝ. — Добре ли си?

Беше. Преди миг, но сега изведнъж не бе така сигурна. Той бе прекалено близо до нея. Тъмните му очи я пронизваха. Чувствената извивка на устните му и високите му скули я мамеха да протегне ръка и да ги докосне. Какво я прихващаше? Изведнъж ѝ стана трудно да диша. Усещаше топлината на тялото му и нейното му отговаряше с неясен копнеж. Бузите ѝ пламнаха.

— О, да — отговори тихо. Той я гледаше с присвити очи. — Повече от добре си. — Докосна леко с пръсти вдлъбнатинката на гърлото ѝ. Усети пулса ѝ.

— Добре... съм.

Той я гледа втренчено около секунда. После отдръпна ръка и извърна глава.

— Добре. Време е за действие. Трябва да изпълним плана си. — Седна и спусна крака на пода. — Може и да нямаме време да закусим тук. Ще хапнем на летището.

Отсеченият му говор развали магията и интимността на мига отпреди малко. Тя осъзна това със смущаваща смесица от облекчение и разочарование.

— Каза, че трябва да пазя инкогнито, доколкото мога. Да се кача на борда на самолет, където задължително ще трябва да покажа документите си, едва ли е в съгласие с това.

— Няма проблем, ако документите ти са в ред — каза той. — Помолих Дардън да ти уреди фалшив паспорт още в деня, в който отведе Ирана. Когато адът избухна в пламъци, той вече беше у мен. Сега се казваш Сандра Мартинес. На снимката едва се различаваш, но косата е тъмна, а кожата — мургава. Прибери косата си в кок. По пътя за летището ще се отбием в магазин за театрален реквизит и ще купим тъмна перука и грим.

— Ти също ли имаш фалшив паспорт?

Той се усмихна и поклати глава.

— Имам дори няколко, които са ми винаги подръка. — Тръгна към вратата. — Макар вече да не се занимавам с контрабанда, старите навици умират трудно, нали знаеш?

— Гарет?

Той спря, обърна се и я погледна. Тя навлажни устни.

— Благодаря — каза някак непохватно. — Щях да съм добре и без теб. Не беше необходимо да оставаш през цялата нощ.

— Да. Беше необходимо. — Устните му се извиха в горчива усмивка. — Бих искал да кажа, че за мен е било удоволствие, но не беше. Не съм свикнал да спя с жени без сексуалното удовлетворение. За мен е дяволски трудно. — Засмя се тихо. — Наистина. — После усмивката му се стопи. — Но си струваше. Трябваше да свърша нещо полезно и добро, да ти дам нещо, да ти се реванширам за снощи. Затова бдях над теб и държах чудовищата на разстояние. Не обезглавих дракона, но и това ще стане. — Отвори вратата. — Можеш ли да се приготиш за четирийсет минути?

— Да.

— Ще се видим след четирийсет минути тогава.

Тя скочи от леглото веднага щом вратата се затвори след него. Мислеше, че ще бъде нервна и измъчена след изминалата нощ, но не бе. Спомените бяха болезнени, истинска агония, но беше преминала през тях и бе оцеляла. Двамата бяха преминали през тях и сега се чувстваше по-силна. Истината беше, че усещаше Гарет като част от това. Беше странно. Отначало той бе като сянка, кръжаща около нея.

След това сянката се бе приближила и се бе сляла с нея. Странно и... успокояващо.

Успокояващо обикновено не бе дума, която се свързваше с Гарет. Той бе умен, познаваше света, беше опасен и разнолик. Но ето, че имаше и моменти, когато се чувстваше в по-голяма безопасност с него, отколкото с всеки друг на света.

Сви рамене и тръгна към банята. Това ровене в душата на Гарет не ѝ се отразяваше добре. Не бе важно какво чувства към него. Беше важно дали и как той ще ѝ помогне да намери и убие Стонтън.

И човека, който го бе наел. Все още ѝ бе трудно да фокусира вниманието си върху някого, освен върху Стонтън. Имаше нужда от име, от лице.

Но сега разполагаше и с друго име. Николай Зелов. Потомъкът на мъжа, манипулирал Распутин и царското семейство. Николай Зелов, посетил Москва само преди пет месеца.

Николай Зелов. Мъжът, който може би щеше да ги отведе до Стонтън.

— Много екзотично — каза Гарет, наклони глава и я огледа внимателно, след като излязоха от магазина за театрален реквизит. — Удивително е какво може да направи промяната на цвета на косата.

Емили поклати глава и докосна късата тъмна перука.

— Не мисля, че изглеждам много по-различно.

— Достатъчно. Тъмна кожа, тъмна коса, различен стил. Повечето хора не се заглеждат, нито анализират. Приемат онова, което виждат на повърхността. — Отвори ѝ вратата на чакащото ги такси. — Това е най-доброто, което можем да направим, без да се впускаме подробно в изкуството на дегизирането. Което щеше да бъде ужасно неудобно за теб. — Влезе в таксито. — Повярвай ми.

— На теб налагало ли ти се е някога да се дегизираш? — запита тя, обзета от любопитство.

— Да. — Не се впусна в подробности. — Но за теб и толкова е достатъчно. Много ми се искаше да можем да избегнем какъвто и да е обществен транспорт, но нямаме време да уредим нещо друго.

— Не съм била в Съединените щати доста дълго време. Толкова ли са засилени мерките за сигурност?

— Положението е достатъчно затегнато, но не за мерките за сигурност в Щатите се тревожа. Първо трябва да спрем на друго място.

Тя го погледна изненадана.

— Къде?

— Кабул.

Тя замръзна.

— Ще се върнем в Афганистан?

Той кимна.

— Трябва да проследим една следа там, преди да отлетим за Ню Йорк. Трябва да говоря с един човек в Кабул.

— Кой?

— Аман Немид. Ти каза, че това е името на човека от правителството, който ви е отклонил от предварителната ви мисия в Афганистан и ви е насочил към онзи музей. Той ви е казал да разчистите музея в планината, нали така?

Тя кимна.

— Той е живял в онзи район и очевидно е имал особен интерес.

— Просто искам да знам доколко особен е бил интересът му. Искам да говоря с него.

— Мислиш, че може да е замесен в нападението над нас?

— Може би. Всичко, различно от нормалното, ми се струва подозрително. Особено когато резултатът от него е необичаен.

— Той е член на Националния съвет и очевидно се ползва с уважението на ООН. Защото, ако не бе така, те нямаше да удовлетворят молбата му и да ни пренасочат. Но е възможно самият той да не е замесен.

— Добре. Само ще му зададем няколко въпроса.

— Наистина ли смяташ, че е възможно Немид да е заложил капана заедно със Стонтън?

— Може би той има личен интерес и ви е изпратил да му донесете каквото му трябва, без риск за него. Особено ако е знаел, че и други се интересуват от експонатите в онзи музей.

Емили поклати глава.

— Не вярвам, че щеше да изпрати екипа ни там, ако е знаел какво ни очаква.

Той сви рамене.

— Този въпрос трябва да проучим. Зелов може да почака ден — два. — Направи гримаса. — Както казах, иска ми се да не се налагаше да ходим в Кабул. Летището там е територия на Фъргъсън, което го прави двойно по-опасно. Ще се обадя на Дардън и ще го помоля да намери начин да ни измъкне оттам. Искам обаче да тръгнем веднага.

Очевидно мислеше, че рискът тя да бъде разпозната, си струва.

— Да тръгваме, тогава.

— Без спорове?

— Нали не мислиш наистина, че бих започнала да споря с теб? — Никак не й се искаше да се върне в Афганистан. — Страхуваше се, че спомените й ще изскочат на бял свят още по-ярки отпреди. — Ако Аман Немид е замесен, искам да го знам. Ако не ни беше изпратил в онзи музей, последвалите събития никога нямаше да се случат. — Погледна през прозореца на таксито. — Аз не направих такава връзка между събитията, но много бих искала да знам дали тя съществува. Знаеш ли къде живее?

— Проверих тази сутрин. Има къща в покрайнините на града. Което може да се окаже много удобно за нас. — Усмихна се. — Обичам уединението.

— Няма да повярваш! — обърна се Мур към Фъргъсън. — Видели са Гарет на летището.

Фъргъсън замръзна на мястото си.

— Тук, в Кабул? Сигурен ли си?

— Дитрих е абсолютно сигурен. Нали накара всичките ни хора да разглеждат снимката му, докато не запомнят всяка черта на лицето му. Видял ги е да излизат от митницата.

— Е?

— С него е имало жена. Дитрих не е успял да я разгледа добре. Тъмна коса.

Фъргъсън започна да ругае.

— Не би го направил. Не може да има кураж да я доведе тук.

— Емили Хъдсън?

— Коя друга? Дитрих проследил ли ги е?

— Нямаше да рискува да ни се обади, ако не беше.

— Дяволски си прав. И е по-добре да не ги губи от поглед. Кажу на Дитрих да не се приближава много до тях, докато не отида при него. — Изправи се. — Хайде. Да действаме.

— Следят ни — каза Гарет, без да откъсва поглед от страничното огледало. — Внимава много. Добър е.

Погледът на Емили се стрелна към огледалото.

— Откога?

— Забелязах го на няколко пресечки от летището.

Бяха тръгнали от летището преди двацет минути.

— Защо не ми каза?

— Казвам ти сега. Исках да видя дали към него ще се присъедини и някой друг.

— Кой мислиш, че е? Стонтън?

— Обзалагам се, че е от хората на Фъргъсън — каза Гарет. — Фъргъсън винаги има свои хора на летището.

— И въпреки това дойдохме тук?

— Казах ти, че искам да разговарям с Немид.

И нищо няма да го спре, осъзна Емили и за пореден път усети, че може да бъде безмилостен.

— Възможно е да имаме проблеми, ако Фъргъсън застане на пътя ни.

— Да, време е да се отървем от него. — Натисна силно педала за газта и колата се стрелна напред. — Дръж се.

Налагаше се да се държи. Следващите десет минути бяха кошмар от прави линии, завои, внезапни спирания и обръщания.

— Добре, мисля, че вече сме чисти. — Гарет отново погледна в страничното огледало. — Къщата на Немид трябва да е на миля отук.

— Ще отидем просто така и ще натиснем входния звънец?

— Не. Обичам елемента на изненадата и заплахата. Осъзнал съм, че дава отлични резултати. Първо ще огледам, за да видя къде по-точно е той. След това ще влезем.

— А ако вратите са заключени?

— Няма проблем.

Да, можеше да си представи, че е вещь с ключалките. Вероятно бе запознат с различни техники за влизане с взлом.

— Не сме кой знае каква заплаха. И дори не сме сигурни, че е виновен.

— Предлагам да дойдеш с мен и сама да се увериш във виновността или невинността. А също и да разбереш дали съм, или не съм заплаха. — Погледна я, докато паркираше колата близо до просторната къща, обградена от ниска тухлена стена. — Или искаш да изчакаш отвън?

— Не. — Тя слезе от колата. — Няма да чакам тук.

— И аз така си помислих. — Погледът му обходи фасадата на къщата. — Свети в далечния край. Да започнем оттам. — Извади малка черна кутийка от джоба си. — А можем да използваме и детектор за инфрачервена светлина. Топлинният анализ ще ни каже дали в къщата има някой.

— Наистина ли? Умна машинка. Баща ми също би могъл да използва такъв детектор, когато бяхме на снимки в дивата природа. — Погледът ѝ не се откъсваше от прозореца, през който струеше светлина. — Виждаш ли нещо?

— Да. — Сведе поглед към детектора и смръщи вежди. — Има две движещи се тела и две неподвижни в онази стая. Какво ли става, по дяволите?

— Как така си го изгубил? — запита Фъргъсън.

— Разбра, че го следя — отговори Дитрих. — Дяволски добър е.

— Ако ти беше добър, нямаше да разбере, че го следят. Къде беше ти, когато разбра, че се опитва да те изгуби?

— На около шест пресечки оттук.

Шест пресечки.

Там се намираше един от най-добрите квартали на Кабул. Какво правеше Гарет в този район? Какво въобще правеше в Кабул? Извади GPS-а от джоба си, набра „карта на града“ и после я сви до района, който го интересуваше. След това започна да разглежда адресите и имената на хората, живеещи в квартала.

— Ще те хвана, Гарет — прошепна.

— Това не ми харесва. — Гарет спря рязко. Приближаваха се към прозореца, от който струеше светлина и разпръскваше мрака в двора. — Четири тела в онази стая. Но къде е охраната? Би трябвало да има поне в двора.

— Може би няма охрана. — Макар че това би било крайно необичайно. Тя знаеше, че напрегнатата политическа ситуация в Афганистан изискваше членовете на съвета да бъдат внимателно охранявани. — Възможно е също да не си е у дома.

— Може би. — Гарет хвърли поглед на детектора и замръзна. — Две от телата вече ги няма в стаята. Движат се към задната част на къщата. Това не ми харесва — повтори. — Ще вляза сам, за да проверя. Не спори с мен. Ти нямаш оръжие, а и ще ми пречиш. Ако не ти се обадя след три минути, изчезвай оттук.

— Не, чакай. Искам да...

Но той вече бе отворил вратата и бе влязъл.

Тя изруга, когато вратата се затръшна под носа ѝ.

Дали не трябваше да последва Гарет?

Ако се впуснеше да го преследва слепешката, това би могло да бъде едновременно непохватно и опасно. Той беше прав — тя нямаше оръжие. Коего нямаше да се случи втори път. Но сега бе разумно да стои отвън и да чака.

Не искаше да бъде разумна. Искаше да го последва и...

Нямаше значение какво иска тя. Нямаше да рискува Гарет да бъде ранен. Щеше да стои тук и да чака, по дяволите.

Тук, в двора, бе тихо и спокойно. Чуваше се само лекото ромолене на фонтана и жуженето на нощните насекоми. Би трябвало да се чувства спокойна, но не бе така. Не ѝ харесваше...

Вратата се отвори рязко.

— Хайде! — каза Гарет. — Бързо!

Гласът му бе рязък, а устните — здраво стиснати. Нещо не беше наред. Тя бе до него само за секунда.

— Какво има? — прошепна.

— Няма нужда да пазиш тишина — каза Гарет мрачно. — Никой не може да те чуе. — Отвори вратата на библиотеката. — Нямаше да те пусна да влезеш, ако нямаш нужда от помощта ти.

Кръв.

Вляво до вратата лежеше, сгърчено, тялото на мъж. Кръвта изтичаше от раната в стомаха му.

— Мили Боже! — прошепна Емили.

— Това е охраната. — Гарет закричи към бюрото. — Немид е ей там. Държи пистолет в ръката си. Очевидно е искал да се намеси, когато охраната е била елиминирана.

Емили прекоси бавно стаята и втренчи поглед в трупа на Немид. Или в онова, което бе останало от Немид. Главата му бе наполовина отделена от тялото.

— Стонтън.

— Моето предположение е същото. Или по-вероятно някой, който работи за него. Топлината бе от телата на неговите хора. Те вървяха към задния изход. Огледах. Вратата на кухнята беше широко отворена — каза Гарет. — Убити са съвсем скоро. — Огледа библиотеката. — А след това са разхвърляли, за да прилича на обир.

Едва сега Емили забеляза, че възглавничките от дивана са разхвърляни по пода. Сейфът зееше отворен, а документите лежах на пода под него. Хартиите по бюрото бяха в безпорядък, а от лавиците бяха издърпани няколко книги.

— Да, искали са да прилича на обир.

— А може би са бързали. Затова и се обзалагам, че са били хората на Стонтън.

— Борг.

— Няма значение. Съществува и вероятността да не са намерили, каквото са търсели. Не са имали много време преди нашето идване. Някой е стоял на пост, докато другите са тършували. Затова те повиках вътре. Трябва да действаме бързо. Да видим дали ще открием онова, което те не са успели.

— Но ние дори не знаем какво са търсели — каза Емили. — Чук? Не, едва ли биха го търсили сред книгите. Някои са отворени — вероятно са били прелистени. Вероятно са търсили някакъв лист или документ. — Навсякъде около нея бе смъртта. Кръвта. Пое си дълбоко дъх. — Ще прегледам книгите, които са останали по лавиците. Ти провери какво има на бюрото.

— Провери и онези, които са захвърлили на пода. Опирай ги за плътност. Лист може да се скрие и под корицата.

— Няма нужда да ме учиш. Знам всичко за кражбата и укриването на предмети. — Спомни си как опипваха стените на мазето на онзи музей с Джоел. — Провери и стените за скрити кухни или сейфове. — Поклати глава. — Не, аз ще го направя. — Тръгна към стената до рафтовете с книги. — Ще се справя по-бързо.

Той кимна.

— Да. — Отиде до бюрото и коленичи. — Бързината е основният ни приоритет. Фъргъсън е дяволски добър. Ще ни изпрати опашка само за секунда.

— Откри ли нещо? — Мур запитва Фъргъсън.

— Нищо. — Придвижи се към следващия квадрант на картата. — Нито Гарет, нито Емили Хъдсън, имат връзка с някой от хората от квартала.

— Само доколкото е известно на нас — каза Мур.

— Единствено от това имах нужда. Окуражаване — измърмори кисело Фъргъсън. — Ще ги откроя.

— Можем да се обадим в щаба и да ги помолим да използват сателитна връзка...

— Още преди да сме приключили разговора, Гарет и Хъдсън ще са изчезнали от града. — Продължи да изучава квадранта и да натиска бутона за имената и адресите на хората. — Щеше да стане по-бързо, ако не се налагаше да прегледаме толкова много... *Да!* — Един от адресите се бе появил с червени букви на екрана. Бе последван почти мигновено от име и телефонен номер. — Немид. Каква връзка...? — След това изведнъж се сети. Точно Немид бе изпратил Емили Хъдсън в музея, а и бе един от най-търпеливите тя да бъде издирена. — Намерихме ги. — Запали двигателя. — Колко време ще ни е необходимо да стигнем там?

Проверката бе направена отново с помощта на GPS-а.

— Дотам има около девет километра.

Гарет откри тайно чекмедже в лявата страна на бюрото.

— Немид като че ли е имал особена страст към тайните скривалища. Редовният сейф не му е бил достатъчен.

— Сейфът е първото място, където всеки ще погледне — каза Емили и прокара пръсти високо по стената. — Има ли нещо в чекмеджето?

— Скоро ще узнаем. — Извади джобното си ножче, пъкна го в прореза и отвори чекмеджето. — Документи. Възможно е да сме открили някаква мръсотия.

— Вземи ги. — Продължи да опипва стената, а като свърши, се премести на стената от другата страна на вратата. — И продължавай да търсиш. Тайното чекмедже на бюрото е второто място, където всеки би надникнал. Немид беше умен човек. Знаел е, че трябва да се опита да заблуди крадците. Не би използвал нещо толкова просто.

— Възможно е да сме намерили каквото търсим. Нямаме много време.

— Още малко.

— Виж, Емили, имаме два трупа, а отпечатъците ни са из цялата стая. Кой би могъл да докаже, че не си дошла да убиеш Немид, защото ви е изпратил в онзи музей? Не можем да си позволим да ни хванат тук.

Тя се поколеба.

— Още само няколко минути. — Прекоси стаята, като не откъсваше поглед от сгърчения труп на Немид, и започна да опипва стената зад бюрото. Пръстите ѝ бяха бързи и изключително чувствителни. — Остави ме да довърша...

— Четири минути — каза Мур. — Да повикам ли подкрепления?

— Не. Искам да се справя сам.

— Точно така. Емили Хъдсън все още е героиня за медиите. Не искаме да ни създава проблеми.

— Тя вече ни създава проблеми — каза Фъргъсън, като подчерта всяка дума. — Но ще намеря начин да сложа край. Ще намеря начин да спра и двамата.

ГЛАВА 10

— Открих. — Емили беше напрегната, пръстите ѝ се движеха внимателно по стената. — Кръгло петно, по-плътно в средата.

— Страхотно! — Гарет вече бе до нея с изваден нож. — Отстъпи встрани, аз ще проверя какво сме открили. — Започна да прави пробив в мазилката. — Казвал ли съм ти някога, че си направо фантастична? Моят тип жена...

— Защото знам как да отворя сейф?

— Сред многото други неща. Да, тук определено е кухо. — Той внимателно разшири дупката и пъкна фенерчето си в нея.

— Видях нещо. — Бръкна и извади недълбока кутия. Отвори и извади от нея един-единствен лист хартия. — Немид очевидно е искал да бъде добре защитен. — Сграбчи я за ръката и я задърпа към входната врата. — Да се измъкваме оттук, преди да е станало прекалено късно. Вече се забавихме достатъчно.

Но бе прекалено късно.

Като стигнаха до вътрешния двор, чуха кола да спира съвсем близо до тяхната.

— По дяволите! Обратно. — Гарет я хвана за ръката и двамата изтичаха в къщата. — По коридора. — Отвори врата в края на коридора, зави наляво и затича по следващия коридор.

Кухнята. Втурнаха се към вратата в далечния ѝ край.

— Ето ги! — възкликна Фъргъсън, като видя Гарет и Емили да изчезват обратно в къщата. — Знаех, че ще ги спипаме. — Скочи от колата и затича към предната врата. — Мур, ела с мен. Дитрих, ти заобиколи и влез през задния вход.

Фъргъсън извади оръжието си и влетя в къщата.

— Излез, Гарет! Не можеш да... — И замръзна на мястото си, като видя двата трупа на пода на библиотеката. — По дяволите!

— Остани зад мен. — Гарет затича надолу по стъпалата, а Емили беше плътно зад него. — Фъргъсън сигурно е изпратил някого... — Видя Дитрих, когато се показва иззад ъгъла и се затича към тях. — Не спирай.

Дитрих вадеше оръжието си.

Емили спря, но после продължи да тича след Гарет.

Гарет се приведе ниско и се приближи до Дитрих. Удари го с опакото на дланта си в тила и се изправи, когато агентът падна безчувствен на земята.

— Казах ти да не спиращ. — Сграбчи я за ръката и я задърпа през задния двор към улицата. — Бягай.

Затичаха.

Изминаха разстоянието до следващата пресечка, завиха надясно, а после — наляво.

— Не можем ли да се върнем за колата? — запита Емили. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

— Прекалено е рисковано. Фъргъсън може да е оставил човек и при нея.

— Само един?

— Да, но ще бъде много добър. И може да се наложи да го убия. А не мисля, че искаш това да се случи.

Спомни си ожесточението, с което бе нападнал мъжа в двора.

— Не, не искам. Но пеш няма да стигнем далеч. Фъргъсън ще ни настигне лесно с колата си.

— Вероятно. — Видя фаровете на кола, показала се иззад ъгъла три пресечки по-нататък. — Определено. — Дръпна Емили във входа на близкия магазин и я притисна към стената с тялото си. — Нито дума — прошепна. — Той напредва бавно.

Не можеше да говори, дори да искаше. Сдържаше дъха си. Сърцето ѝ препускаше лудо. Бавно? На онази кола като че ли ѝ бе необходима цяла вечност да измине трите пресечки.

После, с крайчеца на окоето си, видя лъч светлина.

Дали ги бяха видели? Дали колата щеше да спре?

Колата бе вече само на няколко метра от тях.

Господи, сякаш пълзяха!

След това колата отмина и Емили видя червената светлина на стоповете ѝ.

Изпусна шумно дъха си от облекчение.

Гарет поклати глава и сложи пръст на устните си.

Тя кимна.

Миг по-късно той направи крачка назад.

— Завиха на следващия ъгъл. А ние ще тръгнем към пазара.

— Безопасно ли е?

— Не. Фъргъсън ще претърси целия град. А ако пусне из него хората си, ще стане още по-зле. Налага се да намерим безопасно място. Познавам човек, който има бижутерия на пазара. Не мога да се сетя за по-безопасно място. — Огледа улицата. — Да тръгваме.

Тя вече подтичваше, за да върви редом с него.

— Трябва ли да бягаме? Та това е Фъргъсън. Той е от ЦРУ. Трябва да ни помогне.

— Ако реши да го направи — каза Гарет. — А не е длъжен да прави избор, ако ни спипа. Тогава той ще командва парада. — Стигнаха до ъгъла и Гарет зави надясно. — Трябва да се подсигурирм това да не се случи. Фъргъсън обича да контролира и може да стане безскрупулен за тази цел. Знам го, повярвай ми. Виждал съм го в действие и гледката не е красива. Веднъж ме остави на милостта на наркочилъри в джунглата в Колумбия, когато шансовете ми да се измъкна бяха по-нищожни и от нулата. И дори не се опита да ме спаси.

— И какво ще правим? Каза, че могат да ме обвинят в убийство. — Шокът, предизвикан от думите му, изречени в библиотеката, все още не беше затихнал. — Трябва да има някакъв начин да...

— Има начин — каза Гарет и ускори крачка. — Но трябва да стигнем някъде, откъдето ще е безопасно да се обадя. И това трябва да стане бързо. На Фъргъсън скоро ще се наложи да вземе решение и ние трябва да сме готови.

— Налага се да сключим сделка — каза Гарет, когато Фъргъсън вдигна телефонната слушалка след час.

Фъргъсън изпита внезапно задоволство.

— На мен нищо не ми се налага. Пипнах те, Гарет. — Направи знак на Мур да проследи обаждането.

— Не си ме пипнал, защото, ако беше така, нямаше да ти се обаждам. А може и да решиш, че не искаш да ме заловиш, ако това означава да забъркаш и Емили. Така че, хайде да поговорим за сделката. В случай, че все още разполагаш с нещо, което да ти позволява да се пазариш. Информира ли афганистанското правителство за смъртта на Немид?

— Още не.

— И аз реших, че няма да бързаш. Първо ще изпратиш екип, за да си сигурен, че няма да пропуснеш нещо, което да е от интерес за компанията. Не намери нищо, нали?

— Ще трябва да напиша доклад. Още е рано. Ти какво търсеше, Гарет?

— Същото, което е търсил и убиецът.

— И намери ли го?

— Може би. — Направи пауза. — Но все още не знам какво е. Трябва ми време, за да разбера.

— Няма да имаш време. Ще те спипам, Гарет. Не искам да слушам повече никакви глупости за разни сделки. Сега аз имам предимство.

Мур клатеше глава. Не бе успял да проследи обаждането.

— Ядосан ли си? — запита Гарет. — Това трябва да означава, че си разбрал, че не можеш да проследиш обаждането ми. Направих си труда да го свържа няколко пъти на различни места по света. Нервирах се, защото ми бе отнето ценно време, но знаех, че е необходимо. А сега, да поговорим за сделката. Не искаш да забъркаш Емили в това.

— Ще я забъркам, ако е застреляла Немид. Предполагам, че му е много ядосана, задето я изпрати в онази планина. И е решила, че той трябва да плати с живота си. Тя е нестабилна и си е отмъстила на невинен човек.

— Само че той не е бил невинен. Бил е затънал в мръсотия до гуша. Ако е бил чист, щеше да е още жив. Стонтън го е убил, за да затвори устата му завинаги и да вземе нещо от него.

— Стонтън?

— Мъжът, убил Леви.

— Защо ми говориш за него сега?

— Защото много се страхувам, че ще се наложи да бъдем партньори. Много обвързани един с друг партньори. — Направи пауза.

— Не искаш те да преследват Емили, нали? И двамата знаем как би изглеждал тогава пред света. Каза на медиите, че е болна и си почива в уединение. И че ти си я настанил на спокойно местенце. Откъдето и да погледнеш, ще си дискредитиран пред света, ако изведнъж се окаже, че тя е убиецът на Немид. Или пък жертва, която е имала нужда от лечение и не го е получила. Или ако е убила убиеца на приятеля си, защото не е получила удовлетворение от властите и по-точно от теб. И ако се е наложило сама да си разчиства сметките. Както и да е, ще изглеждаш доста зле, да.

— Мога да поработя по въпроса, да измисля нещо.

— Дори ако Емили каже на медиите, че ти си й казал, че може да постигне справедливост единствено ако убие Немид? Афганистанският съвет и бездруго не вярва на ЦРУ. Просто ще предположат, че имаш личен интерес и си я използвал да убие Немид, защото ти е създавала проблеми.

Да, Емили Хъдсън може да ми създаде много проблеми, ако Гарет я подучи, помисли си Фъргъсън горчиво. Може би щеше да му се наложи да склучи сделката.

— Не си ли ти убиецът на Немид?

— Бяха мъртви, когато влязохме в библиотеката. Немид трябва да е познавал убиеца. В противен случай, охраната нямаше да го допусне вътре.

— Той познаваше и Емили Хъдсън.

— Вярно е. Но ако е имал опасения, че тя го подозира, щял е да вземе предпазни мерки. — Отново направи пауза. — Не го е убила тя, Фъргъсън. Кучият син си го е заслужил, но не го е направила тя. Нито аз. Бил е Стонтън или някой от хората му.

— Защо?

— Още не знам. Но ще разбере. Имам обаче нужда от време и не мога нищо да свърша, ако и ти, и афганистанците сте по петите ми.

— И каква е сделката?

— Ще изпратиш чистачи в къщата на Немид и ще се погрижиш да няма улики, които да водят към нас.

— Ако се разбере какво съм сторил, може да се разгори международен скандал.

— А ти никога ли не предприемаш действия, които не са открити и безопасни? Хайде, Фъргъсън.

Той не отговори веднага.

— Не и ако не си струва.

— Искаш да изчистиш мръсотията изпод ноктите си и също така искаш директорът и целият свят да те смятат за герой. Това не си ли струва?

— И ти ще го направиш?

— Да. Ще открия Стонтън и ще се погрижа славата да се припише на теб. Ще те накарам да заблестиш, Фъргъсън. И ти ще получиш похвала, че си изправил злодея пред съда.

— Защо да ти вярвам?

— Давам ти думата си — добави Гарет саркастично. — Сигурно си спомняш, че винаги държа на думата си. И никога не съм те изоставял в опасна ситуация.

— Беше необходимо. — Фъргъсън премисляше възможностите си. Каквото и да решеше, трябваше да действа бързо. Гарет наистина държеше на думата си. На това можеше да разчита. Или щеше да превърне Фъргъсън в герой, или щеше да намери начин да го възхвали. — Може би сега, след като се ползвам с известна слава, нямам нужда от теб. Бих могъл и сам да открия Стонтън.

— Тогава ще се върнем на Емили и способността ѝ да ти причини огромни проблеми.

Да, тази пречка съществуваше. Емили Хъдсън бе героиня и светица и медиите щяха да се зарадват на възможността да го разпънат на кръст. Помисли още малко.

— Добре. Дадено. Но ако ме изиграеш, ще те обеса и ще оставя мухите да те изядат.

— Няма да те изиграя. А сега хайде, извикай хората си. Кажи им, че е станала грешка и че двамата с Емили сме чисти като първата детска молитва. Ще се свържа с теб. — И затвори.

Да, за теб ще е по-добре да се свържеш с мен, помисли си Фъргъсън, докато оставяше слушалката обратно. Ще ходя по здраво опънато въже и няма да съм сам. Обърна се към Мур.

— Трябва да извикаме чистачите.

— Захапа въдицата. — Гарет се обърна към Емили. — Така мисля. Освен ако не иска да се почувстваме в безопасност, за да може

да връхлети отгоре ни изневиделица.

Емили поклати глава.

— Толкова добър измамник ли е?

— Не, но е голям егоист. Интересува се само от себе си. Ако реши, че е по-добре за него да е в нашия отбор, няма да имаме проблеми. — Погледна през витрината на магазина. — Ще разберем, ако почисти къщата на Немид. Докато не научим, че е свършил работата, няма да предприемаме абсолютно нищо. — Обърна се към Фатин Бен Луфти, дребен и пълен мъж с тъмни очи. — Благодаря ти, че ни подслони. Не вярвам оттук нататък да имаме проблеми. Имаш ли нещо против да останем тук малко по-дълго?

— За мен е удоволствие. Отдавна чакам да ме помолиш за услуга — каза Фатин. — Мога ли да ви донеса храна? Нещо за пиене?

— Храната ще ни се отрази добре. Но не сега. Може би по-късно. — Гарет се обърна към Емили, след като дребният мъж излезе от стаята. — Възможно е да минат часове, преди да открият телата. Фъргъсън ще се погрижи да ги открие човек, който няма връзка с него. Опитай се да се отпуснеш.

— Няма да е лесно. Чувствам се така, сякаш всеки мой нерв е опънат до скъсване. — Седна на тапицирания с дамаска стол до прозореца и огледа магазина. Той приличаше на пещерата на Аладин със златните верижки и другите бижута, изложени по лавиците и витрините. — Кой е Фатин?

— Казах ти: приятел. Познавам го от години. Живееше в планината, но се премести в града за по-добър живот. Справяше се добре.

— Спомена нещо за връщане на услуга. Какво си сторил за него?

— Направих услуга на сестра му. Успях да я изведа от страната и да я отведа в Швейцария, преди да е пострадала. Беше направила грешката да изневери на съпруга си. Нямаше значение, че той я пребиваше от бой и се отнасяше с нея като с боклук. Фатин не можеше да ѝ помогне. Беше възпрепятстван от семейството си.

Емили знаеше, че подобна ситуация не е нещо необичайно, но въпреки това ѝ се повдигна от отвращение.

— Мислех, че правителството взема мерки да осигури по-голяма свобода на жените.

— Не могат да спрат онова, което не виждат зад заключените врати. Мерките им нищо не струват или са съвсем незначителни.

— Значи има причина приятелят ти да иска да рискува живота си за теб.

— В противен случай, нямаше въобще да го моля. И той го знае.

— Изглежда, че имаш много приятели, готови да дадат живота си за теб.

— Да.

В гласа му се долавяше нотка, която я накара да вдигне поглед към него. После смисълът на думите достигна до съзнанието ѝ.

— Май го казах, без да помисля. Приятелят ти, Кариф... Не исках да прозвучи... — Поклати глава. — Не исках да ти причиня болка. Предполагам, че не се замислям върху думите си.

— Никога не се извинявай, че казваш истината. Кариф умря, защото го помолих да ми помогне. — Изкриви устни в горчива гримаса. — Няма да е толкова опасно за Фатин. Ако ни заловят тук, ще кажа, че сме нахлули с взлом в магазина. — Седна на стола срещу нея. — Но не мисля, че има такава опасност. Просто съм изключително внимателен, Емили.

Тя кимна.

— Мисля, че просто съм... разтърсена. — Засмя се горчиво, тъй като думите подценяваха състоянието ѝ. — Не съм свикнала с труповете, с преследванията и сключването на сделки, за да избегна затвора.

— Човек никога не знае в какво положение ще изпадне — усмихна се той. — Но го приемаш добре.

— Ужасно е. — Тя видимо потрепери. — Смърт, кръв и...

— Умря човек, чието спокойствие нямаше да бъде смутено, ако ти и целият ти екип бяхте измрели.

— Знам. — Опита се да мисли за нещо друго, а не за трупа на Немид с почти откъснатата от тялото глава. — Чувствах се ужасно безпомощна там. Искам да ми дадеш оръжие.

Той кимна.

— Ще се погрижа да ти намерим добро в Ню Йорк. Тук ще е малко трудно. Някакви предпочитания?

— Обикновено избирам Глок. Четирийсети калибър.

Той повдигна вежди.

— Обикновено?

— Обикновено — повтори тя, като ясно подчерта думата. Не ѝ харесваше това, че се бе погрижил тя да остане на заден план и в безопасност в къщата на Немид. И трябваше да уреди въпроса, преди да са продължили напред. — Мислиш, че съм безпомощна и неспособна да се защита. Това не е вярно. Пътувах много с баща си и съм била на някои наистина диви места. Той нямаше да ми позволи да съм до него, ако не мислеше, че мога да се грижа за себе си сама. Научих се да стрелям още осемгодишна. Като навърших дванайсет, бях вече много добра. А когато бях на шестнайсет, двамата с татко преследвахме контрабандисти на слонова кост в резерват за слонове в Африка. Оттогава насам ми се е налагало да се справям с крадци и гуерили, които си мислят, че музеите съществуват единствено за да бъдат обирани. Нямам нужда от теб, защото съм безпомощна, а защото познаваш подобен вид битки. Трябва да съм сигурна, че ще пипна Стонтън.

Той се усмихна.

— „Глок“-ът много ще ти помогне срещу Стонтън.

— И аз така си помислих — каза Емили. — И защо бе убит Немид? Какво има в кутийката, която извадихме от скривалището в стената?

— Да видим. — Извади кутийката от джоба на якето си. Тя бе приблизително десет на двацет сантиметра, но украсена с богата и сложна дърворезба. — Красива вещ. Човек ще рече, че съдържанието ѝ е изключително ценно. — Отвори кутийката и извади сгънат лист хартия, който покриваше нещо, завито в кадифе. Разгъна го и го разгледа внимателно. — Това е карта на Русия и Централна Европа. Доста стара, но не е нещо специално. Обикновена карта, каквато можеш да купиш на всяка гара и във всеки магазин. — Подаде ѝ я. — Но според надписа в горния десен ъгъл е била издадена в Санкт Петербург през 1913 година.

Тя поклати глава.

— На руски ли е изписано? Нещо друго?

Той кимна.

— Не. Аз мога да чета на руски. Както казах, картата изглежда съвсем обикновена. — Сгъна листа, разтвори кадифето и подсвирна. — Ей, виж какво имаме тук!

Рисуван на ръка амулет. Картината изобразяваше мъж с гъста черна брада и горящи черни очи. Емили бе виждала това лице в прекалено много исторически книги, за да не го разпознае.

— Распутин.

Гарет кимна.

— Това лице се запомня. Думите под портрета му са молитва и благословия за онзи, който носи амулета. Този тук е значително по-малък и по-изящен от обикновените амулети. — Той проследи с пръст изящната златна рамка и сложната дърворезба.

— Но кой го е носил?

— Няма ли надпис?

Гарет разтърси глава.

— Питам се дали Распутин не е раздавал такива амулети на последователите си така, както папата раздава молитвени броеници. От прочетеното за Распутин мога да съдя, че егото му е било достатъчно голямо.

— Распутин е имал власт точно преди руската революция, когато Николай II и цялото му семейство са били избити. Но дори амулетът да е принадлежал на някого от царското семейство, той не е чак толкова ценен. По него няма бижута и надпис, който да го посвещава на някого. Може би картата е по-важна.

— Ще я проверя и ще направя няколко теста, но ми изглежда съвсем обикновена.

— Предполагам, че съм жадна за отговори — сви рамене тя. — Не знам. Май се надяхах на нещо повече.

— Искаш да кажеш, че си очаквала да ни поднесат чука на Зелов, украсен с панделки?

— Нямаше да ни навреди. — Загледа го как внимателно връща картата и амулета в кутийката. — Стонтън е търсил амулета. Искал го е. Убил е Немид, за да го докопа.

— Или не е искал да попадне в ръцете ни. Ако е знаел, че е у Немид, защо не го е потърсил по-рано? Освен ако не е бил чак толкова важен за него.

Емили смръщи вежди.

— И защо да не е бил важен? Немид е вярвал в стойността му. В противен случай, нямаше да го скрие.

— Права си. Възможно е Стонтън да е сключил сделка с Немид и амулетът да е бил разменната монета. Може би е искал да спечели време, преди да го предаде в нечии ръце.

— Но какво общо има този амулет с всичко друго? Очевидно е, че не този артефакт е бил в дръжката на чука на Зелов. Стонтън мислеше, че чукът е в онзи музей. И вероятно той е накарал Немид да ни изпрати там. — Разтри слепоочията си. — Всичко това е някаква лудост. Нищо няма смисъл.

— Ще има, когато открием всички парченца от мозайката.

— Наведе се напред. — А ние ще ги съберем. Човек обаче не може да насилва нещата. Затвори очи и си почини. Опитай се да поспиш. Ще те събудя веднага щом разбере дали Фъргъсън лъже, или играе честно.

— Няма да мога да заспя. — Но затвори очи. Нощта бе тежка. Все още виждаше окървавените трупове в библиотеката на Немид. Шокираше я не само смъртта на тези хора, но и това, че Гарет се бе оказал прав. Немид преднамерено ги бе изпратил в онзи музей, обричайки ги на смърт. Какво може да е толкова важно, че да накара човек да...?

— Той заслужаваше да умре — каза Гарет. Като че ли четеше мислите ѝ. — Ако Стонтън не беше го убил, щях да го направя сам.

Тя не отвори очи, защото не искаше да вижда мрачното му и злокобно изражение. Би трябвало вече да е свикнала с това и да не обръща внимание.

Но обръщаше. Не искаше то да бъде помрачено заради нея. Това ѝ причиняваше болка. Искеше да отблъсне мрака, да отблъсне и него.

Не. Искеше да отблъсне само мрака.

Очите ѝ бяха все още затворени, когато протегна ръка към него.

Усети как той внезапно застина.

После той се наведе напред и взе ръката ѝ в своята.

— Какво има?

Тя поклати глава. Как би могла да му отговори, след като сама не знаеше отговора?

— Добре. Няма нищо. Няма да задавам повече въпроси. — Ръката му стисна по-силно нейната. Дланта му бе топла и силна.

И макар очите ѝ да бяха още затворени, тя знаеше, че мракът вече не засенчва лицето му.

— Тя спи? — запита Фатин няколко часа по-късно, когато се върна в стаята. — Донесох храна. Реших, че имате нужда да хапнете нещо, преди да тръгнете.

Емили отвори очи.

— Не спя. — Погледна Гарет, който се бе подпрял на стената. — Кога можем да тръгнем?

Гарет погледна Фатин.

— Да, кога можем да тръгнем? Чул ли си нещо?

Той се усмихна.

— Според радиото, нашият уважаван съветник е заклан от крадци или талибани. Тялото му било открито от секретарката му, отишла рано в дома му, за да му помогне да напише речта си, тъй като същия ден е трябвало да говори пред съвета. — Остави подноса на масата пред Емили. — Много жалко. Светът е ужасно брутален, нали? — Обърна се към Гарет. — Но понякога, с помощта на приятели, можем да се спасим от бруталността. — Обърна се и тръгна към вратата. — Тук има само сирене и пастет. Ще донеса чай.

— Благодарим ти.

— Не, повтарям, за мен е удоволствие. — Усмивка озари кръглото му мургаво лице. — Имате ли нужда от дрехи? От транспорт?

Гарет се усмихна.

— Изглежда, че губим ризите си при всяко наше обръщане. Но предполагам, че Фъргъсън е преместил колата, която наехме и оставихме пред къщата на Немид. А куфарите ни бяха в нея. Няма да почукаме на вратата на Фъргъсън, за да си ги вземем. Това може да се окаже прекалено изкушение за него. Ще помоля Дардън да ни донесе, когато дойде да ни вземе, но сега трябва да напуснем града, без никой да разпознае Емили. — Кимна. — Така че, да, ще ти бъда много благодарен, ако можеш да намериш дрехи за Емили. За предпочитане тоалет, който да включва фередже. За мен всичко ще е добре. — Фатин излезе от стаята, а той се обърна към Емили. — Ще ги носиш само докато напуснем града.

— Няма нужда да ми даваш обяснения. Не ми харесва фактът, че мъжете държат жените си зад фереджета, но, от друга страна, тази дегизировка ще свърши работа. — Отхапа от сиренето. —

Предполагам, че ще е добре да задържа фереджето, докато влезем в Щатите.

Той кимна.

— Ще уредя частен реактивен самолет, с който да стигнем района на Ню Йорк. Знам малко летище в Кънектикът, което ще е абсолютно безопасно.

— Безопасно? Това означава ли, че ще влезем в страната, незабелязани от властите? Ехо от тъмното ти минало?

— А каква друга полза би могло да има от тъмното минало? — Седна срещу нея и протегна ръка към хляба. — Ще се отдалечим от летището веднага, щом слезем от самолета.

— Донесох дрехи. — Фатин влезе в стаята, преметнал през ръката си широки черни дрехи. — Надявам се да са подходящи. — Остави дрехите върху една от табуретките. — Ако не знаете как се обличат, кажете. Ще изпратя съпругата си да ви помогне.

— Съпругата ти?

— Да. Дрехите са нейни. — Вдигна рамене, като видя изненаданото ѝ изражение. — Такава е традицията.

— Не исках да кажа... Много си любезен. Благодаря.

Фатин излезе от стаята, а тя погледна първо дрехите и после — Гарет.

— Човек трябва да е доволен от това, което получава. Стъпка по стъпка.

Дардън слезе от хеликоптера, когато пристигнаха в същото маково поле, в което бяха кацнали в деня, когато Гарет я изведе от планината.

— Казах ти да останеш с Ирана — каза Гарет и отвори вратата на колата за Емили. — Какво правиш тук, по дяволите?

— Ирана няма нужда от мен. Реши да остане в Мароко и да работи с лекар, който разработва нова ваксина против малария.

— И се предполага, че в Мароко е безопасно?

— Тя е обградена от цяла армия. — Вдигна ръка към челото си в присмехулно отдаване на чест. — Както заповядахте. Каза ми да не ѝ се пречкам и да свърша нещо полезно. — Подсвирна тихо, когато

Емили слезе от колата. — Страшна премяна! Не мога да те позная под всичките тези дрехи.

— А аз не мога да дишам. — Свали фереджето. — Не разбирам как мюсюлманките издържат. — Свали толкова дрехи, колкото можа, без да остане гола. — Така е по-добре.

— Донесох ти още дрехи и компютър.

— Добре — каза Емили. — Ще проверя дали мога да науча още нещо за Николай Зелов и къщата му в Кънектикът.

— Аз разрових малко по-надълбоко и открих някои неща за него, докато бях с Ирана — каза Дардън. — Бил на ръба на банкрута и наел адвоката Доналд Уоруик да уреди семейните му дела, а също така да намери грешката на корпорацията и да я поправи. Изхарчих малко от твоите пари, Гарет, но открих Уоруик и разговарях с него. Очевидно върши работата си старателно и изчерпва всички възможности, защото проверил счетоводните книги на корпорацията от 1925 година насам.

— И?

— Открил, че големи суми са депозирани в корпоративната сметка на Зелов на всеки шест месеца и на една и съща дата чак до 1943 година. След това депозитите са спрели.

— Откъде са депозирани парите?

Дардън поклати глава.

— Първо по пощата, след това — електронни трансфери от Белгия. Не може да се проследи с точност от коя област на Белгия.

— Белгия? — запита Емили.

— Не се хващай за това — каза Гарет. — Ако искаш парите ти да не могат да бъдат проследени, ги прехвърляш от една офшорна банка в друга.

— Но Уоруик каза, че Николай Зелов се заинтересувал много от въпросните депозити. Николай казал още, че старото копеле Михаил вероятно е знаел нещо за някого и че било лошо, дето парите спрели да идват.

— Изнудване?

— Или плащане за извършени услуги — каза Гарет. — Може би Николай е решил да направи собствено разследване и е изровил нещо интересно. И оттам — пътуването до Москва.

— И внезапната промяна във финансовите му средства — каза Дардън.

Гарет кимна.

— Връзката ми се струва вероятна.

— Тези вероятности започнаха да ме уморяват — каза Емили. — Искам да разбера нещо със сигурност. Къде ще отидем оттук?

— В Пакистан — каза Гарет. — А оттам — със самолет до Ню Йорк.

— Така каза и в Рим. — На Емили ѝ се струваше, че са изминали сто години, откакто бе открила, че отиват в Кабул вместо в Ню Йорк. Убийствата, преследването и откриването на амулета не означаваха нищо за тях в този момент.

— Този път обещавам. — Гарет ѝ помогна да се качи в хеликоптера. — Просто трябваше да проуча Немид след онова, което ми каза.

Тя се стегна.

— Каза, че съм споменала и друго, което може би ще ни е от полза. Какво?

Той не отговори веднага.

— Стонтън бил повикан, за да разговаря с някого, който е дошъл в лагера специално, за да го види. Той е оставил теб и Леви за миг.

Тя го гледаше с празен поглед.

— Не си спомням... — Но после се сети, че бе измърморила нещо като в треска, завладяна от спомените миналата вечер. — Защо се мъча да изтрия този спомен от паметта си? Защо не мога да си спомня...

— Ами ти беше... — Той сви рамене, после каза: — Не можеше да се концентрираш върху нищо друго, освен върху Леви. Това се е случило същата нощ, в която Стонтън е заповядал на Борг да изгори очите на Леви.

Гърбът ѝ се скова — сякаш бе поела силен физически удар. Споменът за онази нощ се върна.

— Борг не можеше да го направи. Стонтън излезе от колибата, но Борг не помръдна. Тогава Стонтън се върна и каза: „Нека ти помогна. Не се справяш много добре.“

— Престани! — Гарет я разтърси леко. — Казах ти, че никога вече няма да те помоля да си спомниш нещо. Но трябваше да ти отговоря, когато ме запита.

Тя кимна рязко.

— Знам. — Спомни си и нещо друго. — На следващия ден Стонтън ми каза, че умишлено блокирам някои неща. Вероятно се опитваше да разбере дали съм обърнала внимание на излизането му от колибата. Защо... Мислиш ли, че посетителят е бил важен? Защото Стонтън изруга и каза: „По дяволите Бабин! Вре си носа винаги и навсякъде, души, проверява ме.“

— Бабин?

— Да. — Той също се качи в хеликоптера. — Важно е, но щеше да отнеме много време да направя връзката веднага, затова се обадох на Дардън и му казах да започне проверката на Бабин. Но виждам, че разследването на Немид също ни предоставя някои възможности. — Обърна се към Дардън.

— Излитай.

— След минута. Има и още нещо. Искам да разкрия какъв супердетектив съм и да получа похвала.

— Открил си още нещо за Зелов? — запита Емили.

— Не. По-важно. За Стонтън.

— Какво? — запита Гарет.

— Помниш ли, казах ти, че Стонтън може би е псевдоним на Робърт Хъркър?

— И така ли е?

— Да. Но само един от многото. Докато бях с Ирана, имах време да поровя надълбоко. Не използва името Стонтън много често. Изглежда, че го пази за случаите, в които няма голяма опасност да бъде заловен. Затова и не успях да проследя името по-бързо.

— Разкажи ми за този Хъркър.

— Роден е в Мелбърн, Австралия. Баща му бил рибар, майка му — курва. Поне докато баща му не я прибрал от улицата. Израснал е в Сидни. Десетгодишен, бил обвинен в кражба с взлом и нападение със смъртоносно оръжие. Пропадал все повече. Едва не пребил до смърт собственик на магазин, когато бил на петнайсет. Отървал се, защото все още бил непълнолетен. — Направи пауза. — Майка му и сестра му паднали зад борда и се удавили, когато навършил шестнайсет. Престорил се на съкрушен от мъка. Социалният работник, който се занимавал със случая му, сподели, че е много възможно той да ги е убил. В Сидни станало прекалено горещо за него и изчезнал за известно време. Започнал да посещава университет, но когато се

върнал, единственото, което бил научил, били още улични хитрини и начини за изразяване на безмерна злоба. Заминал за Франция. И оттогава скита по света и се занимава с онова, което върши най-добре.

— Убийства — каза Емили. Странно бе да мисли за Стонтън като за дете, макар и злобно дете — портрета, който Дардън бе нарисувал. Защото в нейния живот и въображението ѝ той доминираше като възрастен.

— Очевидно е достатъчно добър в занаята си, защото доходът му е повече от висок — каза Дардън. — И привлича изключително богати клиенти.

— Къде живее?

Дардън поклати глава.

— Няма адрес. Пътува непрекъснато.

— Можем ли да се свържем с някои от клиентите му и да видим дали няма да научим още нещо за него?

— Ако имаме време — каза Гарет. — Но никак не съм сигурен, че ще имаме. По-добре е да се концентрираме върху усилията си да го накараме да дойде при нас.

— Продължавам да проверявам. — Дардън запали двигателя и перките се завъртяха. — Ще ви кажа, когато науча нещо.

Вече знаеха повече, отколкото преди няколко минути. Вече виждаха модела на поведението му, познаваха произхода му. Стонтън бе чудовище, което доминираше над мислите и чувствата им от първия миг, в който го видяха. А сега думите на Дардън го превърнаха в човешко същество.

— Убил е майка си, сигурен съм — каза Гарет. — Каза ми, че се е погрижил за кучката. Не спомена нищо за малко дете.

— Стореното вероятно не е важно за него — каза Емили. — Какво значение има животът на едно малко дете? — Стисна устни. — Искам да му покажа какъв смисъл има човешкият живот. Искам да... — Млъкна. Трябваше да се контролира. Да остане спокойна и с трезв разсъдък. — Колко още ни остава до летището в Кънектикът?

ГЛАВА 11

— Пистолетът ти. — Гарет ѝ подаде кутия, след като излезе от високата тухлена сграда, в която се бяха отбили веднага след кацането на малкото частно летище в Кънектикът. — Глок четирийсети калибър, както помоли. Искам някой път да те видя как стреляш.

Тя поклати глава.

— След като баща ми ме научи, ми каза, че никога не трябва да си купувам пистолет, ако не се каня да го използвам. Той беше в Специалните служби, преди да стане известен фотограф. Не искаше никога повече да убива — нито животно, нито човек. Но знаеше, че опасността е там, навън, и дебне. — Усмихна се, завладяна от спомените. — Стрелях доста добре. Татко казваше, че мога да се меря с който и да е от колегите му. Вероятно празни приказки, но ми дадоха увереност по-късно, когато трябваше да се справям с вандалите, ограбвачи и разрушаващи музеите. — Отвори кутията. — Хубав е. Само него ли купи?

— Не. Дардън избра електронно оборудване за далечно разстояние. Ще излезе след минута.

— Електронно оборудване?

— Ще опитаме да провокираме отговор от мистър Зелов.

— Разбрах как работи. — Дардън отвори вратата на колата и се настани на задната седалка. — Доста сложна апаратура. Но вероятно е достатъчно добра.

— В случай, че точно този Зелов е нашият човек и съвестта му не е чиста. — Гарет запали двигателя на колата. — Ще видим. Или, по-скоро, Емили ще види.

Емили го погледна изненадана.

— Какво?

— Мисля, че ти трябва да се заемеш с Николай Зелов. Той може дори да не се защитава.

— Защо?

— Какво ми каза за личния живот на Николай Зелов?

Тя отново сведе поглед към екрана на компютъра, от който вниманието ѝ бе погълнато още откакто се качиха в частния реактивен самолет в Пакистан.

— Разведен, без деца, починали родители, преди осем години се е лекувал заради зависимостта си от алкохола. Харесва жени, обожава хазарта, мрази работата. — Вдигна поглед. — Очевидно не е като странния си предтеча.

— Харесва жени — каза Гарет. — Позвъних в дома му, докато купувах пистолета. Не си беше у дома, но икономката му каза, че може да бъде намерен във „Фоксуърт“, доста изискано казино и съвсем близо до къщата му. Ако успеем правилно да изчислим факторите, може и да попаднем право в целта.

— И какво трябва да направя аз?

— Това зависи от теб. — Излязоха на магистралата. — Ще са ни необходими десет минути да стигнем там. Кажи ми какво друго откри за Николай Зелов и прапрадядо му Михаил.

Тя посочи снимката на монитора. Виждаше се къща имение, подобна на палат, разположена на върха на хълм и защитена от порта от ковано желязо. Имотът бе осветен, кулите блестяха и му придаваха вид на дворец от вълшебна приказка.

— Това е семейната къща на Зелов. Определено са използвани елементи от руската архитектура. Говори се, че прилича на базиликата в Москва. Построена е от Михаил Зелов през 1922 година. — Емили вдигна поглед от екрана. — След пристигането си в Щатите се настанил в евтина квартира, след това предприел пътуване до Канада. Останал там две години и като се върнал, заявил, че богатството му идва от златните залежи в Клондайк.

— Може и така да е — каза Дардън.

— А може и да не е — възрази Гарет. — Очевидно всичко е било възможно за Зелов.

— Във всеки случай, живял на широка нога и оставил огромно състояние на двете си деца. Умрял през 1943 и наследниците му веднага започнали да харчат парите му — каза Емили. — Сегашният глава на семейството, Николай Зелов, бил на ръба на банкрута преди пет месеца, но успял да си стъпи на краката. — Хвърли поглед на Дардън, отпуснал се на задната седалка. — Горедолу по това време Уоруик му предал информацията за личните депозити на Михаил.

Положението на Николай все още не е много розово, но може да живее приблизително по начина, по който е свикнал. — Затвори лаптопа. — Бих искала да знам дали Николай получава депозити по електронен път.

— Можеш да му зададеш този въпрос — каза Гарет. — Но се съмнявам да получиш отговор. — Кимна. — Ето го казиното. Един малък индиански резерват.

— Индиански резерват?

— Собственикът е индианец.

Неоновите светлини на хотела казино блестяха в мрака и разкриваха пищната зеленина, която го обграждаше.

— Прилича на палат. Също като къщата на Зелов.

— В такъв случай, той с право се чувства тук като у дома си. — Спря до тротоара пред казиното. Подаде ѝ миниатюрното електронно устройство. — Сложи го някъде по тялото на Николай Зелов, преди да си тръгнеш. Ще паркирам ето там.

— Чувствам се като шпионин. Ще посочиш ли някое определено място?

Той поклати глава.

— Устройството е мощно и може да предава на повече от десет метра. Просто го докосни някъде и то ще прилепне.

Тя слезе от колата и погледна към ярко осветеното фоайе.

— Не съм облечена подходящо. — Сведе поглед към черните си панталони и бялата блуза с дълги ръкави. — Ще изтичам първо до тоалетната поне да измия лицето си и да пооправя перуката си.

— Изглеждаш страхотно.

— Глупости. — Закрачи към стъклената входна врата, която униформеният портиер веднага ѝ отвори. След няколко дискретни въпроса ѝ посочи Зелов.

Николай Зелов седеше пред дългия гранитен бар. Изпи две уискита само за времето, в което Емили го наблюдаваше. Беше едър мъж в края на четирийсетте, с червена кожа и черна коса. Едва седеше изправен на стола и поръча зададено последното уиски. Очевидно не бе успял да се излекува от пристрастеността си към алкохола.

Тъжно, но това може би щеше да се окаже в неин интерес.

Седна на високото столче до него.

— Казвам се Емили Хъдсън, господин Зелов. Питам се дали бихте ми отговорили на няколко въпроса?

— Не. Вървете си. — Отпи от чашата си. — Ще изпия още няколко уискита и ще се върна на игралните маси.

— Не съм проститутка, господин Зелов. Работя за ООН. И се интересувам от семейната ви история.

— ООН? Какво, по дяволите? — Изведнъж се скова, обърна се и я погледна. — Вие сте жената, която бе отвлечена. Видях снимката ви във вестника. — Протегна ръка и докосна косата ѝ. — Но цветът е различен.

Тя се отдръпна.

— Хората ме разпознават. И перуката не помага.

— Не разбирам защо искате да говорите с мен. Прочетох, че се възстановявате на уединено място. Защо не се върнете там? — Отпи от уискито. — Десет минути. Само толкова имате.

— Благодаря. Ще се опитам да бъда кратка.

— И по-добре бъдете. — Отново я оглеждаше критично. — Изглеждате по-добре, отколкото на видеото, направено веднага след като ЦРУ ви измъкнало от ръцете на бандитите. Трябва да сложите малко месо по костите си, но не, не изглеждате никак зле. Искате ли питие?

— Не, благодаря.

Той направи знак на бармана за поредното уиски.

— Докато четях за вас, се питах какво са ви сторили онези бандити. Изнасилиха ли ви?

Тя не отговори.

— Искам да разговарям с вас за Михаил Зелов.

На лицето му се изписа изражение, което не бе лесно за разгадаване.

— Дошли сте да ми задавате въпроси за старото гуру Михаил?

— Гуру?

— Така го наричаше дядо ми. Бил е странно копеле и е будел страх. Вложил всичките си пари в попечителски фондове, та никой да не може дори да се докосне до тях. Баща ми най-после успя да докаже

несъстоятелността на завещанието, след като изгуби години из съдебните зали.

— Защо е вдъхвал страх?

— Твърдял, че е светец и може да лекува болните, а враговете да изпраща в небитието. — Изсумтя някак самодоволно. — Затова и успяхме да проникнем в попечителските фондове. Безумец. Документите и писмата му го предадоха.

— Това трябва да ви е направило много щастлив — каза Емили. — Но разбрах, че сте прегледали отново всичките му налични книжа едва преди няколко месеца. Защо?

Той пак се скова.

— Откъде знаете това?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Открихте ли нещо, което преди ви е убягнало?

— Не, по дяволите.

Спомена само документи и писма, помисли си Емили. И реши да бъде по-смела.

— Всъщност интересувам се от книгата, която е написал, преди да напусне Русия. Някакво ръководство за живите.

Лицето му изрази силен шок.

— О, тази книга! — Сви рамене. — Мисля, че дядо ми я е изхвърлил заедно с много други вещи след смъртта на стареца. — Погледна Емили. — Защо се интересувате от философията на стария гуру? Какво значение има тя за вас?

Беше готова за този въпрос, защото знаеше, че ще ѝ бъде зададен.

— Работата ми е да съхранявам артефакти. Възможно е книгата да има историческо значение. Има връзка с Распутин, доколкото успях да науча.

— Да. Мисля, че има. Обаче прапрадядо ми не е давал и пет пари за Распутин. — Неочаквано смръщи вежди. — Казах ви. Книгата е била изхвърлена. Ако само това сте искали да узнаете, можете вече да хващате пътя.

— Не само това ме интересува — каза Емили. — Защо сте посетили Москва преди пет месеца, господин Зелов?

— Това е всичко, което ще ви кажа. — Бутна стола си назад от бара. — Вече започвате да си пъхате носа в личните ми работи. Исках

да видя дома на семейството си. Да потърся корените си.

— Може ли да видя писмата и дневниците на Михаил Зелов, за които споменахте? — запита Емили.

— Пет пари не давам за тях. Всички те са описани в съда. Представихме ги като доказателства, за да успеем да заобиколим завещанието. — Опитваше се да слезе от столчето.

— Дойдохте ми до гуша. Вие сте лоша новина. Ще се върна на игралните маси, преди да сте ми донесли лош късмет.

Изгубваше го. Само след минута щеше да се е разделил с нея. Протегна ръка, в която стискаше даденото ѝ от Гарет миниатюрно устройство, и го сграбчи за ръкава на самото.

— Само още един въпрос. Имаше ли сред вещите на Михаил Зелов и чук?

— Какво? — Бузите на Зелов станаха още по-червени, ако бе възможно. — Какъв глупав въпрос. Защо... Махнете се от мен! Тук съм редовен клиент. Ще накарам да ви изхвърлят. Проявих достатъчно търпение, защото изглеждате... Вън!

— Тръгвам, господин Зелов. Благодаря, че ми отделихте от времето си. — Плъзна се на пода и тръгна към изхода.

Отвори тежката стъклена врата и хвърли поглед през рамо. Зелов не се бе върнал на игралните маси. Вървеше към френските прозорци, от които се излизаше на терасата, и вадеше от джоба си мобилния си телефон.

— Чувал е за чука — каза Емили веднага щом стигна до колата. Беше обзета от нервна възбуда. — Знаех си!

— От онова, което успях да дочуя, аз също мисля като теб. — Гарет ѝ отвори вратата и я задържа, докато се качи. — Имахме късмет, че беше пиян и прозрачен като стъкло. — Той също влезе в колата и погледна Дардън. — Готов ли си? Сигурно всеки момент ще получим сигнал.

Дардън сложи слушалките на ушите си.

— Вече набира номера. Вероятно му е необходимо място, където сигналят да е по-чист. В казината обикновено има прекалено много електронни смущения.

— Отиваше към терасата — каза Емили. — Ще запишете ли разговора? Ще можете ли оттук?

— С помощта на онова миниатюрно предавателче, да — кимна Гарет. — Много е лесно, когато разполагаш с подходящо оборудване. Не мислех, че ще научим кой знае колко от него, но се надявах, че въпросите ти ще го смутят.

Дардън кимна.

— И сега не научаваме кой знае колко. Зелов е изпаднал в паника, а мъжът, с когото разговаря, търпеливо го изслушва, без да дава абсолютно никаква информация. — Слуша още малко, след това изключи слушалките. — Това е. Затвори. — Погледна Гарет. — Искаш ли да останем на подслушване, за да видим дали няма да има и други телефонни обаждания?

— Не. — Запали двигателя и подкара колата. — Но искам да изслушам това обаждане и още да започнеш опити за проследяването му. Ще се регистрираме в някой мотел и ще го изслушаме. Имаш ли най-обща представа за локализацията на обаждането?

Дардън кимна.

— Мисля, че бе прието в Русия.

— Добре.

— Да, в момента не мога да направя нищо повече. — Отново сведе поглед към таблото. — И е възможно това да остане най-доброто, на което съм способен, точка. Ако линията е защитена, както мисля. Може да се наложи да се обадим на експерт, за да получим данни за телефонната компания.

Зелов позвъни в Русия, помисли си Емили. Кой от далечна Русия бе протегнал ръка да докосне нея, Зелов и Гарет? Смъртоносна ръка. Дори пиян, Зелов бе завладян от страх при споменаването на чука.

— Добре ли си? — запита Гарет и я погледна.

Тя кимна.

— Беше нервен и когато заговорих за книгата. Излъга ме за нея.

Гарет кимна.

— Много съм любопитен какво пише в тази „Книга за живите“. Възможно е тя да ни заведе там, където искаме да стигнем. — Погледна отново Дардън. — В случай, че Дардън не може да ни посочи пътя.

— Работя по въпроса — измърмори Дардън. — Но не съм специалист. Мисля, че е по-добре да се обадим на Поли за по-добри резултати.

— Направи го, тогава — каза Гарет. — Но първо искам да изслушам онова обаждане. Видях мотел на около миля по-нататък по магистралата...

— Ето диска. — Дардън подаде на Гарет черната кутия на вратата на стаята му. — Мисля да поработя още малко по локализацията на обаждането, преди да поискам помощ от Поли.

— Не, обади му се сега. — Гарет отключи вратата и остави Емили да влезе първа. — Кажи му, че искам да е тук утре сутринта.

— Ще ти струва пари.

— Каквото и да ми струва — каза Гарет. — Забавянето може да ми излезе по-скъпо.

— Както кажеш. — Обърна се и закрачи по коридора към собствената си стая. — Радвам се да преотстъпя задачата на Поли. Макар че ще бъде дяволски самодоволен.

— Кой е Поли? — запита Емили, след като Гарет влезе и затвори вратата след себе си.

— Марк Поли. Той е нещо като вълшебник по отношение на компютрите и всякаква електроника. Ако някой може да проследи обаждането на Зелов, това е той. Най-добрият хакер, когото познавам. — Огледа стаята. — Включи компютъра си и ще изслушаме диска. В тези стаи обикновено има кафе машини, а малко кафе ще ми дойде добре. Възможно е да е в санитарния възел. — Влезе в банята. — Да, ето я.

Емили чу шум от течаща вода, докато отваряше лаптопа и го поставяше внимателно върху бюрото. — Готово. Побързай, по дяволите.

— Имаме време. — Той излезе от банята след няколко минути и ѝ подаде чаша кафе. — Дардън каза, че обаждането било много кратко.

— Това не означава, че няма да научим нещо от него. — Взе диска, който той ѝ подаде, и го постави в компютъра. — Искам да знам веднага.

Той седна на стола до бюрото и се облегна назад.

— Пусни го, тогава.

Тя натисна бутона.

Чу се звукът от набиране на телефонен номер и тежкото дишане на Зелов. След това от другия край отговориха.

На руски. След миг осъзна, че и двамата говорят на руски. Обзе я разочарование.

— По дяволите!

— Не говориш ли руски?

— Не. Ти говориш, нали?

Той кимна.

— Доста добре.

Гарет говори девет езика, спомни си тя думите на Ирана.

Отвори чекмеджето на бюрото и извади лист хартия и химикал. Остави ги пред него и спря диска.

— Записвай. Искам всяка дума, всяка интонация, всяка пауза.

Той се усмихна.

— Ще се опитам да удовлетвори желанията ти.

— Не се опитвай. Направи го. — Пусна отново диска.

Усмивката му изчезна, той смръщи вежди, концентрира се и химикалът полетя по листа.

Тя седна в края на леглото и започна да го наблюдава. За пореден път усети интензивността на ума му, високата му концентрация и интелигентността му. Отпи бавно от кафето си и го зачака да свърши.

Разговорът продължи само няколко минути. Гарет бутна листа встрани и я погледна.

— Готово. Мъжът, на когото Зелов се обади, определено не е Стонтън. Съгласна ли си?

Емили кимна.

— Гласът от записа е по-дълбок. Така и не се сетих, че Николай Зелов вероятно ще говори на руски — каза с горчива нотка в гласа. — Изглеждаше като типичен американец.

— Някои хора са здраво свързани с корените си. Носят ги в гените си. — Изправи се. — Седни до бюрото. Тук светлината е по-силна, а почеркът ми не е особено красив. — Усмихна се леко. — Макар че се опитах да се подчиня на инструкциите ти и да предам интонацията и паузите.

Тя седна на стола и взе листа хартия. Почеркът на Гарет бе едър, твърд и решителен. *Като характера му, помисли тя разсеяно. Макар личността му да има доста повече нюанси.* — Прав си, почеркът ти не е особено красив, но е четлив. А само това е важно.

— Радвам се, че ще можеш да разчетеш написаното. — Легна на леглото и се подпря на таблата. Поднесе чашата към устните си. — Чети. Ще говорим по-късно.

Тя вече четеше.

„Зелов е. По дяволите, обеща ми да ме защитиш. Каза, че никой няма да узнае.“

„Нямам представа за какво говориш, Зелов. Пак ли си пиян?“

„Не съм пиян. Е, може би съм малко пийнал, но това нищо не променя. Имам право да правя каквото пожелая. Не можеш да ми заповядваш.“

„Мога само да ти кажа какво искам, Зелов. А ти ще ме изслушаш с уважение, след което ще ми се подчиниш.“

„Глупости. Каза ми, че никой няма да узнае. Излъга ме.“

„Престани да бръщолечиш и ми кажи, ясно и разбираемо, каквото имаш да ми казваш.“

„Тя ми задаваше въпроси за книгата. И за Михаил Зелов. И за пътуването ми до Москва.“

„Кой?“

„Онази кучка от ООН.“

Пауза.

„Емили Хъдсън?“

„Да. Тя беше, но косата ѝ беше различна...“

„Спомена ли амулетите? Какво ѝ каза, Зелов?“

„Нищо. Нищо не ѝ казах. Пратих я по дяволите. Тя не каза нито дума за амулетите. Но ти трябва да ме защитиш. Махни я от мен.“

„Преди колко време си тръгна?“

„Пет минути може би.“

„Ти си глупак. Невероятен глупак, щом се излагаш на подобна опасност. Затварям.“

„Не можеш да постъпиш така с мен. Говори ми. Кажи ми как ще...“

„Затварям. Слушай ме внимателно. Ще спазя обещанието си. Но ако отново говориш с Емили Хъдсън или с някой друг, ще бъдеш наказан. Разбираш ли?“

„Не съм глупак. Естествено, че разбирам. Не можеш да ме заплашваш. Не можеш...“

Връзката бе прекъсната.

Емили дочете и последните думи, после започна да чете от началото. След това пушна диска и се опита да запомни думите и интонацията на човека, на когото Зелов се беше обадил. Искаше да запомни гласа и да го разпознае, ако го чуе отново. Но не разполагаха с име. *Защо Зелов не спомена името поне само веднъж*, помисли си тя с огромно разочарование.

— Готова ли си? — запита Гарет.

Тя кимна и се облегна назад.

— Нямаме име, по дяволите.

— Ще имаме. — Изпи кафето си и остави чашата на нощното шкафче. — Но не и нещо повече.

— Знаем, че Зелов със сигурност е замесен в нещо. И че е дал на този мъж нещо в замяна на пари. Вече му е платено. Дали не му е дал „Книгата на живите“? Или пък чука? — Замисли се за нещо друго. — Или пък амулетите. Множествено число. Което вероятно означава, че има и други, скрити в стените на къщата на Немид.

— Така изглежда. — Направи пауза. — Но мъжът, платил на Зелов, му е обещал да го защитава, което означава, че вероятно ще се опита да го отърве от нас. Мисля, че трябва възможно най-скоро да заминем за Москва.

Тя поклати глава.

— Не и докато не получа копия от писмата, документите и дневниците на Михаил Зелов. Онези, които са били използвани в съда.

Той кимна.

— Канех се да изпратя Дардън при Хартфорд да вземе копията веднага щом съдебната палата отвори, но имам достатъчно работа за него. Ще отидем ние. Искам да съм там, преди Зелов да е изтрезнял и да помоли всичко това да бъде засекретено. Макар че едва ли са някаква тайна, щом от години са обществено достояние.

— Възможно е да открием в тях нещо, което да ни насочи какво и къде да търсим. Струва си да опитаме.

— Спокойно — каза Гарет. — Ще опитаме. Искам само да кажа, че не бива да храниш прекалено големи надежди, за да не бъдеш много разочарована после.

— Нямам нищо против да бъда разочарована. Просто ще поема по друг път. — Изправи се. — Отивам в стаята си. Колко е часът?

— Шест. Ще поръчам храна в стаите за всички, а след това ще се впуснем в действие. — Спусна крака на пода. — Ще те изпратя до стаята ти.

— Не е необходимо.

— Напротив. Също така е необходимо да заключиш вратата си и да не отваряш на никого, освен на мен. — Отвори вратата, изчака я да мине и я последва в коридора.

— Мислиш, че онзи, на когото Зелов се обади, ще насъска Стонтън по дирите ни?

— Възможно е. Играта винаги може да загубее. Но ние още не сме сигурни дали въобще има някаква връзка между Стонтън и Николай Зелов.

— Има. Чувствам го. — Спря се при вратата на стаята си. — А може би трябва да останем тук и да изчакаме Стонтън да дойде при нас.

— Не и докато не сме готови да разширим кръга.

— Можем да го сторим и по-късно. Искам Стонтън сега.

— Колко си кръвожадна, Емили. — Усмихна ѝ се. След това протегна ръка и докосна устната ѝ с показалец. — И имаш толкова типичен американски вид.

Устната ѝ изведнъж изтръпна при допира му. Само миг преди това тя мислеше единствено за Стонтън и как да го залови. Но в мига, в който той я докосна, изведнъж ясно усети физическото му присъствие. Топлината на тялото му. Мъжкият му мускусен мирис, очите, които я гледаха внимателно. Как успяваше да ѝ въздейства така? Извърна глава, за да избегне допира му.

— Не се чувствам като типична американка. И, да, искам кръвта на Стонтън.

— Ще я имаш. — Отдръпна ръката си. — Ще ги заловим всичките. — Обърна се. — Но не отваряй вратата си, независимо кой

чука на нея. Дори да е Стонтън. Не и ако аз не съм до теб. А виждам, че сега не си в състояние да ме допуснеш до себе си за цялата нощ. Не знаем колко бързо и по какъв начин ще бъде спазено обещанието, дадено на Зелов.

Стонтън изруга, като видя името, изписано на екрана на мобилния му телефон. Бабин, по дяволите. Нямаше нужда от това. Беше достатъчно ядосан. Борг му бе казал, че Гарет вероятно се е докопал до амулета, скрит в къщата на Немид. Борг бе подкупил един от афганистанските полицаи, който пълзеше из цялата библиотека, за да опише подробно сцената на местопрестъплението, а онази дупка в стената не бе дело на Борг. Нямаше нужда Стонтън да докладва абсолютно всичко на Бабин. Копелето не бе поискало от него да използва амулета, за да сключи сделка с Немид.

Стонтън започна да говори в мига, в който прие обаждането.

— Тъкмо се канех да ти се обадя. Свършихме си задачата в Кабул, но Гарет успя да ни отмъкне амулета. Не че ще му бъде от полза. Той няма да подсказе нищо на никого, а ние ще се погрижим за Гарет, преди да е направил връзката.

— Той вече я е направил — каза Бабин студено. — Току-що ми се обади Николай Зелов. Квичеше като прасе, което ще колят. Емили Хъдсън го е посетила снощи. А щом тя е там, Гарет вероятно също е там.

О, по дяволите!

— Не мислех, че Гарет ще успее да го открие толкова бързо. Както казах, отървах се от Немид. Той беше непосредствената заплаха.

— Не съм ти наредил да убиеш Немид. И аз можех да се справя с него. И ти казах още, че не трябва да използваш някой от амулетите, за да сключиш сделка с него.

— Напротив. Трябваше да му предложи сделка, на която да не може да откаже. Имахме нужда от него. Моята работа се състои в това да те предпазвам от тревоги по отношение на подробностите. Ще осъществим и контрол на щетите. — Смени темата. — Зелов казал ли й е нещо?

— Твърди, че не е. Но идиотът ми се обади веднага след като тя си е тръгнала. Бил е толкова пиян, че дори не е осъзнал риска.

— Казах ти, че трябва да се отървем от него.

— Не можех, по дяволите.

— Ще се кача на следващия самолет за Ню Йорк. Знаеш ли къде са отседнали?

— Не. Ще трябва сам да откриеш. Докажи, че си струваш цената. Ще трябва обаче да намериш някого другото, който да открие и очисти Гарет и Емили Хъдсън. Ти очевидно не успя да останеш в сянка. Ще те разпознаят. Познаваш ли такъв човек?

— Да, но предпочитам да го направя сам.

— Не ме интересува какво предпочиташ. Ще дойдеш тук, в случай че имам нужда от теб. — И затвори.

Студено, арогантно копеле, помисли си Стонтън и също затвори. Изкушаваше се да пренебрегне заповедите на Бабин и да отиде в Ню Йорк. Не искаше нищо да се случи на Емили, преди да е стигнал до нея. Беше чакал прекалено дълго.

Но Бабин беше сила, с която трябваше да се съобрази. Стонтън все още не бе готов да предприеме каквото и да било. Всичко и всеки трябваше да си е на мястото. Това бе неговият голям шанс. Великият шанс, който бе чакал цял живот. Трябваше да бъде спокоен и търпелив. Беше най-добре да се подчини на заповедите на Бабин и да намери някой друг, който да свърши работата. И да вярва, че заповедите му ще бъдат спазени. Трябваше да има Емили Хъдсън.

Но щом в момента не бе свободен да прави каквото желае, щеше да намери друг начин да нарани Емили. Тя трябваше да осъзнае, че все още той контролира нещата.

Извади от джоба си мобилния телефон и набра номера на Борг.

— В Кабул ли си все още?

— Да. Канех се да се обадя и да...

— Качи се на самолет за Мароко. Нали каза, че Ирана Повак е там?

— Да. В Танжер. Работи там с някакъв лекар. — Направи пауза.

— Но не знам дали ще успея да стигна до нея. Дардън я е обградил с охрана.

— Ще стигнем. Някой от охраната ще се подаде и ще намерим начин да я заловим. Намери някого, когото можеш да подкупиш. А дотогава трябва да бъдем търпеливи. Наблюдавай и чакай, Борг. Наблюдавай и чакай. — Затвори и се облегна назад. Добър съвет, но

самият той не се чувстваше никак зареден с търпение. Не искаше Ирана Повак, а Емили Хъдсън, по дяволите. Но до Емили можеше да стигне само човек, мил на сърцето на Емили, а Ирана беше.

Искаш ли още едно преживяване като онова с Джоел Леви, Емили? Да видим дали ще мога да ти го доставя.

Сега трябваше да подхвърли някакъв кокал на Бабин и да се подчини на заповедите му. Трябваше да намери някого, който да се втурне да преследва Емили в Кънектикът — нещо, което искаше да свърши сам. Кой бе едновременно достатъчно добър и податлив на контрол?

Сал Каприни. Сал беше умен и смъртоносен и знаеше, че Стонтън само щеше да се погрижи за него, ако не изпълнеше стриктно задачата си. Но съществуваше и проблемът да бъдат открити Емили и Гарет. Смръщи вежди и се концентрира върху проблема. Емили и Гарет бяха открили Зелов. Ровеха дълбоко. Какъв щеше да бъде следващият ход на Гарет? Какво щеше да направи той, ако беше на негово място?

И тогава се сети.

Започна да набира номера на Сал Каприни в Ню Джърси.

Дардън почука на вратата в 6:45 на следващата сутрин и след като Гарет му отвори, каза:

— Готово. Беше в Маями и работеше за IBM.

— Здравей, Поли — каза Гарет на мъжа, застанал до Дардън. — Благодаря, че дойде.

— Дардън ме увери, че услугите ми ще бъдат добре заплатени — отговори Поли. — Реших и аз да се пенсионирам като теб. Не е лесно да крачиш в хармония с развитието на технологиите. Ще остареея бързо.

— Емили, това е Марк Поли. Емили Хъдсън. — Дардън посочи мъжа, който влезе с него в стаята. — Той ще проникне в базата данни на телефонната компания и ще ни даде необходимата ни информация. Или поне така твърди. — Отиде до масичката с храната, до която седеше Емили. — Закуска. Умирам от глад. Заради високата сума, която искаш от нас, можем да те почерпим само с чаша кафе, Поли.

— Ще оцелея. — Прекоси стаята и стисна ръката на Емили.

— Много се радвам да се запозная с теб. Разбирам, че ако разкажа за срещата ни, ще умра бавно и мъчително. Изкушение, а?

Говореше с едва доловим британски акцент, но нямаше нищо от британската сдържаност в усмивката му. Тя бе топла и чаровна. Косата му бе кестенява, очите — сини. Беше в края на второто десетилетие и бе удивително привлекателен. Емили не си спомняше дори някой актьор да е така красив като него.

— Ако смъртта може да се нарече изкушение. И аз се радвам да се запозная с теб, мистър Поли.

— О, не трябва да предизвикваме съдбата. Аз се противопоставям на смъртта с всички сили. Но винаги е интересно да се движиш по ръба. — Обърна се към Гарет. — С колко време разполагам?

— Колкото да изпиеш чаша кафе — каза Гарет. — Дори ще ти поръчам закуска. Не съм чак толкова беден колкото Дардън.

— Разбирам го и му прощавам. Той е аматьор и презира специалистите и техните умения. — Хвърли кос и лукав поглед на Дардън. — Ще му позволя да дойде и да наблюдава работата ми. Може и да научи нещо.

— Копеле — измърмори Дардън и отпи от кафето. — Не си чак толкова свършен. Ще те наблюдавам, но само за да те науча на някой и друг номер.

— На всяка цена. — Усмивката на Поли се стопи. — Сериозно, с колко време разполагам, Гарет?

— До обед искам да съм на борда на самолет и вън от тази страна.

— В такъв случай, можеш да ме вземеш със себе си. В днешно време не е лесно да проникнеш в телефонна компания и да проследиш минало обаждане. Има достатъчно пароли и други мерки. Дори Националната агенция по сигурността има проблеми, а те са най-умните копелета на планетата.

— Дай всичко, на което си способен. В противен случай, може да ти се наложи да си вземеш отпуск, който да прекараш в Русия.

— Отпусъкът ми трябва да е кратък. Не обичам Русия. — Сви рамене. — Е, добре, аз нямам нищо против руснаците, но те не ме харесват. Човек би решил, че толкова напреднала в електронните технологии страна би била по-толерантна. Мисля, че ми завиждат. —

Намигна на Емили. — Като моя приятел Дардън. — Обърна се с намерението да излезе. — Ще пропусна закуската и ще отида в стаята на Дардън, за да напредна поне мъничко. Може пък да извадя късмет и да спазя дадения ми от теб срок.

Емили го загледа как излиза.

— Толкова добър, колкото казва, ли е?

— По-добър. — Дардън направи гримаса. — Той е дяволски добър, истинско чудо. Не гледа на нещата като нас. Има връзка със света на кибернетиката.

— А изглежда като филмова звезда.

— И се възползва от външния си вид — каза Гарет сухо. — Всъщност използва всичките си таланти.

— Мисля, че го харесвам.

— Виждаш ли? Беше тук пет минути и ти вече си подвластна на чара му. — В гласа му се долавяше необичайна острота. — Не се увличай прекалено много. Ще го изпратя обратно веднага щом ми даде резултатите. — Седна и започна да се храни. — Яж. Трябва да действате. Искам да сме в съдебната палата веднага след отварянето ѝ. — Обърна се към Дардън. — И ти нямаш време да стоиш при Поли и да си играеш с компютрите. Трябва да уредиш полета, да вземеш документите и да ни запазиш стаи в хотел в Русия.

— И Поли ли ще дойде? Сериозно ли говореше?

— Да. Поли също. Мисля, че ще ни е от полза и там. — Направи гримаса. — А и така Емили ще може да гледа нещо красиво по време на полета до Москва.

Отново долови острата нотка в гласа му. Вече започваше да я дразни.

— Много мило — каза студено. — Може и да науча нещо от него. Сигурна съм, че е добър учител.

Дардън се засмя.

— Той ще ти каже, че е.

— Зависи какво искаш да научиш. — Гарет срещна погледа ѝ. — Би могла да се справиш и по-добре.

— Така ли? — Изпи и последната капка кафе в чашата си. — Но човек никога не знае, докато не му бъде дадена възможност.

— Боже мой! — Изражението на Дардън изведнъж бе станало тревожно. Той гледаше последователно ту Гарет, ту Емили. — Мисля,

че е време да тръгвам. Трябва да свърша много неща.

— Не, остани. — Емили бутна стола си назад. — Свърших. Ще отида в стаята си и ще довърша опаковането на багажа си. — Погледна Гарет. — Десет минути.

— Десет минути. — Той стана, последва я до вратата и я загледа как крачи по коридора. — Ще дойда да те взема.

Господи, колко е внимателен, помисли си тя. Но не се оплакваше. Макар тази сутрин слънцето да грееше ярко, а Стонтън да изглеждаше на хиляди мили далеч, тя все още усещаше, че опасността я дебне зад ъгъла.

— Нима долавям леко напрежение между вас? — запита Дардън, когато Гарет затвори вратата и се върна в стаята. — Трябваше ли да доведе някого другого вместо Поли? Можех да убедя и Лес Моблър да ни помогне. Не е така добър като Поли, но е наистина грозен.

— Много забавно — каза Гарет. — Тя е прекалено умна, за да залитне само по добрия външен вид.

Но бе изненадан, че Емили е привлечена от Поли. Изненадан и раздразнен. Вероятно не трябваше да се безпокои. Емили беше жена и с всеки ден все повече излизаше от състоянието на шок и безмълвност, в което бе изпаднала, след като я бе измъкнал от лапите на Стонтън. Жените винаги биваха привлечени от Поли и той вероятно трябваше да е благодарен, че тя се държи нормално.

Но не беше. Беше изпитал ревност и чувство за притежание, появили се сякаш от нищото. Дяволски примитивни чувства.

Емили ги бе разпознала като такива и бе реагирала предизвикателно. Сякаш въздухът между тях щеше да експлодира в последните пет минути.

— Никога не съм те виждала такъв. — Дардън го гледаше замислено. — Тя не е твоя собственост, Гарет.

— Знам. — Но се чувстваше така, сякаш тя му принадлежеше. Ставаха все по-близки с всяка минута и колкото повече научаваше за нея, толкова връзката им ставаше по-здрава. — Не бих искал да притежавам никоя жена.

Не и съзнателно, но примитивният инстинкт бе налице.

Преодолей го. Това между вас вероятно е чисто сексуално и щом веднъж се изконсумира, ще изчезне.

И да, по дяволите, щяха да правят секс. Търпението можеше да върви по дяволите.

Както и онова красиво момче Марк Поли.

ГЛАВА 12

— Взе ли ги? Доста дълго се забави — каза Емили, когато Гарет прекоси мраморното фоайе на съдебната палата и се приближи до нея. — Имаше ли проблеми?

— Нямаше. — Показа ѝ папката, която държеше в ръка, докато отваряше вратата, водеща към паркинга. — Копирах всичко, до което успях да се добера. Разполагаха с всичко, което Михаил Зелов някога е писал в превод на английски. Имаше и какви ли не документи, които потвърждаваха автентичността и точността на преводите.

— Все още не разбирам защо семейството не е поискало всичко това да остане поверително.

— А аз разбирам. Щом не съдържат информация, чието значение може да им причини проблеми, така е по-добре за обществения им имидж. Това е предпазен или защитен ход. Така могат да докажат на света, че Михаил е бил луд, без да изглеждат алчни. — Отвори ѝ вратата на колата. — Което означава, че няма да намерим нищо жизненоважно в тези копия.

— Но това поне е начало. Ще опознаем Михаил Зелов и начина му на мислене. Което може да се окаже важно по-късно. — Запита: — Колко време ще ни е необходимо да стигнем до летището?

— Около петнайсет минути. Не е далеч оттук. — Излязоха от паркинга и телефонът на Гарет иззвъня. — Дардън. — Заслуша се, после каза: — Добре, независимо какво ще струва. — Затвори. — Поли не е успял още да проследи обаждането. Ще дойде с нас. Двамата с Дардън са на летището.

— Той и не мислеше, че ще успее за толкова кратко време. — Погледна го. — А и ти каза, че може да ни е от полза, нали?

— Да, така казах. — Гледаше право напред, защото движението бе доста натоварено. — Удивително е, че като се имат предвид всички закони на Съединените щати, уличното движение все още е проблем.

Тя не му позволи да смени темата.

— Е, ценен ли е Поли за нас или не?

— Ценен е. Ще имаме полза от него, да — каза той безизразно.

— Защо, тогава, не искаш да дойде с нас?

Той я погледна право в очите.

— Ревнувам. И това никак не ми харесва. Незряло е. Предпочитам да не се чувствам по този начин.

— О! — Не бе очаквала чак такава искреност. — Завиждаш му? Както и Дардън? Защото е много умен?

— Не — отговори той рязко. — Ревнувам, защото искам да скоча в леглото с теб и не ми харесва идеята, че той може да успее. Хрумнали ти да правиш секс с нашия Адонис и компютърен специалист?

Тя усети как бузите ѝ пламнаха.

— Не. Въобще не ми е хрумвало нищо подобно...

— Добре. В такъв случай, няма да говорим за това. Задаваше ми въпроси за Поли. Бях искрен и вече знаеш какъв е моят проблем. А сега да забравим за този разговор, докато някой от нас не реши да направи нещо по въпроса.

Тя мълча секунда — две.

— Да, да забравим. — После изтърси: — Но ме накара да се чувствам адски неудобно. Всеки път, когато погледна Поли, ще си спомням думите ти. И как, въобще, ще го погледна?

— Точно така. — Навлизах в магистралата. — Аз може да съм помислил за същото.

Умно. Отново изпита раздразнение. Но то трая само миг, после тя сви рамене.

— Ще се справя. Разбира се, това само ще ме накара да усещам още по-ясно присъствието му. — Видя как стисна толкова силно кормилото, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Добре. — Никога не съм изпитвала влечение към някой мъж само защото е красив. Караш ме да се питам...

— Ти си един малък дявол! — Той се усмихваше леко и клатеше глава. — Мисля, че е по-добре да се върнем на темата за уличното движение.

Да, тя е по-безопасна, помисли си Емили. Не знаеше защо се бе изкушила да го подрази. Не беше заядлива по характер, а ето, че сега това ѝ бе доставило удоволствие. Може би защото с Гарет винаги имаше и елемент на опасност. Той се бе научил да се контролира, но

зад самоконтрола му тя винаги усещаше онзи страшен мрак и склонността му към насилие.

Удивителното бе това, че въобще можеше да мисли за нещо друго, освен за Стонтън и търсенето на чука. Но Ирана бе казала, че макар и бавно, тя се връща към живота. Сексът, чувствата и всички други потребности постепенно оживяваха в нея. И не трябваше да ги отблъсква. Това бе начин да си докаже, че Стонтън не я е увредил завинаги.

Да не отблъсква Гарет? Хм, понякога лекарството може да се окаже по-лошо от болестта.

— Уличното движение — повтори Емили. — Не мисля, че това тук е чак толкова лошо. Ние, американците, поне уважаваме закона. Само понякога някои мислят, че шосето е тяхно.

— Ти все още ли се смяташ за американка? Обиколила си толкова много страни, че вероятно си изгубила чувството си за национална принадлежност.

Тя поклати глава.

— Не, аз не съм гражданин на света. Аз съм земен човек и типична американка. И винаги ще бъда. Посещавам други страни във връзка с работата си, но това тук е моят дом. Когато престана да обикалям, искам да се установя в приятна къщичка в Северна Каролина.

— Защо Северна Каролина?

— Баща ми е израснал близо до крайбрежието там и на мен ми харесва. Едни от най-хубавите моменти в детството ми бяха седмиците, прекарани там. Искам да съм близо до океана и гората, за да мога да правя снимки на дивата природа. Като баща ми. Ще гледам футболни мачове, ще си правя излети и пикници и на всеки четвърти юли ще изстрелвам фойерверки. Мога да разбера желанието на Михаил Зелов да не се отдалечава от корените си. Това наистина е важно. — Погледна го. — А ти? Ирана каза, че баща ти е американец.

Устните му се извиха в язвителна усмивка.

— Той никога не ми е вдъхвал патриотизъм. Напротив, винаги съм се питал в каква страна би могъл да израсне човек като него. Посетих Съединените щати едва след като навърших двайсет години. Беше вече прекалено късно да се връщам към корените си тук.

— А къде са твоите корени?

Той сви рамене.

— Никъде. Предполагам, че най-близо до това определение е остров Микала.

— Това не е добре.

Той се усмихна.

— Такъв е животът, Емили. Не можем да имаме всичко, което смятаме за важно.

Но на нея ѝ се искаше Гарет да има всичко. Болеше я, че не е имал старта в живота, който ѝ бе осигурил баща ѝ. До смъртта на баща си не бе осъзнавала колко важни и ценни са били годините ѝ с него.

— В такъв случай, трябва да се постарая да пуснеш корени, така че твоите деца да не се чувстват като теб.

Той премигна.

— За децата ми ли говориш сега? Как се отдалечихме толкова много от темата за отвратителното улично движение?

— Не знам. — Поклати глава. — Съжалявам. Не исках да любопитствам по отношение на личния ти живот. Възможно е дори да не искаш да имаш деца.

— Искам. Просто никога не съм се замислял за това. — Усмихна се. — Не знаех също, че трябва да им подготвя пътя в живота. Ето, тук е нашият изход от магистралата. — Пое по него. — Ще трябва да обмисля задълженията си в живота. — Погледна в страничното огледало. — Май имаме опашка.

— Какво? — Тя хвърли поглед през рамо. Черна тойота бе единственият автомобил зад тях. — Защо мислиш, че ни следят?

— Беше зад нас на магистралата и ни последва.

— Виждал ли си го преди?

— Искаш да кажеш — пред съдебната палата? — Поклати глава. — Но е възможно да не съм забелязал. Бях малко разсеян заради разговора, който водихме.

Както и Емили.

— Ако ни следят, най-вероятно са ни причакали пред съдебната палата. Не са се прилепили за нас на магистралата.

— Не съм сигурен, че ни следят. Просто съм подозрителен по природа. Да видим. — Увеличи скоростта и пак погледна в огледалото. — Те също увеличиха скоростта. Не мисля, че просто ни подражават.

— Намали, след това отново увеличи скоростта. — Да, вече съм сигурен.

— Може би просто искат да видят къде отиваме?

— Не. Това не е един от хората на Фъргъсън, който ни следи само за да му докладва. Не мисля, че това е обикновена опашка. Дебнат ни, чакат удобния момент.

Дланите ѝ бавно се свиха в юмруци.

— Не можеш ли да се отървеш от тях? — Шосето бе право, от двете му страни растяха дървета. — Да... Това тук не е градът.

— Ще бъде дяволски трудно.

— Какво чакат, тогава?

— Не знам. Може би изчакват, за да са сигурни, че ще останем сами на пътя. Пред нас е отбивката за летището. Но до там има половин километър безлюдно шосе.

— Може би трябва да увеличим скоростта, за да стигнем до летището.

— Не. Трябва да се отървем от тях. Ще спра веднага след завоя. Искам да слезеш и да се скриеш в храстите, преди да са те видели.

— И да те оставя сам? Не мисля.

— Емили, прави каквото ти казвам.

— Не, Гарет!

Той ѝ хвърли гневен поглед и след миг взе завоя.

— Това не е игра!

— Възможно е Стонтън да е в онази кола.

— О, по дяволите! — Тойотата се показа иззад завоя и той увеличи скоростта. — Залегни.

Тойотата също бе увеличила скорост и се приближаваше. Емили изви глава, за да провери дали няма да разпознае някой от мъжете вътре. Не бяха достатъчно близо.

— Емили.

— Не. — Вече различаваше силуетите на двама мъже. Шофьорът бе мургав и с тъмна коса. Другият до него бе слаб и русокос. — Не е Стонтън.

— Ще залегнеш ли сега, след като установи това? — процеди Гарет през стиснатите си зъби. — Настигат ни.

— Опитват се да се изравнят с нас — каза Емили.

— Голяма изненада! — възкликна Гарет.

Русокосият бе насочил пистолета си право в Гарет.

— Залегни, по дяволите! — Гарет завъртя рязко кормилото и удари тойотата.

Куршумът рикошира в задното стъкло, след като стрелецът залитна от удара.

Преди мъжът в тойотата да се е съвзел, Гарет отново удари колата, тя се завъртя и излезе на банкета.

Втори куршум. Този път той се заби в метала под стъклото.

Гарет ускори и блъсна колата за трети път. Тя излезе от шосето, прелетя през канавката и се затъркаля по склона.

— Прехвърли се на шофьорската седалка. — Гарет бе въвн от колата само след секунда. — Отиди до летището и доведи Дардън и Поли. Ще са ти необходими само няколко минути. Не спори. Ще имам нужда от помощ.

Защо, в такъв случай, не дойде с мен?, помисли си тя отчаяно и натисна педала на газта. Той се бе скрил в храстите край шосето. Искаше ѝ се да го последва. Щом щеше да има нужда от помощ, искаше тя да бъде тази, от която щеше да я получи.

Но Дардън бе по-способен от нея да се справя с подобни ситуации.

Побързай, доведи Дардън и Поли. И се върни тук, преди да са убили Гарет.

— Остани тук. — Дардън скочи от колата и започна да подскача и да се хлъзга по склона. — Поли!

Емили не му обърна внимание. Беше зад тях, когато стигнаха до прекатурената кола. Шофьорът бе сгърчен върху кормилото. Нямаше следа от Гарет и русокосия, който бе стрелял в тях. Поли провери какво е състоянието на шофьора.

— Мъртъв е. Счупен врат.

Резултат от сблъсъка на двата автомобила? Емили си спомни как Гарет бе обвил ръка около врата на Шафир Али в палатката в планината.

Дардън вече крачеше към храстите, като оглеждаше внимателно нападалите по земята листа и счупените клонки.

— Насам, мисля.

— Не. — Поли крачеше на север. — Стори ми се, че чух нещо.

— По дяволите, Поли.

Емили също го бе чула. Тих, едва доловим звук. Стон? Вик? Затича след Поли.

Бяха навлезли само на няколко метра в гората, когато видяха Гарет да върви към тях. Обзе я толкова огромно облекчение, че ѝ се зави свят.

— Не си ли ранен?

Той поклати глава.

— По-добре да изчезваме оттук. Възможно е някой да е чул изстрелите. Трудно е да се обясни наличието на два трупа.

Погледът на Дардън бе вперен в посоката, от която бе дошъл Гарет.

— Знаеш ли кой беше мъжът?

— Онзи, който стреля, се казва Сал Каприни. Не знам името на другия. Адресът на шофьорската книжка на Каприни беше в Ню Джърси. — Обърна се към Емили. — Изпратил го е Стонтън. Заповедите са били да застреля мен и да отвлече теб.

— Той ли ти го каза?

— Да. — Усмихна се леко. — Беше нещо като признание пред лицето на смъртта. — Хвърли телефон на Поли. — Виж дали ще можеш да извадиш номера на Стонтън от телефона на Каприни — в случай, че имаме нужда от него. Няма да е лесно. Стонтън вероятно е изключително внимателен.

— Предизвикателство — каза Поли. — Изглежда, ти харесва да ме стимулираш непрекъснато.

— Да. Но докато си под мое командване, искам да се отдаваш само на такива предизвикателства. — Улови Емили за лакътя. — Хайде. Трябва да изчезваме оттук. Дардън, готов ли е самолетът?

— Почти. Ще е готов петнайсет минути, след като стигнем до летището.

Като излязоха на шосето, Емили се обърна и хвърли поглед на обърнатата кола.

— Забрави — каза Гарет. — Каприни и приятелят му щяха да те предадат в ръцете на Стонтън, без да им мигне окото. И нямаше да се интересуват какво ще направи той с теб.

— Знам. Просто всичко се случи толкова... бързо.

И брутално осъзна, че Гарет всъщност не бе имал нужда от Дардън. Искал е само да се отърве от нея, за да се разправи с тези убийци. Имаше моменти, в които забравяше колко смъртоносен е той, но после някое разтърсващо събитие изведнъж ѝ го припомняше. Той ли бе убил и шофьора? Нямахте да го запита. Нито щеше да говори с него за Каприни. Вероятно бе спасил нейния и със сигурност — своя живот. Нямахте право да подлага на съмнение как го е сторил.

— Полицията ще ни преследва заради това?

— Да. Освен ако не се свържа с Фъргъсън и не го убедя отново да прикрие следите ни. Той има връзки. Ще видя дали няма да изпрати чистачи и тук.

Тя вдигна поглед към него, изненадана.

— Отново?

— Това няма да му хареса, но може да се зарадва да бъде полезен. Няма да е толкова трудно, колкото беше в Кабул. И двамата са със счупени вратове, което лесно би могло да се припише на катастрофата. Сигурен съм, че досието на Каприни е дълго. — Сви рамене. — Винаги мога да опитам.

Вероятно ще има успех, ако опита, помисли си Емили. Той като че ли бе майстор на манипулацията. Никога не би предположила, че Фъргъсън ще се съгласи да им помогне в Кабул. Гарет като че ли знаеше как и кой бутон да натисне.

— За какво мислиш? — Той ѝ отвори вратата на колата и я изгледа с присвити очи.

— За това, колко си талантлив.

— О, да. — Погледна в посока на преобърналата се кола. — Успя да се възхитиш на един от талантите ми. — Затръшна вратата, заобиколи колата и седна зад кормилото. — Отново потвърдих мнението ти за мен, нали?

— Не казвам... — Млъкна рязко, защото Дардън и Поли бяха стигнали до колата. Кое то бе добре. В момента бе прекалено емоционална, за да може да мисли трезво, и още по-малко — да се изразява ясно и недвусмислено. Но поне едно трябваше да каже. — Ти ми спаси живота. Няма да те съдя. — Гледаше право напред. — А сега може ли да се измъкнем вече оттук?

Танжер, Мароко

Борг изправи гръб, когато видя Ирана да излиза от Римокатолическата църква, която бе от другата страна на улицата. Тя свали шала от главата си и закрачи по виещата се улица към клиниката. *Наблюдавай и чакай*, бе казал Стонтън. *Намери възможност*. Всяко повтарящо се рутинно действие можеше да му помогне да я залови.

Повак бе останала в църквата само четирийсет и пет минути, но и това беше възможност. Някога кучката е била монахиня и вероятно ходеше редовно в църквата да се моли или изповядва.

Възможно бе това да е неговият шанс. Бог му бе свидетел, не виждаше чак толкова много възможности пред себе си. Както бе казал и на Стонтън, тя никога не се отдалечаваше от охраната. И сега зад нея вървеше един от тях — на дискретно разстояние, но все пак достатъчно близо.

Може би щеше да е по-добре да е вътре в църквата, когато тя влезе да се моли утре. Бе успял с подслушването на телефона ѝ, но това все пак можеше и да не му помогне да извлече необходимата информация. Щеше да разпита дискретно в клиниката или да подкупи някого, за да му кажат, когато тръгне към църквата.

И ако беше подготвен, може би щеше да се сложи край на наблюдението и чакането. Щеше да я отвлече още преди да е разбрала какво става, и да я предаде в ръцете на Стонтън. Тази мисъл извика усмивка на устните му. Борг познаваше Стонтън и макар да бе разочарован от измъкването на Емили Хъдсън, нямаше да се поколебае да си поиграе с Ирана Повак. Борг дори очакваше с нетърпение въпросните игрички.

На всяка цена отиди в църквата да си кажеш молитвите, кучко. Ще имаш нужда от тях.

Емили сведе поглед към Атлантическия океан от илюминатора на реактивния.

— Толкова лесно — прошепна тя. — Никакви митници. Никакви служби за сигурност...

— Въобще не е лесно. Необходими са много пари и връзки — възрази Гарет. — В наши дни подобно спокойствие струва много пари.

— Но са необходими само пари — вдигна поглед към него тя. — Това ме безпокои. При всичките тези заплахи от терористи мерките за сигурност могат да се избегнат само срещу заплащане.

— Какво бих могъл да кажа?

— Нищо. Аз нарушавам правилата на системата, така че нямам право да се оплаквам. Но се оплаквам. Възмущава ме това, че е толкова лесно да се заобиколят законите. А също и фактът, че това поставя страната ми в непрекъсната опасност.

— Не я заплашвам аз, Емили.

— Така е. — Тя се облегна назад. — Ти не я заплашваш. Ти си един от добрите, по свой си начин.

Той се засмя.

— Как стигна до тази идея?

— Ирана ми я подсказа.

— Тогава, разбира се, трябва да е вярно. — Поклати глава. — Все още ли вярваш на думите ѝ след случилото се, преди да се качим на този самолет?

— Да. — Емили протегна ръка към плика, в който бяха копията, направени в съдебната палата. — Защото тя не изразява единствено своята преценка. А сега ще прочета това и ще видя дали ще науча още нещо за Михаил Зелов.

— Не искаш ли да облекча работата ти? Мога да прегледам една част.

— Не, искам да ги прегледам сама. Защо не отидеш да видиш дали Поли не е успял да проникне в базата данни на телефонната компания?

— Очевидно ме отпращаш. — Изправи се. — Не искам да те безпокоя. — Погледна я. — Всъщност това е лъжа. Искам да те безпокоя. Но не по този начин, Емили.

Дяволите да го вземат.

Гледаше го как крачи към пилотската кабина, където седяха Дардън и Поли. Той наистина предизвикваше смут в нея. Сърцето ѝ се разтуптяваше. Вървеше пъргаво като пума: пружинираща походка, крака на атлет. Какво ѝ ставаше, по дяволите?

Знаеше. Започваше да усеща прекалено остро физическото му присъствие, чувствата ѝ също се връщаха към живота. Сексуалното привличане между тях ставаше все по-силно.

Не му обръщай внимание. Работи. Чети за Михаил Зелов.

Гарет се върна при нея едва когато бяха над Швеция.

— Работиш от часове. Разрешено ли ми е вече да разговарям с теб? — Отпусна се на стола до нея. — И, не, Поли още не е готов. Но каза, че е близо.

— Добре — отговори разсеяно тя и вдигна поглед от копията. Радваше се да го види. Всъщност щеше да се радва да види всеки, който я изтръгнаше от света на Зелов. Размърда рамене така, сякаш сваляше от тях огромна тежест. Помисли си, че точно така се чувства. Сякаш носеше огромен товар от зло и омраза. — В писмата му няма кой знае какво повече от арогантност и искания към семейството му. Дневникът му позволява той да бъде видян наистина такъв, какъвто е бил.

— Толкова ли е бил откачен, колкото твърдят роднините му?

— Може би. Както и Хитлер. Искал е да завладее света. Мразел, е всичко и всички. Искал е да бъде или император, или папа. Не мога да изразя с думи презрението, което е хранел към цар Николай. Удивително как е успявал да го скрие от него. Работел, е там, в двореца, и са се виждали всеки ден.

— А връзката му с Распутин?

— Гледал е на него като на кукла на конци, както и решихме ние с теб. И двамата са били от селско потекло. Зелов успявал да подхранва амбициите на Распутин, да му вменява какво да каже или направи. Той самият винаги оставал на заден фон.

— И защо му е била необходима фигура, зад която да се крие? Щом егото му е било толкова голямо, защо не е рискувал сам да вземе властта?

— Вероятно е щял да рискува накрая. Имал е достатъчно смелост. — Започна да прелиства страниците и стигна до тази, която търсеше. — Ето, прочети тук. По това време двамата с Распутин са били на върха на славата и силата си. Може би ще успееш да надникнеш в душата на Зелов. — Облегна се и го загледа как чете.

„Днес се наложи да смърря жестоко Распутин. Арогантността и женкарството му започват да предизвикват подозрителността на царицата. Тя е глупава, но все пак има очи и вижда, има уши и чува клюките. Как мога да я убедя, че той е светец, след като е бил с половината жени от града? Светец? Той е едно недоразумение. Шега. Има малко таланти. Аз съм този, който може да разтърси душите на хората, ако реша да освободя силата си. Аз съм светецът. Аз мога да излекувам болнавия царски син, ако реша да го направя. А вместо това, трябваше само да спра един от припадъците му и да припиша това на Распутин. И сега тя вярва, че той е Бог.

Аз съм Бог.

Изкушавах се да пристъпя напред в онзи ден и да кажа на всички какви глупаци са и колко са незначителни в сравнение с мен. А после да освободя силата си и да хипнотизирам целия двор, да ги направя подвластни на магията на моята личност.

Бих могъл да го направя. Мога да сторя всичко.

Не, трябва да потисна гнева си. Избрах тази роля и трябва да се придържам към нея. Аз поставих Распутин в ролята на магьосника, на светия човек, на Бога. И имах причина за това. Тези глупаци са неспокойни около мен. Аз се усмихвам. Тая омразата в сърцето си. И въпреки това те се държат на разстояние от мен. Вярвам, усещат, че имат Бог сред себе си.

Но все пак жените от града разтварят краката си за този глупак Распутин. Говори се, че може би спи дори с царицата. Не бих могъл да толерирам подобна глупост. Виждам се непрекъснато с царя и скоро ще получа от него всичко, което искам.

Вярвам, че трябва да отведе Распутин в Йерусалим, да го отдалеча от царицата. После, когато той се върне, както се предполага, още по-надарен със свети сили, ще мога да сложа ново начало. Ако е добър и ми се подчинява, може би ще дам на Распутин някоя от графините да се забавлява с нея. Те са достатъчно красиви и мога да ги

накарам да мислят, че ако спят с Распутин, ще се приближат до Бога. Така ще е много по-безопасно за мен и Распутин, отколкото ако той спи с царицата. Макар че тя така е прегърнала идеята за неговата святост, та вероятно вярва, че църквата ще благослови плътската им връзка.

Мисля, че е време да се заема с църквата. Тя има прекалено голямо влияние над царя. Ще трябва да го освободя от нейните окови, дори това да означава да причиня унищожението или дискредитирането на алчните копелета. Църквите могат да падат така, както и монархиите. Свещениците могат да бъдат изгаряни също както царете могат да бъдат разстрелвани или обезглавявани.

Мога да го направя. Мога всичко. Докато контролирам този идиот Распутин.“

— Не особено приятен човек — отбеляза Гарет. — Да видим: той е против царя, монархията, царицата, църквата и Распутин. Пропуснах ли нещо или някого?

— Не. Поне от тази част на дневника. Но трябва да прочетеш и останалото. Завел е Распутин в Йерусалим и не съм сигурна дали не е уредил царят да изпрати една от красивите си дъщери в леглото на Распутин. Поне се е опитал да прецени коя от тях е най-безопасно да бъде съблазнена.

— Сянката на Анастасия — измърмори Гарет.

— Не, била е прекалено млада. Можела, е да проговори — каза Емили. — Олга също е била подходяща донякъде, но предпочитанията му са клонели към Мария. — Поклати глава. — Едва не ми прилоша. Всичкото това зло. Цялата тази развала и гнилоч. И децата на царя, уловени в мрежата на този порочен злодей.

— Очевидно е, че е вярвал във вътрешната си сила — каза Гарет. — Възможно е наистина да е притежавал такава.

— Защо казваш това?

— Това е било написано години преди смъртта на царя, но той е умрял точно така.

— Съвпадение.

— Може би. — Сведе поглед към листа. — Зелов твърди, че е бил много близо до това да получи желаното от царя. Какво е искал всъщност?

Тя сви рамене.

— Трона? Пари? Влияние?

— Бил е практичен човек. Знаел, че тронът никога няма да бъде даден на селянин.

— Но не е било невъзможно да му дадат повече власт. Революцията е била съвсем близо. Може би е бил комунист?

— Ако е бил, сигурна съм, че е избрал най-удобната за него идеология. И, освен това, имал е влияние чрез Распутин. Не, трябва да е ставало въпрос за пари.

— И ако съдя по замъка, който е построил в Кънектикът, трябва да е получил всичко, което е искал. Как?

— Царицата и дъщерите ѝ са били уязвими. Виждал съм снимки на бижутата им. Фантастични са. По-скъпи от бижутата на английската корона.

— Но той е искал нещо определено от царя. Царицата и дъщерите ѝ са били за него просто раздразнение, което е трябвало да понесе. Споменава ли се нещо определено по-нататък?

— Не. Говори много за Распутин. И към края става доста злобен. Распутин очевидно е можел да бъде чаровен, макар и да е бил малко луд. Зелов е ненавиждал тази негова страна. Предполагам, че е искал да го контролира изцяло. Впуска се в дълги тиради за църквата и за това, как ще узурпира властта ѝ. Злобата му нараства още повече, когато църквата все по-често се обръща към Распутин, и се опитва да повлияе на царицата да му забрани да се появява в двора.

— В кой момент спират записките в дневника му?

— Няколко месеца преди Зелов да замине за Америка. Прави загадъчно изказване в смисъл, че е дошло времето да даде изява на думите си в светлината на написаното в „Книгата на живите“. Затова мисля, че е продължил записките си в книгата.

— Отново се появява „Книгата на живите“. И никакви заплахи към Распутин? Никакви планове за убийството му?

Тя поклати глава.

— Само същото презрение, което винаги е изпитвал към него. Въобще не се е променило.

— А какво пише в писмата? Някаква връзка?

— Изглежда, че е прекъснал завинаги връзките си с Русия след заминаването си.

— Но си построил руски замък и искал децата му да говорят на руски.

— Арогантност. Той бил винаги прав, помниш ли?

— И се връщаме на въпроса, откъде е взел парите за построяването на онзи замък. — Тя събра страниците и ги пхна обратно в плика. — Ще погледна и това, ако нямаш нищо против.

— Нямам. Но няма да намериш нищо.

— Вероятно няма. Но, като теб, искам да опозная Зелов. Например, той е ненавиждал Руската ортодоксална църква. Защо?

— Имала е прекалено голямо влияние върху царското семейство.

— Достатъчно, че да иска да ги свали от власт? Струва ми се малко крайно.

— Той е бил човек на крайностите.

— Това си го разбрала правилно — усмихна се той. — А може и да е имало нещо общо с вярата му, че психическата му сила му отрежда положението на светец. Не каза ли, че е бил член на сектата на „Христововерните“, когато се е срещнал за първи път с Распутин?

— Да. Тогава Распутин прочел книгата на Зелов. Имаме нужда от тази книга. Не открихме достатъчно в тези копия.

— Знаехме, че няма да открием. Не бъди неразумна.

— Млъкни. Искане ми се да бъда неразумна.

— Тогава не проявявай здрав разум. — Погледна през прозореца. — Скоро ще пристигнем в Москва.

— Предполагам, че знаеш начин да избегнем мерките за сигурност и на тази държава?

— Да. Трябва да ти достави удоволствие фактът, че другите страни също са уязвими.

— Не ми доставя удоволствие — отговори тя предпазливо. — Искане ми се никъде по света да нямаше нужда от мерки за сигурност.

— А аз мисля, че си идеалистка.

— В това няма нищо лошо. Мразя войната. Прекарах голяма част от живота си в опити да спася красотата от зверовете. Видях как тези чудовища могат да унищожат онова, което трябва да се пази като съкровище.

— И аз съм го виждал — каза той тихо, без да сваля поглед от лицето ѝ. — И по тази причина преследваме Стонтън.

Не можеше да откъсне поглед от него. Опита се да се усмихне.

— Аз не съм национално съкровище.

— Не национално. — Хвана ръката ѝ. — Но съкровище.

Тя сведе поглед към преплетените им ръце. Трябваше да отдръпне своята. Усещаше между тях интимност, но не натраплива, а топла и уютна. Но тази близост вероятно бе по-опасна от сексуалното привличане.

Не отдръпна ръката си.

Вместо това извърна поглед и загледа облаците през прозореца.

— Къде ще отседнем?

— Дардън ни е уредил къща в покрайнините на Москва.

— Защо Москва?

— Не знаем къде трябва да отидем, докато Поли не ни каже. А Москва е място като всяко друго — каза той. — И е оживено.

— Никога не съм била в Москва. Била съм по работа в други кътчета на Русия и в Грузия. Може би ще видя църквата, на която прилича къщата на Зелов.

— Не сме тук, за да разглеждаме забележителности. — Ръката му стисна нейната. — Но ще ти я покажа, щом толкова много искаш да я видиш.

Отново проклетата интимност.

Пет пари не даваше. Имаше нужда от утеха и от чувството, че на света, и в нейния живот в частност, има и нещо друго, освен омраза и грозота. Щеше да приеме интимността сега и да се отдръпне по-късно.

Ако можеше.

ГЛАВА 13

Огромната каменна селска къща, която Дардън бе избрал, бе заобиколена от равно голо поле, което сякаш нямаше край. Беше едноетажна, със сламен покрив и павирана алея, която водеше към входната врата.

— Собственикът се е изнесъл. Отишъл е да работи в града — каза Дардън. — Много от фермерите в днешно време не смятат, че доходът от фермите си заслужава труда. — Слезе от колата и изтича до входната врата. — Ключът трябва да е някъде тук.

— Очевидно — каза Гарет.

— Няма кой знае какво, което може да бъде откраднато. — Дардън отключи вратата и се обърна към Емили. — Трябва да е удобно, макар и не изискано.

— Единствено удобството има значение. — Емили влезе в просторната стая, която бе едновременно дневна и кухня. Таванът бе с гредоред от дъбови дъски, а огромната каменна камина не бе само украшение.

— Уютно е. Бяхме отседнали в подобна къща и в Грузия и Джоел каза, че се чувства като пътешественик във времето... — Млъкна рязко. Спомените нямаше да я отведат доникъде. Толкова много от тях бяха свързани с Джоел. Видя, че Гарет я гледа, и побърза да каже: — Много приятно, наистина, Дардън.

— Кажи го пак, но след като открием дали тук има кафе машина — каза Поли и тръгна към онази част, в която бяха кухненските шкафове. — Тази фурна изглежда така, сякаш е правена през 1930. — Разглеждаше съдържанието на шкафовете. — Не виждам... Самовар, за Бога! — Извади го. — Страхотна украса, но не е кафе машина.

— Престани да се оплакваш. — Дардън също разглеждаше съдържанието на шкафовете. И триумфално извади на бял свят старомодно джезве. — Трябва да има достатъчно провизии, включително кафе, тук някъде.

Гарет се обърна към Емили.

— Избери си спалня. Трябва да са три. Което е доста добре за обикновена селска къща. А пред вратата на кухнята трябва да има разтегателен диван с удобен матрак. Ще разполагаме с достатъчно място за спане.

— Няма да стоя тук толкова дълго — каза Поли. — Кафето ще ми помогне да работя цяла нощ. И гледайте само какъв пробив в системата ще осъществим! — Усмихна се на Емили. — Колкото и да ми харесва компанията ви, това място тук не е представата ми за курорт и почивка.

— Това мога да го разбера. — Емили му се усмихна в отговор. — Оценихме това, че въобще дойде.

— Платихме му повече от щедро, за да дойде — каза Гарет. — И ще е добре за всички ни, ако Поли си свърши работата по-бързо и си тръгне.

— На мен ли го казваш?! — повдигна вежди Поли. — Май си малко нервен, Гарет, а? — Не изчака отговора му, а отиде до мивката и напълни джезвето. — Това ще ти струва допълнително.

— Цената е установена.

— Но това бе, преди да нараниш чувствата ми — каза Поли. — Ще те обложат допълнително за тези думи.

— Така и трябва — каза Емили и тръгна към една от вратите, които водеха вън от кухнята. — Ще видя дали мога да взема душ и да си сменя дрехите. Къде е банята?

— Има само една баня. Ще трябва да се редуваме — каза Дардън. — Вратата е от другата страна на кухнята.

— Не може да се каже, че е много удобно — отбеляза Поли.

— Млъкни, Поли — сряза го Дардън. — Направих каквото можах, в толкова кратък срок.

— И аз ще взема една от свободните спални — каза Поли. — Имам нужда от спокойствие, за да работя, и от удобно легло и възглавница, на която да положа уморената си глава.

Дардън смръщи вежди.

— Сигурно.

— Добре, аз ще спя на разтегателния диван — каза Гарет.

— Само си свърши работата, Поли.

Поли се усмихна.

— Може и да ви простя това, че бяхте така груби с мен. — Завъртя копчето за единия от котлоните и сложи джезвето върху него. — И дори може да споделя с вас кафето.

Емили затвори вратата на спалнята и се облегна на нея. Радваше се истински на този миг на спокойствие и тишина. Не само защото другите като че ли непрекъснато приказваха, а и защото бяха вечно в движение. През последните няколко дни избягваха куршуми, прекосяваха океани и всичко това започваше да ѝ се отразява. През това време само за кратко се чувстваше в безопасност и изпитваше доволство — с Гарет в самолета.

Имаше интимност в тези моменти.

Гарет грешеше по отношение на Поли. Това отново я подразни и изненада. Не можеше да става и въпрос за ревност. Макар да бе признал, че подобно чувство е проява на незрялост, той като че ли въпреки това го изпитваше.

Защо? Тя не бе Анджелина Джоли. Можеше да разбере с какво такава жена би привлякла Гарет. Емили знаеше, че е привлекателна, умна и смела. Не се подценяваше, но нямаше да направи грешката да вярва, че Гарет може да поиска да има дълга и сериозна връзка с нея. Двата бяха прекалено различни. Свързваше ти единствено ситуацията.

Да, ситуацията. Този бе отговорът.

Огледа стаята. Чиста, макар и поизносена, завивка на леглото. Евтино нощно шкафче, с купа и кана на шкафа до вратата. Достатъчно удобно.

Леглото ѝ изглеждаше дори примамливо добро. Не беше в настроение да прекоси кухнята, за да отиде в общата баня и да вземе душ.

По-късно.

Сви се на леглото и се зави със старомодната кремава завивка. Защо старите неща винаги са по-меки и по-удобни...?

Някой почука на вратата. Отвори очи. Стаята бе тъмна.

— Емили.

Гарет. Спусна крака на пода, прекоси стаята и отвори вратата.

— Всичко наред ли е?

— Точно този въпрос щях да ти задам и аз — усмихна се той. — Тук си почти от четири часа. Но съдейки по рошавата ти коса, предполагам, че си дремнала добре.

Тя кимна.

— Имах намерение само да... Но предполагам, че съм била уморена.

— Предполагам. — Отстъпи встрани. — Беше малко уморена и от нас. И особено от мен. Но Дардън и Поли отидоха в стаите си и къщата е твоя, ако искаш да вземеш душ.

Искаше да вземе душ, да. Чувстваше се лепкава, а в устата си имаше вкус, сякаш бе яла памук.

— Има ли топла вода?

Той кимна.

— Включих бойлера.

Тя се върна в спалнята, дръпна ципа на сака си и извади шампоан и четка за зъби. След това и бельо, чиста блуза и панталони.

— Добре. Не обичам студените душеве.

— Аз също. — Той се обърна и закрачи обратно към кухнята. — Не бързай. Ще ти направя кафе. Не успя да пиеш от първото джезве.

Долови аромата на прясно приготвено кафе, когато отвори вратата на банята след около час.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да.

— Искаш ли нещо за хапване?

— Не. Хапнах сандвич в самолета. Не съм гладна.

— Но това бе много отдавна. — Наля й кафе. — Може би по-късно.

— Може би.

Седна срещу нея.

— Поли каза, че е близо до успеха.

— Каза така и в самолета.

— В тази работа има много задънени улици. Струва ти се, че си на правилния път, а не стигаш доникъде.

— Говориш така, сякаш си добре запознат с нея.

— Запознат съм, макар и не особено добре. Затова и се заех с други неща.

— Трябва ли да си перфектен във всичко, което вършиш?

— Само в някои неща. Но задължително трябва да съм дяволски добър. Ако не съм, това буквално ме подлудява.

— Никога не съм била чак толкова амбициозна. Просто искам винаги да довършвам започнатото и да работя на върха на възможностите си.

— Израснала си с любящ баща и сигурност в дома. А аз трябваше да съм най-добрият на улицата или щях да свърша с изкормени черва. Научих се да бъда винаги готов за съперничество.

— Разбирам. — Погледна го над ръба на чашата. Дори така, седнал срещу нея и отпуснат, излъчваше жизненост и енергия. В първите дни с Гарет ѝ се струваше, че никога няма да може да свикне с него. Той бе също така предпазлив и тя се чувстваше винаги неловко в присъствието му.

Беше престанал да се усмихва, погледът му изведнъж бе станал внимателен и напрегнат.

Тя все още се чувстваше неловко.

Усещаше как гърдите ѝ се стягат, по тялото ѝ се разливаше топлина. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне.

Стегни се!

— Все още съм винаги готов за борба — каза той. — Не ти харесваше, когато не бях мил с Поли. Съжалявам, такава ми е природата. Трябва да защитя онова, което... — Млъкна рязко. — Не, това също няма да ти хареса. Тази вечер като че ли казвам само грешни неща. — Сведе поглед към чашата си с кафе. — Но мисля, че е време да ги кажем. Мисля, че си готова. Господи, надявам се да си готова.

— Готова за какво? Секс?

— Да. — Вдигна поглед към нея. — О, да!

Тя съдържа дъха си. Той дори не я докосваше, а тя се чувстваше така, сякаш се топи отвътре.

— Знаеше, че моментът приближава — каза той с дрезгав глас. — И ти го искаш.

Да, тя също го желаше. Щеше да излъже, ако отрече. Не искаше да лъже.

— Между нас има химия. — Навлажни устни. — Но мисля, че ни свързва единствено ситуацията. Събитията ни събраха и ние реагираме. Това не означава, че трябва... — Млъкна и бутна стола си

назад. — Горещо ми е. — О, Боже, думите просто излязоха сами от устата ѝ. — Имам нужда от въздух. Ще изляза навън.

Той се усмихна.

— На мен също ми е горещо, Емили. — Но остана на мястото си дори след като тя излезе навън.

Нощният въздух бе студен, но не я охлади. Облегна се на стената на къщата и втренчи поглед в голото поле. Гореше, тялото ѝ бе готово. За Бога, чувстваше се така, както първия път, когато бе правила секс. Беше първата ѝ година в колежа и сякаш бе изгубила ума си. Не можеше да контролира желанието си за секс. Тогава не бе избягала от капана на плътското желание. Напротив.

Защото бе безопасно. Просто ново преживяване. Етап от живота.

Сексът с Гарет нямаше да е безопасен, а този етап от живота ѝ можеше да я поведе по стръмни и опасни пътеки.

И вълнуващи. Да, всичко в Гарет бе ново и вълнуващо. Начинът му на мислене, опитът му, който го превръщаше в това, което беше, тялото, което я подлудяваше и извикваше желанието ѝ...

Вратата се отвори и Гарет също излезе навън.

Тя се напрегна и изправи гръб.

Той също бе напрегнат. Виждаше изопнатите черти на лицето му и сдържаната сила, която изпъваше мускулите на раменете му.

— Не се тревожи. Няма да скоча върху теб — каза той. — Дори няма да се опитам да те съблазня. Макар Бог да ми е свидетел, че искам да го сторя. А може и да успее. Изкуството на съблазняването е едно от нещата, в които съм най-добър.

— Сигурна съм, че е така. — Емили се опита да овладее гласа си. — Това е един от най-важните таланти в репертоара на мъжа, нали?

— Дяволски си права. — Изглежда я с присвити очи. — И ме ядосва това, че не мога да го приложа в момента. Ръцете ми са вързани. Този кучи син, Стонтън, ги върза и не мога да направя нищо по въпроса.

— Не знам какво...

— Казвам ти — прекъсна я той рязко. — Ти си като ходещ безчувствен робот, откакто те измъкнах от онзи лагер. Дълбоко си наранена. Как да те вкарам в леглото си, след като се страхувам, че ще се разпаднеш, дори само да те докосна с пръст? — Погали я леко в

основата на шията. — Пулсът ти се ускори, когато те докоснах. — Погали я отново. — А сега буквално полудя.

Не можеше да диша. Сърцето ѝ биеше толкова бързо и силно, та ѝ се струваше, че ще изскочи от гърдите ѝ.

— И не мога да направя нищо по въпроса — процеди той през зъби. — Ти си тази, която трябва да направи първата крачка. — Отпусна ръка край тялото си. — Искам само да знаеш, че те желая повече от всяка друга жена в живота си. Луд съм по теб. Никога няма да те нараня и ако се любим, ще превърна това в незабравимо преживяване за теб. Само това исках да ти кажа. — Завъртя се на пети и прекоси двора, за да излезе на пътя.

Тя гледаше втренчено след него, а главата ѝ бе замаяна от думите му.

Дълбоко си наранена.

Ще се разпаднеш, дори само да те докосна с пръст.

Стонът ми върза ръцете.

Обърна се и влезе бавно обратно в къщата.

Трябваше да обуе обувките си. Беше ѝ студено така, боса.

Студени крака. Това почти винаги ѝ се бе струвало забавно. Не, нямаше да бъде нервна, нито щеше да се страхува. Беше вече преминала през тези чувства, след като се бе разделила с Гарет. Времето за нервност бе свършило. Защо, тогава, се чувстваше неспокойна, по дяволите?

Отвори вратата и тръгна към разтегателния диван.

— Гарет?

— Влез. — Той седеше, подпрял гръб на стената. — Бързо. — Повдигна завивката, която го покриваше. — Позволи ми да те стопля. Не очаквах да дойдеш дотук само по тениска.

Тя се стрелна под завивката.

— Не се замислих. Просто реших да дойда. — Скова се, когато осъзна, че е съвсем гол. — А ти си по-малко облечен и от мен. Очакваше ли ме?

— Надявах се. — Погали с устни ухото ѝ. — Но и бездруго почти винаги спя гол.

Мили Боже, тя трепереше! Тялото му бе твърдо, горещо и готово.

— Трепериш. — Обърна се и сведе поглед към нея. — Толкова е тъмно тук, че не те виждам. Страхуваш ли се?

— За Бога, никога не съм се страхувала от теб. — Измъкна тениската през главата си и я захвърли на пода. — И няма да се разпадна. Бях наранена, да, но не и сексуално. — Дръпна го към себе си и когато гърдите му докоснаха нейните, изви гръб и нададе стон. — И няма да позволя на Стонтън да върже ръцете ти. Искам ги върху тялото си. Сега.

Той се засмя.

— Точно така. Както кажеш. — Ръката му се гмурна между бедрата ѝ. — Така ли?

Тя си пое рязко дъх.

— Да.

— Може би трябва да отидем в стаята ти. Погрижих се чаршафите и завивките да бъдат чисти, но това е всичко. — Галеше интимните ѝ части. — Там ще ти е по-удобно.

— Не. — Ръката му навлезе по-дълбоко и тя изви гръб. — И тук е добре.

— Не ти ли е студено?

— Луд ли си? — Не, вероятно просто се шегуваше. — Не съм наранена. И не ми е студено. Разпалена съм от плътско желание, а ти не правиш нищо по въпроса. — Бутна го и скочи отгоре му. — Така че, предполагам, трябва да се заема сама.

— Виждам защо не искаше да отидем в спалнята ти — прошепна Гарет. — При първия вик Дардън щеше да нахлуе с пистолет в ръка.

— Това не беше вик. — Но много близо, помисли си Емили, докато се опитваше да възстанови равномерното си дишане. — Това бе възклицание — високо и протяжно.

— Хареса ми. Наричай го както искаш. — Двамата лежаха и той милваше корема ѝ. — Накарах те да изпиташ удоволствие. Хареса ли ти?

Да ѝ хареса? Струваше ѝ се, че ще си изгуби ума всеки път, когато стигаше до оргазъм. Дори само ласката му бе достатъчна и сега да я изпрати отвъд ръба.

— Никак не си лош, Гарет.

— Не съм лош? Очевидно ще трябва да положа още усилия. Искам да те впечатля.

О, но той я беше впечатлил! Беше се опитала да се защити, като омаловажи случилото се, но трябваше да бъде честна поне със себе си. Беше ѝ дал повече, отколкото беше очаквала, и повече, отколкото бе мислила, че има нужда. Мълча няколко мига в опит да намери правилните думи.

— Накара ме да се чувствам... отново жива, Гарет — прошепна. — Благодаря ти.

— Винаги на твоите услуги — отговори той. — Но нямам заслуги за това да се почувстваш отново жива. Не познавам друг човек, който да е така жизнен като теб. Тази твоя черта привлече вниманието ми, когато видях за първи път снимката ти във вестника. Ти си пълна с живот, характер и светла радост. — Целуна връхчето на ухото ѝ. — Мисля, че затова така се ядосах, че са те отвлекли, и се втурнах да те спасявам.

— Има толкова много малки неща, които ни правят това, което сме. Спомените ни, начинът, по който приемаме тъгата и нещастията, хората, които обичаме. Мислех, че съм се върнала към живота, но все още се чувствам скована и изтръпнала. И ми е трудно да общувам. Предполагам, че не съм се чувствала истински жива от... — Млъкна. — Всъщност май не разбирам какво съм изгубила. Но тази вечер отново почувствах, че съм жива. Тялото ми беше чисто и красиво, а ти ме накара да се чувствам наистина много специална.

— Ти си такава.

Не я разбираше. Като че ли не можеше да изрази ясно с думи как се чувстваше по отношение на него и това, което ѝ бе дал. Като че ли смяташе, че за него това не е било нищо повече от въргаляне в сеното. Или искаше да го изпита, да го смути.

— Разбира се, че съм — каза тя весело. — И се радвам, че си го разбрал.

— Нямаше как да не забележа. — Започна леко и някак разсеяно да гали ямката в основата на гърлото ѝ. — Например, кожата ти е много чувствителна. Особено тук. — Усмихна се, като усети как пулсът ѝ отново се ускори. — Необикновено чувствителна, наистина. Хубаво ми е да знам, че независимо къде сме или какво правим, трябва само да плъзна ръка под блузата ти и ти веднага ще си готова за мен.

— Не разчитай на това. — Но тъй като едва си поемаше дъх, думите ѝ не прозвучаха много искрено.

— Но разчитам. — Обърна я да легне по гръб. — Защото не искам да се уплашиш, че ще изгубиш концентрацията си, и да се отдръпнеш. Тогава просто ще се наложи да те върна при мен. Знам някои начини. Знаеш колко сме добри, когато сме двамата. И ще ти го напомням при всяка възможност.

— А концентрацията?

— Аз мога да я запазя. Няма нужда да си отказваме това. Защото ще означава, че сме позволили на Стонтън да спечели. — Тялото му притисна нейното към матрака. — Нали каза, че не искаш той да връзва ръцете ми. — Пръстите му галеха, натискаха леко. — Обещавам, че няма да успее, Емили...

— Успях!

Вратата, която отделяше разтегателния диван от останалата част на къщата, се отвори рязко и пропусна ярката дневна светлина и Поли.

Той спря и погледна като попарен Емили.

— Упс!

— Упс, наистина! — Гарет придърпа одеялото до врата на Емили и се изправи на лакът. — Можеше да почукаш.

— Бях развълнуван. И не знаех, че не си сам. — Поли направи гримаса. — Съжалявам, Емили.

— Всичко е наред. — Тя се оглеждаше в търсене на тениската, която бе захвърлила някъде преди толкова много часове. — Защо си развълнуван?

— Не поради същата причина, поради която Гарет вероятно е развълнуван — каза той с горчивина. — Щастливец. И аз бих предпочел да прекарам нощта така, вместо пред проклетия компютър.

— Какво имаме? — Гарет протегна ръка, вдигна тениската на Емили от пода и ѝ я подаде. — Защо не отидеш да сложиш водата за кафето да заври и да ни дадеш няколко минути?

— Точно така. — Поли се отдръпна към вратата. — Почти осем часът сутринта е. Време е за ставане.

— Отиди в спалнята си да се облечеш, Емили. Аз ще говоря с Поли.

— Не. Дай ми ризата си. А ти извади друга от куфара си. — Облече ризата му над тениската и я закопча. — И това ще свърши работа, докато взема душ. Сигурно ще ни отнеме само няколко минути да чуем какво има да ни каже Поли. — Стана и тръгна към вратата. — Идваш ли?

— Не можеш ли да почакаш да се облека? — Вече се обличаше. — Ще бъда готов само след минута. — Усмихна се леко. — Вече си в бойно настроение. Битката явно ще е по-тежка, отколкото мислех. Беше необходимо само да се появи Поли и ето, че отвлече вниманието ти.

— За какво говориш? Само? Защо сме в Русия?

— Права си, разбира се. Време е да се концентрираме. — Мина покрай нея на път за вратата. — За какво ли съм мислил? — Изгледа я. — Помниш ли, казах ти, че ще взема всичко. Нямах предвид само Стонтън и онзи, който го е наел. Имах предвид наистина всичко, Емили. — Не изчака отговора ѝ, а закрачи към къщата.

Трябваше да подтичва, за да върви редом с него. Камъните бяха студени и се забиваха в босите ѝ крака. Също като снощи. Не, не беше същото. Снощи нямаше да обърне внимание, дори да вървеше върху горещи въглени.

Той погледна назад към нея, спря и я изчака.

— Макар да харесвам всяка твоя част гола, предлагам да obuеш обувки. — В гласа му се усещаше леко раздразнение. — Така не можеш да вървиш редом с мен. Отсега нататък имам намерение да се движа много бързо. Отчаяно искам Стонтън да изчезне от живота ни.

— Никога не съм искала нещо друго.

— Напротив. — Отвори вратата и я задържа за нея. — Снощи бе съвсем забравила за Стонтън. Накарах те да го забравиш. Мога да го направя отново, но идеята не е добра. Ще ме намразиш. Така че най-добре да елиминирам копелето възможно най-бързо. — Последва я в стаята. — Но ще оценя жеста, ако побързаш да се облечеш. Не ми харесва Поли да те гледа. Това ме разсейва.

— Поли не... — Млъкна, като видя Дардън и Поли да стоят до печката, втренчили погледи в босите ѝ крака. — Това не е мой проблем. — Отиде до печката и прие чашата кафе, която Поли ѝ подаде. — Благодаря.

— Говори, Поли — каза Гарет рязко.

— Проникнах в базата данни с настъпването на утрото. — Поли направи гримаса. — Беше дяволски трудно. Изкушавах се да си легна и да се наспя, но после реших, че съм длъжен да си свърша работата и да ви дам име и адрес.

— И успя ли?

— Разбира се. Казах ви, че съм успял. — Извади тефтер от задния си джоб. — Чарлз Ворстов-Бабин. Използва името Бабин в Лондон, но пълното си име в Русия.

Емили застина.

— Бабин?

Поли вдигна поглед.

— Чувала ли си за него?

— Само веднъж.

В онзи ужасен ден, причинил ѝ толкова страдание, че дори не бе запомнила името.

Поли погледна отново бележките си.

— Той е адвокат, преместил се от Лондон в Москва в края на студената война. По онова време много европейски индустриалци решили да се заселят в Съветския съюз, за да правят бизнес и да постигнат успех. Бабин решил, че неговият успех ще е да ги представлява и да получи парче от големия пай. Незаконороден е. Майка му била рускиня и той говори свободно езика. Това било добре, когато се преместил в Русия. Наистина постигнал огромен успех и винаги се движи на ръба между честните сделки и нечестната игра.

— Адресът му?

— Офисът му се намира в малък град, северно от Москва. Далбаз. Живее в къща имение, която била конфискувана от болшевиките след убийството на царското семейство. Някога принадлежала на великия княз Игор.

— Колко на север от Москва?

— Около петдесет мили.

— Не особено удобно за бизнеса — каза Емили. — Сигурно наистина се справя много добре, щом е успял да купи къща имение.

Той сви рамене.

— Може би има подбрана клиентела и може да си позволи стила, с който е свикнал.

— Колко добре се справя? — запита Емили. Спомни си думата, която Гарет бе използвал, като говореше за дохода на Стонтън. — Неограничени средства?

— Нямах време да направя задълбочено проучване, но не мисля така.

Дардън поклати глава.

— Съжалявам, трябваше да намеря този Бабин доста отдавна, Емили. По дяволите, проверявам още откакто бяхте в къщата на Немид. Двойното име ме заблуди.

— Няма значение. Вече имаме и име, и адрес. Просто не разбирам защо профилът му не съвпада с онова, което Гарет ми разказа: Стонтън не разполага с неограничени средства, а сега излиза, че и с Бабин е така?

— Ще открием всичко, Емили — каза Гарет тихо. Обърна се към Дардън. — Сега имаме пълното име и адреса. Обади се на Фъргъсън и му кажи да проучи всички източници, с които разполага. Да видим дали ще открие още нещо. Нека провери дали Бабин има клиент на име Стонтън.

— Отново ще използваш Фъргъсън? — запита Емили.

— Да, по дяволите. Искам да видя каква мръсотия ще изрови за този Бабин. Фъргъсън има връзки и можем да ги използваме. Нека си заслужи славата. Кажи му, че информацията ни трябва възможно най-бързо.

— Значи вече нямаш нужда от мен — каза Поли. — Мога ли да се прибирам у дома?

Гарет го гледа втренчено един миг.

— Изкушавам се да те отпратя, но ще те задържа още малко. Може да изникне нещо. — Обърна се към Емили. — Вземи душ и се облечи. Ще посетим Бабин и ще видим дали няма да ни даде някои отговори.

Офисът на Бабин се помещаваше в тухлена сграда на улица, в която имаше и множество други офиси. Улицата беше чиста и добре поддържана, а град Далбаз, изглежда, процъфтяваше.

— Много добре — каза Гарет, докато държеше вратата, за да мине Емили. — Как си? Добре ли си?

— Да. Има ли причина да не бъда?

— Няма. Но човек никога не знае как нещо ще се отрази на някого. Приближаваме се към целта.

Тя се чувстваше нервна. Как го бе разбрал? Господи, колко чувствителен беше!

— Да се приближим още повече. — Тя отиде до бюрото, зад което седеше руса секретарка. — Бихме искали да видим мистър Бабин, моля.

— Имате ли уговорен час? — Говореше английски с лек акцент, а на хубавото ѝ лице грееше ослепителна усмивка.

— Не. Но трябва да се видим с него. Казвам се Емили Хъдсън, а това е...

— Съжалявам, но мистър Бабин никога и никого не приема без предварително уговорен час. Може би ще можете...

— Може би можем да го видим веднага. — Гарет хвана Емили за лакътя и я поведе към вътрешната врата. — Ще бъде чудесно. Повярвайте ми.

— Няма да бъде чудесно. — Усмивката на секретарката се бе стопила. Тя беше скочила на крака и подтичваше към тях. — Казах ви, че... — Млъкна и каза на мъжа, който се бе изправил при влизането им: — Съжалявам, мистър Бабин. Казах им, че никога не приемате...

— Джон Гарет, а това е Емили Хъдсън — каза Гарет. — Трябва да говорим с теб, Бабин.

— Това е наистина изключително важно, Надя — каза Бабин на секретарката. — Може би трябва да направим изключение. Всичко ще бъде наред.

— Сигурен ли сте?

— Не съм сигурен, но съм готов да бъда открит. — Усмихна се на Емили, след като секретарката излезе. Беше мъж с тежко телосложение, прехвърлил петдесетте, с добре подстригана черна коса и усмивка, така бляскава и пригладена като косата му. — А сега, за какво е всичко това?

Тя си пое дълбоко дъх в опит да потисне пламналия в нея гняв.

— Предлагам ти да ни кажеш. Николай Зелов ти се обади преди две нощи. Беше уплашен. — Направи пауза. — И спомена „Книга за живите“ от Михаил Зелов.

— Не си спомням подобно обаждане. Сигурно грешите. Мистър Зелов ли ви каза, че ми се е обадил?

— Не.

— О, в такъв случай сигурно сте подслушали обаждането. Използвали сте незаконни средства. — Поклати укорително глава. — Наистина не мога да обсъждам това с вас.

— Ще го обсъдим — повтори Емили. — Незаконни? — Бе така спокоен, така уверен, че тя изведнъж изгуби контрол. — Как можете да кажете това? Мили Боже, не бихте могли да бъдете по-потънал в мръсотия.

— Глупости. Вие сте извършили незаконно действие. Освен това, грешите. Не знам нищо нито за Зелов, нито за книгата.

— Нито за Стонтън? — запита тя през здраво стиснатите си зъби. — Къде е Стонтън?

— Всичко това е пълна загадка за мен. — Погледна Гарет. — Ти мълчиш, Гарет. Сигурно тази жена те е принудила да дойдеш тук. Сигурен съм, разбираш, че човек с моята професионална репутация не може да бъде замесен в нищо незаконно.

— Дамата каза всичко. Тя няма нужда от помощта ми. — Гарет го гледаше право в очите. — Нищо не знаеш. Никога не си чувал за Стонтън. Ние сме допуснали грешка. Но и да знаеше, нямаше да ни кажеш. Правилно ли съм разбрал?

Бабин кимна.

— Да. — Усмихна се. — А сега мисля, че е време да си вървите.

— Мисля, че си прав. — Гарет хвана Емили за ръката. — Да тръгваме, Емили. Да тръгваме, преди мистър Бабин да ни е арестувал за незаконни действия. Господи, как ме уплаши!

Усмивката на Бабин не трепна.

— Никога не бих го направил. Очевидно сте сбъркали човека, ако въобще е имало такова обаждане. — Обърна се към Емили. — Никога не бих причинил на дамата допълнителна мъка. Естествено, виждал съм снимките ѝ във вестниците и знам през какво е преминала. Може би е още разстроена от случилото се в планината?

— Искате да кажете, че е луда? — запита Гарет. — Не, не мисля. Нестабилна ли си, Емили?

— Престани, Гарет. Достатъчно. — Емили направи крачка към Бабин. — Да, разстроена съм. — Гласът ѝ трепереше от гняв. — И кой

знае по-добре от теб какво съм преживяла в планината? Ти беше там. Чу ли го да вика, Бабин?

Изржението на Бабин не се промени.

— Моля?

— Никой не пощади Джоел. И никой не спря да му причинява болка, когато той се молеше. — Думите излизаха сами от устата й. — А после той вече не можеше да моли. Защо ти...

— Емили. — Гарет стисна ръката й. — Не сега. Това няма да ти помогне.

— Ще трябва да ми каже къде е Стонтън... — Пое си дъх. Дълбоко, на пресекулки. Чувстваше се така, сякаш ще експлодира всеки момент. Той беше прав. Бабин нищо нямаше да каже. Изржението му не издаваше нищо, освен задоволство. Искаше й се да му зашлеви плесница, да развали безметежното спокойствие, което лицето му излъчваше. Отскубна се от Гарет и се завъртя на пети. — Тръгвам. — И излезе от офиса.

Гарет се изравни с нея на вратата.

— Спокойно. Това не е краят. А само първият рунд. Знаехме, че вероятно няма да се огъне. Просто трябва да опитаме по друг начин.

— Изгубих търпение. — Гледаше право пред себе си, докато вървеше към колата. — Не издържах. Не исках да се случи, но... — Дланите й се свиха в юмруци. — Но той непрекъснато се усмихваше, Гарет. Беше така самодоволен. Питях се дали сее усмихвал така, когато е говорил със Стонтън в онзи ден. Джоел викаше от болка, но на никого не му пукаше. Той се усмихваше...

— Шшш, тихо. — Бяха на улицата. Той спря и я взе в прегръдките си. — Знаем. Знаем. Справи се чудесно.

— Не, не се справих чудесно. — Зарови лице на гърдите му. — Не издържах. Не биваше да правя това. Мисля, че му харесваше.

— Просто ще трябва да се погрижим да си плати, нали? — Ръцете му я стиснаха здраво. — Самият аз сигурно също щях да избухна при подобни обстоятелства.

Чувстваше се на топло и сигурно място в прегръдките му. Преди миг бе изпълнена с гняв и разочарование, но, невероятно, сега се чувстваше добре.

— Да изчезваме оттук. — Отскубна се от прегръдката му. — Насред улицата посред бял ден сме. Ако Бабин ни вижда, сигурно е

много доволен, че ме е разстроил така.

— Задоволството му ще е кратко. — Отметна косата от лицето ѝ. — Обещавам ти всичко за Бабин да е краткотрайно.

Усети студени тръпки. Беше странно да изпита студ в момент, когато е така завладяна от гняв.

— Не и преди да намерим Стонтън и книгата на Зелов. — Обърна се и тръгна към колата. — Изражението на лицето му дори не се промени, когато споменах името на Стонтън.

— Той умее да се контролира. — Гарет седна зад кормилото. И хвърли поглед на Дардън, който седеше на задната седалка. — Нещо?

— Не. — Дардън вдигна поглед от клавиатурата на компютъра. — Прекалено лошо. Той нито пие, нито е глупав. Ако знае, че сме го открили чрез Зелов, няма да попадне пак в подобен капан. Ще намери друг начин да осъществи контакт.

— Мислиш, че ще се свърже със Стонтън? — запита Емили.

Гарет кимна.

— Или с някого другиго.

— Не вярваш, че той е наел Стонтън?

— Не съм казал това. Но може да е просто посредник. От думите ти знам, че Бабин е предизвиквал раздразнение у Стонтън, а ако Бабин дърпаше конците, вероятно щеше да изпитва повече уважение и страх. А и неограничените средства, с които Стонтън разполага, не могат да са му осигурени от Бабин.

— Но Николай Зелов се обади на Бабин, а и изглежда така, сякаш Бабин има контрол.

— Ще видим. Когато говоря отново с Фъргъсън, може би ще знаем повече. Говори ли вече с Фъргъсън, Дардън?

— Да, той бе доста кисел, но каза, че ще се свърже с теб.

— Надявам се да има нещо за нас. Не постигнахме нищо с Бабин — каза Емили.

— Всъщност постигнахме. — Гарет запали двигателя. — Сега поне знаем с кого си имаме работа.

— Той — също.

Гарет поклати глава.

— Не, по дяволите, не знае. Дори няма представа.

ГЛАВА 14

Фъргъсън се обади на Гарет два часа, след като се прибраха в селската къща.

— Какво? Просто информация? — запита саркастично. Няма ли някое местопрестъпление, което трябва да почистя? Трупове?

— Дардън каза, че наистина си ядосан.

— Не ми харесва да ме използват.

— И на мен. Но ти не се поколеба да почукаш на вратата ми, когато някой трябваше да измъкне Емили от онази планина. Какво откри за Бабин?

— Дардън ме увери, че знаеш основното.

— Онова, което ме интересува, е фразата *неограничени средства*. Бабин разполага ли с такива?

— Не. Справя се добре, но още не е стигнал дотам.

— Но има имение в провинцията.

— Играе хазарт. Залага много. И един ден се върнал от Монте Карло с цял чувал пари. Платил таксите и данъците и пак му останали достатъчно да построи имението.

— Щастливо копеле! — измърмори Гарет, спомнил си замъка, построен от Михаил Зелов. — Това, изглежда, е предпочитаният начин да се сдобиеш с богатство. Някой провери ли казината?

— Разбира се. Проверени са. — Продължи: — Но кой може да каже дали управителят на казиното не е взел достатъчно пари, за да каже това, което Бабин иска да чуем?

— Какъв циник си — каза Гарет. — Каза, че се справя много добре. Кой са основните клиенти на Бабин?

— Няколко фабриканта от Англия, заселили се тук след края на Студената война и справящи се дори по-добре от Бабин.

— Имена.

— Основните му клиенти са Джон Бродерик, Питър Джослин, Уилям Смит. Всеки един от тези тримата разполага с неограничени средства. Бабин също така изпълнява поръчки на руското правителство

и Руската ортодоксална църква. Често се среща с митрополит Димитри Пушкал.

— Какво?

— Митрополит Димитри е един от най-влиятелните мъже на църквата. И църквата, и правителството имат огромно влияние, но в различни сфери. На Бабин се налага да се разбира и с двете сили, за да защити клиентите си. Човек никога не знае кога малък подкуп или сделка с някой от двата лагера може да осигури къща имение или безпроблемен лиценз.

— Бабин има ли семейство? Любовница?

— Не и в настоящия момент.

— Има русокоса красавица за секретарка.

— Надя Владар. Не му е любовница. Макар че я дава на клиентите си в определени случаи. Тя му е удобна и ѝ плаща много добре.

— Изглеждаше доста нетърпелива да му угоди.

— Нещо друго?

— Ще имам нужда от подробни доклади за Смит, Бродерик и Джослин.

— Изпреварих те. Вече съм дал заповеди да се изработят.

— Направи пауза. — Нали знаеш, че няма още много дълго да успяваш да ме държиш на тъмно и да ме караш да ти съдействам?

— Знам. Но мислех, че ще ми съдействаш, докато не започнеш да се съмняваш, че ще ти дам исканото от теб.

Фъргъсън не проговори няколко секунди, но Гарет долови разочарованието му дори в мълчанието му.

— Ти, кучи сине! От какво друго имаш нужда?

— Ще ти кажа.

— Сигурен съм. — Фъргъсън затвори.

— Чу го, Емили. — Гарет бе включил телефона си на високоговорител. — Някакви идеи?

— Бабин е само посредник.

Гарет кимна.

— Но на кого посредничих?

— Може би ще узнаем, когато получим докладите на Фъргъсън.

— Поклати глава. — Но никак не ми се иска да чакам, по дяволите.

— Може да не ти се наложи да чакаш за всичко. Има вероятност Бабин да се е свързал със Стонтън след обаждането на Зелов. И със сигурност ще се свърже с него сега, когато сме на негов терен.

— И Стонтън ще дойде при нас. — Осъзнаването на този факт бе като смразяващ удар. Нали точно това искаше? Но въпреки всичко продължаваше да се чувства уязвима. — Той все още иска да ме залови. Можем да използваме това, за да му устроим капан.

— Не още. Искане ми се да ги съберем всичките на едно място по едно и също време. Просто трябва да стоим тихо, докато не сме готови.

— А Стонтън ще ни позволи ли да седим мирно и тихо? А ако се впусне да ни преследва?

— Тук ще сме в безопасност още известно време. Няма доказателства, че сме наели тази къща. И се погрижих да не ни проследят от офиса на Бабин дотук.

— Не искам да седя мирно и тихо — каза тя. — Можем да ги съберем всичките и по-късно. Искане Стонтън.

— Знам. — Облегна се назад. — Но също така искаш да откриеш причината, поради която той причинява всичкото това страдание. Искане да намериш чука. Каза, че веднъж си го сънувала. Искане ли някой от тези богати фабриканти да го открие и да получи съкровището, за което Джоел плати с живота си?

— Не бъди глупав. Разбира се, че не искам. — Чукът беше като главата на медуза, от която се подават змии и задушават всичко около себе си. Беше отнел живота на Джоел. Понякога се чувстваше така, сякаш някой я удряше с него. — Но не ми се иска да се окажеш и прав.

— Прав съм, Емили.

Тя го гледаше с безпомощност и разочарование. По дяволите, съзнаваше, че е прав. Знаеше, че е човек на разума и поставя последователно цели, които накрая щяха да ги отведат до желаното място и желания момент, но това не я спираше да иска действието да се развива по-бързо, да залови Стонтън, преди да се е изплъзнал.

— Добре. Засега. — Завъртя се на пети. — Но няма да чакам, ако се появи шанс да заловим Стонтън. — Отиде в стаята си и твърдо затвори вратата след себе си.

Гарет гледаше замислено затворената врата.

Емили временно се бе предала, но това нямаше да е задълго. Откакто бяха дошли тук и се бяха изправили срещу Бабин, тя бе изпаднала в емоционална нестабилност. И кой би могъл да я вини? Всичко предизвикваше спомените ѝ за преживяния в планината ужас. Цяло чудо бе, че въобще се държеше.

Но напрежението и ужасът щяха да нарастват с напредването им по следата. Досега успяваше да ѝ помага. Но... Всъщност той може би дори бе част от проблема. Беше казала, че я е накарал да се почувства жива. По дяволите, никога не би помислил, че иска чувствата ѝ отново да се притъпят.

Добре де, не да се притъпят, а да не са така остри.

Обаче нищо в тяхната връзка не допринасяше за спокойствието и изглаждането на чувствата. Връзката между тях бе страстна, двамата все още се опознаваха физически и емоционално. Да, той не бе това, от което тя имаше нужда в момента.

Извади бавно телефона си и набра номера.

— Емили добре ли е? — запита Ирана веднага, след като отговори на обаждането му. — Снощи я сънувах, Гарет.

— Добре е. Но е малко напрегната. Ти как си, Ирана?

— Чудесно. Заета съм. Но доктор Кайду има толкова много помощници, че се настъпват един друг. — Направи пауза. — Няма да му липсвам, ако го изоставя. Кога искаш да се преместя?

Той се засмя.

— Как разбра?

— Ти ми се обади. Говориш малко колебливо. Вероятно не искаш да ме молиш за услуга. Никога не го правиш.

— Услугата е голяма. Можеш ли да дойдеш в Москва веднага?

— Защо?

— Както казах, Емили е напрегната. Опитвам се да намеря начин да я предпазя да не избухне или да направи нещо опасно. Твоето присъствие ще ѝ се отрази добре. — Добави: — Ситуацията тук не ми харесва особено. Нещата могат да станат много грозни и ти можеш да се окажеш в центъра на всичко това.

— Това не ме безпокои. Никак не ми хареса, че Стонтън вдигна във въздуха болницата ми.

— Способен е и на далеч по-лоши неща.

— Предполагам, че дяволът се е вселил в него. Емили е изключително издръжлива и все пак той е успял да ѝ причини истински кошмар. Тя ли е единствената причина да искаш да дойда?

— Тя е главната причина. Но можеш да помогнеш и с нещо друго, ако искаш. Възможно е да ни се наложи да имаме работа с Руската ортодоксална църква. Една от следите води в тази посока. Ти ще можеш да общуваш с тях на по-високо ниво от нас.

Ирана се засмя.

— Откъде ти хрумна това? Монахиня от Римокатолическата църква, която е отхвърлила клетвата си? Вероятно ще ме изритат.

— Но ти познаваш мисленето им. И си добре образована по отношение на историята на църквите.

— Историята?

— Това е само следа, но ми се струва странно, че църквата е замесена. Възможно е да има нещо общо с Распутин и борбата му с църквата.

— Изгубих нишката.

— Дардън ще ти обясни всичко. — Направи пауза. — Ако решиш да ни помогнеш. Не ми се иска да те моля, Ирана. Осигурих ти безопасност и не ми се налага да се тревожа за теб в момента.

— Само защото ти позволих. — Тя мълча един миг. — Ще ти позволя дотолкова, доколкото съвестта ми позволява. Има много неща, по които двамата с теб не сме в съгласие, Гарет. Но сме съгласни, че Емили трябва да бъде обичана и закриляна. Ще дойда веднага. Ще резервирам места в първия самолет за Москва, след като се прибера от църква довечера.

— Никакви резервации. И необходимо ли е да ходиш на църква днес? Питам се дали няма да се съгласиш да тръгнеш към летището до няколко часа? Дардън обикновено използва пилота Чад Нали от този район. Той често лети до и от Мароко. Дардън ще се свърже с него и ще можеш да тръгнеш още тази вечер. Не искам да рискувам Стонтън да узнае, че си в страната. — И добави, много сериозно: — Обещавам да си в безопасност, Ирана.

— Посещенията в църквата никога не са задължение. Носят ми утеха. Днес не можах да намеря промеждутък да отсъствам от клиниката и ще съм готова за вашия мистър Нали. — Направи пауза.

— Казах ти, че снощи сънувах Емили. Не ме запита какъв е бил сънят ми.

— Заплаха? Опасност?

— Не. Емили беше щастлива, много щастлива. Беше като пеперуда, която се къпе в слънчева светлина. Събудих се усмихната. Беше ли Емили щастлива снощи, Гарет?

Чувствам се жива.

— Надявам се, Ирана.

— И аз. Ще се видим скоро. — И тя затвори.

Пеперуда, къпеца се в слънчева светлина...

Никога не бе виждал тази страна на Емили. Не, беше я виждал, но не я бе причислявал към личността на жената, която обожаваше музиката на Брус Спрингстийн и филма „Казабланка“. Беше близо през изминалата нощ, но сексът обикновено омаловажава всичко друго.

Пеперуда, къпеца се в слънчева светлина...

Най-последно!

Бабин бе чакал цял ден, за да може да се качи в колата си, да подкара по шосето и така да се отдалечи от възможните електронни подслушватели. Набра номера на Стонтън с трескава бързина.

— Къде си, по дяволите?

— В Москва. Пристигнах снощи. Каза, че не искаш да се свържа директно с теб. — Долавяше се слаба присмехулна нотка в гласа му, когато продължи: — А знаеш, че винаги ти се подчинявам, Бабин.

— Не ми се подчини, когато ти казах да изпратиш някой наистина добър да убие Гарет и да отвлече жената. — От устата на Бабин излезе дълга и цветуща ругатня, преди да продължи: — Днес бяха в офиса ми. Знаят за мен.

— Нима? Изпратих добър в занаята човек, но трябваше да ми позволиш да отида сам. Това и исках, ако си спомняш.

— Не ми пробутвай разни глупости от рода на *нали ти казах*. Заръчах ти да свършиш работата, а ти се провали.

— Не съм се провалил. Ти се провали, Бабин. Вината е твоя и ще трябва да я поемеш.

Стонтън и бездруго никога не бе проявявал уважение, но сега в тона му се съдържаше такава арогантност, каквато Бабин не бе чувал

през живота си.

— Вина?

— Наистина ли мислеше, че не знам за Джослин? Никога не сключвам сделка, ако не мога да я контролирам. Много се забавлявах, когато ми даваше информация на ужасно оскъдни парченца. Знаех всичко, което ти знаеше, та дори и повече.

Шокът скова Бабин.

— Ти, кучи сине!

— Но аз мога да бъда великодушен. Няма да кажа на Джослин как си прецакал нещата.

— Ти ги прецака. И какво ще направиш сега по въпроса?

— Какво искаш да направя?

— Искам да намериш Гарет и жената и да ги елиминираш. Да ме защитиш и да се погрижиш те да не узнаят нещо, което не трябва да знаят.

— Не мисля, че нашата сделка включваше твоята защита, Бабин. Разполагаш с охрана, която да свърши това. А аз трябва да изпържа някои други риби. Откри ли къде са отседнали Емили и Гарет?

— Не. Изненадаха ме. Мислех, че си се погрижил за тях. Нямах време да...

— Значи провалът ти е двоен. Ще трябва да поработя здравата, за да ги открия. И само защото ти вечно се проваляш.

— Не съм... — Но Стонтън вече бе затворил.

Копеле. Бабин също натисна бутона за край на разговора. Не бе очаквал Стонтън да се разбунтува така и никога не бе подозирал, че той знае кой контролира парите. Джослин. Чувстваше се неудобно от факта, че Стонтън се опитваше да обвини него за всичко. Все пак, Стонтън не бе успял да измъкне информацията от жената, а после бе позволил тя да бъде спасена.

Да не би Стонтън да се опитва да предотврати да бъде убит, като подстави мен?

За първи път Бабин бе завладян от страх. Инстинктът му обикновено бе безпогрешен, а сега му подсказваше, че Стонтън се кани да забие нож в гърба му. Онези, които дават парите, никога не толерират грешки и провали, които не могат да бъдат поправени. Независимо кой ги е допуснал.

Стонтън трябваше да бъде елиминиран от играта. Той бе открил Стонтън, а сега щеше да намери друг убиец, който да се погрижи за него.

Вече бе почти стигнал до портата от ковано желязо и виждаше кулите на замъка през дърветата. Изпита вечното удоволствие, което тази гледка му носеше. Нямаше ги вече князете, царя и царицата. Този свят сега принадлежеше на Бабин. Той бе работил за него. Беше лъгал и мамил и прегазвал хората, осмелили се да се изпречат на пътя му.

Точно както сега щеше да прегази Гарет и онази кучка.

Точно както щеше да прегази и Стонтън.

От стаята на Емили вече часове не идваше нито звук, а беше почти полунощ. *Дали спи, ши просто ме избягва?*, питаше се Гарет. А може би и двете. Тя бе разтревожена, когато го остави, а сексът, който бяха правили предната нощ, може би беше емоционален товар за нея.

Щеше да се справи с тази възможност по-късно. Тази вечер просто се радваше, че не му се налага да търси начини да я избягва. Подобна ситуация би била изключително деликатна.

Ослуша се. Определено не се чуваше нищо. *Надявам се да се напиш добре, Емили.*

Време беше да предприеме нещо.

Прекося безшумно стаята и отвори входната врата. Колата бе паркирана на алеята, а Поли се бе облегал на нея.

Изправи гръб, когато Гарет тръгна към него.

— Какво става, по дяволите? Дардън ми каза да се срещнем тук.

— Отиваме на лов. Влез в колата. Ще шофираш ти.

— На лов? — повтори Поли предпазливо. — Аз не съм от хората, които обичат заниманията на чист въздух. Мислех, че си забелязал.

— Не мисля, че ще се изисква да стоим на чист въздух. — Седна до него. — Но, от друга страна, човек никога не знае.

— Виж, няма да ме изхвърли някъде по пътя, нали? — Запали двигателя. — Знаем, че си ми ядосан, но трябва само да ми кажеш, за да си тръгна.

— Как бих могъл да те изхвърля? Нали ти шофираш.

— Е, просто в това виждам повече смисъл, отколкото в ходенето на лов. Не съм виновен, нали знаеш. Жените просто не могат да ми

устоят. Аз нищо не правя.

— Млъкни, Поли.

Той мълча известно време.

— Къде отиваме?

— На посещение при Бабин.

— О! — Поли се замисли. — Насилие и бъркотия? И в това не съм добър. Не предпочиташ ли Дардън да е до теб в такива моменти?

— С цялото си сърце.

Поли въздъхна от облекчение.

— Тогава ще обърна и ще се прибера в къщата.

— Имам нужда от човек, на когото да се доверя, да наглежда Емили. Това е по-важно, отколкото да ми пази гърба. Дардън получи заповедите си.

— А аз какво трябва да правя?

— Нищо, което да ме вкара в беля. Можеш да бъдеш само наблюдател или само шофьор. Аз ще свърша останалото.

— Добре — отговори Поли. — Това звучи достатъчно безобидно. Бабин живее във великолепен замък. Как ще влезем?

— Ще оставим колата при портата и ще прехвърлим оградата. — И добави: — Надявам се по нея да не протича електричество.

— И аз — каза Поли. — Вероятно знаеш всичко за онова имение. Все пак, то е историческа забележителност. Ще направя всичко, което искаш. Може и да не съм добър в това, но няма да ти откажа.

Гарет дълго го изучава с поглед, после бавно кимна.

— Само за това те моля. — Сви рамене. — Дардън ми даде карта на района, свалена от Интернет, на която е отбелязана и охранителната система. Портата е снабдена с аларма, но оградата — не. По нея не протича електричество. В останалите части на къщата също има охранителни инсталации, но са поне на двайсет години. Инсталирани са от предишния собственик. Мога да ги обезвредя.

— Сигурен съм, че можеш. А ти сигурен ли си, че не искаш да се върнеш за Дардън?

— Да. Мисля, че имаш нужда от ново предизвикателство. Понякога е добре човек да разширява кръгозора си на действие. — Усмивката му беше странно изкривена. — Нали каза, че не полагаш никакви усилия, за да бъдеш неустоим.

— Остани тук, Поли. — Гарет провери инфрачервения си детектор. — Има трима души в помещенията на долния етаж. Един в спалнята на втория. Двама мъже охрана се сменят на два часа. Не се движат. Остани тук, в сянката, и ела да ме предупредиш, ако...

— Къде да дойда?

Гарет отново погледна детектора, за да е сигурен.

— В спалнята на втория етаж. Ще обезвредя алармата на вратата и сензора за движение. — Тръгна към огромната странична врата на двореца. — Не мърдай.

— Нито мускул. — Наклони глава. — Знаеш ли, започва да ми става интересно. Ще наблюдавам зорко като ястреб. Повярвай.

Докато обезвреждаше алармената инсталация, Гарет си помисли, че много му се иска да има доверие на Поли. И да имаше желание да му помогне, Поли не притежаваше опита на Дардън. Е, щеше да му се наложи да се справи. Гарет трябваше да действа бързо. Не само защото Емили беше на ръба и можеше да реши, че трябва да действа сама, ако не ѝ демонстрираше напредък, но и защото сега, след като се бяха разкрили пред Бабин, той можеше бързо да се скрие и да прикрие следите си.

Най-после свърши с обезвреждането и отвори тежката врата.

Беше странно, че Бабин не бе осъвременил мерките си за сигурност. Може би бе така погълнат от миналото величие на двореца, та бе приел, че всичко тук е в пълна изрядност. Или може би Гарет щеше да бъде неприятно изненадан, когато се опиташе да влезе в спалнята на господаря.

Открехна вратата. Не последва нито изненада, нито шок.

Добре. Трябваше да действа бързо, преди Бабин да се е събудил и да е хванал оръжието.

Отвори вратата и се втурна през стаята към леглото.

Бабин не беше там.

Беше се претърколил на пода при отварянето на вратата и сега трескаво пълзеше към нощното шкафче.

Гарет обви ръка около врата му и го дръпна назад. В следващата секунда Бабин лежеше на пода, а Гарет беше върху него, допрял нож до гърлото му.

— Реших, че трябва да си поговорим още малко.

Протегна ръка и запали лампата върху нощното шкафче.

Искаше да вижда изражението му. Лицето на Бабин бе зачервено от злоба. На него не беше изписан страх. Това не бе добре. Натисна малко по-силно с върха на ножа и по шията на Бабин потече струйка кръв. Така беше по-добре. В очите му проблесна страх.

— Разбира се, ако избереш да не ми кажеш онова, което знаеш, мога просто да те убия. Което ще се хареса на Емили.

— Тази кучка!

Натисна още малко по-силно.

— Не бих говорил така за Емили, ако бях на твое място. Това извиква раздразнението ми.

В тъмните очи на Бабин гореше гняв.

— Не можеш да постъпиш така с мен. Тук е пълно с охрана. Всяка минута някой от тях ще открие присъствието ти.

— Има четирима души охрана на приземния етаж. Двама близо до портата. Двама от западната страна. Моите хора ще се погрижат за тях. — Да, разбира се. Най-опасатата лъжа на века. — Имаш слуги, но се съмнявам да дойдат да те спасят. Не, само ти и аз сме, Бабин. — И добави тихо: — А ако не проговориш, скоро ще бъда само аз. Тези стаи и коридори са толкова големи, така величествени. Нима искаш духът ти да броди из тях заедно с този на великия Игор? Не... Не знам защо, но съм сигурен, че няма да ти остане територия тук, на Земята. Ще отидеш право в ада, Бабин.

Изражението му се промени, стана по-твърдо.

— Не знам нищо. Казах ти истината.

— Емили е сигурна, че си бил в онази колиба в планината. Стонтън е сгрешил някъде.

Бабин сви устни.

— Този кучи син! Знаех си, че ще стане причина да ме заловят.

— Значи го познаваш. Ето, че постигнахме малък напредък. — Наведе се напред. — Слушай ме внимателно, Бабин. Емили иска отмъщение, но може би ще успее да я убедя, че няма нужда и от твоята глава в добавка на тази на Стонтън. — Добави: — Ако ми дадеш нещо, което да мога да използвам.

— Няма да ме убиеш — каза Бабин. — Ще бъде глупаво от твоя страна. Ще останеш на тъмно, нищо повече няма да научиш.

— Вярно. Но винаги има повече от един начин да откриеш нещо. Ти просто ми се струваш най-удобният в момента.

Бабин поклати глава, после извика, защото ножът направи плитък разрез по шията му.

— Виж, прибери ножа. А когато охраната дойде, ще им кажа да не те закачат. Няма да търся отмъщение.

Нямаше да се хване на тази въдица.

— Но аз търся отмъщение. Слушай ме внимателно, Бабин. Искам да знам всичко, но има малко неща, които могат да спасят живота ти. Искам да знам кой плаща на теб и Стонтън. Искам да знам защо Николай Зелов е дошъл в Русия преди пет месеца. Искам да знам къде мога да намеря „Книга за живите“ на Михаил Зелов. Искам да знам какво е скрито в дръжката на чука на Зелов. Искам да знам нещо повече и за амулета на Распутин, който бе скрит в къщата на Немид. Ако науча всичко, което искам, ще те пощадя. — Задържа погледа на Бабин, после тихо добави: — Страшно много ми се иска да те убия. Започвам да ставам нетърпелив. Не виждаш ли?

Най-после страх. Силен страх. Бабин преглътна мъчително.

— Защо да ти вярвам?

— Може би не трябва. Зависи от теб. От друга страна, може да не постъпя умно, като те убия, защото винаги може да остане някоя малка подробност, която да искам да науча по-късно. — Каза тихо: — Но трябва да е наистина много малка подробност, Бабин. Която е по-добре да не забравяш да ми кажеш, все пак.

Бабин навлажни устни.

— Ще трябва да си помисля. Ще ми позволиш ли да седна на стола?

Печелеше време.

Въпреки завладялата го паника, копелето все още се надяваше да се спаси. И колкото повече време минаваше, толкова повече нарастваше вероятността охраната да открие Поли и да вдигне тревога.

— Харесва ми и там, където си сега. На всяка цена си помисли. Давам ти две минути.

Няма полза, помисли си Емили. Не можеше да заспи. Лежеше от часове, но умът ѝ не искаше да се успокои. И не само умът ѝ,

чувствата ѝ бяха така преплетени, че не можеше да ги осъзнае.

Гарет.

Мисълта за него бе като лъч светлина в мрака. В целия този смут около нея, можеше да има доверие само на Гарет. Работеха заедно и макар че не бе съгласна с всичко, което той правеше или казваше, знаеше, че може да разчита на него.

Знаеше още, че когато той я вземеше в прегръдките си, се чувстваше жива и в безопасност.

Имаше нужда от това чувство, след като бе погледнала онова прасе Бабин право в лицето и бе разбрала, че не го интересува нищо друго, освен собствената му егоистична алчност.

Не можеше да отиде при Гарет и да го използва само защото искаше да отдалечи от себе си мрака и да почувства отново красотата и завършеността, които бе изпитала предната вечер. Това също щеше да бъде проява на егоизъм.

По дяволите. Имаше нужда от него, желаше го и щеше да се погрижи той да я използва също толкова, колкото тя — него.

Спусна крака на пода, стана от леглото и тръгна към вратата. Отново беше боса. Не искаше да спре, за да си обуе обувки. Искаше да стигне по-бързо при Гарет. О, добре, имаше само няколко метра до разтегателния диван и нямаше да ѝ навреди, ако...

Спря изненадана, след като излезе от стаята си. До кухненската маса седеше Дардън. Работеше с компютъра. Вдигна бързо поглед и ѝ се усмихна.

— Не можеш да спиш? И аз не мога. Какво ще кажеш за чашка кафе?

— Кафе? Кофеинът ще те държи буден цяла нощ.

— И бездруго няма да спя. Поне да се насладя на чашка хубаво, гъсто, ароматно кафе. Знаеш ли, че Гарет го пие с водка?

— Да, каза ми.

— Седни. — Изправи се. — Аз ще го приготвя.

Тя поклати глава и закрачи към вратата.

— Отивам да видя Гарет.

— Емили. — Хвърли поглед през рамо и видя Дардън да клати глава. — Знаех, че нещо все ще се обърка. Никога не е лесно.

Тя замръзна с ръка върху бравата.

— Какво се е объркало? Да не би да се е случило нещо с Гарет?

— Не. — Направи гримаса. — Но в момента не е тук.

Тя се завъртя рязко и втренчи поглед в него.

— И къде е той, Дардън?

— Ела тук и седни. Ще направя кафе.

— Къде е той, Дардън?

— Реши, че е по-добре да поговори отново с Бабин, преди да е реагирал на посещението ви.

Не беше дори шокирана. Още когато бе видяла изражението на Дардън, бе разбрала къде е Гарет. Господи, надяваше се да греша...

— Сигурна съм, че онази свиня разполага с достатъчно убийци. Той е наел Стонтън, нали? — При тази мисъл, паниката се надигна в нея. — Може би Стонтън ще...

— Вярвам, че Гарет ще се зарадва, ако случайно попадне на него. Но знам, че не очакваше това да се случи — каза Дардън бързо. — Не виждаше Стонтън в ролята на куче пазач на онази отрепка.

Тя също не можеше да си го представи в тази роля и това бе единственото добро, което виждаше в ситуацията.

— Ти защо не отиде с него?

— Той не пожела. — Обърна се и напълни джезвето с вода. — Каза, че ще се задоволи с Поли.

— Поли?

— Поли е добро момче. — Дардън продължаваше да избягва погледа ѝ. — И, освен това, Гарет обича да е сам, когато има подобна работа. Така ти ще можеш да реагираш по-бързо, ако нещо... — И незабавно добави: — Но нищо няма да се обърка.

Всичко би могло да се обърка. Възможно бе дори Гарет да е вече мъртъв.

— От колко време го няма?

— Около четири часа.

— И не се е обаждал?

— Не съм и очаквал да се обади. — Постави джезвето на котлона. — Каза аз да му се обадя, ако тук нещо се обърка, но той...

— Погледни ме, Дардън.

Той въздъхна и се обърна с лице към нея.

— Казах му, че аз ще поема удара. Хайде, стреляй.

— Накарал те е да останеш, за да се погрижиш за мен, нали? — Сви длани в юмруци. — И не ми е казал. Просто е тръгнал и ме е

оставил, без да ми каже и дума.

— Както казах, Гарет обича да работи сам.

— Взел е Поли.

— Щеше да се тревожи за теб. Ролята на Поли няма да е голяма и няма да му се наложи да го наблюдава непрекъснато.

— Без да ми каже и дума. — Не можеше да спре да мисли за това. Чувстваше се така, сякаш я бе предал. Бабин бе и неин враг, не само на Гарет, а той не ѝ бе позволил да тръгне с него. Беше се изправил срещу Бабин сам.

Възможно бе никога да не се върне.

— Седни. — Дардън бе прекосил кухнята и я побутваше към стола. — Не изглеждаш много добре.

Не се чувстваше добре. Коленете ѝ трепереха, гадеше ѝ се.

— Престани да се суетиш над мен. Добре съм. — Отпусна се на стола. Но не беше добре. Щеше да бъде, когато в кухнята влезеше Гарет.

А после собственоръчно щеше да го убие.

ГЛАВА 15

Беше почти на зазоряване, когато чу кола да спира пред къщата. След няколко минути Гарет вече отваряше входната врата.

— Прекалено късно — каза Дардън. — Направих каквото можах, Гарет.

Гарет стоеше на прага, без да откъсва поглед от Емили.

— Добро утро.

Искаше ѝ се да прекоси тичешком стаята и да го прегърне. Не, да го удари.

— Трябва да се облечеш по-добре — каза Гарет. — Тук е малко хладно.

Тя сведе поглед към дългата тениска, която стигаше до средата на бедрата ѝ.

— Достатъчно съм облечена. И не ми е студено. Не, определено ми е топло.

Дардън подсвирна тихо.

— Току-що се сетих, че трябва да отида да посрещна самолета, с който пътува Ирана. — Изправи се и тръгна към вратата. — Тръгвам веднага.

— Ирана? — повтори Емили. — Ирана идва тук? Защо?

— Реших, че може би ще имаме нужда от нея. Бабин има вземане-даване с църквата, помниш ли?

— И ще рискуваш, залагайки на това *може би*? — запита тя. — Кога щеше да ми кажеш за пристигането ѝ?

— То не бе тайна. Ти бе малко разтревожена и не исках да те тревожа допълнително.

— Дяволски си прав. Разтревожена съм. — Пое си дълбоко дъх. — Но ще обсъдим това по-късно. А Бабин?

— О, все още е жив. Поли ще го откара до летището в Москва. Вероятно вече са на път. А аз докарах колата на Бабин тук. Той ще остане известно време в къщата си в Монте Карло. Сподели с мен, че ще се чувства в безопасност от Стонтън, ако е възможно най-далеч от

Русия. Макар аз да помислих, че няма търпение да се отдалечи от мен. Беше разтревожен от отказа ми да му обещаая, че няма да го преследвам по-късно. — Стисна устни. — Което и ще направя. За мен той просто е недовършена работа. Позволих му да се измъкне като застраховка, ако по-късно имам нужда от информация.

— Той сигурно и бездруго ще изчезне.

— Може би. Но аз ще знам къде е. Обадох се на Фъргъсън и го помолих да изпрати агент, който да го следи още от кацането му в Париж. Може ли чашка кафе?

— Студено е. Двамата с Дардън седим тук от часове.

— Ще го стопля. — Прекоси кухнята и сложи джезвето на котлона. — Съжалявам, че си се тревожила. Надявах се да спиш цяла нощ.

— Винаги можеш да ми дадеш приспивателно — каза тя саркастично.

— Нямаше да бъде честно. Възползвах се от ситуацията. Не съм я създал. — Погледна я. — И знаех, че накрая ще ми се наложи да говоря с теб за това. Трябваше да реша дали си струва.

— Бабин — подсказа тя.

— Не показва особено желание, но успях да го убедя, че или ще говори пред мен, или никога вече няма да може да говори.

— Посредник ли е?

— Да. Работи за Питър Джослин, крупния производител на пластмаса. — Свали джезвето от котлона и напълни една чашка. — Джослин го наел, когато Николай Зелов дошъл в Москва с книгата на стария Михаил Зелов и три амулета и поискал да ги превърне в злато. Николай Зелов отишъл първо при митрополит Димитри и му ги предложил, но не знам как точно, Джослин се оказал наред всичко това. Джослин не искал Зелов да знае, че е замесен, и затова използвал Бабин за посредник. Казал на Бабин, че трябва да вземе „Книга за живите“ и амулетите и че в замяна Зелов ще получи тлъста сума, която ще го измъкне от финансовите затруднения веднъж завинаги.

— Толкова важни ли са били амулетите?

— Много важни.

— И наистина има съкровище, скрито в дръжката на чука?

— Според Бабин. Каза, че всичко се съдържа в „Книга за живите“. Също и информация къде е скрит чукут.

Емили поклати глава.

— Какво значение има, след като всичко това сее случило преди почти сто години? Защо не се е върнал и сам не ги е взел? И защо комунистическото правителство не е открило нищо?

— Очевидно не са.

— Трудно ми е да повярвам, че е останало скрито близо век. Къде?

— На обикновено и дори очевидно място. В музей в Сибир заедно с колекция земеделски сечива. Какво друго би било безопасно?

— Артефактите не са в безопасност в музеите. Ако бяха, нямаше да имам работа.

— Този музей е различен. Народен музей е. Изложбата била символ на работническата революция. Само няколко инструмента, но красиво подредени, а над тях се развявало знамето на Съветския съюз с чука и сърпа. Десетилетия наред се е смятало за измяна, дори да се наруши хармонията на експоната. Бабин каза, че Джослин вярвал в целостта на изложбата, в противен случай нямало да плати въпросната тлъста сума за книгата и амулетите. Нито да му даде правомощия да наеме Стонтън да се втурне в преследване на чука, когато разбрали, че сбирката е дадена назаем на музей в Афганистан. Казал на Бабин да пази амулетите в сейфа в офиса си. Не искал да бъдат негово притежание, тъй като били крадени исторически артефакти. — Потупа джоба на сакото си. — А сега са у нас. Така стават три.

— Различни ли са от онзи, който взехме от къщата на Немид?

— Дребни разлики в напластяването на златото около рисунката.

— Но взел ли е Джослин „Книга за живите“?

Той кимна.

— Джослин има една книга.

— Една?

— Бабин е мошеник. Мислиш ли, че не е направил фотокопие на книгата за себе си, преди да се изплъзне от ръцете му? — Бръкна в джоба на сакото си. — Между другото, каза, че има карта от 1913 година, пъхната в книгата, която е дал на Джослин. Направил е фотокопие и на картата. Което означава, че картата на Немид най-вероятно е много добре изработен фалшификат. Бабин бил разочарован от по-голямата част от съдържанието на книгата. Интересувало го

единствено съкровището, скрито в дръжката на чука. Вероятно се е канел да направи двоен удар, но когато открил, че музейната сбирка е изпратена в Афганистан, разбрал, че това вече не е по силите му. — Извади подвързано на ръка томче. — Но държал фотокопието в офиса си за всеки случай. И ние се отбихме там и го взехме, преди да го изпратим на летището.

Тя протегна ръка и взе томчето.

— На руски е.

— Да, ще трябва да се довериш на превода ми. — Той я погледна над ръба на чашата. — Ако можеш.

— Мисля, че мога да ти имам доверие за някои неща — каза тя студено. — Но чукът не беше при другите инструменти в онзи музей в Афганистан. Значи е някъде другаде, нали?

— Така изглежда.

— И какъв беше амулетът, който намерихме в къщата на Немид?

— Подкуп. Бабин каза, че го е дал на Стонтън, за да е сигурен, че ще получи възможно най-скоро чука. След боевете там, първи в страната щяха да влязат ООН. Затова Немид изпратил вашия екип. Осигурил е възможност на Стонтън да нападне и ограби камиона.

Кръвта, която се стичаше изпод преобърнатия камион.

— И амулетът със снимката на Распутин е бил подкупът — тоест, парите, платени на Немид? Защо? Какво представлява той?

Гарет сви рамене.

— С Бабин прегледахме само основните факти. Вероятно Стонтън го е убедил, че има някаква стойност. Може би е имал за цел да укрепи партньорството им. Може би, след като прочетем книгата, ще знаем повече.

— Искам отново да видя амулета.

— В куфара ми е. Ще ти го донеса. — Изправи се и отиде до разтегателния диван. Върна се след минута и ѝ подаде кутийката. — Нещо друго?

— Можеш да се заемеш с превода на книгата на Михаил Зелов и да се постарая да стане два пъти по-бързо. — Отвори кутийката и загледа амулета. — С това са платени пролятата кръв и нещастията... Погледни го. Тези изгарящи очи. Прилича на светец, за какъвто се е представял. Светецът, създаден от Зелов. — Погледът ѝ се спря на думите под амулета. — Сигурен ли си, че това е благословия?

Той кимна.

— Проверих за тайни местенца и други надписи. Нищо. Проверих и картата. Няма надписи с невидимо мастило, нито нещо подобно. Макар че, ако е копие, вероятно няма да има белези, които да го издават като такова. Което не означава, че при по-модерни и щателни тестове нещо няма да изникне. Трябва обаче да помним, че амулетът е изработен в началото на двайсети век.

Затвори отново кутийката.

— Каза ли ти Бабин какво се предполага, че е скрито в дръжката на чука?

— О, да. — Усмихна се леко. — Истинско съкровище. Не бижутата на Анастасия или пък любимите перли на царицата. А точни указания за намирането на съкровището, което царят изпратил вън от страната, в случай че на царското семейство се наложи да бяга по време или след революцията.

— Направи пауза. — Милиарди, Емили. Милиарди.

— Но това не му е помогнало, нали? Цялото му семейство било изклано.

— Да. Но сега разбираш каква примамка е това съкровище за хора като Бабин и Джослин... И може би дори за митрополит Димитри.

Тя кимна.

— Разбирам. — Изправи се. — Ще се опитам да поспя. Защо и ти не подремнеш, а после да започнеш работа върху превода?

Той повдигна вежди.

— Това бе по-скоро заповед, отколкото предложение.

Тя го изгледа втренчено право в очите.

— Нито едно от двете не би ми свършило работа, нали? Знам, че винаги правиш това, което искаш. Доказа го и тази вечер.

— Това ли е начинът ти да ми кажеш, че съм копеле, задето те оставих тук и отидох сам при Бабин?

— Обичаш да работиш сам. Дардън бе категоричен по темата. — Направи пауза. — Това не ми оставя друг избор, освен и аз да работя сама.

Гарет изруга.

— Точно това не исках да се случва. Не исках да станеш нетърпелива и да започнеш да действаш сама, помислила си, че не съм

достатъчно ефективен.

— Затова ме остави и отиде да рискуваш живота си. За да ми докажеш, че не действаш бавно?

Той поклати глава.

— Няма да лъжа. Планирах това още преди да посетим Бабин в офиса му.

— И не ми каза.

— По дяволите, видях как реагира в офиса на Бабин. Като го видя и се сети, че е бил в колибата в планината, изгуби контрол.

— Добре, изпуснах нервите си, да. Но вече ги владя. Ти не ми даде възможност. Просто ме потупа по гърба и каза: „Стой кротко, малко момиченце“. И отиде да свършиш моята работа.

— Това бе и моя работа, Емили.

— Аз я смятах за моя. Снощи се канех да дойда при теб, защото ти вярвах. Чувствах се сама и несигурна, но мислех, че след като сме партньори, ще работим заедно. Исках да съм близо до теб. — Добави ожесточено: — Но се оказа, че не мога да ти имам доверие. Ти бе отишъл сам. И ме излъга.

— Не точно.

— Не увъртай. Ако бях излязла от стаята си, преди да тръгнеш, щеше ли да ми кажеш истината?

Той не отговори веднага.

— Вероятно не.

— Ето, това имах предвид. — Обърна се. — Как бих могла отново да ти се доверя, Гарет?

— Можеш да ми вярваш, че ще свърша работата — каза той. — Можеш да ми вярваш, че ще останеш жива. Няма да ти позволя да рискуваш живота си. Не мога да го позволя.

— Изборът е мой.

— Не, мой е — отговори той рязко, дори грубо. — Мога да го предотвратя. Мога да застана на пътя ти. Направих го тази вечер.

— Защо, по дяволите? Работехме заедно.

— Откъде да знам? Не ми е приятно да мисля за това. — Усмихна се безрадостно. — И не защото сексът с теб е страхотен. Имал съм приятни преживявания в леглото и преди, но не съм се чувствал така. Трябваше да знаеш, че ще се стигне дотук. Страстта

витае във въздуха между нас още от онази първа нощ в палатката на Шафир Али.

Тя поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— А защото ме съжаляваш?

— Господи, не!

— Мисля, че е това. Защо, в противен случай, повика Ирана? Готов си да рискуваш живота ѝ, защото не смяташ, че съм достатъчно компетентна да свърша онова, което трябва да бъде свършено. Искаш да ме държиш зад заключена врата. — Стисна длани в юмруци. — Да не си посмял да ме съжаляваш! Да не си посмял да не ме зачиташ! Мога да се справя и сама. Ще бъде трудно, да. Ще ми отнеме повече време. Но мога да се справя. Не искаш да преследвам Стонтън сама? В такъв случай, спази обещанието си. Помолих те да ми помогнеш, не да вземеш работата от ръцете ми. — Гласът ѝ трепереше от гняв, макар да се опитваше да говори спокойно. — Не съм те молила да ме оставиш да седя тук със скръстени ръце и да се питам дали няма да бъдеш убит тази вечер. А може би заслужаваше да бъдеш убит заради това, че беше толкова глупав, че имаш огромно желание да доминираш. Не така се бяхме разбрали и ако го направиш отново, ще... — Обърна се рязко и закрачи към спалнята. — Хайде, преведи книгата, по дяволите.

Стонтън гледаше как Бабин и Поли излизат от колата на паркинга на летището и влизат в главния терминал.

Да. Беше проследил човека на Гарет, излязъл от къщата на Бабин, с надеждата, че двамата ще останат заедно. Слезе от колата си и заобиколи двете редици коли, които ги деляха. Щеше да провери докъде ще лети Бабин по-късно, сега имаше нещо по-важно...

Внимателно постави устройство за проследяване под задната броня. Това може би дори не беше необходимо. Човекът на Гарет, откарал Бабин до летището, не изглеждаше много умен и Стонтън вероятно лесно щеше да го проследи обратно до Емили. Обаче Стонтън се гордееше с това, че винаги и за всичко е помислил.

О, Емили. Как му липсваше тази кучка! Двамата бяха така близки, че почти се бяха слели в едно, докато работеше над Леви. Тя щеше да бъде за него изтънчено удоволствие.

Скоро, Емили. Да, проследяването на колата може би въобще не бе необходимо. Беше почти сигурен в това, след като бе приел обаждането на Борг по-рано същата вечер. Ако всичко вървеше по план, Емили щеше да допълзи при него на колене. Каква приятна мисъл.

Върна се в колата си и седна зад кормилото. Щеше да чака тук и да се увери, че Бабин се е качил на самолета. Сам.

Междувременно, трябваше да се погрижи и за други неща. Гарет се оказа труден противник. Може би беше време да смени тактиката. Стонтън се бе надявал да спечели още малко време, а сега можеше да се окаже, че трябва да е доволен от онова, което вече бе измъкнал от Бабин.

Но може би бе възможно да изцеди още малко от главния източник. Време беше Джослин да бъде върнат към реалността и да си изцапа ръцете. Не можеше повече да се крие зад Бабин. Стонтън щеше да разбере дали може да разчита на сътрудничество с Джослин, или трябва да действа сам веднага щом му кажеше какво е сторил, за да открие чука.

Изгръвяше нов ден, нещата се променяха, трябваше да посрещне предизвикателството.

Набра номера, без да откъсва поглед от входа на летището.

— Джослин, тук е Стонтън. Трябва да поговорим.

Мина много време от последното ми идване в Русия, помисли си Ирана, докато гледаше през прозореца на реактивния самолет, насочващ се към малкото частно летище близо до Москва. Тогава бе още момиче, пълно с ентузиазъм, жадно за знания, готово да изследва света.

Предполагаше, че времето не я е променило чак толкова много. Сега бе по-стара, по-опитна, малко по-тъжна, но се надяваше да е запазила ентузиазма си и безкрайното си любопитство.

Русия се бе променила за всичките тези години и тя бе нетърпелива да види промените.

— Пристигнахме, доктор Повак. — Пилотът, Чад Нали, излезе от пилотската кабина. Усмивката озари и стопли привлекателното му момчешко лице. — И ако не греша, колата на Дардън е паркирана до

хангара. Очевидно иска да е сигурен, че ще стигнете при Гарет със скоростта на светлината.

— И аз имам такова чувство — усмихна се Ирана и разкопча колана си. — Благодаря ти. Беше много мил.

— За мен е удоволствие. Ти си прекрасна жена, доктор Повак. — Натисна бутона, който автоматично спускаше стълбите. — Грижи се за себе си. — Тръгна надолу по стълбите пред нея и се обърна да ѝ помогне. — С Гарет не е безопасно...

Болка!

Нещо я повдигна и я захвърли като парцалена кукла надолу по стълбите.

Огън. Горещина.

Удар. Имаше някакъв удар...

Претърколи се и видя, че Дардън се опитва да излезе от колата. Но прозорците бяха строшени, а вратите — изкривени.

Пилотът стенеше на няколко метра от нея, а от дълбоката порезна рана на челото му капеше кръв.

Трябваше да стигне до него. Трябваше да му помогне.

Не можеше да помръдне. Какво ѝ ставаше? С огромна мъка, успя да се изправи на колене. Ако стигнеше до комплекта за първа помощ, който бе останал в самолета...

Останките на „Гълфстрийм“-а бяха в пламъци.

— Добре дошла в Москва.

Вдигна поглед към мъжа, който вървеше към нея. Пясъчноруса коса, широки руси вежди, а в ръка — автомат АК-47. Усмихваше се...

Кой би се усмихвал в момент като този?

— Хайде, ела, чаках те. — Изправи я рязко на крака. — Емили сигурно ти е разказвала за мен. Аз съм Стонтън. — Дърпаше я към автомобил, спрял от другата страна на горящия самолет. — А сега бъди добро момиче. Бързам. Ако не ми сътрудничиш, ще изстрелям няколко куршума към Дардън в онази кола и към пилота там, на земята.

Щеше да го направи.

— Моля те, дай ми минута. Пилотът е ранен. Трябва да му помогна...

— Колко си мила. Той не го заслужава. Беше необходимо само Борг да му предложи достатъчно пари и той му даде плана на полета.

Тя продължаваше да упорства.

— Само да спра кървенето.

— Губиш си времето. Искаш да спреш кървенето? — Изстреля серия куршуми в ранения пилот. — Аз ще го спра по-бързо. Искаш ли да се прицеля в резервоара на Дардън и да взривя колата му?

Тя не можеше да откъсне поглед от кървавите останки от тялото на пилота.

— Не, ще дойда. — Можеше да движи крака, но беше все още замаяна. Трябваше да се отдалечи от Дардън. Да спре убийствата.

— Борг смяташе, че няма да ми създаваш проблеми, но какъвто е идиот, едва не те взриви. Смъртта ти нямаше да ми се понрави. Трябваше вече да се е научил как да поставя експлозив. — Усмихна се. — Но ето те тук и ето ме и мен. Няма ли да бъде забавно?

— Емили. — До отворената врата на спалнята й стоеше Гарет.

Тя седна в леглото.

— Приключи ли с превода?

— Не. — Направи пауза. — Току-що ми се обади Дардън.

Тя се напрегна. Нещо не беше наред.

— Ирана. Нещо се е случило със самолета й?

— О, да, нещо се е случило. — Вдигна ръка. — Жива е. Възможно е дори да не е пострадала. Дардън не може да ми каже.

— Как така не е могъл? Ако самолетът се е разбил...

— Не, не е било самолетна катастрофа. Дардън спрял до хангара малко след като самолетът на Ирана пристигнал. Тя слизала по стълбичката, когато самолетът се взривил.

— Какво?

— Експлозия — каза той. — Времето на експлозията е било изчислено на няколко минути след спускането на стълбичката. Поне Дардън мисли така в този момент.

— Стонтън — прошепна тя.

— Не той е поставил бомбата. Но бил там. Застрелял пилота и взел със себе си Ирана.

— Стонтън е отвел Ирана? — Не можеше да осъзнае случилото се. Поредният кошмар. — Сигурен ли си?

— Дардън го видял да я влечи към кола от другата страна на самолета.

— Защо, по дяволите, не го е спрял?

— Колата му била повредена от експлозията, вратите се заключили. Когато успял да отвори вратата си, било вече много късно. Пилотът бил мъртъв, а Стонтън — изчезнал.

— С Ирана — каза тя мрачно.

— Ще си я върнем.

— Как? — Обърна се към него и ожесточено запитва: — Как ще го направим, Гарет? Как? Отвлякъл я е, сякаш ние сме безпомощни деца.

— Мислиш ли, че не го знам? — Гласът му бе дрезгав. — Обещах ѝ безопасност, ако дойде тук. И не спазих обещанието си. Този кучи син... — Млъкна рязко и се обърна. — Облечи се. Дардън ще дойде всяка минута.

— Как, Гарет?

— Ще открием къде е и ще го преследваме. Дардън е записал номера на колата.

— Тази информация не е достатъчна. Русия е огромна страна.

— Но Стонтън ще остане сравнително близо до нас.

— Защо?

Хвърли ѝ поглед през рамо.

— Заради теб, Емили.

Тя кимна. Започваше да разбира.

— Той всъщност не иска Ирана. Исква мен.

— Моето предположение е такова. Ще се опита да я замени за теб.

— Слава Богу.

— Което няма да му позволим. Ще трябва да го открием преди това...

— Не ми казвай какво трябва да направим. — Бе стиснала длани в юмруци. — Знаеш ли какво ще ѝ причини той? Аз знам. Виждала съм го. Ти не разбираш. Той наистина не дава пет пари. Харесва му. Няма да му позволя да нарани Ирана. Исква мен? Ще ме получи. Само се погрижи да имам оръжие. Ще го убия.

— Може и да не се стигне до това. Не и ако го открием, преди...

— Ще се стигне дотам. Винаги съм знаела, че е възможно. — Грабна дрехите си и тръгна към банята. — Така че, намери Стонтън, ако можеш. Но всъщност няма значение. По един или друг начин, ще изтръгнем Ирана от лапите му.

Гарет посрещна Дардън след трийсет минути още на двора. Предната броня на колата му бе изкривена на места и всичките четири прозореца бяха строшени.

— Господи, съжалявам, Гарет. — Отвори, много трудно, вратата на колата и слезе. — Опитах се да... Успях да отворя вратата, но... Господи, страхувах се, че ще я убие — така, както уби пилота.

— Не бях там и не мога да те съдя — каза Гарет. — Знам, че харесваш Ирана. И че си направил всичко, което си можел.

— Как го приема Емили?

— А ти как мислиш? Трябва да открия копелето, преди да си е поставила главата на дръвника.

— Как?

— Точно този въпрос ми зададе и тя. — Изкриви устни. — Големият въпрос. Но аз ще открия отговора. — Трябваше да го открие. Първо Кариф, а сега и Ирана. Стонтън му бе отнел прекалено много. Не можеше да позволи Ирана да умре като Кариф. Огледа пътя. — Всъщност отговорът може би идва към мен в този момент.

Погледът на Дардън проследи този на Гарет и той също видя приближаващата кола.

— Поли?

— Поли.

Загледаха как Поли вкарва колата в двора на селската къща и паркира БМВ-то до колата, от която току-що бе слезъл Дардън. Той слезе и подсвирна тихо, като видя обгорения мерцедес със счупените стъкла.

— Гарет, може би трябва да си поговоря с теб за доброто поддържане на автомобилите. Този мерцедес бе прекрасна кола. Както виждаш, връщам ти тази в съвършена исправност.

— Качи ли Бабин в самолета? — запита Гарет.

Поли кимна.

— И изчаках самолетът да излети. Но мисля, че Бабин би тръгнал и доброволно. Беше много нервен. Умееш да сплаваш, Гарет. Мога и аз да се науча или това е природен талант?

— Не би искал да изхабиш времето, необходимо за научаването на това изкуство. Придържай се към собствените си таланти.

— Искам да разширя хоризонта си. Снощи ти ми показа цял един нов свят.

— Искаш да разшириш хоризонта си? Тогава седни пред компютъра. Имам проблем, който ще се окаже задоволително предизвикателство за теб.

— Не толкова предизвикателство... — Млъкна и започна да изучава изражението на Гарет. — Много си сериозен, мрачен дори. Нещо не е, както трябва.

— Колко си чувствителен — каза Гарет. — И наблюдателен. Да, нещо ужасно се обърка.

— И искаш от мен да вляза в ролята на Супермен и отново да направя света прекрасно място за теб — каза Поли. — Можеш ли да ми кажеш как да го направя?

— Имаме марката и модела на автомобила. И дори номера му. Просто не знаем с точност къде се намира.

— Защо не се обадите на руската пътна полиция?

— Не.

— Страхувах се, че ще ми отговориш така. Какво трябва да направя?

— Да измамиш някой от военните сателити, които са все още фокусирани върху Русия, да увеличиш района и да откриеш автомобила.

— Не, по дяволите.

Гарет не реагира — все едно че нищо не бе казал.

— Трябва да го направиш бързо и без възможност да те проследят. Не можем да си позволим над нас да се спуснат с парашути Специалните части и да ни отведат.

— Невъзможно.

— Не и за Супермен.

— Ако ме хванат, не само ще ме хвърлят в затвора до края на живота ми, но вероятно ще трябва да работя като роб на компютъра за правителството. Тази съдба е по-лоша от смъртта.

— Можеш ли да го направиш?

Поли не отговори веднага, после неохотно каза:

— Да, има няколко сателита, поставени през осемдесетте години на двайсети век, които не разполагат с модерна защита. Поиграл съм си вече малко с тях. Но няма да го направя.

— Кажы цената си. Искаш ли да се пенсионираш и да живееш като цар? Няма проблем.

Поли поклати глава.

— Прекалено е опасно, Гарет.

— Моля те, Поли. — На прага стоеше Емили. — Приятелката ми Ирана ще пострада — каза неспокойно. — Трябва да я намерим.

Поли я изгледа с тревога, но и с раздражение.

— Не мога да го направя, Емили. Ще бъде дяволски трудно. Не си струва...

— Той ще я нарани ужасно, Поли.

А Емили изпитва болка в момента, помисли си Гарет. Беше почти толкова бледа и уязвима, колкото и в нощта, в която Гарет я бе изтръгнал от лапите на Стонтън. Отчаяно искаше да протегне ръка към нея, да й помогне, да я утеши. Очевидно реакцията на Поли бе същата.

— О, по дяволите! — Слезе от колата. — Дай ми информацията, която имаш, Гарет. С колко време разполагам?

— Възможно най-малко. Емили е права, ситуацията е отвратителна.

— На живот и смърт? Не обичам да поемам такъв вид отговорност. — Тръгна към вратата. — Няма да е трудно да се намери сателит, който да свърши работа, но ще трябва да влезе и излезе бързо. Имате ли поне най-обща представа къде се намира колата?

Гарет поклати глава.

— Може би на стотина мили в която и да е посока от Москва.

— Страхотно.

— Благодаря ти, Поли — каза Емили.

— Ще ми благодарите, когато открия проклетата кола — добави Поли мрачно. Или след като ме вкарат в затвора. — И влезе в къщата.

— Ще успее ли? — Емили запита Гарет.

— Да.

— А навреме ли?

— Може би. Няма да те лъжа. Ще бъде трудно. — Обърна се към Дардън. — Влез и му дай подробно описание на колата.

Дардън кимна.

— По дяволите, дори ще му приготвям кафето.

Емили седна на стъпалата и обгърна коленете си с ръце. Гарет виждаше колко е напрегната. Напрежението се съдържаше във всеки мускул на горната половина на тялото ѝ. И отново му се прииска да направи всичко възможно да я успокои. Обаче тя нямаше да приеме утеха. Не сега и не от него. Единствената утеха и за нея, и за него, бе по-бързо да изтръгне Ирана от лапите на онова копеле.

— Ще те уведомя веднага, щом Поли постигне някакъв напредък.

Тя кимна.

— Моля те. Аз няма да вляза вътре. Не искам да го безпокоя.

— Няма да го безпокоиш.

— Не мога да поема такъв риск.

— Ще ти донеса яке. Студено е.

— Не ми е студено. Просто ще чакам тук.

Чакане. Той осъзна, че тя не чака само резултатите от дейността на Поли. А също така и обаждане от Стонтън.

Надяваше се само Поли да постигне успех, преди Стонтън да се е обадил.

— Много си умна, сестро Ирана — каза Стонтън и блъсна Ирана в малката стаичка в единия край на склада. — Винаги оценявам гостите, които ми създават толкова малко проблеми.

— Не съм сестра — каза Ирана. — Отдавна се отказах от правото да бъда наричана така. — Сведе поглед към въжетата, които стягаха китките ѝ. — И ще бъде глупаво да се опитвам да избягам, освен ако нямам шансове да успея.

— Точно така — усмихна се той. — Но очаквах... страх. Емили се страхуваше. Бореше се със страха като тигър, но той пак бе там.

— Искане повече смелост да се бориш, ако се страхуваш. Емили е много смела.

Усмивката му изчезна.

— Но не и ти. Ти си безпомощна, но не виждам... Не мисля, че те харесвам, сестро Ирана.

Тя го гледаше спокойно.

— Виждам. Но това не ме безпокои.

— Мисля, че е необходимо доста повече, за да извика безпокойство у теб — каза той тихо. — Какво предизвикателство.

— Защо искаш да извикаш тревога у мен? Аз не съм важна за теб. Не става въпрос за мен, нали? А за Емили.

— Не искам да те лиша от твоя дял от вниманието. Все пак, ти си жената, която ще ми даде онова, което искам.

— Защо не оставиш Емили на мира? Тя нищо не знае. Щеше да ми каже, ако знаеше.

— Не непременно. Може би не харесва религиозните хора, стремящи се винаги да правят добро, повече от мен, сестро Ирана.

Погледът ѝ бе лишен от всякакво чувство.

— Няма ли да ми отговориш? Да се защитиш?

— Не. Питам се само защо си предубеден към хората на мярата? Да не би да си пострадал от тях?

Те не могат да ме наранят. Нямам нищо общо с никого от вас.

Виждам.

— Нищо не виждаш. — Изруга и протегна ръка към телефона. — Аз съм този, който наранява хората. И който заповядва.

Тя се напрегна.

— На Емили ли се обаждаш?

— О, това те развълнува — усмихна се злобно той. — Още не. Искам да се тревожи още известно време. — Набра номера. — Не, обаждам се на стария си приятел Борг. Точно Борг уреди пристигането ти тук, при мен. Планираше да те убие в Мароко, но след като Гарет ти се обади, трябваше да се нагоди към ситуацията. Отиде на летището преди теб и постави експлозив в самолета, след това поговори с пилота. Получи се, гали?

— Нима се обаждаш, за да го поздравяш?

— Не, хрумна ми, че може би трябва да сменим подхода. Ще използвам Борг за идеи. — Заговори в телефона. — Да, тук всичко първи чудесно, Борг. Обаждам се просто да проверя дали е все още в Париж. Това е добре. Да, давай. Очаквам с нетърпение да те чуя. — Затвори и погледна Ирана. — Виждаш ли аз съм този, който

контролира нещата. Аз дърпам въжетата. Аз давам заповедите. Ако бях заповядал на Борг да те убие в Мароко, щеше да го направи. Аз го притежавам.

— Бедният човек. Сигурно истински се измъчва.

Стонтън стисна устни.

— А ти си глупава кучка. Не виждаш нищо друго, освен онова, което искаш да видиш. — Пое си дълбоко дъх, после се усмихна лъчезарно. — Но има начини да ти отворя очите. И очаквам с нетърпение да ти ги демонстрирам всичките, сестро Ирана.

— Мили Боже, Поли! — прошепна Гарет, без да откъсва поглед от екрана на компютъра. Той бе запълнен с фигури и уравнения които непрекъснато се променяха, докато пръстите на Поли танцуваха по клавиатурата. — Толкова близо ли е, колкото си мисля? — прошепна той на Дардън. — Минаха само шест или седем часа.

— Ти му каза да бърза — каза Дардън. — И той бърза, но се налага да построи защитни стени, за да не види някой друг какво правим. Вероятно вече всяка минута ще проникне.

— Никога не е достатъчно бързо. Пароли? Няма как... А ти имаше ли проблеми да намериш оръжията, които са ни необходими?

— В Москва? Тук съществува черен пазар, на който можеш да намериш всичко. Бях готов още преди часове.

— Добре. — Гарет се облегна на стената и кръстоса ръце на гърди, все така втренчил поглед в компютърния екран. — Хайде, Поли...

ГЛАВА 16

— Стани! — Гарет изправи Емили на крака. — Скована си като дъска. Казах ти да влезеш вътре.

— Поли? Мина сякаш цяла вечност. — Едва сега осъзна колко бе скована от студа. Стоеше тук от часове.

— Ако питаш него, изтеклото време е колкото да мигнеш. Отсега нататък ще му вярвам, когато твърди, че е Супермен. — Тръгна към къщата. — Хайде, влез вътре. Искам да погледнеш екрана, преди Поли да е свършил.

Поли вдигна раздражено поглед.

— Тази работа не е така лесна, Гарет. Не мога да остана в сателита дълго време. Още минута.

— Тихо. Тя трябва да види това. — Побутна Емили напред и постави длани на раменете ѝ. — Погледни монитора.

Нямаше кой знае какво да се види. Снимка отгоре на сгради и обграждащото ги поле.

— Увеличи образа, Поли — каза Гарет.

Снимката се стесни и земята сякаш се повдигна.

И се видя тъмносино волво, спряно пред една от сградите.

— Отговоря на описанието и номерът е същият — каза Гарет. — Открихме го, Емили.

Облекчението бе така силно, че главата ѝ се замая.

— Знаем ли къде е?

— Склад в град Саквар. На около шейсет мили на североизток.

— А ако е изоставил колата?

— Възможно е. Но волвото е спряно извън шосето и е скрито от сградите. Струва ми се по-вероятно Стонтън все още да го използва.

— Това е. Получихте каквото ви е необходимо и аз изчезвам. — Пръстите на Поли летяха по клавишите. — И дяволски се надявам да не съм оставил доказателства.

Емили се обърна към Гарет.

— Имаш адреса. Можем ли вече да тръгваме?

Той кимна.

— Много внимателно. Ако Стонтън е с нея, може да я убие.

Тя се обърна рязко и тръгна към вратата.

— Ще внимаваме. Но трябва бързо да я освободим. Мили Боже, не бях сигурна дали Поли ще успее.

— Казах ти, че имам необходимите способности — каза Поли. — И че не само съм умен, но и ефективен.

Тя му се усмихна лъчезарно над рамото си.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти, Поли.

Той ѝ отговори също с усмивка.

— Тъй като, изглежда, се справих със задачата без опасност за живота и свободата си, няма защо.

— Не се вълнувай толкова, Емили — каза Гарет. — Успяхме само да разберем къде е Ирана. Все още не сме я освободили.

Усмивката на Емили се стопи.

— Тя е жива, Гарет. Знам го. Няма да я убие, тя му е нужна. Трябва само да я измъкнем. — Говореше така, сякаш всичко бе много просто. — Добре, де, не е толкова лесно, но поне имаме надежда.

— Да, имаме надежда. — Тръгна към вратата. — Ще направим като Поли. Ще последваме надеждата с възможно най-голяма ефективност. Да отидем да видим...

Гарет замълча, тъй като звънна мобилният телефон на Емили.

Тя замръзна и бръкна в джоба на якето си.

Трябваше да е Стонтън. Трябваше да е обаждането, което чакаше през по-голямата част от деня.

И Гарет го знаеше. Издаваше го изражението му.

Тя натисна бутона и включи високоговорителя. И си пое дълбоко дъх.

— Беше ти необходимо много време, Стонтън. Очаквах да те чуя много по-рано.

— Бях зает. И исках да ти дам време да премислиш всички възможности.

— Премислих ги. Жива ли е Ирана?

— Да. Искаш ли да говориш с нея?

— Разбира се, че искам.

Стонтън се отдалечи, после се върна.

— Кучката не иска да разговаря с теб. Струва ми се, иска да мислите, че съм я убил и няма причина да преговаряме. — Тонът му бе остър. — Намирам я за особено досадна. Нямам търпение да се отърва от нея и да получа теб.

Ръката ѝ стисна здраво телефона.

— Само не я наранявай.

— Това зависи изцяло от теб. Струва ми се, разбираш, че няма да я убия, докато е разменната ми монета.

— Да, няма да го направя. Кажете ми условията си.

— Има изоставена сграда с червен покрив на около четирийсет километра от Москва, встрани от шосе М-10. Ще се срещнем там. Трябва да дойдеш сама и ще те заведе при сладката сестра Ирана. Имам много силен инфрачервен бинокъл. От покрива на онази сграда ще мога да оглеждам околността на километри. Ако видя и следа от Гарет или някой от приятелите му, ще се обадя на онзи, който я пази, и ще му кожа да я убие.

— Не. Ще я вземеш със себе си. Ще я освободиш и ще я изчакаме да се отдалечи.

— Искаш много. Аз командвам тук, Емили.

— Да направим компромис. Ще спра пред сградата, но няма да сляза от колата. Като ме видиш, ще кажеш на охраната ѝ да я освободи. Тя ще ми се обади и тогава ще се предем.

Той не отговори веднага.

— Иска ми се да ви имам и двете. Бях много доволен от реакцията ти на страданията на Леви.

— Знам. Няма да говорим за това, Стонтън. Освободи я.

Отново мълчание.

— Много добре. Нека да е, както искаш. Четири часа, Емили. Което ще рече около единайсет довечера. — И затвори.

Единайсет довечера.

Емили се обърна към Гарет.

— Изглежда, отново трябва да чакаме.

— Няма да се срещнеш с него. — Той бе категоричен.

— Да ме вземат дяволите, ако не го направя! — Гледаше го право в очите. — Няма начин да ми попречиш да отида. Това не е Бабин. А Ирана. Така ще го накарам да се отдалечи от склада и вие ще изненадате онези, които пазят Ирана. Каза, че по-скоро ще я убие,

отколкото да я освободи, ако ги изненадаме. Аз също мисля така. И не мисля, че ще живее още дълго, след като отново съм в ръцете му. — Навлажни устни. — Трябва да я освободите, преди това да се е случило. Няма да сляза от колата, а ти ще измислиш начин да запазиш живота ми. Той обаче не трябва да знае, че си наблизил. Не искам Ирана да е в опасност.

— Имаш ли някакви предложения как, по дяволите, ще успеем да направим това?

— Ти ще измислиш. — Обърна се. — Поли успяваше да работи според случая. Ти си опитен в тези неща. Използвай опита си.

— О, ще го направя. Но опитът не означава нищо, когато е замесен човек, когото обичаш. Става въпрос за Ирана. — Направи пауза. — И за теб. — Завъртя се на пети. — Знам, че ще имаш голяма роля в следващите събития, и това ме убива. Но ще направя като нашия приятел Поли и ще намеря начин да свърша работата. — Добави мрачно: — И се надявам, че това няма да те убие.

22:55

— Готова ли си? — запита Гарет, когато Емили седна зад кормилото.

Не беше готова. Страхуваше се и леко ѝ се гадеше.

— Разбира се. Добре съм.

— Ще бъда в склада в Саквар преди единайсет и трябва да успея да изведа Ирана до единайсет и петнайсет. Говори непрекъснато със Стонтън, за да не се обади да провери състоянието ѝ преди това.

— Няма да е трудно. Стонтън обича да говори. — Спомни си всички часове, които бяха прекарвали заедно... Как той ѝ се присмиваше, как я разпитваше.

— Не слизай от колата — каза Гарет. — И не му позволявай да излиза от сградата. — Подаде ѝ черната кутийка, която ѝ бе показал по-рано. — След като освободя Ирана, ще ти звънна два пъти на мобилния телефон.

— Вече ми го каза. Единайсет и петнайсет, две позвънявания. — Запаля двигателя. — И да не слизам от колата.

— Да, предполагам, че се повтарям. — Отстъпи назад. — Но... Внимавай.

— И ти внимавай — каза тя. — И се грижи за Ирана.

Тя погледна в страничното огледало и го видя, застанал там и стиснал длани в юмруци. Потегли и излезе от двора на къщата.

Тогава той се завъртя рязко на пети и тръгна към БМВ-то, до което го чакаше Дардън.

23:02

Емили не можеше да каже дали покривът на сградата е червен или не. Изглеждаше ръждив на лунната светлина. Но Гарет ѝ бе казал, че сградата е тази, и тя трябваше да му вярва. Намали скоростта до такава степен, че колата запълзя, след това спря на малко разстояние от сградата.

Дланите ѝ, стиснали здраво кормилото, бяха мокри от пот. Сърцето ѝ биеше бързо и тежко.

Той беше там. Вероятно я наблюдаваше през мощния инфрачервен бинокъл, за който ѝ бе споменал. Трябваше да внимава лицето ѝ да остане безстрастно. Да не му позволи да види какъв ефект има върху нея.

Телефонът ѝ звънна.

— Боже, Боже, пристигаш точно навреме — каза Стонтън. — Май си леко нетърпелива, моя Емили?

— Не съм твоята Емили. Дай заповед да освободят Ирана.

— Веднага. Още оглеждам района, за да съм сигурен, че не водиш нежелани посетители със себе си.

— Ти знаеш най-добре. Аз не бих рискувала.

— Да, много си загрижена за приятелката си. Тази е най-голямата ти слабост, Емили. Винаги ще те побеждавам, защото нямам никакви слабости.

— Добре знам, че не даваш пукната пара за никого. Доказваш го отново и отново. Пусни я, Стонтън.

— Слез от колата и ела при мен.

Не слизай от колата.

Погледна часовника си. Беше 23:05. *Продължавай да говориш.*

— Няма да рискувам живота си, ако не съм сигурна, че си струва. Кой я пази? Борг?

— Не. Борг е зает с друга работа за мен в Париж. Трябваше да натоваря с това един от местните. Фасров е смъртоносен, но не и наполовина така талантлив като Борг. Той много ми липсва този следобед.

Тя замръзна. Трябваше да блокира онази част на съзнанието, която засилваше паниката ѝ.

— Каква работа?

— Отчасти нещо като онова, което вършат чистачите. И отчасти дългосрочна застраховка. — Мълчеше. — Вярвам, че си добро момиче. Не виждам нито следа от Гарет или някой от приятелите му. А сега, слез от колата, остави пистолета на земята, който съм сигурен, че носиш, и тръгни към сградата.

— Няма да сляза от колата.

— В такъв случай, ще се обадя на Фасров и ще му кажа да убие сестра Ирана. След това ще пусна няколко куршума в гумите ти и после ще видим.

Тя погледна часовника си. Беше 23:12.

— Не искам да убивам приятелката ти — каза Стонтън. — Ще е много по-забавно, ако успея да запазя живота ѝ... поне известно време.

— Както направи с Джоел.

— Да, точно както направих с Джоел Леви.

— Казах ти, че няма да позволя...

— Изборът е твой. Ще я убия сега или ще приемеш възможността да я освободиш по-късно.

Беше 23:13.

— Ще затворя и ще се обадя на Фасров сега — каза Стонтън.

— Не се обаждай. Ще сляза от колата.

— Много добре. Казах ти, че тази твоя слабост ще те побеждава всеки път.

Тя слезе от колата.

— Оставям оръжието си. — Пусна „Глок“-а на земята. — Ще тръгна към теб. Къде си?

— Вътре в сградата. Ще те посрещна.

Не му позволявай да излезе от сградата.

— Не — побърза да каже тя. — Идвам.

— Но защо...

— Затварям вече. — Емили прекъсна разговора и тръгна към сградата.

Единайсет и петнайсет, беше казал Гарет. *Две позвънявания*.

Но беше едва 23:14, а тя вече бе слязла от колата и се бореше, за да не позволи на Стонтън да излезе от сградата.

Къде си, Гарет, по дяволите?

23:14

Склад в Саквар

Само един човек охрана и той стоеше пред платформата за товарене.

Гарет прекоси тихо платформата.

Един метър.

Два метра.

Три.

Сега!

Ръката му обви врата на мъжа откъм гърба. Дръпна силно, изкриви го и го счупи.

— Дардън. — Тръгна към тежката метална врата. — Докарай колата.

Затича по коридора. Беше 23:15. Инфрачервеният детектор показваше, че има човек в далечния край на склада. Молеше се да е Ирана. Молеше се да е жива. Не можеше да се обади на Емили, ако не беше сигурен.

Вратата бе заключена. По дяволите, трябваше да вземе ключа от охраната.

Прицели се в ключалката.

— Ирана, отдръпни се.

Не последва отговор.

Стреля в ключалката. И отвори рязко вратата.

— Ирана?

Мобилният телефон в джоба на Емили звънна. Веднъж. Два пъти.

Две позвънявания. Най-последно.

Чу гласа на Стонтън от вътрешността на сградата.

— Какво точно...

Натисна бутона на кутията за дистанционното управление.

Стонтън стоеше в рамката на вратата, когато сградата бе вдигната във въздуха.

Емили тичаше обратно към оръжието си, но ударната вълна я повдигна и захвърли на земята.

— Кучка! — изруга Стонтън и се опита да стане. — Курва.

Край ухото на Емили прелетя куршум. Тя успя да пропълзи последните няколко метра и да стигне до пистолета си. Грабна го и се търкулна зад колата.

— Нали обичаш експлозивите, Стонтън. — Прицели се внимателно. — Вдигна във въздуха болницата на Ирана. Взриви самолета й. Гарет мислеше, че ще е добре да дойде лично да ти върне услугата.

— Ще я убия. Предупредих те, Емили. — Опитваше се да извади телефона си. — Ти подписа смъртната й присъда... — Извика, когато куршумът се заби в рамото му.

По дяволите, целеше се в гърдите му. Ако не бе помръднал, за да извади телефона си, щеше да е мъртъв и всичко щеше да е приключило. Прицели се отново.

Но Стонтън вече се бе изправил на крака и заобикаляше тичешком горящата сграда. От раната в рамото му течеше кръв. След миг тя чу запалването на автомобилен двигател.

— Не!

Канеше се да се изправи, когато видя волвото на Стонтън да се стрелва иззад сградата.

Към нея ли идваше?

Не, мина покрай нея и продължи по пътя.

Стреляй в гумите му. Прицели се.

Обаче той караше на зигзаг.

И в следващия миг беше въвн от обсега й.

Обзе я дълбоко разочарование — толкова силно, че сякаш щеше да я разкъса. Беше се провалила. Той беше още жив. Кървеше обилно, но щеше да живее.

Все още виждаше червената светлина на стоповете му.

Обзета от отчаяние, осъзна, че сега всичко щеше да започне отначало. Стонтън бе някъде там. Трябваше да го открие и да го убие, преди да е успял да нарани някого.

Не бе приключило.

Кучка. Кучка. Кучка.

Стонтън усещаше как кръвта се стича по ръката му, докато натискаше педала на газта.

Едва не ме уби, помисли си удивено той. Беше се опитала да го вдигне във въздуха заедно със сградата, а после беше стреляла по него. И все още можеше да умре, ако не спре кръвта. Щеше да се погрижи за кучката, ако не бе осъзнал, че не може да поеме риска да умре от загуба на кръв.

Щеше да отбие от пътя, да открие лекар в някой от близките градове и да му плати да извади куршума.

И тогава ще бъда готов за теб, Емили.

Емили влезе в колата и набра номера на Гарет.

— Две позвънявания. Кажи ми, че не е било грешка. Ирана в безопасност ли е?

— Да.

Обзе я огромно облекчение.

— Слава Богу.

— Ти как си? Взриви ли онова копеле? Изпрати ли го в ада?

— Не. Не мина така, както се надяваше ти. Вдигнах сградата във въздуха, но той не беше вътре. Успях само да го раня.

— Но си добре?

— Да. Раната му кървеше обилно, но успя да потегли с колата си. Мислех, че имаме шанс да сложим край, Гарет. Уцелих го само в рамото, защото мръдна в последната секунда. И сега ще трябва да започнем всичко отначало.

— Не, имаме напредък. Просто трябва да продължим. Връщам се в къщата с Ирана и Дардън. Ще се срещнем там. — И затвори.

Гарет бе вече в къщата, когато Емили спря колата в двора. Тя скочи на земята и изтича вътре.

— Ирана!

— Тя е тук. — Гарет, застанал пред печката, се обърна към нея. — В банята е. Каза да ти предам, че ще излезе след няколко минути. — Напълни ѝ чашка кафе. — Копелето не ѝ е дало храна цял ден. Попитах я дали не иска да хапне нещо, но тя каза, че иска само кафе.

— Не е ли наранена?

— Каза, че не е.

— Дардън добре ли е?

— Да. Изпратих Поли да си легне, а Дардън — да пази.

Гарет не я поглеждаше.

— Какво има? Сигурен ли си, че Ирана не е наранена?

— Така каза тя. — Все още не откъсваше поглед от кафето. — Но бе много тиха по време на пътуването дотук.

— Тиха? — Стомахът на Емили се сви, погледът ѝ се стрелна към вратата на банята. — Какво означава това, според теб? Мили Боже, дано...

— Уплаши я, Гарет. — Вратата се отвори и Ирана излезе от банята, подсушавайки мократа си коса с хавлия. — Не биваше да го правиш. — Преметна мократа хавлия през облегалката на стола. — И без това не е прекарала приятно вечерта.

Погледът на Емили обхождаше лицето на Ирана.

— Ирана...?

— Ето го и кафето ти. — Гарет подаде чашката на Ирана. Гласът му бе дрезгав. Емили вдигна поглед към лицето му и бе шокирана да види изписаната на него болка.

Ирана поклати глава.

— Всъщност не ми се пие сега. Просто знаех, че ще се почувстваш по-добре, ако можеш да направиш нещо за мен. Исках само да взема душ и да си измия косата. Вече съм добре. — Обърна се към Емили. — Хайде, Емили, да излезем да подишаме малко чист въздух. Надявам се, нямаш нищо против, че взех назаем някои от дрехите и едно от якетата ти. Изглежда, че не мога да се стопля.

— Аз поканен ли съм? — запита Гарет.

— Не. — Ирана тръгна към вратата. — Ще говоря с теб по-късно. Емили има нужда от мен сега.

— Какво искаш да кажеш с това, че имам нужда от теб? — запита Емили, след като затвори вратата зад тях и последва Ирана в двора. — А ти? Ти от какво имаш нужда, Ирана? — Погледът ѝ, търсец, обхождаше лицето на другата жена. Ирана бе полуизвърната от нея. Лицето ѝ изглеждаше бледо и напрегнато на светлината на крушката над вратата. — Той наранили те?

— Това няма значение, Емили. Всичко свърши. Скоро ще бъде само далечен спомен.

— О, Господи, наранил те е — каза тя и се сгърчи като от физически удар. — Как?

Ирана се обърна и я погледна.

— Помолих те да излезеш тук, защото знаех, че това ще е лошо за теб. Исках да свърши възможно най-бързо и за двете ни.

— Гарет не биваше да те моли да идваш тук. Вината е моя. Мисля, че го направи, защото искаше да ме...

— Гарет ми даде избор. И вината не е твоя. Не е и на Гарет. Макар че и двамата вероятно се самообвиняват. — Гласът ѝ бе неспокоен. — Ще ми направиш огромна услуга, ако се опиташ да не се самообвиняваш. За мен е много трудно да се опитвам да излекувам и двама ви, и себе си едновременно.

— Какво ти стори той?

— Нищо, което да не мога да преживея.

Исках само да взема душ и да измия косата си.

Измъчването на жената обикновено започва с изнасилване, беше казал Стонтън на Емили само преди седмица.

— Не ме гледай така — каза Ирана. — Нямахте да му позволя чрез мен да нарани отново теб. — Сграбчи Емили за раменете. — Чуй ме, ще го кажа само веднъж, а после дори няма да говоря за това. — Гласът ѝ вибрираше от страстна искреност. — Той не нарани ума ми, нито духа ми, нито душата ми. А нищо друго няма значение. Разбираш ли?

Гърлото на Емили бе свито, не можа да проговори веднага.

— Разбирам. — Разбираше, че Ирана вероятно е много по-специална, отколкото бе помислила първоначално. Пристъпи към нея и я взе в прегръдките си. — Но не мога да кажа, че за мен няма значение — каза неспокойно. — Веднъж ми каза, че съм войник. Не можем така лесно да се откажем от ролята си в живота.

Ирана стисна по-силно раменете ѝ за миг.

— Знам. И аз не мога да го направя лесно — прошепна тя.

— Работа по това и напредвам бавно. — Направи крачка назад.
— А сега, мисля, е време и двете да се опитаме да поспим. Утре всичко ще бъде по-ясно. Гарет каза, че мога да делея стаята с теб.

Емили кимна.

— Можеш да останеш в нея и сама, ако предпочиташ.

— Не предпочитам. Без вина. Без жертви. — Обърна се и тръгна към вратата. — И ако искаш да ми направиш услуга, можеш да се погрижиш Гарет да разбере и да се примири. Той е склонен винаги да взема вината върху себе си. От години се опитвам да го отърва от комплекса му за вина и в никакъв случай не искам да го засилвам.

Емили си спомни изражението на Гарет, с което бе предложил чашката кафе на Ирана в кухнята.

— Той знае, Ирана.

Ирана кимна.

— Не бях... себе си, когато той влезе в склада. Беше много трудно и за него, защото го е грижа за мен. Затова трябва да помогнеш на всички ни да го преживеем.

— Ще направя всичко, на което съм способна. — Беше готова на всичко, за да направи ситуацията по-лесна за Ирана. Господ знаеше, че Ирана също се стареа на тях да им бъде по-лесно. — Без вина. И без обвинения.

С изключение на Стонтън.

Да гориш в ада, Стонтън.

Ирана все още спеше, когато Емили изпълзя от леглото в седем часа на следващата сутрин. Радваше се, че Ирана най-после, преди няколко часа, бе заспала. Тя бе лежала, свита на кълбо и смълчана, през по-голямата част от вечерта, но Емили бе доловила напрежението ѝ. Много ѝ се искаше да протегне ръка и да я докосне, но бе по-загрижена да ѝ осигури лично пространство.

Гарет седеше до масата, а пред него лежаха разтворени няколко страници. Вдигна поглед, когато тя влезе в стаята.

— Има кафе на печката.

— Ти какво правиш?

— Каза ми да превода книгата на Зелов. И аз се подчинявам.
Тя отиде до печката и си наля чашка кафе.

— Струва ми се, че оттогава е минало много време.
Той кимна.

— Поне десетилетие. Много неща се случиха.
Грозота. Кръв. Болка.

Той отново посвети вниманието си на книгата на Зелов.

— Но все още, ако искаме да продължим напред, трябва да се заемем с превода. А и ти искаше да я прочетеш.

— Цяла нощ ли работи?

— Да. И бездруго нямаше да мога да заспя.

— Аз също не прекарах страхотна нощ. — Облегна се на плота.
— Но обещах нещо на Ирана и ще трябва да спазя обещанието си. —
Направи пауза. — И ти също да спазиш твоето.

Гарет вдигна поглед.

— Даваш обещания от мое име?

— Само този път. Не ме вини. Ирана не иска нито един от двамата
ни да изпитва чувство за вина.

Той затвори очи.

— Не мога да спазвам обещания, дадени от теб, Емили. Права
беше, не трябваше да я водя тук.

— Ще го спазиш. Или поне ще я накараш да мисли, че си го
спазил. И по-добре да свършиш добра работа. Не искам това да стане
за нея по-лошо, отколкото вече е. Тя е невероятно силна, но е наранена.
Ако, всеки път, когато ни погледне, вижда, че помним, спомените ще
се върнат при нея. Това няма да се случи. Няма да го позволя.

Той отвори широко очи и Емили видя в тях сълзи.

— Не, това няма да се случи. Мислех си, че може би е по-добре
тя да се върне на остров Микала за известно време. Дардън може да
отиде с нея, за да се погрижи за безопасността ѝ.

— Страхотно. Но дали тя ще пожелае? — Идеята Ирана да е
далеч от този дяволски хаос бе истинско облекчение. Отпи от кафето.
— Може би ще успеем да я убедим. — Хвърли поглед на страниците.
— Докъде стигна?

— Не съм напреднал много. Върви бавно. Вероятно ще оставя на
Поли да я довърши. Той може да се опита да проникне в някой от
сайтовете на руски език и да види какво ще намери.

— В такъв случай, защо не се опиташ да подремнеш? Изглеждаш изтощен.

Той се усмихна леко.

— Да не би да се тревожиш за мен, Емили? Не се тревожеше, когато ми възложи да превода книгата.

— Бях ядосана. И вероятно все още съм ядосана. — Но възмущението и гневът ѝ се струваха далечни и странно безсмислени сега. — О, просто си легни.

Той поклати глава.

— Ще довърша този абзац, след това ще събудя Поли и ще се обадя на Дардън да дойде. Трябва да изчезнем оттук.

— Защо? Не сме ли в безопасност?

— Не знам. Сменям мястото си на всеки няколко дни. Просто за да съм сигурен.

— Прострелях Стонтън. Раната не беше фатална, но ще му е необходимо време, за да се възстанови.

— Въпреки това ще се преместим. Няма да приема рискове. Веднага щом Ирана се събуди, ще решим дали е необходимо да я качим на самолет за остров Микала...

— Ирана вече е станала. — Ирана влезе в стаята и тръгна към банята. — Ще се измия и облека. И Емили ще излезе на разходка с мен. Да, Емили?

Емили кимна.

— Тук обаче не е като на твоя остров. Ширят се голи поля.

— В това също има красота. — Ирана спря на прага на банята и заговори на Гарет. — И няма да ме качите на самолет, така че прави плановете си според това решение.

Ирана и Емили бяха до вратата след двайсет минути.

Гарет вдигна поглед от страниците пред себе си.

— Не мога ли да те разубедя да не оставаш тук, Ирана?

— Не, Гарет — усмихна му се тя. Тази усмивка бе просто сянка на предишната, но пак бе лъчезарна. — Ще остана тук, с приятелите си. Точно в този момент няма да съм щастлива на остров Микала.

Гарет кимна.

— Както искаш.

Ирана не проговори веднага, когато двете с Емили излязоха навън.

— Той е много... толерантен. — И изведнъж се засмя тихо. — Сигурно си била строга с него.

Господи, колко щастлива бе да чуе смеха на Ирана.

— Поговорихме. — Поклати глава. — Макар аз също да се надявах, че ще заминеш.

— Знам. — Гледаше право пред себе си. — Щеше да е хубаво да се прибера у дома за известно време. Но не е правилно и няма да ми се отрази добре. Не и сега. Снощи мислих по този въпрос. И се молих. — Поклати глава. — А отговорът бе все един и същ. — Погледна Емили с лек намек за дяволитост. — Сега и ти трябва да кажеш: „Както искаш, Ирана.“

— Няма начин.

— Това бих искала да чуя. — Усмивката ѝ изчезна. — Не изпитвай тъга заради мен. Ще се излекувам, Емили. Раните ми заздравяват с всяка минута. И с всеки час ставам все по-силна.

— Като се има предвид какъв е характерът ти, не съм изненадана. — Поколеба се, после каза, макар и малко тронаво:

— Аз... грижа ме е за теб, Ирана. Не, предполагам, че те обичам. Винаги съм се страхувала да имам приятели, защото пътувам непрекъснато и трябва да ги изоставям за дълги периоди от време, а от това боли. С Джоел бяхме приятели, защото работехме и пътувахме заедно. — Поклати глава. — Мисля, че знаеш как се чувствам, но вчера се проклинах, защото подобни думи излизат трудно от устата ми. Ти си моя приятелка и моя сестра и благодаря на Бога, че Гарет пресече пътищата ни. — Прочисти гърлото си. — Макар че ти причиних много проблеми. — Вдигна ръка. — Съжалявам. Без вина. И без обвинения.

— Точно така. Когато обичаш някого, той не може да ти причини проблеми, Емили. Мисля, че Бог е имал причина да ни събере. Или може би е искал да ни утеши и защити — така, както правят приятелите. И тази причина е достатъчна. — Ирана извърна поглед от нея. Бяха стигнали средата на полето. Тя пхна ръце в джобовете на якето и загледа сивите облаци, надвиснали над равното голо поле. — Да, тази земя притежава мрачно великолепие. Човек може да усети дори бурите, които вече са преминали. Остров Микала е много стар, но там не се усеща такова безпокойство и смут. Там е много спокойно.

Ирана очевидно искаше да сменят личните теми с по-неутрални. Емили реши, че е съгласна.

— Историята на Русия е пълна с безпокойство и смут.

Тя кимна.

— Годишите, в които Михаил Зелов се е опитвал да манипулира царя и царицата, са били едни от най-неспокойните. Онова време не е било подходящо за слаб цар като Николай II. Той седял на трона, заобиколен от красивото си семейство, и не можел да повярва, че революцията приближава. Векове наред царете били силни и живеели в невиджано великолепие. Защо е трябвало да мислят дали болшевиките биха или не биха могли да ги свалят от престола? Комунизмът бил навсякъде, но царят мислел, че историята е на негова страна. — Направи гримаса. — Но ето, че историята била разбита на пух и прах, а царското семейство било екзекутирано.

— Но какво общо имала църквата с тези смутове?

— Николай бил силно религиозен и се опитал да запази църквата. Всички се опитвали да се домогнат до властта, а църквата само се опитвала да запази властта, която вече имала.

— Говориш така, сякаш си изучавала този период.

— Когато бях млада, изучавах всички религии, включително тази на Руската ортодоксална църква. Църквата била неразделна част от историята на Русия. Както казах, властта на църквата се разпадала. Било време на промени. Ето как Распутин получил влияние в църквата. Търсели човек, който можел да я направи още по-популярна. А Распутин сътворявал чудеса, бил обявен за светец и много хора му вярвали. — Поклати глава. — Но не съм срещала истории за Зелов.

— Очевидно той е искал да бъде така — каза Емили. — Бил е зъл човек, а злото, сътворено от него, още съществува. — Погледна Ирана. — Как е могло да се случи това? Как Михаил Зелов се е отървал от наказанието за греховете си? И се е озовал в Съединените щати, при това — богат. Как Бог е допуснал подобно нещо?

— А може би Зелов не е бил щастлив, въпреки богатството си? Не познаваш мъките на душата.

Емили мълчеше.

— Това не е достатъчно добро за мен. А Стонтън? Не искаш ли да го намерим и да го накажем за стореното?

— Мислих за това снощи. Изпитвам силен гняв и ми е трудно...
— Поклати глава. — Няма да му позволя да изкриви характера ми. Той е зъл, Емили. Може би най-злият човек, когото познавам. Докато е жив, ще бъде заплаха за всички около себе си. Затова трябва да остана, да ви помогна. Трябва да съм сигурна, че не може да нарани никого друго. Не става въпрос само за мен. Трябва да вярвам, че такава е волята Божия и че Бог ще ми помогне.

Емили поклати глава.

— Аз не съм като теб. Не мога да чакам съдбата или Бог да ми дадат одобрението си. Трябва да съм сигурна, че злото ще бъде наказано.

— Искаш да кажеш: да накажеш злото със собствените си ръце
— усмихна се Ирана. — Такава е философията на войника. Понякога трябва да оставиш нещата в Божиите ръце.

— Предлагам да му помогна малко.

Ирана се усмихна.

— Говориш като Гарет. Вие двамата си приличате, знаеш ли.

— Не, не знам. — Тръгна през полето към къщата. — Той не мисли, че съм войник. Искан да седя със скръстени ръце, докато той...
— Сви рамене. — Не искам да говоря за това.

— Снощи ти позволи да рискуваш живота си. Кое не му бе лесно.

— Това беше различно. Беше за теб, Ирана.

— Да, за мен.

Емили забеляза как изражението ѝ леко помръкна, и побърза да каже:

— Нека не говорим за Гарет. Освен всичко друго, много съм му ядосана, че те доведе тук.

— Той ми даде избор. Веднъж ти казах, той винаги ми дава избор. — Добави: — Спомена, че може да се наложи да му помогна в работите му с Руската ортодоксална църква.

— Николай Зелов отишъл първо при митрополит Димитри и му предложил да му продаде амулетите и „Книга за живите“. Още преди Джослин да е започнал да преговаря. Гарет иска да знае защо, аз също. Но не е нещо, с което лесно можем да се справим. — Емили направи гримаса. — Знаем, казах, че не искам да говоря за него, а ето, че го правя.

— Защото не можеш да мислиш за нищо друго.

— Напротив. Мисля, че съм много щастлива от това, че приятелката ми е тук. Макар че не трябваше да идваш.

— А аз вярвам, че трябва да съм тук — каза тихо Ирана. — Знаех, когато Гарет ме помоли да дойда, че тук ме чака нещо. Не знам какво е, но може би Бог има цел.

— Чакаше те Стонтън. Не мисля, че това е някаква цел.

— Не, Стонтън е само препятствие, което трябва да преодолеем. Нещо друго ни чака. — Отново погледна сивите облаци, които сякаш не помръдваха на неподвижното небе. — И нищо от това няма да бъде твоя вина или дело, Емили.

На Емили изведнъж ѝ стана студено.

— Добър начин да направиш деня по-весел.

Ирана се усмихна.

— Престани да се заяждаш с мен. Целта може да ни донесе и щастие. Повечето от плановете на Бога са изпълнени с радост. — Хвана Емили за ръката. — А сега да се връщаме, за да развалим плановете на Гарет. Изглежда, иска да потеглим отново на път.

— Той иска само да ни защити.

— И в това няма нищо лошо, макар ти да негодуваш поради това вмешателство в независимостта ти. Такава му е природата. — Тя пусна ръката на Емили и закрачи по-бързо. — Тук нямаме фар, но и селската къща ще свърши работа. Ще се надбягваш ли с мен?

— Защо не? — Тази изненада, завръщане към всекидневните им действия на остров Микала, бе добре дошла. Може би дори беше знак за онова излекуване, за което говореше Ирана.

Емили затича. Усещаше хладния вятър в косите си, а Ирана беше до нея. Поне в този миг, макар и един-единствен, всичко беше наред. Не свършено. Но приемливо.

ГЛАВА 17

Като наближи къщата, от нея излезе Поли.

— Да не би да ви преследват? Трябва ли да ви спася?

Емили спря и се опита да възстанови нормалното си дишане.

— Не. Просто леко сутрешно упражнение.

— Какво разочарование! — усмихна се той. — Това преживяване в стил Джеймс Бонд започва да ми харесва. Макар Гарет да каза, че ще ме удуши, ако не престана да пиратствам. — Погледна Ирана. — Ще се представя, тъй като Емили очевидно има затруднения с дишането. Аз съм Марк Поли, компютърен гений и понякога охрана. Кое то не е чак толкова необикновено.

— Ирана Повак. — Поклати глава. — Аз съм само много добър лекар.

— Но за тях вероятно си необикновена. Гарет ми плати цяло състояние, за да те намеря. — Той я изучава известно време с поглед, после бавно кимна. — Знаеш ли, мисля, че може би са прави.

— Сложи ли куфарите в колата, Поли? — От къщата бе излязъл Гарет.

— Да. И тъкмо се връщах при теб, за да ти го кажа, но спрях, за да видя дали няма да се наложи да спася Емили. — Изгледа обвинително Гарет. — Не ме взе със себе си снощи. Използва блестящия ми ум и опита ми и ме изпрати в леглото. Не е справедливо, Гарет.

— Справедливо? Мили Боже, да не би да съм създал чудовище?

— Така ти се пада. Не исках да дойда с теб в къщата на Бабин. Но не знаех какъв приток на адреналин може да осигури подобно преживяване. Аз съм любопитен по природа. И искам отново да го усетя и да го изследвам.

Гарет въздъхна.

— Това тук не е компютърна игра, Поли.

— Да, не е. Различно е. И може би по-забавно. — Кимна. — Сега мисля да вляза вътре и да накарам Дардън да се размърда. В момента

се чувства като по-висшестоящ от мен. Искам да му кажа, че не само съм гений, но и колко ценна помощ съм ти оказал в къщата на Бабин онази нощ. Справих се дори по-добре от него.

Емили го погледна с нескрита изненада. Общото им приключение очевидно бе изградило между тях връзка, която бе победила неприязънта на Гарет към него. И не само това, а бе отворило и вратичка за Поли — нещо, което тя не бе очаквала.

— Дардън май си е ударил лошо главата — измърмори Гарет. — О, добре, Поли, но имаш още много да учиш.

— Звучиш покровителствено като баща — каза Емили.

— Не съм баща на никого. Нито на Поли, нито на теб. — Обърна се към Ирана. — Нали, Ирана?

— От теб ще стане много добър баща — каза Ирана. — Трябва само възможност и практика.

Емили смени темата.

— Какво каза Поли за превода?

— Ще го направи... Макар и неохотно.

— Не е така забавно, като да играеш на Джеймс Бонд — каза Емили с безстрастно лице. — Но, както и да е, сигурна съм, че се е съгласил, след като си поговорил бащински с него.

Гарет я изглежда.

— Ще ти го върна, да знаеш. — И продължи: — Обади се Фъргъсън и ми докладва за тримата индустриалци, които си имат работа с Бабин. Казах му, че засега се интересуваме единствено от Джослин. — Направи пауза. — А той ми каза, че лая под грешното дърво.

— Защо?

— Джослин бил абсолютно надежден. И чист. Има съпруга и две деца в колежа, които също са абсолютно чисти. Бизнес трансакциите му са открити и законни. Той е невероятно религиозен. Дарява голяма част от приходите си на църквата и също толкова голяма част отделя за благотворителност.

Преди две години си взел отпуск и прекарал четири месеца в Етиопия с мисионерска група. Работил толкова усърдно и неуморно, че имунната му система се сринала и се разболял от треска. И се наложило да го изпратят с кораб у дома.

Емили поклати глава.

— Бабин не ти е казал истината. Трябва да е бил някой от другите.

— Може би — каза Гарет. — Но не мисля така. Направих всичко възможно да изплаша Бабин до смърт. Не мисля, че би ме излъгал. А и имам достатъчно опит да позная кога ме лъжат.

— Но не изглежда никак вероятно да е Джослин — каза Ирана. — Едно е да даваш пари на бедните и нещастните и съвсем друго — да живееш сред тях и да им помагаш.

— Или е много умен — каза Гарет. — И готов да прибегне до крайности, за да запази имиджа си. Готов съм да заложа на казаното от Бабин. Едва когато се уверя, че съм сгрешил, ще тръгна по друга пътека.

— Възможно е Джослин да не знае какви ги върши Бабин.

— Той очевидно е умен. Ако не беше, нямаше да постигне такъв успех. Ще бъде трудно да го заблудим. Освен ако умишлено не затвори очите си. Той е дал правомощия на Бабин да сключи сделката с Николай Зелов за книгата и амулетите. — Добави: — А „Книга за живите“ ги е насочила към чука. Или поне към мястото, където се е предполагало, че е чукът.

— Но ако е изключително богат, защо са му още пари?

— Във фонда, спасил Николай, имало милиарди, помниш ли? А милиардите са на власт. На някои хора парите все не им достигат. Готови ли сте да тръгваме?

— Веднага щом нахвърля дрехите си в куфара.

— Аз вече го направих. Мисля някъде по пътя да купим дрехи на Ирана. — Погледна я. — Няма ли да промениш решението си?

Тя поклати глава и каза тихо:

— Ще дойда с теб до края, Гарет.

— Точно от това се страхувах. — Сви рамене. — В такъв случай, отивам да спася Поли... или Дардън и да изчезваме оттук.

— Отиваме да видим Джослин? — запита Ирана.

— Не веднага. Искам първо да видим дали няма да намерим в „Книга за живите“ нещо, което да го накара да поиска да разговаря с нас. Искам още да знам как се вписва във всичко това митрополит Димитри.

Емили смръщи вежди.

— Джослин притежава оригинала на книгата. И вероятно всичко в нея вече му е известно.

— Но може да не иска ние да узнаем какво съдържа тя и затова да я търси така отчаяно.

— Но тя е на повече от сто години. В нея не може да има нищо, което да повлияе на настоящето на Джослин. Вероятно го привлича царското съкровище.

— Но дали е така? Никога не приемай нещо за дадено.

— И къде ще отидем сега?

— Мисля, че трябва да сме близо до Джослин. Фабриците и главните му офиси са в Екатеринбург. Ще намерим къща или хотел близо до тях.

— Екатеринбург — повтори Ирана.

Той я погледна.

— Бях там преди години. Смятах това за свой дълг. И никога не поисках да се върна.

— Защо? — запита Емили. — Какво, освен фабриците на Джослин, има в Екатеринбург?

— Музеят, в който десетилетия наред са били изложени чукът и другите инструменти — каза Гарет. — Този град е също мястото, където са били изклани Николай II и семейството му.

Тя ококори очи.

— Мили Боже!

— Любопитно съвпадение е, че бизнесът на Джослин е съсредоточен там, не мислите ли? — запита Гарет. — Ще ви интересува ли фактът, че митрополит Димитри живее и работи в същия град?

— Да.

— И аз така си помислих — каза Гарет и се обърна, за да влезе в къщата. — А това е друга възможна причина Фъргъсън да греши за господин Абсолютно Чистия и Почтения.

Стигнаха Екатеринбург малко преди падането на мрака.

Емили не знаеше какво да очаква, но градът не бе нито голям, нито оживен. Струваше ѝ се, че над всичко е надвиснал странен покров. Ирана кимна, като видя изражението ѝ.

— Знам какво мислиш и чувстваш. Беше същото за мен при първото ми идване тук. Бях прочела какво се е случило тук и можех да мисля единствено за Николай, Александра и децата им. Екатеринбург всъщност е четвъртият по големина град в Русия. За царското семейство е било шок дори самото им идване тук. А аз пък си мислех, че вероятно е трябвало да ги заведат в по-отдалечено кътче на страната. Някъде, където шансът да ги спасят би бил по-малък.

— Очевидно, и тук не е бил много голям — отбеляза Емили.

Гарет посочи огромна фабрика, от чиито комини излизаше гъст пушек.

— Онова предприятие там е „Джослин Пластикс“.

— Огромно е — вметна Дардън.

Гарет кимна.

— Но никога не би постигнало такива размери и успех без помощта на руското правителство. Фабриците на Джослин са чисти, с работниците се отнасят добре. Опитва се да не вреди на околната среда. Руснаците не са така загрижени за опазването на околната среда, но нямат нищо против усилията на Джослин да я запази чиста.

Емили се облегна назад и се загледа в улиците на Екатеринбург. Първото ѝ впечатление може и да бе като от всеки голям индустриален град в света, но сега започваше да забелязва чисто руските черти. Мъже и жени, облечени в сиво и черно, макар и рядко — някоя пищна църква, излъчваща почти ориенталско великолепие сред цялата тази скучна архитектура, останала от времето на Съветския съюз.

След десет минути Гарет зави и колата влезе в алеята на голям хотел, спретната каменна сграда, пред която растяха борове.

— Пристигнахме. Не е хотел пет звезди, но, според Дардън, бизнесмените отсядат тук. Вероятно е поне поносим. — Спря колата и слезе. — Емили, двете с Ирана влезте вътре и регистрирайте всички ни. Аз, Дардън и Поли ще започнем да разтоварваме багажа.

— Ирана може и сама да ни регистрира. Ще ви помогна. — Емили слезе от колата. — Не виждам пикола и портиери да тичат да ни помогнат.

— Гарет не иска много хора да те забележат — каза Дардън. — Не мисля, че и ти би искала да те видят в някой от големите хотели в близост до мястото, където някога било изклано царското семейство. Някои от тях са капани за туристи.

— Да, определено не бих искала това. — Направи гримаса. — Идеята да се правят пари от трагедии е отвратителна.

Дардън кимна.

— А градът със сигурност печели добре от убийството на Романови. Борис Елцин събори къщата, в чието мазе било убито семейството. Сега там се издига мемориал. А върху мината, в която били хвърлени телата, е построен манастир.

Емили поклати глава.

— Музеи, манастири, мемориали... Опитват се да компенсират зверствата.

— Ако се изчака достатъчно дълго, хората накрая се осъзнават и се отказват от злото — каза Ирана. — Но на това място е било необходимо наистина много дълго време. Като в лагерите на смъртта — Аушвиц и Берген-Белсен. Всички отричат те да имат нещо общо с това, а някои отричат дори съществуването им. Всички се страхували от комунистическото правителство и дори не искали да говорят за Романови.

— Но на това е бил сложен край още през осемдесетте години на двайсети век.

— И тогава местата на смъртта се превърнали в празнични атракции. Когато бях тук преди, в мемориала се извършваха брачни церемонии и щастливите двойки се снимаха пред мемориала.

— Ужасно.

— И аз така си помислих. Опитах се да разбера, но у мен, изглежда, нямаше достатъчно съчувствие. — Усмихна се. — Сега приемам нещата малко по-добре, но това идва с възрастта и опита. — Тръгна към входната врата на хотела. — Ще отида да се погрижа за регистрацията.

Гарет се обърна към Поли, който бе погълнат от работата си с компютъра и не бе помръднал от задната седалка.

— Имаш ли напредък?

Поли вдигна поглед от екрана.

— Да. Имах много време да поработя. Пътуването бе ужасно дълго. Свързах се с езиков сайт на университета в Токио. Разполагат с някои наистина удивителни технологии. Ако в хотела имат принтер, може би ще имам нещо за теб по-късно тази вечер. — Затвори лаптопа и слезе от колата. — Добре, хайде, натовари ме с куфарите. Макар че

да караш мъж с моето телосложение на физическа работа си е чисто прахосничество.

— Свиквай. — Гарет му подаде три куфара. — Изследвай нови хоризонти.

— Както кажеш. — Поли звучеше някак разсеяно, докато следваше Дардън в хотела.

— Удивителен е — каза Емили. — Казваш му какво искаш и той веднага, като вълшебник, го изважда от компютъра.

— Чудото, наречено Интернет. — Гарет запали двигателя на колата. — Но наистина е удивителен, а приема това като нещо съвсем естествено.

Похвалата не бе дадена охотно, но показваше колко много се бе променило отношението на Гарет към Поли.

— Може би нямаше да успеем да спасим Ирана, ако не беше той.

— Вярно е.

— И ти помогна в къщата на Бабин?

— Да.

— Аз не можех ли да свърша това, което е направил той?

Гарет кимна.

— Тогавя защо, по дяволите, не бях там?

— Вече го обсъдихме.

— Да, както и фактът, че си шовинист и понякога — неблагоприятен. — Погледна към хотела. — И го споменавам за последен път. Но не ти прощавам. Обаче, когато ставаше въпрос за Ирана, се отнесе с мен като с партньор, а не като с парцалена кукла.

— Това, може би, бе най-трудното нещо, което съм правил в живота си.

— Но го направи, а това е единственият начин да не се отдели от теб и да преследвам Стонтън сама — нещо, което искаш да избегнеш на всяка цена. Разбираш ли?

— О, да, не би могла да го кажеш по-ясно. Ще трябва да видим как ще се получи.

Няма да си признае, разбра тя.

— Да. — Грабна сака. — Бих могла да кажа още... — Млъкна рязко, защото мобилният телефон на Гарет звънна.

Той погледна екрана.

— Фъргъсън.

Прие обаждането и увеличи звука.

— Нещо ново за Джослин?

— Не. Казах ти, че за него няма какво да се открие. Той е порядъчно момче. — Фъргъсън направи пауза. — Обаждам се във връзка с Бабин. Промени ли решението си относно него?

— Какво?

— Чу ме. Не мислиш ли, че за нас ще е по-удобно да се отървем от него веднъж и завинаги? Не ми харесва идеята да ме натоварваш с неговото наблюдение, след като...

— Какви ги говориш?

— Бабин е мъртъв. Масиран инфаркт. Агентът ми каза, че се е случило малко преди той да се качи на борда на самолета за Монте Карло.

Емили си пое рязко дъх.

— Не съм променил решението си — каза Гарет. — Ако някой е премахнал Бабин, не съм аз. Получи ли резултатите от аутопсията?

— Не. Но и двамата знаем колко е лесно да се предизвика инфаркт: леко убождане с подкожна инжекция и...

— Не съм го направил аз, Фъргъсън. Искрах да остане жив — в случай, че по-късно имам нужда от него. Твоите хора забелязаха ли подозрителни лица?

— Възможно е да е станало в асансьора.

— Обади ми се, ако откриеш нещо.

— О, разбира се. Разчитай на мен. — Фъргъсън затвори.

— Възможно ли е смъртта му да е била естествена? — запита Емили.

— Възможно е. Всичко е възможно — каза Гарет. — Но се съмнявам. Прекалено голямо съвпадение. — Взе и последния куфар и затвори багажника. — Възможно е да не научим нищо веднага. Някои вещества се откриват много трудно и дори екипът лекари да знае какво търси, трябва да проведе милион тестове, за да ги открие.

— Мислиш ли, че Джослин е поръчал да го убият?

— Както казах, всичко е възможно.

— Може би дори вероятно. Стонтън ми каза, че е изпратил Борг да свърши някаква работа. — Спомни си и нещо друго. — И дори спомена Париж. — Поклати глава. — Защо? Отмъщение за това, че е говорил с теб?

— Или за да му попречат да ми каже нещо друго. Или да се опитат да ми припишат убийството му. Чу Фъргъсън. Не бе доволен от мен.

— Да, чух го. — Замисли се. — Но дали той ти повярва? Ще ти създаде ли проблеми?

— Вероятно ми е повярвал. Знае, че не лъжа. Ако ми създаде проблеми, то ще е само защото в момента ми е ядосан. Обаче няма да направи нищо, което би могло да му попречи да получи гърнето със злато накрая. — Отвори входната врата и я задържа за нея. — Не се тревожи за това, Емили. Мога да се справя с Фъргъсън.

— Сигурна съм, че можеш. Няма много хора, с които да не можеш да се справиш, нали? — Стисна устни. — Но все пак се тревожа. Ние сме заедно в това. Моя работа е да се тревожа и няма да успееш да ме натикаш в някой ъгъл с думите да бъда добро момиче и да те слушам за всичко.

Той се усмихна леко.

— Моите извинения. Моля те, тревожи се колкото искаш. — Огледа фоайето. — Изглежда, че всички са се разпръснали. Предполагам, че трябва да вземем ключовете си и да се приберем по стайте си. — Направи пауза. — Мога ли да те убедя да вечеряш с мен и Ирана? Искам да прекарам малко време с нея, а тя, изглежда, все още ме отбягва. Може да мине много време, преди Поли да свърши с превода.

Държеше се така, сякаш Фъргъсън въобще не се бе обаждал, а Бабин бе все още жив. Е, какво друго се очакваше от него, все пак? Беше се случило и Гарет не можеше да направи нищо в момента. Просто поредното грозно парче в този зловец пъзел.

— Нямам нищо против, ако предпочиташ да останеш сама. — Погледът на Гарет не се откъсваше от лицето ѝ. — Но понякога е по-добре да си с други хора. Дори такива, от които не си много доволна.

Осъзна, че не иска да е сама. Чувстваше някаква странна тежест, откакто бяха пристигнали в Екатеринбург. Спомни си чувството си, че градът е като покрит с покров. Може би беше права. Беше посетила много места по света, където все още се долавяше трагичното минало. Не трябваше да остава сама в стаята си, където може би щеше да продължи да бъде потисната и в мрачно настроение. Това щеше да бъде проява на незрялост, а и вече бе казала на Гарет всичко, което

искаше да му каже. Нямах да остане затворена тук и да позволи на спомените и отчаянието да се вселят в нея.

— Къде?

Той погледна към вратата на ресторанта в другия край на фойайето.

— Може да опитаме храната там. По-добре от рум сървис.

— Да се надяваме. — Подуши въздуха. — Помирисвам зеле. Дори в най-добрите ресторанти на Русия сервират зеле и пак зеле. Но може би ще имат блини. Тези малки палачинки могат да компенсират много неща. — Тръгна към рецепцията. — Искам да взема душ. Ще е хубаво да имам отново цяла баня за себе си. След час?

— Както кажеш. Всичко, което искаш.

Доловила странната нотка в гласа му, тя хвърли поглед през рамо, но само за да види, че лицето му е лишено от всякакво изражение. Но онова, което долови зад привидната фасада, я накара да затаи дъх.

— Това ще бъде само вечеря, Гарет.

— Знам. Прекалено е бързо. — Задържа погледа ѝ, докато крачеше към рецепцията. — Нали точно това казах? — И тихо повтори: — Всичко, което искаш.

Гореща сексуалност.

Беше ѝ дал всичко, което искаше, онази нощ върху разтегателния диван. Всичко, а още бе гладна. По бузите ѝ плъзна гореща червенина, когато се сети колко много пъти той бе задоволявал този глад.

Рецепционистката приближи към тях и той най-сетне откъсна поглед от нея. И заговори на жената на руски.

Всичко, което поискаш...

— Стаите са прекрасни — каза Ирана, когато се обади на Емили след около час. — Комбинация от руска екзотика и американския разкош на „Хилтън“. Дардън се е справил блестящо.

— Изглежда, има вкус. Почти съм готова да сляза в ресторанта. Кой номер е стаята ти? Ще дойда да те взема.

— Четиристотин и тринайсет, но няма да вечерям с теб. Реших да си почина. Не спях много миналата вечер. — Направи пауза. —

Искам още да ти дам възможност да бъдеш насаме с Гарет. Независимо дали заради теб, или заради него.

Мъдрата Ирана.

— Но аз искам да дойдеш.

— Не ти е лесно насаме с Гарет. Признай.

— Да.

— Е, ще трябва да се справиш без мен. И двамата сте ми приятели и искам между вас да цари мир. Постигнете го. — И добави: — А сега ще затворя и ще си поръчам храна в стаята. Ще говорим по-късно.

Емили бавно затвори. Мир? Между нея и Гарет нямаше нищо, което поне малко да напомня за мир. Онзи момент пред рецепцията бе така зареден с енергия като мига преди разразяването на торнадо.

Ирана искаше да каже, че Емили не трябва да изпитва гняв към Гарет. Но гневът все още я изпълваше, макар и постепенно надвиван от други чувства. От страха за него, от съчувствие и от чистата и непоносима сексуалност, която бе усетила и преди малко долу във фойето. Искаше ли това да се случи? Онази нощ с Гарет бе невероятна, но за нея щеше да е по-безопасно да не се забърква с него. Бе направила само няколко малки крачки към него, но той вече й въздействаше силно. Беше прекалено уязвима.

Щеше да се обади на Гарет и да отмени вечерята.

И щеше отново да се превърне в жертвата, която бе за Стонтън. Щеше отново да се крие от страх да не бъде наранена.

По дяволите. Самоанализът и търсенето в собствената душа бяха пълни глупости. Щеше да се ръководи от инстинкта и да види как ще се развият нещата.

Грабна дамската си чанта от нощното шкафче и тръгна към вратата.

— Антон Борг — каза Фъргъсън, когато Гарет прие обаждането му на прага на стаята си. — Той е бил в асансьора с Бабин. Известен е като партньор на Стонтън.

— От Москва ли е летял за Париж?

— Не, от Танжер. Пристигнал е на летището в Париж час преди Бабин. — Направи пауза. — И е хванал самолет на „Делта“ за Ню

Йорк по-малко от час след смъртта на Бабин.

— Ню Йорк?

— Изненадан си.

— Очаквах да дойде в Москва.

— Може би Стонтън е в Ню Йорк.

— Не, не е възможно.

— Защо, иначе, Борг ще лети до Ню Йорк?

На Гарет изведнъж му хрумва нещо.

— Може би не отива в Ню Йорк. А в Кънектикът. Виж, изпрати някого в Кънектикът да наглежда Николай Зелов.

— Мислиш, че той е следващата мишена?

— Не знам. Предполагам. Ще се опитам да му се обадя. А ти изпрати някого в дома му. — Затвори и започна да преглежда номерата в телефона си. Разполагаше само с домашния телефон на Зелов, не и с мобилния му. Можеше само да се надява, че си е у дома и не е пиян.

Телефонът извъня шест пъти, преди да се включи гласовата поща.

По дяволите.

— Зелов, ако си там, отговори ми. — Зачака. Не последва отговор. — Ако получиш съобщението ми, не отваряй вратата на никого, освен на човека, когото изпратих да те защити. Ще ти представи карта на ФБР. — Отново някой не вдигна слушалката. Затвори.

Възможно бе и да греши. Може би Зелов не бе следващата мишена. Гарет бе направил всичко възможно. Щеше да опита да се обади на Зелов по-късно. Трябваше ли да каже на Емили, че тя да се тревожи и за нещо, в което не бе сигурен?

Да, по дяволите. Нямахше да я изолира от всичко само защото искаше да я защити. Тя щеше много да се разгневи.

Но не такъв разговор искаше да водят по време на вечерята. Бе видял признаци на нещо и искаше да го остави да се разгърне.

Трябваше да признае страстта си към Емили. Сгорещяваше се и бе готов всеки път, когато я погледнеше. Не беше й се наситил онази нощ върху разтегателния диван.

Започваше да се пита дали въобще някога щеше да му е достатъчно.

Добре, престани да мислиш как да я вкараш в леглото си, каза си. Това трябваше да почака. Трябваше да ѝ каже, че Борг е убил Бабин и може би е по петите на Зелов. След това можеха да се концентрират върху онова, което бе важно за нея.

— Обади му се пак — каза Емили след вечеря. — Все някога ще вдигне.

— Обадих му се преди вечеря и оставих друго съобщение — каза Гарет и наля малко водка в кафето си. — Може и да греша. Защо, след като досега е бил в безопасност, Зелов изведнъж ще се превърне в мишена?

— Може би Джослин е открил, че Бабин го е предал, и е дал заповед те и двамата да бъдат елиминирани. — Поклати отчаяно глава. — О, не знам. Мога да разбера защо иска смъртта на Бабин. Отмъщението е добър мотив.

— Отличен.

Да. И двамата — и тя, и Гарет — бяха движени от отмъщението. За нея бе логично Джослин да иска да накаже Бабин. Господ ѝ бе свидетел, Емили искаше същото онзи ден в офиса на Бабин.

— Обади му се — повтори.

Гарет извади телефона си и набра номера.

— Още не отговаря. Фъргъсън сигурно скоро ще се обади и ще ни докладва за изпратения там агент. — Наля ѝ още кафе. — Не яде много. Изпий поне кафето си.

— Разсеяна съм. — Отпи от кафето. — Ядосана и разочарована съм, по дяволите.

— Да, знаех, че ще реагираш така. Изкушавах се да не ти кажа. — Тя отвори уста, но той вдигна ръка. — Преодолях го. Не ми беше лесно, но поне не ставаше въпрос да рискувам живота ти. Знаеш толкова, колкото и аз.

Тя го гледа един дълъг миг. Беше искрен с нея. По някаква причина това му беше много трудно. Може би заради желанието му да я защити.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Правя грешки, но се уча. — Вдигна чашката си за кафе в присмехулен тост. — За напредъка ни. — Телефонът му звънна.

Като видя как тя се напрегна, той поклати глава. — Не е Фъргъсън. Дардън е. — Слуша няколко минути, после каза: — Добре, уведоми ме. — А на Емили каза: — Поли е почти готов. Дардън твърди, че стаята изглежда така, сякаш в нея е вилняла вихрушка. Навсякъде имало разпилени листи. Ще ми се обади, когато свърши.

— Добре. Поне едно нещо е както трябва. — Доизпи кафето си. — Не искам да оставам повече тук. Уморих се да седя и да чакам телефонно обаждане или нещо да се случи.

Той кимна и направи знак на келнера.

— Ще те заведе в стаята ти.

— Не е необходимо.

— Напротив. Не искам да си сама. Трябваше да ми се обадиш, след като си разбрала, че Ирана няма да слезе с теб. — Видя изражението на лицето ѝ и сви горчиво рамене. — О, добре, де, казах *напредък*, а не *съвършенство*.

След пет минути вървяха по коридора към стаята ѝ.

— Защо? — запита неочаквано тя.

Той сведе поглед към нея, когато застанаха на прага ѝ.

— Защо, какво?

— Защо си така загрижен за мен? Винаги ли си бил такъв към хората?

— Да, такъв съм по природа. Но съм се научил да стоя настрани и да ги оставям да живеят собствения си живот. Беше ми необходимо дълго време. Животът ми не е бил спокоен и съм изгубил много хора, за които ме е било грижа, защото не съм се подчинил на инстинкта ми да се намеся и да издигна стени около тях. — Направи гримаса. — Но повечето хора са като теб и стените ми не им харесват. И аз трябва да се нагаждам. Поне някога мислех, че ще успея да се нагодя. Но изглежда, че не се получава, когато става въпрос за теб.

— Защото съм в ситуация, в която...

— Защото ти си ти, а аз съм егоист. Това е. Край на историята — прекъсна я той. — Не те съжалявам. Възхищавам се на куража и издръжливостта ти. Искан ми се непрекъснато да разговарям с теб. Искан да те гледам и да виждам усмивката ти. Искан отново да си легна с теб. О, да, искам го. А ако те убият, губя всичко. — Протегна ръка и я погали по бузата. — Ирана ще ми каже, че трябва да забравя за себе си и да мисля за теб. Може би някой ден ще се науча, но не

сега. Мога да мисля единствено за това, какво означаваш за мен. — Наведе се и я целуна по носа. — Егоист съм.

Докосването и целувката му бяха леки, но тя ги усети като изгаряне. Не можеше да диша. Той бе толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му.

Гарет отстъпи назад и се извърна.

— Ще ти се обадя веднага, щом науча нещо от Фъргъсън или от Поли. — Отдалечаваше се от нея. — Лека нощ, Емили.

Не!

— Можеш да се върнеш, Гарет.

Той спря и след секунда се обърна да я погледне.

— Защо?

— Не искам да ми се обаждаш.

Той се усмихна и закрачи към нея.

— Обещаващо. Продължавай.

— Искаш да го кажа ли? Искам само да се обърнеш към мен в леглото и да прошепнеш в ухото ми каквото имаш да ми казваш. — Направи крачка към него и постави длан на гърдите му. Усети как пулсът му се ускори под дланта ѝ. — Защото аз също съм егоистка, Гарет. Не искам да бъда сама тази вечер.

— В такъв случай, няма да бъдеш. Каквото поискаш, помниш ли?

— Да. — Помнеше и споменът за тези негови думи караше тялото ѝ да се топи от желание. — Това е добре. Аз също ще се опитам да ти дам това, което искаш. — Постави буза на гърдите му и прошепна: — Нямам нищо против да издигаш стени около мен. Не и тази вечер, Гарет. Искам всички други да останат отвън.

— Тогава да започнем да ги издигаме. — Протегна ръка зад гърба ѝ и отвори вратата. — Защото има различни видове стени. — Водеше я към леглото. — И не е задължително да оформят затвор. — Побутна я нежно върху леглото и започна да я съблича. — Освен това, в стените може да има врати и прозорци и отвори, които могат да водят къде ли не.

Ръцете ѝ трепереха, докато събличаше блузата си.

— Аз знам къде искам да водят тези тайни отвори. Побързай.

— Ти побързай. — Той бе вече гол. — Аз съм готов.

Господи, колко е красив, помисли си тя. Стройни бедра, стегнато дупе и тази чувственост, която се излъчва от него. Близостта им върху разтегателния диван бе като нагорещен мрак. А сега видът му я наелектризираше и караше нервните ѝ окончания да тръпнат. Усещаше напрежение в гърдите си, в китките, в стомаха. Сърцето ѝ бе натежало от копнеж и ѝ беше трудно да диша.

— Ще стигнем там, където искаш. — Тялото му вече покриваше нейното. Помогна ѝ да се освободи от дрехите и започна да я гали. — Но нека първо изследваме някои от вратите и прозорците.

— Не сега. — Опита се да повдигне тяло към неговото. — Готова съм.

— Шшш, тихо. — Сложи длан на рамото ѝ и я притисна към матрака. — Още малко. — Пръстите му погалиха с непоносима нежност гърдите ѝ. — Ето един прозорец.

През цялото ѝ тяло премина гореща вълна, а мускулите на корема ѝ се свиха.

— О, да. — Той се усмихна и започна леко да разтрива корема ѝ. — Ето още един. Има толкова много прекрасни врати и прозорци.

Горя!, помисли си отчаяно тя.

Имаше нужда от това.

Той също, по дяволите. Усещаше горещината, която се излъчваше от тялото му, той не би могъл да бъде по-готов за нея. Да види тази готовност на тялото му, бе също толкова възбуждащо, колкото и ласката му.

Почти. Всеки допир на пръстите му я приближаваше...

— Обожавам да те виждам така — прошепна той. — Обичам да знам, че мога да те докарам до...

— Сега, Гарет. Не мога повече.

— Напротив, можеш. — Наведе се и я целуна по корема. — Но може би не сега. По-късно. — Намести се между краката ѝ. — Мисля, че е време да отворим друга врата...

Тя извика високо, когато той се гмурна дълбоко и започна да се движи.

— Бяха ли достатъчно високи стените? — Запита Гарет, след като легна до нея. — И бяха ли достатъчно вратите и прозорците?

Можем да опитаме отново.

Тя се засмя и се опита да възстанови равномерността на дишането си.

— Не, не можем. Не още. Дай ми възможност да... — Гарет я погали по корема и тялото ѝ потръпна. — Или може би не.

Той се засмя.

— Не, бях отхвърлен. Мисля да те накарам да почакаш малко. Може би още цели пет минути. Това също ми харесва.

Да, това също е добре, помисли си тя. Чувстваше се прекрасно и в безопасност в прегръдките му. Тази вечер, след експлозивното начало бе различно. Имаше чувственост, но също и радост и обич, които я изненадаха. Дали не бяха породени от съзнанието, че той също имаше нужда от това и от неговото познаване на нуждите ѝ?

— За какво мислиш? — запита той.

— За силната ти интуиция. — Целуна го нежно по рамото. — Мисля, че си забележителен, Гарет.

— Сега не е подходящият момент да се възхищаваш точно на тази моя черта — каза той. — По-скоро ми се иска да се концентрираш върху сексуалните ми таланти и размера на...

— Звънна мобилният му телефон, оставен върху нощното шкафче. Той въздъхна и погледна екрана. — Дардън. — Натисна бутона. — Поли свърши ли вече с превода? — Заслуша. — Не, ние ще слезем да го вземем. — Затвори и погледна Емили. — Чу ме. Това ли искаш?

Не, не искаше това. Искаше да остане тук с Гарет и да не става от леглото цяла седмица. Но знаеше какво трябва да направи. Кимна.

— Веднага след като взема душ и се облека.

Той наклони глава.

— Това звучи неохотно. — Целуна първо едното, а после и другото ѝ зърно. — Затова мисля да направим компромис. — Стана от леглото и я дръпна в прегръдките си. — На всяка цена ще се заемем с работа, след като се облечем. — Побутна я към банята и я погали по дупето. — Но трябва да вземем душ. Можем да го направим и заедно...

ГЛАВА 18

— Ето. — Поли им подаде две прилежно подвързани книжки веднага, щом влязоха в стаята му. — Не само точен превод, но и приемлива форма. Не съм ли прекрасен?

— Изключителен си — каза Гарет. Прелисти книжката и подсвирна тихо. — Наистина изключително, Поли.

— Аз бях този, на когото се наложи да подвърже всичките тези страници — каза кисело Дардън. — Господи, колко досадно беше! Като всяка непривична работа.

— Няма нужда да се мусиш — каза Поли. — Отразява се на работата. Прочетох откъси от книгата. На места е дяволски отвратителна и грозна. Не заслужаваше усилията ми, но въпреки това дадох най-доброто от себе си. — Обърна се към Емили. — Виждаш ли? Не съм просто красиво лице.

— Никога не съм мислила за теб по този начин.

— Жена с правилна преценка. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не.

— А ще си легнеш ли с мен?

— Не — каза Гарет.

— Не питах теб... — Поли хвърли предпазлив поглед на Гарет. — Не мисля, че ще настоявам. — Махна с ръка. — Винаги получаваш каквото искаш. Май с всички ви е така. Хайде, изчезвайте от стаята ми, че да мога да поспя.

— Очарователно — каза Дардън. — Ще се видим на сутринта. — Погледна часовника си, докато отиваше към вратата. — Която не е толкова далеч.

— Прав е — каза Гарет, когато двамата с Емили излязоха в коридора. — Искаш ли да го направим сутринта?

— Не. — Но също така не искаше да бъде сама, докато четеше онова, което според Поли бе дяволски отвратително и грозно. — Не може ли да отидем в стаята ти и да поработим върху текста? Мисля да си го разделим. Ще прегледаме набързо първата част, която излага

философията, оказала се така примамлива за Распутин. Няма да ни отнеме много време. А след това ще се заемем с бележките, характерни само за „Книга за живите“.

Той кимна.

— Планът изглежда добър. Ще поръчам кафе и ще видим какво ще ни каже Михаил Зелов за себе си.

Онова, което Зелов имаше да каже за себе си, бе достатъчно извратено, че да предизвика гадене у Емили. След като преглеждаха цял час изложението на доктрината, тя вдигна поглед към Гарет, който седеше в другия край на стаята.

— Нищо чудно, че Распутин го е прегърнал като роден брат. Тази доктрина разрешава всички отвратителни мерзости, известни на човечеството. Препоръчва всичко от сексуално използване на деца до изнасилване и дори унищожението на иконите в църквата. Има дори глава, в която са описани методите за мъчение и убийство на враговете. По-лошо е дори от онова, което съм чела за Инквизицията.

Гарет кимна.

— Искал е да основе своя собствена църква и да се провъзгласи за първосвещеник. Прекарал е петнайсет години в Йерусалим, където се опитал да основе собствен храм, но се отказал и се върнал в Русия, за да напише тази книга. Има толкова много злоба в тази доктрина, че не мога да кажа кого е боготворял — Бога или дявола.

— Самия себе си. — Емили потрепери. — Ако е можел да отнеме трона на царя, щял е да го направи. Сега да видим как е приложил въпросната доктрина в царския двор.

Прелисти до последната глава на книгата, озаглавена просто „Бележки“.

„15 септември 1916

Распутин започва да става неуправляем. Дадох му всичко, но той започва да мисли, че наистина е това, в което накарах света да вярва. Губя влиянието си над него.“

„1 октомври 1916

Распутин ми казва, че вече не вярва в доктрината ми. Мисли, че съм го излъгал за храма в Йерусалим. Мисли, че съм излъгал и за магията на чука. Харесва положението си на съветник на царицата и ще се лепне за полите ѝ, както и за тези на църквата. Мисля, че се страхува прекалено много от мен, за да ме предаде, но не мога да бъда сигурен.“

„10 октомври 1916

Сам съм. Распутин ме изгони, когато днес се отбих при него. Трябва да го унищожа. Какъв глупак е той.“

„19 ноември 1916

Възможно е Распутин да настрои царя срещу мен, като използва за това царицата. Двамата с царя сме разговаряли много пъти за чука и мислех, че сме постигнали съгласие по въпроса. Напоследък той избягва темата и усещам хладина в него. Нима не разбира, че е обграден от хаос? Мога да му протегна ръка и да го спася, както направих със сина му, когато можеше да изгуби толкова много кръв, че да умре. Но той трябва първо да ми даде това, което искам.“

„5 декември 1916

Утре вечер ще съм на борда на кораб за Америка. Отдавна мисля за Америка. Това е страна, в която селянинът може да стане цар, ако има парите да купи трона. Аз ще имам парите. Мислех, че мога да остана тук и да постигна съдбата си, но това не е мъдро решение. Онова, което продавам, не е ценно за тези комунистически змии, които скоро ще погълнат двора и всичко друго около себе си. Виждам какво идва. Дори царят трябва да го вижда.

Оставих мила прощална бележка на Распутин.

Той не ѝ обърна внимание.
Довиждане, Распутин.“

„12 януари 1918

Отново съм в Санкт Петербург. Слязох от кораба в Ливърпул, както планирах, пресякох Ламанша до Марсилия и стигнах до Санкт Петербург по суша. Пътувах бавно и мина повече от година, откакто напуснах Русия. Трябваше да се погрижа върху мен да не паднат никакви подозрения, а времето кара всички да забравят онова, което човек иска да не се помни за него. Убийството на Распутин не бе извършено така чисто, както щях да го направя аз. Феликс Юсупов и другите конспиратори опитаха всичко — от отрова, до куршум и удавяне, преди да успеят да доведат делото до край. Може би, през годините, Распутин е придобил от моите сили и те са го направили устойчив срещу смъртта. Недостатъчно. Вече е мъртъв и не е проблем за мен. Разбрах, че царското семейство скърби горчиво за него. Това е добре. Обаче трябва да скърбят за себе си. Царят бе принуден да абдикира, но все още таи надежда, че всичко ще бъде наред. Какво трябва да се случи, та да разбере той, че трябва да бяга от страната? Ще почакам още малко в това селце и известно време няма дори да се приближа до царя, че появяването ми да не изглежда толкова подозрително. След време ще отида при тях и ще им кажа, че съм чул за смъртта на Распутин и съм се върнал, за да ги утеша в мъката им. Тогава, след като царят е убеден в искреността ми, отново ще разговаряме за чука. Не се осмелявам да действам прекалено бързо, но е възможно той да има много малко време.“

„15 май 1918

Чаках прекалено дълго! Царят и семейството му бяха преместени от Санкт Петербург в Екатеринбург и се намират под домашен арест. Трябва да ги последвам. Няма

да имам проблеми да се смеся с хората около тях. Те са селяни, аз — също. Макар и хиляди пъти по-умен, отколкото те някога ще бъдате. Все още мога да получа онова, от което имам нужда. Може би царят ще е по-склонен да ме изслуша сега, когато знае, че единствената му надежда е бягството.“

„18 юни 1918

Царят е глупак. Казва, че няма нужда от чука и неговите магьоснически сили. Закодирал е указанията към картата и в четирите амулета, които носят на шиите си дъщерите и съпругата му. Казва, че амулетите ще бъдат поставени върху картата съобразно възрастта на дъщерите му. Олга ще бъде първа. Нейният амулет покрива Санкт Петербург и показва първия маршрут вън от града. Следват Мария и Анастасия. Последният амулет — онзи, който носи царицата — показва последния маршрут и също така съдържа последните указания към съкровището, гравирани в златната лента под рисунката. Ирония на съдбата е, че рисунките изобразяват Распутин и че съобщенията са скрити в поставената в златна рамка негова молитва. Когато се съберат, те могат да отведат човек в рая или поне до картата, която сочи пътя към него.

Опитах се да го убедя да ми каже някои подробности за мястото, което е успяло да събере толкова огромно съкровище. Той спомена само, че се намира в Австрия и че е скрито така добре, че няма да бъде намерено и след хиляда години без амулетите. Щом не мога да го накарам да ми сътрудничи, трябва да бъда до него при всяка стъпка от пътя.

Царят каза, че няма да има проблеми момичетата да носят амулетите като израз на обичта им към Распутин, но съпругата му пожела да спаси перлите си и помоли сина им да носи последния амулет. Това бе моята възможност! Казах му, че това ще застраши наследника му, и му предложих да скрие последния амулет в чука ми. Бях

много красноречив и му казах, че Распутин е благословил чука и той със сигурност ще му донесе допълнително богатство. Той отговори, че ще си помисли.“

„21 юни 1918

Царят изпрати за мен и каза, че ще приеме да скрие последния амулет в чука.

Да приеме? Арогантно копеле, а аз исках да му направя услуга с това. Усмихнах се, поклоних се и му казах колко съм му благодарен, че приема помощта ми.“

„5 юли 1918

Мисля, че царят планира бягството си. Мил е с всичките си надзиратели и дори планира посещение на новия Народен музей, построен от другата страна на улицата, срещу резиденцията му. Вероятно се опитва да приспи подозренията на комунистите, в чиито ръце е животът му.“

„13 юли 1918

Тази вечер дадох чука на царя. Никак не ми харесваше, че той се изплъзна от ръцете ми. Копелето не искаше дори да ми каже къде възнамерява да го скрие, докато не избягат от страната. Няма значение. Ще го намеря. Понякога се чувствам така, сякаш чукът ме познава, вика ме.

С амулетите около шиите на великите княгини ще е много по-трудно. Как да им ги отнема? Как...“

„17 юли 1918

Толкова е просто.

Засилвам влиянието си върху Юровски, главния сред надзирателите на царя. Ще стане тази вечер. Няма да

позволя на царя да види лицето ми до последната минута. Трябва да знае кой е отговорен след всичкото раздражение, което ми причини.“

„18 юли 1918

Те са мъртви. Царят и цялото му семейство бяха разстреляни в мазето на къщата на Ипатиев. Убедих Юровски, че всички те трябва да умрат. Той се канеше да убие само царя и сина му. Останах в сянка, както планирах, и излязох напред едва когато убиваха царя. Наложих се, обаче да помогна в убийството на великите княгини. Колкото и куршуми да изстрелвахме в тях, те не умираха. Накрая разбрах защо бе необходимо да ги съблечем голи. В дрехите им бяха пришити диаманти и куршумите отскачаха! Започнах да се смея, но после осъзнах, че свалят не само дрехите им, но и амулетите. Не! Те бяха мои.

Нахвърлиха всички бижута в чувал, а после ги хвърлиха в каруцата при труповете. Трябваше да отида с тях. Беше доста тежко. Бих се измъкнал от тази задача, но трябваше да се докопам до амулетите.

Изхвърлиха труповете в някаква мина, но нямаш възможност да стигна до чувала с амулетите. Някакво копеле вече го бе отмъкнал. Ще ги намеря. Трябва да ги намеря.“

— Прочете ли достатъчно? — запита Гарет.

Емили вдигна поглед и видя, че Гарет изучава изражението ѝ.

— Аз ще дочета историята му и ще ти я разкажа. — Струва ми се, че всеки момент ще повърнеш.

Наистина ѝ бе прилошало. Сякаш злото, причинено от Зелов, протягаше ръце, достигаше до нея и я задушаваше. Усмихна се леко.

— Отново се опитваш да ме предпазиш.

— Да. Предполагам.

— Зелов ми напомня на Стонтън. — Навлажни устни. — Стигна ли до онази част, когато се смял, защото куршумите отскачали от

диамантите?

— Да.

— Бедните момичета. Какъв кошмар е било за тях. Какъв ужас. Като онзи, който извиква Стонтън. — Добави: — Но сега поне знаем защо картата върви заедно с амулетите. Царят вероятно е имал специална карта, върху която са се налагали амулетите. Не е можело да ги наложиш върху всяка карта и да очакваш тя да те отведе някъде.

— Не ми отговори. Искаш ли да довърша разказа и да ти го преразкажа? Ще бъде много по-кратко и безболезнено.

Тя поклати глава.

— Просто имах нужда да си почина няколко секунди. Остава още малко. И не може да е кой знае колко по-ужасно от...

Звънна мобилният телефон на Гарет. Той погледна екрана.

— Фъргъсън. — Отговори. — Каква е историята? — Слуша известно време, после каза: — Уведоми ме.

След като затвори, каза:

— Николай Зелов не е бил в къщата си в Кънектикът. Слугите не знаят къде е. Излязъл около обяд, за да отиде при шивача си, а после — на коктейл парти в Манхатън. Бил леко пиян, но слугите твърдят, че това било нормалното му състояние.

— В такъв случай може да е станал жертва на злополука — каза Емили. Искаше ѝ се да може да вярва, че това е истина. Но тази вечер бе прочела вече много за кръв и убийства.

— Да. Фъргъсън ще се опита да убеди полицията да открие колата му. Няма да е трудно. Той кара червено ламборгини.

Какъв срам е да се унищожи такава прекрасна кола, помисли си Борг. Почти престъпление.

Борг се усмихна при тази мисъл, докато гледеше как стоповете на ламборгинито бавно потъват в блатото. Всъщност престъплението не се състоеше в унищожаването на колата. Ако имаше късмет, Зелов нямаше да бъде открит още дълго време.

А Борг се чувстваше късметлия. Всичко се развиваше изключително добре. Набра номера на Стонтън.

— Спечелих си бонуса. Сега какво следва?

— Ела в Москва. Време е да довършим работата.

— Гарет и Хъдсън?

— Не и Хъдсън. Емили Хъдсън е моя.

„17 юли 1918

Имам три амулета. Открих кой от селяните, които са се навъртали около мината, е взел чувала и изчаках да изнесат бижутата на пазара и да ги продадат. На глупаците им дожаля да се разделят с диамантите, но нямаше как — трябваше да се отърват и от тях. Следвах ги и когато продадоха амулетите, ги откупих обратно.

Но, по дяволите, само три са. Къде е чукът, в който е скрит четвъртият? Той е най-важният заради гравиранията под картината указания. Върнах се в къщата на Ипатиев, но не го открих. Може би все пак царят е успял да убеди съпругата си да носи амулета. Не. Царицата беше съблечена и ограбена, както и момичетата.

Но амулетът, който за тях нищо не струва, вероятно не е бил забелязан. Възможно е есе още да е бил около ерата ѝ, когато е била хвърлена в мината.

Нищо не струва? Глупаци.

Трябва да се върна в мината още тази вечер.“

„17 юли 1918

23:40

Върнах се в мината, но я охраняваха. Юровски не иска никой да знае къде са били хвърлени телата. Трябваше да изчакам, да убия охраната и да се спусна в мината. Водата бе леденостудена и телата бяха започнали да потъват. Около врата на царската кучка нямаше амулет. Трябва да е скрит в дръжката на чука.

Излязох от мината. Гневът ми бе така разпален, че не усещах студа. *Мисли, казах си. Къде царят е скрил чука? Не беше в къщата. Къде би могъл да бъде?*

И тогава се сетих. Народният музей. Какво по-добро място да се скрие нещо ценно? От другата страна на улицата, срещу къщата на Ипатиев, откъдето би могъл лесно да се вземе. Беше посетил музея, уж от уважение, в деня, след като му дадох чука. Мислех, че се опитва да се помири с надзирателите си и да спаси кожата си. И тази идея дори ме бе развеселила.

Не ме развеселява сега. А ме изпълва с въодушевление.

Онази нощ се опитах да проникна в музея, но имаше охрана по цялата улица. Влязох в музея на следващия ден заедно с тълпа селяни, които искаха да разгледат малкото експонати, поставени там от новото правителство в опит да увековечи себе си.

Чукът е там! Видях го.

Но не мога да го докосна дори! Мисля, че ме подозират в убийството на охраната на мината. Възможно е също някой да ме е видял на пазара, докато купувам амулетите. Сигурен съм, че днес ме следят.

Не бива да изпадам в паника. Не мога да остана повече тук. Положението ми е прекалено опасно. И прекалено много хора могат да си спомнят, че съм бил близък с царското семейство. Страната е в смут и няма да позволя да стана част от тази кървава баня. Ще се върна в Америка, както планирах. Но не като просяк. Може и да нямам всички ключове, които водят към царското съкровище, но мога да се върна за чука и по-късно. И все още мога да бъда цар.

Ще отида при Нартов. Политическата ситуация е може би точно такава, каквато ми трябва, за да окажа натиск върху него. Болшевиките са жадни за кръв, но тя няма да бъде моята.“

Емили мислеше, че това е последният абзац в книгата, но след като прелисти страниците, откри още два. И двата се отнасяха до десетилетия след клането.

„25 юли 1932

Няма смисъл. Връщах се много пъти, но не мога да намеря начин да открадна чука от музея. Опитах всичко — от подкуп до наемането на професионални крадци. Никой не иска да приеме подкупите ми, а охраната на музея е подсилена. Опитите ми да избия пазачите бяха осуетявани на два пъти. А това е само един беден исторически музей, който няма никакво значение. Защо се охранява така внимателно? Подозирам Нартов. Той е достатъчно умен, за да успее да манипулира правителството, та дори и да разполага с малко власт. Той пази чука, бди над него.

Но той няма значение. Имам своя огромен палат и съм почти толкова богат, колкото и ако бях намерил милионите на царя. Нартов продължава да изпраща редовно пари. Може и да увеличи вноската му, за да го накажа за предателството му към мен.“

„24 май 1942

Започнах да сънувам Распутин. Да не би сънищата ми да предсказват смъртта ми? Няма да го позволя. Ще живея още дълго и ако срещна Распутин в ада, пак ще бъда негов господар. Ще държа чука над главата му, а той ще трепери, коленичил, пред мен.“

Емили затвори книгата.

— Умрял е през 1943. Може би е бил като обсебен от Распутин през последната година от живота си. — Изкриви устни. — Не мога да повярвам, че е било проява на съвест. Не мисля, че е имал такава.

— Нито пък аз. — Гарет стана и наля чашка кафе. — Но е умрял богат и години след избиването на царското семейство. Нартов продължавал да му изпраща пари. — Занесе ѝ чашката. — Въпросът е: Кой е бил този Нартов? И как е успял Зелов да го убеди, че амулетът е скрит в дръжката на чука? Или Зелов е изнудвал Нартов?

Емили разтри слепоочията си и прие чашката кафе.

— Нямам представа. Надявах се, че ще можем да сложим край на участието на Зелов във всичко това. Господи, иска ми се да избягам подалеч от Михаил Зелов.

Той поклати глава.

— Няма да го направим. Той е центърът, той е като окото на бурята.

— Николай Зелов най-вероятно е знаел кой е Нартов още преди да дойде в Русия. Затова вероятно му е платил и Джослин. — Поклати глава. — Но защо, по дяволите, ще се плащат пари сега, в този век, за нещо, което се е случило през 1918?

Гарет сви рамене.

— Защо не зададем този въпрос на мистър Джослин?

— Но Николай Зелов отишъл да види първо митрополит Димитри. Можем да получим повече информация, като отидем при него. — Отново поклати глава. — На сутринта ще говорим с Ирана и ще видим какво мисли тя.

— Михаил Зелов бил наистина обладан от Сатаната. — Ирана приключи с четенето на бележките и вдигна поглед към Емили и Гарет, които седяха до масичката на рум сървис в другия край на стаята. — Сигурна съм, че е при него и сега. Има ли още нещо?

— Преводът на „Книга за живите“ — каза Емили. — Прегледах го, но по едно време отидох направо на бележките. — Направи гримаса. — Не мисля, че ще искаш да го прочетеш. Отвратително богохулство, невиждан разврат. Каквото и да си помислиш, получаваш го. Секс с невръстни деца и всяка жена, изпречила се на пътя ти. Нищо чудно, че Распутин е бил привлечен.

— Но Распутин се е опитал да се отдалечи от Зелов към края — каза Ирана. — Мисля, че искам да прочета всичко.

— Нямам нищо против — каза Емили. — Задръж моето копие. Гарет има друго, в случай че ни потрябва.

— На всяка цена — каза Гарет. — Но от теб искаме да споделиш с нас, ако се сетиш защо Николай Зелов е посетил първо уважаван член на църквата, преди да се обърне към Джослин?

Ирана гледаше втренчено книгата.

— Имам няколко идеи. Нека прегледаме още веднъж всичко, с което разполагаме, за да мога да проясня главата си. Не съм така добре запозната с това като вас. — Потупа с пръст по книгата. — Михаил Зелов е бил инструмент в избиването на царското семейство, с цел да се откраднат трите амулета от царските щерки. За четвъртия амулет се предполага, че е бил в чука, който е дал на царя. Царят го скрил в Народния музей в близост до къщата на екзекуцията, откъдето Зелов не могъл да го открадне. — Смръщи вежди. — Но Зелов се чувствал така уверен, че успял да измъкне доста пари от Нартов, който да пази чука в музея. Очевидно е искал чукът да остане в музея.

— Но защо? — запита Емили. — И кой, по дяволите, е Нартов?

— Не знам защо — каза Ирана. — Но мисля, ще откриете, че човекът, подкрепял Михаил Зелов през всичките тези години, е бил митрополит Сергей Нартов. Периодът съвпада.

— Още един митрополит? — запита Гарет. — Михаил Зелов е мразел църквата.

— Което означава, че не би се опитал да я използва — възрази Ирана. — Всъщност най-вероятно точно така е направил.

— И си сигурна, че този човек и митрополит Нартов са едно и също лице?

— Не — каза Ирана. — Но съм изучавала този период и мога да твърдя, че Руската църква и Сергей Нартов определено са имали власт да източат достатъчно пари, за да бъде Зелов щастлив. Към Нартов са се отнасяли с огромно уважение и дори се очаквало да бъде провъзгласен за патриарх на цяла Русия. Той отказал с думите, че не е достоен и би предпочел да служи на народа си от по-скромна позиция. — Направи пауза. — А след като властта била завзета от болшевиките, помолил да служи на Бога и църквата тук, в Екатеринбург. Това не се харесало на новото правителство, което се опитвало да накара всички да забравят какво се е случило тук.

— Но да краде от църквата, за да направи онова копеле богато? — запита Емили. — Това го прави толкова лош, колкото и Зелов.

— Това определено е престъпление. Мотивът трябва да е бил много силен, щом е плащал щедри суми на Зелов в продължение на години. Казвате, че плащанията са спрели през 1943? — Емили кимна и Ирана каза: — Трябва да проверя, за да съм сигурна, но мисля, че

тогава е умрял Нартов. И тъй като Зелов е починал малко след спирането на плащанията, никой нищо не е научил.

— Докато Николай Зелов не проявил още по-голяма лакомия шейсет години по-късно и не ги подновил — измърмори Гарет. — И така, той отишъл при митрополит Димитри и или се е опитал да намекне нещо за миналите мръсни дела на църквата, или му е предложил трите амулета, за да може митрополитът да допълни комплекта с четвъртия — онзи, който бил скрит в чука.

— Това са само предположения — каза Ирана. — Според мен, Николай Зелов се е опитал да вземе чука за себе си. Ламтял е за царските милиони.

— Прекалено трудно — възрази Емили. — Той е алкохолик и обикновено обича нещата да стават лесно. Точно затова би предпочел да има редовен приток на пари. Дал е на Бабин „Книга за живите“ и амулетите и си е отишъл с пълни джобове. — Погледна Гарет. — Но Бабин бил нает от Джослин, а не от митрополит Димитри. Джослин трябва да е затънал до шия в тази мръсотия.

— Защото предпочиташ той, а не митрополит Димитри да е лошото момче — каза Гарет. — Може и двамата да са боклуци. Парите покваряват, Емили.

— Знам. — Вярно бе, не искаше в цялата тази грозота да е замесен човек на вярата. Имаше толкова малко чисти и свети неща, към които светът да се придържа. — Вярваш, че митрополит Димитри се е свързал с Джослин и двамата са станали партньори?

— Това е вероятно развитие на нещата — каза Гарет. — Джослин има парите, а не виждам как митрополитът може да е снабдявал Михаил Зелов с исканите от него средства. Нартов е можел да финансира Михаил Зелов, защото по онова време светът е бил различен и той е използвал властта на църквата. В наше време всичко минава през очите и ръцете на счетоводителите. — Поклати глава. — Не, Джослин просто трябва да е замесен.

— Мен ме интересува по-скоро какво общо има църквата с това. — Ирана вече прелистваше книгата. — Струва ми се, че искам да узная повече за Зелов и връзката му с нея.

— Аз знам всичко, което искам да знам, за него. — Емили потрепери. — Непрекъснато мисля за това, колко много си приличат Зелов и Стонтън. Струва ми се странно двама така обладани от злото

мъже, от различни поколения, да бъдат привлечени от една и съща примамка.

— Може би не е толкова странно. — Ирана не вдигна поглед от книгата. — Понякога мисля, че ако злото е достатъчно силно, то има свой собствен живот.

— Прераждане?

Тя сви рамене.

— Мисля, че всичко е възможно в Божия свят. Но не това имах предвид.

— Добре. Защото не ми се иска да мисля за това, как във всяко поколение се ражда по един Стонтън. — Обърна се към Гарет. — Кога ще се обадим на Джослин?

Той поклати глава.

— Скоро. Но може би трябва да постъпим, както предложи ти, и да посетим първо митрополит Димитри.

— Не, оставете на мен — каза внезапно Ирана. — Нали затова ме извикахте тук?

— Но тогава не мислех, че митрополитът е конспиратор — каза Гарет.

— Това нищо не променя. Говоря езика и имам нужния опит в материята. Искам да го направя.

Гарет поклати глава.

— Престани да ме предпазваш, Гарет. Ще го направя — каза Ирана. — Трябва да го направя.

Тонът ѝ издаваше твърда, ако не и страстна, решителност. Емили си спомни студените тръпки, които я бяха полазили при думите на Ирана, че идването ѝ тук вероятно има някакъв смисъл.

Ирана погледна Емили. Сякаш беше прочела мислите ѝ.

— Престани да се тревожиш. — Усмихна се. — Не е ли вярно, че имам най-добра квалификация от всички ни? Ще се срещнем в резиденцията му на ярка дневна светлина. Нищо няма да се случи. — Изправи се. — А сега ще се облека и ще се обадя на митрополит Димитри.

— Може да откаже да те приеме — каза Емили.

— Вярвам, че ще ме приеме. — Тръгна към банята. — Всъщност сигурна съм, че ще ме приеме.

— Предполагам, че Бог ти е вдъхнал тази увереност? — запита Емили.

— Не, за Бога! Просто интуиция. Понякога всички ние имаме своите предчувствия.

— Защо да не дойда с теб?

Ирана се засмя.

— Интуицията ми казва *не*. Всичко ще бъде наред, Емили. — И се скри в банята.

— Не искам да отиде сама — каза Емили. — Защо не иска да ме послуша?

— Може би възразява на опитите ти да я закриляш. Чувал съм, че независимите жени имат склонност силно да се съпротивляват на подобни опити.

— Не е забавно.

— Знам. Проблемът е голям. — Хвана я за ръката. — Няма да ѝ позволя да се види с митрополита, без да бъде защитена. Отказа да я придружа, но ще накарам Дардън да я закара и да остане наблизо.

Изпълни я облекчение.

— Знам, че е права и че посещението при митрополита не трябва да е... Просто идеята не ми харесва.

— Имаш *предчувствие*?

Тя кимна.

— И Дардън няма да я изпуска от поглед?

Той кимна.

— Знам, че това няма да е достатъчно за теб, затова ние двамата ще седим в кола, паркирана на две пресечки оттам. Просто за всеки случай.

Тя не проговори няколко секунди.

— Това няма да се хареса на Ирана.

— А ще те спре ли?

— Не, по дяволите! — възкликна Емили.

— Чудесно — усмихна се той. — Това ще ми даде допълнителни доводи, когато по-късно обсъждаме вмешателството с цел закрила на нечий живот. — Стана и тръгна към вратата.

— Ще отида да говоря с Дардън.

Митрополит Димитри затвори телефона и се облегна назад. Защо се беше съгласил да се види с Ирана Повак? Тя му бе предоставила кратка информация за себе си, произхода и опита си. Само споменаването на Емили Хъдсън не трябваше да е достатъчно да спре напиращите на устните му възражения и да се съгласи да я приеме. Може би трябваше да откаже и да поръча на икономката да я отпрати, ако се появи на прага му. Така щеше да бъде най-благоразумно. И безопасно.

Но аз вече не искам да съм в безопасност, помисли си уморено. Вече му ставаше неприятно да се грижи за собствената си безопасност, защото той нямаше никакво значение. Кой знаеше кое е правилно и кое — грешно? Цял живот бе сигурен в преценката и веруюто си. Къде бе отишла тази сигурност? Защо бе прекрачил зад тези граници?

Протегна бавно ръка и набра номера на Питър Джослин.

— Съгласих се да се видя с Ирана Повак. Твърди, че е приятелка на Емили Хъдсън.

— Знам коя е — каза Джослин. — Стонтън ми каза. Грешка е да се видиш с нея, Димитри.

— Исках ти да ми го кажеш. Търсех извинение да я отпратя. — Погледна през прозореца към червените рози, цъфтящи в градината. Беше прекалено късно за рози, но Джослин му бе дал някакви издръжливи растения, които цъфтяха няколко пъти в годината. — А когато човек си търси извинения, обикновено е сгрешил. — Направи пауза. — Грешим ли, Питър?

Мълчание.

— Не знам. Вероятно грешим. Но не можем да се върнем обратно.

— Да, не можем. — Беше прекалено късно. Прекалено много неща се бяха случили. И прекалено много хора бяха изгубили живота си. — Но вероятно можем да склучим мир и да намерим покой.

— Не ми харесва как звучи това. Виж, на път съм към теб. Не разговаряй с никого, докато не пристигна.

— Само с Ирана Повак. Седя си тук и гледам красивите рози, които ти ми даде. И се питам защо ѝ разреших да дойде. И знаеш ли какво реших? Понякога Бог ни изпраща вестител и ако сме мъдри, ние не го отправяме. Може би съм почувствал, че тази жена е моят вестител.

— Димитри, ти просто си уморен и обезкуражен. Да поговорим и може би ще стигнем до...

— Прав си, уморен съм. Днес се чувствам много стар. — Стана. — Излизам навън, в моята пълна с рози градина. Ще поседя на слънчевата светлина и ще чакам Ирана Повак.

— Не се виждай с нея — побърза да каже Джослин. — Ще пристигна възможно най-бързо. Отпрати я. Не прави нищо, което...

— Довиждане, Питър. — Затвори и изключи телефона си. Тръгна към френските прозорци, от които се излизаше в градината. Слънцето грееше ярко и той знаеше, че ароматът на розите ще витае във въздуха около пейката до фонтана. Икономката му щеше да доведе Ирана Повак тук, след като тя пристигнеше.

Ела, вестителю. Пречисти душата ми.

Огромната тухлена сграда се намиреше в покрайнините на Екатеринбург и бе заобиколена от няколко също толкова престижни на вид сгради. Ирана гледаше широките, извити във формата на арка, прозорци и масивната махагонова врата, докато Дардън паркираше колата пред нея.

— Много впечатляващо — прошепна тя, след като той ѝ отвори вратата, за да слезе. — Добре, Дардън, аз влизам.

— Не. Имам заповеди да остана с теб. Заповеди.

— А моите заповеди са да ме чакаш тук. — Тръгна към вратата. — Не искам да ми се мотаеш в краката.

— Какво значение има дали ще дойда с теб? Ще си държа устата затворена.

Тя не бе сигурна защо настоява. Действаше единствено по инстинкт.

— Има значение. Остани тук. — Изкачи трите входни стъпала. — Сигурна съм, че Гарет и Емили ще сметнат това разстояние за достатъчно близо.

— Грещиш, Ирана — каза Емили, появила се иззад ъгъла. Ирана отвори уста да възрази, но Емили вдигна ръка. — Гарет каза да те чакаме на една пресечка разстояние, за да не се ядосаш. След като размислих, разбрах, че не давам и пет пари дали си ядосана. Двамата с Гарет правите за мен онова, което смятате за най-добре, още от мига, в

който се срещнахме. Защо аз да не постъпвам по същия начин с вас? Ще ви дам достатъчно лично пространство. Ще седя във фойето, докато разговаряш с митрополит Димитри, но ще бъда много по-близо от една пресечка разстояние.

Ирана я гледа секунда, после се усмихна.

— Ще трябва да те просна в безсъзнание, за да ти попреча да дойдеш с мен, нали?

— Ако мислиш, че си достатъчно силна.

— Достатъчно силна съм, но е трудно да победиш любовта със сила. Става прекалено сложно. — Протегна ръка към звънеца. — Това, че те е грижа за мен, стопля сърцето ми. Но наистина мисля, че ще получа повече информация, ако съм насаме с митрополита. Когато разговаряхме по телефона, имах неясното впечатление, че той иска да... — Сви рамене. Не беше сигурна дали може точно да опише какво бе почувствала, когато бе чула гласа на митрополит Димитри по телефона. — Можете да ме охранявате и от по-голямо разстояние. Разбираш ли?

— Не съм и очаквала нещо друго от теб. Просто не искам да си сама.

— Не съм сама. — Натисна звънеца. — Още откакто реших да дойда тук, знаех, че няма да бъда сама. — Лицето ѝ се озари от топла усмивка. — А сега имам и теб.

ГЛАВА 19

Митрополит Димитри беше по-възрастен, отколкото ѝ се бе сторило, когато бе чула гласа му по телефона. Косата му бе снежнобяла, а около кафявите му очи имаше дълбоки бръчки. Гледаше замислено, едва ли не замечтано, водите на фонтана. След това вдигна поглед и ѝ се усмихна.

— Чаках те. — Изучава лицето ѝ с поглед около секунда, после кимна. — Да, това си ти. Седни, дете.

— Не съм дете, митрополит Димитри.

— За мен си. Навърших осемдесет години. Не че възрастта има значение. Душата е вечна. — Усмивката му се стопи.

— Но ако душата е погубена, не може да види вечността. Разбираш го, нали, дете?

— Да.

— И аз така реших. Вестителят би трябвало да усеща много неща.

— Вестител? — Ирана поклати глава. — Не съм дете, не съм и вестител. Дойдох само да ви задам няколко въпроса.

— Знам. — Загледа розите, които растяха от другата страна на пътеката. — И ще ти отговоря. Знаеш ли, че на този свят има милиони деца, които живеят сред уличните боклуци и никога не са виждали цвете? Колко тъжно.

— Искам да ви запitam какво ви е казал Николай Зелов, когато е дошъл да ви види.

— Вярвам, че знаете доста неща. В противен случай, нямаше да сте тук.

— Мислим, че ви е предложил три амулета и книгата на Михаил Зелов... Но не знаем на каква цена.

— Това е вярно. Но аз не можех да му платя цената, която искаше.

— Затова сте замесили и Питър Джослин?

Той кимна.

— За мое безкрайно съжаление. Но не виждах друг начин. Николай Зелов не бе добър човек. Алчността щеше да го подтикне да се обърне към някого другико, може би дори към правителството. Не можех да го позволя.

— И когато вие не сте могли да доставите чука, в който е скрит последният амулет, Джослин е дал заповеди на Стонтън да го намери на всяка цена.

Митрополит Димитри трепна.

— Вината не бе на Питър. Съвсем доскоро той не знаеше що за човек е наел Бабин. Той само направи това, което го помолих. Аз трябваше да доставя чука. Реших, че е мой дълг.

— Дълг?

— Към моя приятел, към човека, когото съм уважавал най-много в живота си. Не исках цялата му работа и жертви да отидат напразно.

Тя изучаваше лицето му.

— Митрополит Сергей Нартов?

Митрополит Димитри кимна.

— Той беше мой идол. Той бе причината да вляза в църквата. Бе толкова близо до светците, колкото въобще е възможно някой да бъде.

— Светец? Знаехте ли, че е крадял от църквата?

— Той трябваше да направи избора си. Докато му плащаше, Михаил Зелов щеше да стои далеч и нямаше да се опитва да намери чука. А щом не разполагаше с последния амулет, нямаше да се впусне да търси царското съкровище. — Поклати глава. — Не можеше да му се позволи да има такава власт. Щеше да бъде Сатаната на земята.

— Бил е близо до Сатаната и без съкровището.

— Но представи си, детето ми, какво щеше да стане, ако разполагаше с милиарди. Моят приятел, Сергей Нартов, го държеше на каишка. — Усмихна се леко. — А Зелов през цялото време мислеше, че контролира нещата. Каза на Сергей, че ако не му дава пари, ще предаде амулетите и чука на новото комунистическо правителство. Ужасна заплаха по онова време. Комунистите ни източваха, оформяха нация, която не вярва в Бога, и Нартов не искаше царското съкровище да засили властта им. Още повече че те бяха убили царя. Но не по тази причина той рискува душата си, за да държи Зелов настрана.

— Злото — каза Ирана. — Смятал е Зелов за демон?

— Наистина разбираш. Знаех, че ще разбереш. — Кимна. — Веднъж ми каза, че още щом видял Зелов, разбрал какво зло се крие в него. Прочел книгата му и дори отишъл в Йерусалим, за да се опита да научи повече за него. Когато Зелов отишъл при него, решил, че това е неговата възможност да го обуздае и да му попречи да се превърне в онова, което съдбата е предназначила за него.

— И е отишъл толкова далеч?

— Да. А трябваше да бъде патриарх на цяла Русия. Отказа се от всичко, за да дойде тук, в Екатеринбург, и да пази чука. Заради Бога. И заради човечеството.

— И не сте казали на никого друго през всичките тези години? Дори след смъртта на Нартов? Знаели сте, че чукут е в музея, и не сте се опитали да го измъкнете оттам?

— И защо да го правя? Нищо не се промени в правителството след осемдесетте години на двайсети век. Комунистите щяха да заграбят царското съкровище и да го използват, за да държат народа под ботуша си. След смъртта на Нартов исках единствено да вървя по стъпките му. Той взе решението, аз просто трябваше да го следвам. — Направи гримаса. — Макар че едва не го провалих. Преди две години патриархът ме извика в Москва за месец. Когато се върнах, открих, че уредникът на музея е дал експонатите назаем на музей в Афганистан. Не можах да върна експозицията. Районът бе отцепен заради ожесточените схватки. Можах само да наблюдавам и да чакам.

— Докато Николай Зелов не е дошъл да ви види.

Той кимна.

— Стори ми се, че Михаил Зелов е излязъл от гроба и се опитва да разруши постигнатото от Сергей Нартов.

— Властта на комунистите е била много по-малка.

— Но те нямаше да позволят съкровището на царя да напусне страната. Щяха да го използват. А ако не го бяха направили, наследниците на Романов щяха да се бият за дела си през следващите петдесет години.

— А вие нямаше да позволите това да се случи.

— Ако някой трябваше да получи милиардите на царя, то това трябваше да са хората, които имаха нужда от тях. По света безброй благотворителни организации имат нужда от помощ. Децата винаги са извиквали съчувствие у мен. Специалните деца, гладуващите деца,

онези, пострадали от малтретиране. Исус е казал: „Оставете децата да дойдат при мен.“ Помислих, че на моя приятел Нартов ще се хареса, ако мога да им помогна. Той бе пазил чука през всичките тези години, за да предотврати използването на съкровището от хора, които могат да причинят само зло и разруха. Веднъж ми каза, че единственият начин да спечелим съкровището, е да го оставим там, където е. Аз трябваше да защита чука, да защита децата. Но сега имам амулетите и мога да върна съкровището на света. Не е ли по-добре чукът да е у мен, отколкото у някого, който няма да го пази като мен?

Ирана поклати глава удивена. За мъж на неговите години и с неговото образование, виждането му за нещата бе прекалено опростено. Очевидно смяташе, че съкровището принадлежи по-скоро на Сергей Нартов, отколкото на царя или на някого друго. Приятелят му го бе пазил предано и следователно имаше повече право над него от всички други.

— Не вярвам правителството да се съгласи с вас.

— Точно така. И аз това ти казвам, дете. — Погледът му бе пронизателен, очите — присвити. — Но ти си съгласна с мен, нали? Знаех, че ще се съгласиш с мен.

— Съгласна съм, че нуждаещите се ще се облагодетелстват повече от бюрократите, но вие нямате право да вземете това, което не е ваше. — Усмихна се. — Добрите самаряни трябва сами да заработят благата си, митрополит Димитри. А не да ги вземат от другите.

— Оценявам факта, че не употреби думата *крадат*. — Засмя се. — Признавам, че аз извърших този грях. Но бих могъл да живея с него, ако така ще нахраня хиляди гладни деца. — Усмивката му се стопи. — Не мога обаче да живея с ужаса, произлязъл от всичко това. Когато Джослин ми каза какво е сторил Стонтън, бях изумен. Никога не съм смятал, че може да се случи нещо подобно. И трябва да поема вината.

— Парите е дал Джослин.

— Опитваш се да намериш извинение за мен? Питър е добър човек. Аз го въвлякох в плана си. — Поклати глава и се поправи. — Не, в мечтата си. Толкова добър човек... Дори в този момент пътува насам, за да се опита да ме защити.

— И какво искате да направите сега?

Той изправи гръб.

— Искам да седя тук, на слънчевата светлина. По-късно ще се моля и ще оставя Бог да реши кое е най-добре. — Усмихна се. — Вярвам, че вече работи по въпроса. Все пак, изпрати ми вестител.

Тя поклати глава.

— Накарах те да се почувстваш неудобно — каза той. — Понякога вестителите не осъзнават мисията си. — Погледът му изучаваше лицето ѝ. — Но мисля, че ти си чувствителна за... нещо. Усецам болка в теб. Каж ми, нараних ли те, дете?

— Не, не сте ме наранили, митрополит Димитри.

— В такъв случай, ще се моля болката да те напусне. — Затвори очи. — Няма повече да говорим за това. Но искам да знаеш, че ми носиш утеха.

— Не знам защо. Не мога да запазя тайната ви.

— Ще постъпиш, както трябва. Но ще останеш ли с мен още малко? Не всеки ден при мен идва вестител. От теб се излъчва... благословено спокойствие.

Тя изпита неочаквано съчувствие към него. Той бе сгрешил, но мотивите му бяха правилни. Искаше да спаси нуждаещите се деца и бе готов да жертва дори себе си. За колко други хора можеше да се каже същото?

— Да, ще остана с вас. — И тя изправи гръб. — Докато искате, митрополит Димитри.

— Всичко наред ли е? — запита Гарет, когато Дардън отговори на телефонното му обаждане.

— Доколкото знам — отговори Дардън. — През последните двайсет минути са в сградата. — Добави: — Опитах се да вляза с тях, но Ирана не ми позволи. И на Емили не позволи да остане повече от няколко минути.

— Не се и съмнявам. — Когато Емили бе изскочила внезапно от колата и му бе казала, че ще отиде с Ирана, знаеше, че няма начин да я спре. — Не ми харесва това, че още не са излезли.

— Искаш ли и аз да вляза?

Да. Но знаеше по-добре. Така само щеше да настрои двамата един против друг, а и не бе минало още кой знае колко много време.

Искаше му се обаче да е по-близо до мястото на действието, а не да стои тук със скръстени ръце и на тръни.

— Не. — Отвори вратата на колата. — Идвам към теб. Ще бъда там след пет минути.

Емили стана от стола си и отиде до френските прозорци, през които бе изчезнала Ирана. Поклати удивено глава, като видя митрополита и Ирана да седят на пейката до фонтана. Старецът седеше със затворени очи и изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да потъне в дълбок сън, а Ирана държеше мълчаливо ръката му. Емили не можеше да си представи по-изпълнена с покой сцена. Ирана можеше да бъде внучка на стария митрополит и със сигурност не го разпитваше с неприятна настоятелност. Всъщност Емили усещаше връзката, която сплотяваше стареца и младата жена. Странно, но сега виждаше, че няма нищо необичайно в настояването на Ирана да дойде тук.

Телефонът ѝ звънна и тя погледна екрана. Сигурно бе Гарет, който се тревожеше...

— Здравей, Емили. Красив ден, нали?

Почувства се така, сякаш я бяха ритнали силно в стомаха.

— Стонтън?

— Винаги се изненадваш, когато ти се обадя. Не знам защо. Знаеш, че искам да поддържаме връзка. Погрижил съм се винаги да знам къде си. Изглежда, че мина цяла вечност, откакто си бърбяхме приятно в лагера.

— Надявах се да ти е изтекла кръвта.

— Да, и ти бях много ядосан за това. Но не бях сериозно ранен и ето, че отново съм в играта.

— Истинско нещастие. Следващия път ще се постарая повече.

— Сигурен съм. Изпитвам уважение към теб, Емили. Отначало исках само да те убия при първа възможност, но после осъзнах, че нищо не се е променило. Всъщност възхищението ми ще бъде неповторимата подправка, която ще се добави в нашето преживяване.

— Бабин е мъртъв. Ти го уби, нали?

— Аз ли?

— Ти уби Немид и Бабин. Ти ли уби и Николай Зелов?

— Не лично.

— Борг?

— Със сигурност не бива да уличавам Борг. Той много ми помага.

— Защо? Защо го правиш?

— Не можеш ли да се досетиш? Толкова си умна.

— Каж ми.

— Идеята на стария Михаил Зелов е правилната. Трябва да си разчистиш пътя, ако ще ставаш Бог. Свидетелите са неудобни. По-добре никой да не остане жив. Така никой не ще може да разкаже историята.

— Бог?

— Толкова много пари могат да превърнат човека в Бог. Точно затова Михаил Зелов се връщал непрекъснато тук и се опитвал да се добере до чука. Прекрасно го разбирам. Бил е богат, но пак не му е било достатъчно, за да изпълни това, което според него му е предназначила съдбата.

— Бил е чудовище. Бил е отговорен за смъртта на царското семейство и на Распутин.

— Така не е останал никой, който да му попречи. Много умно. Възхищавам му се. От мига, в който прочетох „Книга за живите“, която онзи чудак Николай Зелов продал на Бабин, знаех, че двамата с Михаил Зелов си приличаме толкова много, че всеки от нас би могъл да е огледален образ на другия. С едно изключение — аз съм по-умен. Мога да се справя по-добре. Затова и си направих списък. Питам се дали Михаил Зелов е имал списък.

— Немид, Зелов и Бабин са били в този... списък?

— Разбира се.

Тя навлажни устни.

— И кой друг?

— Ти и твоите приятели. — Направи пауза. — Имам специален план за Гарет. Реших, че ще го убивам много, много бавно. Ще бъде по-лошо дори от страданията на Леви.

Шокът премина през нея, обзе я паника.

— Млъкна. Нима тази мисъл те тревожи? Мисля отново да ти позволя да гледаш.

Не, не отново. Не и с Гарет.

Не позволявай на Стонтън да узнае какво са ти причинили думите му. Запази гласа си спокоен.

— Кой друг?

— Да ти кажа, за да можеш да ги спасиш? — Гласът му стана злобен. — Както направи със сестра Ирана? Малко закъсня. Каза ли тя каква...

— Млъкни. Не говори за нея.

— О, причиних ти болка, нали? Ако имах повече време, щях...

— Казах да млъкнеш.

— Не можеш да ме спреш. Не и когато става въпрос за нея. Или за Гарет. Това е начинът да те нараня, Емили. Спомням си колко бе разтревожена, че не можа да спасиш приятеля си Леви.

— Кой друг е в списъка ти?

— Не мисля, че ще ти кажа. Наистина, трябва да се тревожиш за себе си. Това искам да направиш. Искам да се изпотиш. Да изпаднеш в паника. Искам сърцето ти да започва да бие тежко още като чуеш гласа ми. Ужасът прилича малко на секса, ако се прилага правилно. Същите влажни длани, същото налягане на мускулите. Бие ли сърцето ти тежко сега, Емили?

— Не.

— Ще забие. Прекалено дълго не ти обръщах нужното внимание. Гарет те пазеше добре. Трябваше да го заобиколя и да ти причиня повече болка. Но не се тревожи; вече мога да ти посветя цялото си внимание.

— На всяка цена. Престани да се криеш. Може би се страхуваш, че ще успея да те убия. Аз наистина съм добър стрелец. Щеше да си мъртъв, ако не бе мръднал в последната секунда. Да видим дали си способен и на нещо друго, освен на заплашителни телефонни обаждания.

Той се засмя.

— Присмиваш ми се. Много смело... И глупаво. Защото, разбираш ли, всичко зависи от това, откъде ти се обаждам.

Тя замръзна.

— Откъде?

— Денят е прекрасен и розовата градина е много красива, нали?

Тя забрави, че трябва да диша. Не можеше да говори.

— И вярвам, че нашият митрополит Димитри ще си подремне малко. Твоята приятелка Ирана като че ли не е добър събеседник.

— Къде си?

— На място, откъдето виждам всичко, което виждаш и ти. Бях разочарован, че не последва Ирана Повак на срещата ѝ с митрополита. Но после осъзнах, че всичко е за добро. Исках да бъдеш последна и ще ти позволя да бъдеш свидетел, както бе свидетел и на мъченията на Леви. Сигурно харесваш Ирана Повак много, щом правиш толкова за нея. Отне ми я, но сега ще мога да си я върна. Веднъж и завинаги.

— Къде си? — повтори тя с дрезгав глас.

— Достатъчно близо. Много съм добър с карабината. В момента виждам...

— Не! — Тя прибра телефона в джоба си и отвори рязко вратата. — Ирана! Залегни! — Тичаше по пътеката. — Залегни!

Виждаше изненаданото лице на Ирана. Митрополит Димитри отвори очи и изправи гръб.

— Стонтън е тук. Залегни. Той ще...

— Ти залегни, Емили. — Ирана се хвърли върху митрополита, събори го на земята и го покри с тялото си.

Някъде иззад Емили долетя едва доловим пукот.

Ирана!

Ирана и митрополит Димитри лежаха, сгърчени, на земята. Кръв...

А Стонтън вероятно се прицелваше отново.

Емили инстинктивно се претърколи и се скри зад ред розови храсти, растящи край пътеката.

Не последва изстрел.

Трябваше да помогне на Ирана. Запълзя към тях.

Отново не последва изстрел.

— Емили!

Гарет!

— Залегни. Стонтън...

— Знам. — Гарет беше до нея. — Добре ли си?

Тя кимна рязко и се опита да го дръпне долу.

— Стонтън...

— Сигурна ли си, че е бил Стонтън? Видяхме стрелец върху покрива на съседната сграда и се втурнахме в градината. Но не

можахме да го идентифицираме. Дардън го преследва.

— Сигурна съм. Той ми се обади. Искаше да знам, че е той. — Изправи се. — Каза ми, че ще убие Ирана.

— Ирана?

Емили не го слушаше. Тичаше към двамата, които лежах на земята до пейката.

— Уцели я. Видях кръв...

— Кръвта не е моята. — Ирана се изправяше бавно, с поглед, прикован в лицето на митрополита. — Опитах се да го предпазя. Опитах се...

Емили също гледаше втренчено митрополит Димитри. Точно в средата на челото му зееше кървава дупка.

— Съвсем точно — каза глураво. — Стонтън се похвали, че е отличен стрелец. Въобще не е искал да убие теб. Просто е искал да ме види, завладяна от паника.

Ирана протегна ръка и докосна нежно бузата на митрополита.

— Горкият човек нямаше време да се помоли. А ми каза, че много иска да го направи.

— Трябва да изчезнем отгук. — Гарет помогна на Ирана да се изправи. — Икономката знаеше, че си с него, а трябва да е видяла и Емили. Стонтън вероятно е използвал заглушител, защото, ако беше чула изстрела, щеше веднага да дотича.

— Значи сега съм заподозряна в убийство? — В очите на Ирана блестяха сълзи. — Той каза, че съм негов вестител, но не вярвам да е очаквал... — Млъкна изведнъж, а после добави, предпазливо: — Или може би не. Не знам...

— А аз знам, че трябва по-бързо да се махнем от градината — каза Гарет. — Ще минем през портата и...

— Мили Боже! — На прага стоеше червенокос мъж с тежко телосложение. — Какво сте сторили?

Гарет замръзна, ръката му спря движението си към джоба на якето.

— Кой си ти?

— Чакай — каза Ирана. — Това трябва да е Джослин. Митрополит Димитри го очакваше.

— Вие сте го убили — каза Джослин мрачно. Тръгна към мъжа, лежащ сгърчен на земята. — Предупредих го...

— Ти си този, който всъщност го уби — каза Емили студено. — Стонтън дръпна спусъка, но ти си го наел.

— Стонтън е сторил това? Да, мога да си представя... — Коленичи до митрополита. — Димитри...

Емили забеляза, че и в неговите очи има сълзи. За миг изпита съчувствие към него, но после реши, че е неуместно.

— А ти какво мислеше, че ще направи? Наел си кобра и очакваш да пощади някого? Не, той убива всички, до които успее да се докопа. Колко пари му даде допълнително, за да убие Джоел Леви?

— Не знаех. — Сведе поглед към митрополит Димитри. — Никой от нас не знаеше. Казах на Бабин да наеме някой, който може да свърши работата. Не мислех, че...

Емили не можеше да понесе повече.

— Да изчезваме! — Обърна се към портата. — Не искам Ирана да се окаже в беда, защото наетият от Джослин убиец е решил...

— Чакай. — Джослин се изправи. — Ще вляза вътре и ще кажа на икономката, че сте си тръгнали, а после ще я отпратя в дома ѝ за уикенда. Тя няма да се върне преди девет или десет часа в понеделник сутринта.

— Можеш да направиш това? — запита Гарет.

Джослин кимна.

— Тя знае, че двамата с Димитри сме много добри приятели. Вечерях тук поне по веднъж на седмица през последните десет години.

Гарет го гледаше безизразно.

— А после какво?

— После ще внесе приятеля си в стаята му, ще се помоля за него и ще го оставя там. — Сведе поглед към митрополита. — Каза ми, че иска да намери покой. Знаех, това означаваше, че иска да признае греховете си, нашите грехове. Втурнах се насам, за да го спра. Искях да го защитя. Но не успях, нали? Защиствах го, но не от тези, които трябваше. Не знаех, че Стонтън ще... — Поклати глава. — Но това не означава, че не съм виновен.

— Прав си — каза Емили. — Опитва се да измиеш ръцете си от вината, както някога направил Пилат.

Джослин поклати глава.

— Но вече не. Не и след като открих грозотата, за която съм причина. — Срећна погледа ѝ. — Ядосана си. Съжалявам, нараних те.

— Да — каза Емили. — Нарани много хора. — Сведе поглед към митрополита. — Той също.

— Нападай мен — каза Джослин. — Не Димитри. Той искаше само да спаси чука и децата. Можех да кажа *не*. Но прекарах прекалено много време в Етиопия и видях какво може да причини гладът на децата. Димитри ми имаше доверие.

Трябваше да обръщам повече внимание на действията на Бабин. Да, трябваше да внимавам повече.

— Не това ми каза митрополит Димитри — каза Ирана. — Той твърдеше, че цялата отговорност е негова. — И добави тихо: — Мисля, че намери покой, преди да умре.

— Сега не е моментът да си прехвърляме вината — каза Гарет. — Отиди да говориш с икономката. — Хвана Ирана за ръката и я побутна към Емили, която стоеше до портата. — Вие двете отидете в колата. Аз ще остана и ще помогна да преместим Димитри в стаята му.

— Колата? — повтори Емили. Спомни си нещо, казано от Стонтън. — Стонтън знаеше къде сме. Каза ми го. Не е логично да ни е чакал тук. Възможно ли е да е сложил проследяващо устройство някъде по колата?

— Възможно е — каза Гарет мрачно. — Да, дяволски възможно е. Взехме под наем колата, с която Дардън докара Ирана тук тази сутрин, така че е много повече от вероятно да има проследяващо устройство в онази, която използваме, откакто сме пристигнали в Русия. По дяволите, не бях достатъчно внимателен. Онази нощ, в която се върнахме от къщата на Бабин, казах на Дардън да провери колата, но това не се случи. Всички мислехме само за това, дали Поли ще открие Ирана. Защото трябваше да действаме бързо и...

— Млъкна и поклати глава. — Няма смисъл да мислим за миналите си грешки. По-добре е да ги поправим. Докарайте колата, която Дардън взе под наем днес. Ще изоставим другата. — Обърна се към Джослин. — Хайде, да се погрижим за митрополит Димитри.

Джослин кимна и тръгна към къщата.

Като стигнаха до колата, Емили и Ирана видяха Дардън, който бързаше по улицата. Косата му бе разрошена, а дъхът му излизаше на пресекулки.

— Не можах да го заловя. Чакаше го кола на следващата пресечка. Тъкмо потегляше, когато заобиколих къщата. — Погледна зад тях. — Къде е Гарет?

— В градината — каза Ирана. — Митрополит Димитри е мъртъв.

— По дяволите! — Дардън тръгна към портата. — Гарет може да има нужда от помощ. — И изчезна в градината.

Ирана отвори задната врата на колата.

— Влез. Не ми харесва идеята да стоиш на улицата. Стонтън може и да е потеглил, но е възможно някой друг...

Емили влезе в колата.

— Права си, но мисля, че Борг не е имал време да стигне дотук от Ню Йорк. Вероятно по тази причина митрополит Димитри бе убит от самия Стонтън. — Потрепери. — Сигурна съм, че убиването се нрави особено на Стонтън. — Трябваше да го чуеш, когато ми се обади по телефона. Беше... — Млъкна и овладя гласа си. — И, всъщност, в момента не аз съм неговата мишена. Той иска аз да бъда последна. Накара ме да мисля, че се кани да застреля теб. Каза, че има списък.

— И кой е в него?

— Всеки, който знае за съкровището. Възхищава се много на Михаил Зелов, защото убил всички и не е оставил свидетели.

— И затова е убил митрополит Димитри.

— Да. — Къде беше Гарет? Тя бе все още в капана на паниката, причинена от думите на Стонтън. Може би трябваше да се върне и да провери...

Въздъхна облекчено, като видя Гарет да излиза от градината, следван от Джослин и Дардън.

— Дардън, ти ще шофираш. — Гарет седна на предната седалка. — Къде е колата ти, Джослин?

— Зад ъгъла. — Изчака Дардън да седне зад кормилото. — Благодаря ти за помощта. Така ще разполагам с малко време. Трябва да се погрижа за семейството си, преди да отида в полицията.

— Не бързай — посъветва го Гарет. — Може би ще измислим нещо. Руското правителство може би ще прояви снизходителност. Милиардите сигурно ще им се сторят примамливи. Имат нужда от пари, а и обичат да дават примери за назидание.

Джослин поклати глава.

— Димитри искаше да бъде в покой със себе си. И повтаряше, че трябва да търсим мира. Не знам как точно да го постигна. — Отстъпи назад. — Много съжалявам, наистина. Искане ми се да можем да поправя стореното, но знам, че...

— Не го оставяй да си отиде — каза Емили. Наведе се напред и загледа гневно Джослин. — Това още не е приключило за теб. Не можеш просто така да си тръгнеш оттук и да се откупиш с пари, за да не бъдеш хвърлен в затвора от руснаците. Няма да ти позволя.

— Нямам никакво намерение да...

Емили се обърна към Гарет.

— Той е в списъка на Стонтън. Трябва да е. Стонтън няма да го остави да отиде в полицията. Ще го убие.

— Ще поема риска — каза Джослин. — Макар загрижеността ти да ме изненадва.

— Не съм загрижена. Заслужил си го — каза тя ожесточено. — Но няма да позволя на Стонтън да убие още някого. А той иска точно това! Да убива, да убива и отново да убива. — Завъртя се рязко с лице към Гарет. — Няма да му позволим, нали? Чуваш ли ме? Няма да има повече смърт. Повече никой няма да страда. Тук ще дръпнем чертата. Джослин иска да намери покой? Да му помогнем, тогава, да се отърве от проклетия убиец. Този е единственият начин да постигнем покой.

— Джослин? — запита Гарет.

— Не го питай, а му го заяви. — Емили се обърна към Джослин. — Стонтън има списък. И съм сигурна, че ти си в него. Не съм сигурна обаче за съпругата и децата ти. Но се обзалагам, че са, защото Стонтън не може да знае какво и колко си споделил с тях. Аз бих ги изпратила на безопасно място, след което щях да елиминирам заплахата.

Джослин мълча известно време.

— Семейството ми?

— Мислиш ли, че той ще се спре, само защото са невинни? Той е като Михаил Зелов, който убил царските деца, само защото смъртта им е била удобна за него. Стонтън дори няма да се замисли.

Джослин се обърна към Гарет.

— Изглежда, че няма да разговарям скоро с полицията. Трябва да защитя семейството си.

— Добре — каза Гарет. — Ще дойдеш ли с нас сега?

— Не, трябва възможно най-бързо да се върна у дома. Семейството ми има нужда от мен.

Гарет каза на Дардън:

— Отиди с него до колата му и я провери.

Джослин повдигна вежди.

— За експлозивни?

— Да, както и за разни устройства. Няма да е необходимо много време. Дардън е експерт. Трябва да си в безопасност.

— Сви рамене. — Имаме заповеди. Емили иска да останеш жив.

— Не го искам — каза Емили. — Така трябва да бъде. А може и да ни е полезен.

— Ще направя за вас всичко, което е по силите ми — каза тихо Джослин. — След като се погрижа за семейството си. — Обърна се и закрачи с широки крачки по улицата.

Емили се облегна назад, а Дардън запали двигателя и потегли бавно след него.

— Той не е лош човек. — Погледът на Ирана се бе спрял на лицето на Емили. — Вярвам, че наистина не е знаел какви ги върши Стонтън. Мисля, че двамата с митрополит Димитри са се опитвали да постъпят така, както са смятали за правилно.

— Няма значение. Той е дал парите. И така е направил възможно онова, което Стонтън причини на Джоел — каза Емили. — И дори искрено да е искал да му простя, няма да го направя. Ще работя с него, ако се налага, но това е всичко.

— И това е повече, отколкото очаквах — каза Гарет. — Достатъчно си ядосана, дори да го оставиш на Стонтън.

— Да. Ти беше този, който твърдеше, че няма да е доволен, докато не открие кой финансира Стонтън.

— И сега е в ръцете ни. Просто не съм сигурен какво точно имаме. — Гарет се обърна и изгледа Емили. — А сега ми предай точно казаното от Стонтън по телефона. Всяка дума.

Нямаше да му предаде всяка дума. Не и онази част, която я бе изплашила повече от заплахите към Ирана. Ужасът все още бе надвиснал над нея като тъмен облак.

Ще се погрижа за него да е по-лошо, отколкото беше за Леви.

Не мисли за това. То няма да се случи. Ще се погрижиш да не се случи.

— Обади ми се, след като бях седяла в кабинета около трийсет минути. Стонът беше...

Поли ги чакаше във фойето, когато след час влязоха в хотела.

— Не трябваше да ме оставяте тук сам — укори ги той. — Много студено от ваша страна след всичко, което направих за вас. Питам се дали не трябва да дойда да ви спася. Онази нощ бе истинска катастрофа, тъй като нямам особено опит в издирването и спасяването. Щеше да е много по-просто да ме вземете със себе си...

— Млъкни, Поли — каза Гарет. — Имаме достатъчно проблеми и без твоето хленчене.

— Аз не хленча. Говоря с... — Срећна погледа на Гарет и млъкна. — Проблеми? С какво мога да помогна?

— Не съм сигурен. Но можеш да се обзаложиш, че ще те оставя да направиш каквото можеш. — Тръгна към асансьора. — Можеш да започнеш с това да помолиш на рецепцията да ни дадат нови стаи на един и същи етаж. Искам всички да сте ми подръка.

— Това може да бъде и трудно — каза Поли. — Хотелът е пълен. Никой няма да иска да се премести.

— Можеш ли да го направиш или не?

Поли хвърли поглед на рецепционистката, която бе смръщила вежди и бе втренчила поглед в екрана на компютъра.

— Това не е от ония задачи, които ми се нравят.

— Но аз имам нужда точно от това.

Поли въздъхна и тръгна към рецепцията.

— Дай ми час.

Малко преди вратите на асансьора да се затворят, Емили видя Поли, облегнал се на лакти на рецепцията. Усмиваше се наистина неустойимо и говореше на младата жена. Мили Боже, той наистина можеше да омагьосва! До този момент Емили не бе виждала Поли да пуска в действие целия си чар. А това дори не бе чар, то бе чиста харизматична сила, предназначена да те оплете в мрежите си.

— Мисля, че открихме с какво Поли се справя по-добре от компютрите — прошепна тя.

— Само да успее — каза Гарет.

— Мислех, че ще поискаш от мен да сменя хотела — каза Дардън. — Тъй като Стонтън очевидно знае къде сме.

— Това място е добро като всяко друго — каза Гарет. — Вече няма да бягаме. — Сведе поглед към Емили, усмихна се и я цитира: — „Слагаме край.“ Нали така?

— Да. — Емили се обърна към Ирана. — Добре ли си? Случилото се не бе леко за теб.

— За теб също. Отново бе изправена пред ужаса. А аз трябваше само да поговоря със старец, пожелал да стори добро, а вместо това причинил зло. — Асансьорът спря на етажа ѝ и тя слезе. — Сега ще отида в стаята си и ще се моля за душата на стареца. Ще ти се обадя по-късно.

— Остани в стаята си. Ще изпратя Поли и Дардън да ти помогнат да се преместиш, когато Поли уреди въпроса. — Гарет натисна бутона за задържане на асансьора и изчака тя да отключи вратата на стаята си и да се скрие вътре.

Емили се зарадва на предпазливостта му. Споменът за ужаса, изпитан в градината, когато бе помислила, че Ирана е мишената, бе все още силен. Опитваше се да възвърне спокойствието си, но непрекъснато си представяше Ирана простреляна, Ирана мъртва.

— Трябва да се моли за себе си. Ако куршумът бе попаднал шест сантиметра вляво, щеше да е мъртва.

— Няма да се моли за себе си — каза Гарет. — Веднъж ми каза, че молитвите трябва да са за онези, които не могат да си помогнат сами. Не е сигурна дали молитвите ѝ няма да са напразни, ако се моли не за този, за когото трябва. Бог невинаги се вслушва, знаеш ли.

— Да, думите звучат така, сякаш са излезли от нейните уста — каза Дардън. — Човек не може да каже, че не е оригинална. — Асансьорът спря на етажа му и той слезе. — Искаш ли да отида долу и да се опитам да помогна на Поли?

— Мисля, че той ще се справи — каза Гарет сухо. — Просто пригответи багажа си и бъди готов за преместването. — Добави: — И бъди особено предпазлив.

Дардън наклони глава на една страна.

— Ти като че ли наистина се тревожиш. Не мисля, че съм те виждал такъв.

— Защото не мога да предвидя ходовете му — каза Гарет.

— Действията му нямат смисъл за мен. И не ми харесва това, че не знам накъде може да се насочи. Просто се грижи за себе си.

Емили не проговори докато, не влязоха в стаята ѝ след няколко минути.

— Казах ти накъде ще се насочи. — Подчерта всяка дума.

— Той лично ми го каза. Ще избие свидетелите и всеки, който знае нещо за царското съкровище.

— Но защо сега? Струва ми се малко неразумно или, по-скоро, не добре обмислено.

— Не искам да мисля за това. — Едва се сдържаше. — Може би по-късно. — Хвърли чантата си на леглото. — Искам да мисля само за това, как ще заловим Стонтън, преди да е убил Ирана и теб... — Млъкна и се опита да запази гласа си спокоен. — Няма да говоря повече, Гарет.

— Шшш, тихо. — Взе ръцете ѝ в своите. — Няма да говорим повече. Обещавам.

— Не можеш нищо да ми обещаеш. Освен да дадеш всичко от себе си. — Обгърна го с ръце и отпусна глава на гърдите му. — А понякога и това не е достатъчно.

— Този път ще бъде.

— Как ще го заловим? — повтори тя. — Той е като фантом.

— Ще започнем с телефонното му обаждане.

Тя направи крачка назад.

— Какво?

— Ще помолим Поли да ни намери номера на Стонтън така, както ни намери този на Бабин. Ще бъде по-трудно, тъй като, можеш да се обзаложиш, Стонтън внимава много повече от Бабин. Когато сме готови, ще се обадиш на Стонтън и ще проследим обаждането. А после ще нападнем.

— Какво искаш да кажеш с това *готови*?

— Трябва да стане на място, където ще можем да стигнем до него. — Добави: — И да не може да избяга, както стана днес.

— Няма ли да е трудно?

— Много. Но точно за тази цел имаме Поли. Може би отново ще успее да направи магия със сателитите.

— Беше му необходимо доста време да установи местонахождението на Бабин. А ние може би не разполагаме с толкова.

— Той, както изглежда, се справя според случая. Да видим дали ще успеем да го окуражим малко.

— Пари?

— Не съм сигурен. Поли ме изненадва напоследък. — Усмихна се. — Може да му кажа, че Джеймс Бонд би се справил с подобна задача за секунда. — Направи пауза. — И ще се погрижа моята стая да е съседна на неговата. Вероятно ще прекарвам много време с Поли, докато не получим резултат. Не съм гений като него, когато става въпрос за Интернет, но съм добър. Може и да ми хрумне някоя и друга идея. Поне ще съм до него да му оказвам натиск. Искаш ли тази вечер да бъда в стаята си? Ти решаваш.

Нямаше нужда дори да се замисли. Все още чуваше думите на Стонтън. Не искаше стаята на Гарет да е през няколко врати от нейната. Искаше той да е толкова близо до нея, че да може да го пази.

— Остани.

Той кимна.

— Добре. Ще получа каквото искам, без да нарушавам правото ти на свобода. Втори въпрос. Ще имаш ли нужда от мен през цялата нощ?

— Нямам нужда от теб. — Но искаше да е до нея. Да го докосва, да го вижда и да е сигурна, че Стонтън не може да ѝ го отнеме. — Не ставай смешен. Отиди при Поли. Искам да вечерям с Ирана. Може и да е по-разтревожена, отколкото показва. — Обърна се и тръгна към банята. — Ще взема душ и ще ѝ дам час или два, после ще ѝ се обадя. — Хвърли му поглед през рамо. — Стонтън отново ще ми се обади. Харесва му да извиква паника у мен. Почти усещам удоволствието му, когато ми се присмива. Но може обаждането му да не бъде в удобно за нас време.

— В такъв случай, ще разчитаме на Поли и на магиите, които той върши с компютрите. — Добави: — Междувременно, Джослин може да му помогне с информация. Ще видим.

— Ако го видим отново. Възможно е да реши да остане със семейството си.

— Не мисля.

Емили също. Искаше ѝ се да вярва, че Джослин е толкова лош, колкото и Стонтън, но не можеше да забрави изражението му, докато гледаше своя приятел митрополита. Агония, съжаление, ужас,

разкажание и други чувства, които не бе успяла да разгадае. Дали имаше и вина сред тях?

— Надявам се да си прав. Ще имаме нужда от всичката помощ, която успеем да получим. — Затвори вратата на банята след себе си.

ГЛАВА 20

След два часа Ирана почука на вратата на Емили.

— Сега заемам стаята срещу твоята. Дардън — съседната, а стаята на Поли е три врати по-нататък. Не бях сигурна дали Поли ще успее да го уреди.

— А аз бях. — Емили си спомни усмивката и изражението на лицето му, докато говореше с рецепционистката. — Нямах ни най-малко съмнение. — Затвори вратата и кимна към покрития поднос, оставен върху малката масичка. — Канех се да поръчам храна в стаята, но Дардън слезе в кухнята и ни донесе това. Гарет каза, че така ще е по-безопасно. — Усмихна се леко. — Инстинктът на Гарет да ни защитава сега е по-силен отвсякога.

— И ти не възразяваш. — Погледът на Ирана не се откъсваше от лицето ѝ. — Защо?

Защото се чувстваше по същия начин по отношение на Гарет. Той бе събудил инстинкта ѝ да защитава.

— Няма нищо лошо да го оставим да ръководи в такива дребни неща. Може би увереността ми бе разклатена днес.

— Или просто избегна отговора на въпроса ми. Предупреждавам те: Гарет никога не отстъпва от вече завоюваните позиции. И не само в дребните неща. Видях го и днес в градината. — Ирана вдигна металния капак, поставен върху чиниите. — Мирише прекрасно. Нали?

— Мисля, че това се нарича борш. И картофени палачинки. — Седна. — Дардън е направил добър избор. Аз щях да сметна, че това е много храна.

— Обикновено имам добър апетит. — Ирана седна срещу нея и вдигна вилицата си. И макар да оценявам загрижеността ти за моята чувствителност, трябва да ти кажа, че съм доста издръжлива. Лекар съм и съм свикнала с неочакваната намеса на Бога.

— Нямах това предвид.

— Да — каза тихо Ирана, без да погледне към Емили. Отхапа от картофената палачинка. — Насилието е грозно нещо.

— Мислех, че Стонтън ще убие теб.

— Знам. Страхуваш се от мига, в който ти казах, че за идването ми тук вероятно има причина. — Отпи от водата. — В момента ти е трудно да виждаш нещо различно от тъмната страна на нещата.

— Защо ми го казваш, тогава?

— Исках да те подготвя. Просто за всеки случай. — Вдигна поглед. — Знаех, че Бог има цел. Просто не знаех каква е. Ти ме харесваш. Не исках това да извика ужас в теб.

— Ирана... — Преглътна мъчително. — Е, това не се случи. Така че, може би Бог не е имал причина този път.

— Вярвам, че е имал. Но е засягала митрополита, не мен. Бог ме е пратил тук, за да му помогна в последния му час. Димитри е служил на Бога през целия си живот. Към края си е поел по грешна пътека, но Бог не е искал да умре сам, без никой да е разбрал болката му. — Усмихна се. — Затова му е изпратил вестител. Мисля, че митрополит Димитри бе в покой със себе си, когато срещна смъртта.

— Аз също вярвам в това.

— Но все още не можеш да му простиш.

— Може би някой ден ще му простя. Сега мога да мисля единствено за Джоел. Аз не съм като теб. На мен ми е необходимо повече време.

Ирана кимна.

— Ще имаш, когато всичко това свърши. Сега ти е трудно да видиш нещо друго, освен болката и гнева. — Направи пауза. — След като се помолих за митрополита, седнах и почетох от „Книга за живите“ на Михаил Зелов. Спомних си думите ти колко много си приличат Зелов и Стонтън. Права си, може би историята се повтаря. Зелов се е опитал да господства над света, а ето, че сега Стонтън прави същото. И двамата използват чука за целите си. Любопитно е...

— Ужасно е.

— Да, това също. — Ирана кимна към чинията на Емили. — Престани да мислиш и хапни нещо. Гарет няма да е доволен, ако не се погрижа за доброто ти състояние.

— Сега кой е прекалено загрижен за другия? — Вдигна вилицата си. — Казах му, че искам да се уверя, че си добре, а ти веднага се зае с

грижите за мен.

— Такава ми е работата. Така съм устроена. — Усмихна се. — За мен е удоволствие. Изяж си вечерята.

Гарет стоеше гол до леглото.

— Будна ли си?

— Да. — Той легна до нея и тя се сгуши в него под завивките. — Почти три часът е. Успя ли да свършиш нещо?

— Достатъчно. Беше интересно. Мисля, че ако реши, Поли може да проникне дори в компютрите на ЦРУ.

— Не му позволявай да го направи. Не искам Фъргъсън да се ядоса. Изглежда, че прекалено често разчиташ на него. — Мълча известно време. — Митрополит Димитри?

Знаеше какво го пита.

— Фъргъсън не иска да почисти там. Митрополит Димитри е особено почитан в града, а и в цялата страна. Имаме три дни, преди да открият трупа му. Ще трябва да измислим нещо друго.

— Можем, например, да намерим убиеца му.

— Затова и настоявам Поли да свърши задачата си възможно най-бързо. Ще успеем.

— Да. — Направи пауза. — Не трябваше да те замесвам във всичко това. Получи се ефектът на доминото. Ако бях умряла в онази колиба с Джоел, нито един от вас нямаше да е в списъка на Стонтън.

— Млъкни! — каза той грубо, а ръцете му я стиснаха здраво. — Говориш глупости.

— Да. Никога не съм искала да умра, а и нямаше да доставя това задоволство на Стонтън. Но трябваше да намеря начин да се измъкна сама от лагера. И сега трябва да открия начин да... — Устните му покриха нейните и спряха думите.

— Тихо, не говори — каза той настоятелно, след като вдигна глава. — Нищо няма да правиш. Върн от играта си. Ще намеря начин да заловя Стонтън. Няма да рискувам... — Млъкна рязко и я притисна към себе си. — Не и теб. Нищо няма да ти се случи, Емили.

— Причиняваш ми болка.

Хватката му стана по-лека.

— Това е последното, което искам, по дяволите. Просто искам да си в безопасност. Ирана беше права. Той щеше да заложил собствения си живот, но нямаше да застраши нейния.

А можеше да го убият докато се опитваше да предпази нея. Или измъчват като Джоел в онези две седмици. Обзе я паника. Не, нямаше да го позволи.

— Прекалено си тиха. Това не ми харесва. — Отново я отблъсна от себе си. — За какво мислиш?

Как се бе случило това? Секса можеше да приеме. Но между тях имаше нещо повече от помрачаващо ума удоволствие; нещо по-дълбоко и силно. *За какво мисля? Че мога да умра, ако Стонтън те нарани. И че трябва някак си да го предотвратя.*

— За нищо. — Зарови глава на гърдите му. — Мисля, че съм разтърсена повече, отколкото смятах за възможно. Забрави.

Той не помръдна.

— Няма да забравя. Никога не забравям нещо, което се отнася до теб.

Отвлечи мислите му от темата. Направи ръбовете не така остри. Замаскирай отчаянието.

— В такъв случай, по-добре да се погрижа спомените да бъдат приятни — каза тя и го покри с тялото си. — Да видим колко незабравима мога да бъда тази вечер.

Той спеше. Емили намести глава на рамото му и усети ритмичното вдигане и спускане на гърдите му. Искаше просто да лежи и да чувства, да не мисли. Тази вечер чувствата им съдържаха елемент, който бе така отчаян и експлозивен като физическата им близост. Може би беше успяла да отвлече вниманието на Гарет чрез секса, но усещанията им бяха остри и непритъпени от нищо.

Което означаваше, че той отново ще бъде нащрек, когато се събуди.

Щяха да минат три дни, преди тялото на митрополит Димитри да бъде открито и полицията да ги потърси двете с Ирана.

Даже по-малко. Вече се зазоряваше. Два дни. Трябваше да се действа бързо.

Но как можеше да разбере коя е правилната посока?

Същата посока, която следваше и Гарет. Телефонните обаждания. Единствената следа, с която разполагаха и която щеше да ги изведе там, където искаха да стигнат, само ако Поли се справеше.

А може би дори и да не се справеше.

Поли...

Ирана закусваше в стаята на Емили, когато на вратата се почука.

— Дардън е! — извика той. — Имаме посетител. Питър Джослин.

Емили инстинктивно замръзна.

Като видя реакцията ѝ, Ирана поклати глава.

— Ти каза, че трябва да си сътрудничим с него, Емили.

— Знам. — Стана, прекоси стаята и отвори вратата. — Защо дойде да ме видиш, Джослин?

— Защото се разкайвам най-много заради теб — каза Джослин тихо. — Може ли да вляза?

Тя сви рамене.

— Щом искаш. — И отстъпи встрани. — Но Стонтън едва не застреля Емили, не мен. Бих казала, че дължиш повече разкаяние на нея.

— Всичко наред ли е? — Дардън запита Емили. — Не искам да безпокоя Гарет. Той е с Поли още от зазоряване и е доста изнервен.

Сутринта, когато бе напуснал леглото на Емили, Гарет не бе изнервен. Бе тих, много тих.

— Всичко е наред, Дардън.

— Добре. — Обърна се. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Джослин влезе в стаята и Емили затвори вратата след него.

— Да, имам огромен дълг и към доктор Повак — каза той, прекоси стаята и застана пред Ирана. — Но когато грехът е толкова тежък, колкото е моят, човек не знае откъде да започне. Надявам се, че дори да не можете да ми простите, ще ми позволите да се опитам да поправам нещата.

Ирана дълго го изучава с поглед, после бавно кимна.

— Стонтън не ме нарани, а мисля, че си страдала силно от смъртта на приятеля си. Съжалявам за болката ти. Заведе ли семейството си на безопасно място?

Той кимна.

— Изпратих ги в Лондон, придружени от силна охрана. — Направи пауза. — Трябваше да им кажа защо. Искаха да отида с тях. Казах им, че трябва да поправа нещата и че е възможно животът ни да се промени.

— Наистина ли? Как? — запита Емили студено.

— Реших, ако не заловим Стонтън, да се призна за виновен в убийството на Димитри.

— Какво? — възкликна Ирана. — Това е малко пресилено.

— Няма да позволя някоя от двете ви да страда — каза Джослин. — Това дойдох да ви кажа.

— Много мило и великодушно, но да се надяваме, че няма да е необходимо — каза Ирана. — Разполагаме с два дни, в които да намерим решение.

— Не е великодушно — каза Джослин. — Винаги съм се опитвал да изпълня дълга си към Бога и семейството си. А ето, че сега се провалих и в двете. Трябва да постъпя така, както Димитри смяташе за правилно. И аз трябва да намеря покой. — Обърна се към Емили и каза: — Ти разбираш. Няма да ми позволиш да се измъкна лесно. Аз също не го искам.

Не мога да се съмнявам в искреността му, помисли си Емили. Но, искрен или не, той беше прав. Тя нямаше да му позволи да се измъкне така лесно.

— Нямам никакво желание да бъдеш екзекутиран за убийството на митрополит Димитри. Искам Стонтън да си плати. Но, да, заслужаваш да бъдеш наказан. Щом искаш да помогнеш, ще използвам помощта ти.

Той кимна.

— Това се подразбира. С каквото мога. Бабин поддържаше изцяло връзка със Стонтън, затова не мога да ви помогна да го откриете. — Сви устни. — Не мога да ви кажа колко съжалявам, че се доверих на Бабин. Той работеше за мен още в началото, след като пристигнах в Русия. И никога не ми е давал повод да се съмнявам в него. Обещах на Димитри, а и аз исках просто да намерим чука. — Добави горчиво: — Но признавам, че бях като сляп, докато Стонтън не ми се обади преди няколко дни. Разказа ми всичко и не остави у мен

съмнение, че съм виновен. Каза още, че очаква от мен да продължа да финансирам търсенето на чука.

— А ти какво отговори?

— Да върви по дяволите.

— Малко късно.

Джослин кимна.

— Вероятно думите ми са предизвикали всичко, което се случи след онази нощ. Но ако ние всички сме негови мишени, може да ме изложите на риск и тогава...

— Не ме изкушавай — прекъсна го Емили. — Не мисля, че Стонтън ще погледне на теб като на решаваща карта. Не си достатъчно напред в списъка му.

— А кой е? — запита Джослин.

Емили не отговори.

— Но може би ще ни помогнеш по някакъв друг начин.

— Само ми кажете как. Изглежда, че ще отседна тук, в същия хотел. На този етаж, всъщност. Заповед на Гарет.

Тя кимна.

— На Гарет му харесва да сме близо един до друг. Той иска да защити целия свят.

По лицето на Джослин премина сянка.

— Димитри беше същият. Тази негова черта бе едно от нещата, които уважавах най-много в него. — Обърна се и тръгна към вратата. — Кажете ми с какво мога да помогна. Няма да ви откажа, независимо какво е.

— Не му отговори — каза Ирана, когато вратата се затвори след него. — Но аз мога да го направя вместо теб. Ти си първа в списъка на Стонтън.

Емили кимна.

— Но има проблем. Той иска да прекара известно време с мен, което веднага ме изпраща на последно място.

— Не виждам това като проблем. — Замръзна. — Освен ако не говорим за това, как можеш да привлечеш Стонтън. Какво планираш, Емили?

— Нямам план.

— Истината ли ми казваш?

— Да. — Погледна Ирана право в очите. Казваше истината. Нямахше добре начертан план. Само зародиш на идея, която можеше да се превърне в такъв. — Нямам план. Гарет няма да ми позволи нищо подобно. Мислиш ли, че не го знам?

— Знам, че си решителна и готова да следваш решенията си докрай — каза Ирана. — Имай ми доверие, Емили. Знам, мислиш, че двамата с Гарет малко прекаляваме със загрижеността си, когато става въпрос за теб. Права си. Но намеренията ни са добри. И ако решиш да предприемеш нещо, не ме изключвай.

Да позволи на Ирана отново да рискува живота си за нея? Никога нямахше да забрави онзи миг в градината, в който бе сигурна, че Ирана ще умре.

— Нямам план — повтори. Наля си чашка кафе. — Трябва да изчакаме резултатите от работата на Поли. Сигурна съм, че тогава Гарет ще измисли нещо. Надявам се да е скоро. Започвам да ставам неспокойна.

Ирана кимна, без да откъсва поглед от лицето на Емили.

— Очевидно е.

— За теб винаги съм била прозрачна като стъкло — каза Емили с обич. — Но нямам нищо против, защото знам, че никога няма да осъдиш онова, което виждаш. Което е прекрасно, Ирана.

— В момента стъклото е леко замъглено — каза Ирана. — Мисля да изчакам и да видя дали няма да се проясни. Ако нямаш нищо против.

— Не ставай глупава. Винаги се радвам на компанията ти.

Ирана я гледа още няколко секунди, после каза:

— Канех се да проявя търпение и да изчакам да ми се довериш, но това няма да се случи. — Изправи се и се обърна с лице към нея. — А е прекалено важно, за да се тревожа за дипломацията. Страхуваш се да рискуваш живота на Гарет. Мога да го разбера. Може би разбирам повече, отколкото би ти се искало. Страхуваш се да рискуваш и моя живот. Мислиш, че отговорността ще е твоя, ако Стонтън ме нарани. И така оставаш само ти. — Поклати глава. — Няма да ти позволя да останеш сама, Емили. Няма да споря с теб за изключването на Гарет, но аз съм с теб. Стонтън е зъл и причини вече достатъчно зло. Нарани теб и мен, уби митрополит Димитри, Немид, Кариф и приятеля ти

Джоел. Сигурна съм, че има още много други. Не мога да му позволя да продължи да убива. А сега ми кажи как ще заловим Стонтън.

Емили я гледаше, изпълнена с отчаяние. Беше се опитала да заблуди Ирана, но не искаше да лъже открито.

— Не искаш да се замесваш във всичко това, Ирана, повярвай ми. Никога не съм имала намерение да заловя Стонтън и да го тикна в затвора. Няма да рискувам да ми се изплъзне. Ще го убия. — Усмихна се криво. — Точно както и той ще ме убие, ако има възможност. Ще си играе с мен месец или два, но ще ме убие.

— Да, знам. — Ирана навлажни устни. — Описа ми подробно какво ще направи с теб, докато... — Млъкна и си пое рязко дъх. — Не знам дали бих могла да убия Стонтън. Ще бъде против природата ми. Но знам, че мога, с чисто съзнание, да го преследвам като диво животно, за да защитя теб или която и да е от жертвите му. И така, повторно питам: Как ще заловим Стонтън?

Емили я гледаше, обзета от безсилие и разочарование. Не искаше да я лъже, но в никакъв случай нямаше да приеме помощта ѝ и да се нагърби със задачата да опази живота и на двете.

— Мисля, ако ми се удаде възможност, да го накарам да се срещнем някъде на открито. Поле, блато или гора, където ще има много укрития.

— И с какво ще помогне това?

— Много съм добра в гората. Някога придружавах баща си в снимките на дивата природа и прекарвахме седмици в проследяване на животни и установяване на лагери. — Стисна устни. — Готова съм да се обзаложа, че уменията ми за оцеляване и бой в гората са по-добри от тези на Стонтън. Освен това, съм добър стрелец и дори само мотивацията ми трябва да е достатъчна.

— Разбирам.

— Ще взема две оръжия. Ще скрия едното още щом вляза в гората, в случай че бъда принудена да изоставя другото. — Погледна Ирана. — А после ще импровизирам. Баща ми ме е научил на едно и то гласи, че никога не знаеш в коя посока ще поеме жертвата.

— Но това ще стане само ако успееш да убедиш Стонтън да приеме среща на указано от теб място.

Емили кимна.

— Имам шанс. Той е жаден за кръв. Арогантен е. И ме смята за лесна плячка. Мога да го манипулирам.

— Ние можем да ги манипулираме — каза Ирана. — Да приема ли, че това не са единствените фактори, чрез които се надяваш да манипулираш?

Емили кимна.

— Ще имам нужда от кола, от човек, който познава града, и някой, който да ми пази гърба.

— Аз ще ти пазя гърба. — Ирана наклони леко глава. — Ще поискаш помощта на Джослин, нали?

— Той има собствен автомобил. И живее в града от години.

— И си готова да рискуваш неговия живот.

— Да, щом така ще мога да запазя този на Гарет. — Направи пауза. — Имаш ли проблем с това?

Ирана поклати бавно глава.

— Джослин иска да ти помогне. Да поправи нещата, а шофирането едва ли ще е толкова опасно. Ще говоря с него.

— Моля. Но да получа помощта на Джослин ще е нищо, ако не успея да се свържа със Стонтън.

— Поли? — запита Ирана.

Ключът за отварянето на всички врати.

— Поли.

Косата на Поли бе разчорлена, а изражението на лицето му бе отнесено, когато им отвори вратата.

— Гарет не е тук, Емили. Мисля, че отиде да види Джослин.

— Знам. Ирана помоли Джослин да го задържи поне трийсет минути. — Влезе в стаята. — Как върви работата?

— Добре. Но ще е още по-добре, ако не ме прекъсват — каза многозначително. — Тогава може би ще мога да се концентрирам.

— Ще ти отнема само минутка. След колко време ще имаш номера на Стонтън?

— Пет или шест часа. Но ще ми трябва много повече време, за да се справя със сателита.

— Не казвай на Гарет, когато имаш номера. Дай го на мен.

На лицето му се изписа предпазливост.

— Да не казвам на Гарет? Защо? От него получавам заплата си.

— Искам просто да му кажеш едва след няколко часа. Пак ще спечелиш парите си. — Срещна погледа му. — Няма причина да удовлетвориш молбата ми. Не ти предлагам нищо. Само те моля да ми направиш услуга. Обещавам това да не навреди на Гарет. А за мен ще означава наистина много.

— Не, това не ми харесва. — Изражението на Поли бе недоверчиво. — Няма да се хареса и на Гарет.

— Знам — каза Емили. — Не мога да се тревожа за това. Няма повече да позволя на Гарет да взема решения вместо мен. Трябва да се справя сама.

Той мълчеше и я изучаваше с поглед.

— Ще се опиташ да заловиш Стонтън. Гарет ще ме удуши, ако изпълня молбата ти. Може да те убият.

— Няма да ме убият. Прекалено много обичам живота. Ще се погрижа това да не се превърне в самоубийствена мисия.

— Ще отидеш сама?

— Не, ще взема Ирана. Тя няма да ми позволи да отида сама. Ще взема и Джослин. Той и бездруго иска да оправи нещата. — Усмихна се горчиво. — Ще му позволя да го докаже. Той е единственият, чийто живот нямам нищо против да рискувам.

Поли повдигна вежди.

— По-безмилостна си, отколкото мислех.

— Само когато става въпрос за Джослин. За мен ще е по-безопасно, ако съм с човек, който познава града и района. Ще ми помогнеш ли?

Той наклони глава на една страна.

— Защо мислиш, че бих ти помогнал? Както отбеляза, не ми предлагаш нищо.

— Разчитам, че нещо, неясно какво, ще наклони везните в моя полза и ще те накара да ми дадеш каквото искам. Ти си необикновен човек и не би направил нищо заради обичайните причини. Умът ти е блестящ и винаги можеш да спечелиш достатъчно пари. — Направи гримаса. — Секс? Нямах шанс. Обичаш играта, но за теб тя е само това — игра. Видях те как разговаряше с рецепционистката. За теб сексът е като парите — нямаш никакви трудности да го получиш.

— Поне за миг обмисли ли възможността да си легнеш с мен? — Усмихна се. — Не се отказвай. Може и да съм придирчив към жените, кой знае.

— Обмислих. Бих направила всичко, за да осигуря безопасност на Гарет. Секс? Животът на Гарет? — Срещна погледа му. — Но това няма да наклони везните. Ти ще ми кажеш какво би могло да ги наклони в моя полза.

— Аз съм верен служител. Освен това, харесвам Гарет.

— Каж ми.

Очите му изведнъж заблестяха.

— Настоятелна си. Като Сатаната си.

— Има само един Сатана, за когото да се тревожиш.

— Но Гарет не би ме оставил да се тревожа за Стонтън. Затвори ме в тази стая и ме принуди да се занимавам със скучното киберпространство.

Тя го загледа с присвити очи. Сега лицето на Поли излъчваше лъчезарност и вълнение, които бяха не само хипнотични, но и заразителни.

— Не смятам, че намираш киберпространството за скучно.

— Обикновено не. Но напоследък преживях и някои поинтересни неща. — Отпусна се на стола и изпъна нехайно крака. Първите две копчета на ризата му бяха разкопчани и той смътно напомняше на Емили персонаж от корицата на любовен роман — нехаен, елегантен и дяволит. — Разбираш ли, от онзи миг в детството ми, в който всички откриха какъв магьосник съм с компютъра, ме тикат единствено в тази посока. А аз, предполагам, се съгласявам, защото ми харесва да бъда звезда. Егото ми е силно.

— Така ли? Не съм забелязала.

— Напротив. — Усмихна се широко. — Но също така забеляза колко много се покачи адреналинът ми, когато Гарет ме включи в лова. Пристрастен съм към високото ниво на адреналин. Хареса ми покачването му и ме направи жаден за още.

— Всичко това води ли нанякъде?

— Да, хареса ми, но не съм свикнал с подобни занимания. — Направи гримаса на огорчение. — Гарет каза, че не знае как Стонтън е успял да сложи проследяващо устройство на колата, но предполагам,

че се досеща. Сигурно аз съм прецакал нещо. И дори не знам как е станало. Истински аматьор съм.

— Тази игра не е спорт, Поли.

— Онази нощ ми се стори много подобна на спорта. Беше като да спечелиш маратон и да изпиеш огромна тонизираща напитка едновременно. — Поклати глава. — Но направих грешка, а никак не обичам да правя грешки. И особено такива, които застрашават други хора. Аз съм перфекционист.

— *Води* нанякъде, нали?

— Трябва да поправа грешката си. — Усмихна се. — Гарет няма да ми позволи да изляза отново на сцената, така че единственият начин е да се впусна в лова с теб и Джослин.

Тя смръщи вежди.

— Не това исках от теб.

— Но това получаваш. Ще получиш информацията, но и мен с нея. — Засмя се. — Макар че, виждам, не искаш да застрашаваш безценната ми кожа. Мога да разбера колебанието ти. То е като да рискуваш да причиниш щети на картина на Рембранд.

— Не съвсем.

Усмивката му се стопи.

— Няма да направя друга грешка, Емили. И не трябва да се тревожиш, че ще се окажа пречка.

— Не се тревожа, че ще направиш грешка, по дяволите.

Лъчезарната усмивка се върна и стопли лицето му.

— Бил съм прав, значи. Ти ме харесваш.

Разбира се, че го харесваше. Той съчетаваше в себе си ум и чар. Та кой би устоял?

Той стана и проследи с пръст двете бръчки, врязали се между смръщените ѝ вежди.

— Престани да се мръщиш. Така трябва да бъде. Ще се грижим един за друг. Окей?

Не беше съгласна, но само така можеше да получи помощта, от която имаше нужда. Въздъхна.

— Окей.

Той я завъртя и я побутна към вратата.

— А сега излез. Нямам търпение да свърша със задачата, за да можем да се впуснем в действие. Започва да ме обхваща радостно

вълнение.

Но тя не беше развълнувана, а напрегната, както осъзна, докато вървеше по коридора. Сега трябваше да се тревожи не само за Стонтън и безопасността на Ирана, а и за Поли, който напъргаше сили, за да стигне до някакво идиотско състояние на съвършенство.

Но поне не ѝ се налагаше да се тревожи за Гарет.

За какво бе всичко това?, запита се Гарет, след като излезе от стаята на Джослин. Бе решил, че го вика, защото разполага с информация за Стонтън, но си тръгваше с празни ръце.

Джослин само бе повторил извиненията си и му бе задал безброй въпроси за работата на Поли и за това, как Гарет възнамерява да използва резултатите от нея. Беше му трудно да се откъсне от него.

— Мръщиш вежди. — Дардън вървеше по коридора към него. — Не напредва ли Поли?

— Той винаги се справя. Въпрос на време е. — Кимна с глава по посока стаята на Джослин. — Не, Джослин ме тревожи. Чувствах се като на разпит. Възможно най-учтив, разбира се. Само дето той не ми прилича на един от онези нервни типове, които все трябва да ги окуражаваш.

— Мислиш, че може би е сключил сделка със Стонтън?

— Не. — Но предположенията не бяха достатъчни. Трябваше да е сигурен. — Трябва да държим Джослин под око. Зорко.

— Колко зорко?

— Прецени сам. Възможно е той да се окаже слабото ни звено.

Дардън направи гримаса.

— Това означава ли, че аз ще съм виновен, ако слабото звено се скъса?

— Точно така.

— Страхотно — каза кисело Дардън, обърна се и закрачи към асансьора.

Като мина покрай стаята на Емили, Гарет се поколеба. Не я бе виждал, откакто излезе оттам рано сутринта, и много искаше да я погледне, да я докосне...

И дори нещо повече. Искаше да пробие стената, която тя издигаше около себе си.

Не, беше се опитал да го направи миналата вечер и не бе успял. Нямахме време, за губене в безполезна опити. Трябваше да се върне при Поли и да го накара да работи свръхсили. Щом заловяха Стонтън, всичко щеше да си дойде на мястото.

Ако успееш да го заловят навреме.

Поли почука на вратата на Емили малко преди седем и трийсет вечерта.

— Ето. — Подаде ѝ късче хартия. — Трябва да се върна в стаята си. Казах на Гарет, че имам нужда да се разходя около хотела, за да проясня главата си. — Направи гримаса. — Искаше да изпрати някого с мен, ако случайно възникне проблем. Това подсказва ли ти колко малко доверие ми има? — Погледна късчето хартия. — Е, предполагам, че не може да ми има доверие. Но не и за това. Мога да се грижа за себе си. — Обърна се. — Ще накарам Гарет да остане при мен, докато не се обадиш. Обади ми се, когато си готова за действие.

Тя сведе поглед към цифрите, изпълващи късчето хартия, и затвори бавно вратата. Изведнъж я изпълни вледеняващ ужас. Можеше да промени решението си. Не бе задължително да се свърже със Стонтън веднага. Можеше да следва плана на Гарет.

Не, не можеше. Не можеше за пореден път да рискува живота на Гарет.

Седна и протегна ръка към телефона. Трябваше да подреди мислите си, преди да му се обади. Как щеше да поведе разговора? Идеята бе да си уреди среща с него още тази вечер. И тя да избере мястото.

Какво си въобразяваше? Нямахме начин той да я остави тя да планира всичко. Само като чуеше гласа му, и изпадаше в паника. Трябваше да действа инстинктивно. Ръката ѝ трепереше, докато набираще номера.

Телефонът звънна четири пъти, преди той да отговори.

— Емили? — Звучеше силно изненадан.

— Да.

— Какво неочаквано удоволствие. Сигурно си използвала чужда помощ, щом имаш номера ми. Разбира се, изкушавах се да не отговоря, но не можах да устоя. Както и да е, ще ти се обадя аз, за да не можеш

да проследиш обаждането. Така ще се чувствам в безопасност. — И обаждането бе прекъснато рязко.

Обади й се почти мигновено.

— Сега можем да говорим. Какво си намислила? Гарет до теб ли е?

— Не — каза тя. — Сама съм.

Той мълча секунда — две.

— Вярвам, че казваш истината. Знам, че би ме излъгала, ако можеш, но аз винаги ще разпозная лъжата. Научих доста за теб през седмиците, които прекарахме заедно. Изучавах интонацията ти и всяко изражение на лицето ти.

— Защото много искаше да узнаеш къде е проклетият чук.

Той мълчеше.

— Да, разбира се. Беше необходимо. Но после се превърна в удоволствие.

— Ти си болен.

— Непрекъснато ми се обръща внимание на това. Но онези, които ме обвиняват, че прекращвам чертата, са глупаци. И накрая ще имам достатъчно власт, за да ги смачкам всичките.

— Говориш като Михаил Зелов.

— Той е знаел доста за властта. Въпреки че историческите събития са му пречели, пак е успял да остане на върха. Е, не е бил император, но е бил доста богат. — Засмя се. — А аз може да успее да се издигна дори още по-високо. На този свят има места, където човек може да бъде точно това, което желае. Ново лице, нова идентичност, милиарди долари. Какво може да бъде по-сладко?

— Но ти нямаш чука, в който е скрит последният амулет. А ние имаме амулета, който намерихме в къщата на Немид, както и двата от сейфа на Бабин.

— Преди да склуча сделката с Немид, направих снимка на амулета. Разполагам с негово 3-D изображение. Мислиш ли, че щях да го изпусна от ръцете си, ако имах и най-малкото подозрение, че ще изгубя нещо? Обещах на Бабин да си го върна, но не ми се наложи. Направих същото и с двата амулета от сейфа на Бабин. Той така и не разбра, че познавам съдържанието на сейфа му така добре като самия него. Колкото до чука... — Гласът му се сниши и стана едва ли не нежен: — Зелов се кълне, че той притежава вълшебството да донесе на

притежателя си истинско състояние. Е, аз съм като Зелов. Мисля, че чукът просто чака да го открия. И накрая ще успея.

— И искаш аз да ти помогна.

— Искам теб.

— В такъв случай, ще се оставя да ме заловиш.

— Капан.

— Не. Разбра, че това не може да продължава. Не мога повече да се оглеждам през рамо. Ти си като кошмар и трябва да се отърва от теб. Ще избира място на открито, където ще се чувстваш в безопасност.

— Не, аз ще избира... Ако реша да ти позволя да ме примамиш. Идеята е... интересна.

— Пет пари не давам дали е интересна, но искам да се срещнем в полето или в гората. Някъде, където ще мога да бягам, а не да бъда като мишка в капан. Искам да имаме равни шансове.

— Започваш да изискваш.

— Каза, че искаш да бъда последна. Е, прекалено лошо. Ще можеш да поработиш върху другите от списъка си по-късно. Аз ще бъда първа. Едва не обезумях, докато ме държеше в онази колиба. Всичко друго дойде след това. По един или друг начин, аз ще се срещна с теб тази вечер.

— Тази вечер? Нетърпелива си. Трябва да си помисля. — Мълчеше. — Без Гарет?

— Да. Джослин ще дойде с мен.

— Джослин — повтори той. — Всъщност той и бездруго бе следващият в списъка ми. Преди теб, Емили. Може да се каже, че щеше да проправи пътя към теб. Не ти ли е неудобно да се съюзяваш с него?

— Напротив, чувствам се много удобно с него при дадените обстоятелства. Той е заменим.

— Заменим? Колко си сладка. Ти си най-интересната комбинация от безмилостност и нежност, която някога съм срещал. Ще жертваш бедния Джослин пред олтара на Гарет?

Тя не отрече.

— Той сам ми предложи помощта си. Но не мисля, че ти ще си сам.

— О, не. Борг ще е с мен, а той е много по-добър от Джослин в заниманията, с които се каним да се развличаме. Не смятам Джослин

за заплаха. И никой друг?

Тя се поколеба. Можеше да прати всичко по дяволите, ако не бе откровена с него.

— Ирана. И Марк Поли.

— Милата сестра Ирана? Сигурно съм й направил огромно впечатление, щом иска още. Поли... О, да, познавам го. Разследвах го, след като узнах, че е част от малката ви група. На всяка цена го вземи със себе си. Да видим дали уменията му са станали по-добри, след като ми позволи да поставя онова подслушвателно устройство в колата ви. — Тонът му подсказваше, че се забавлява. — Сигурно много искаш да се чувствам в безопасност. Заобиколила си се с неопитни аматьори.

— Ще откриеш, че аз не съм такава, Стонтън.

— Надявам се. Винаги съм знаел, че ти ще си предизвикателство, ако си в положение да направиш присъствието си забележимо.

— Това означава ли, че си съгласен?

— Може би. Ще ти кажа утре.

— Ще се срещнем тази вечер или въобще няма да се срещнем. — Трябваше да го убеди. — Тази е най-добрата ти възможност, по дяволите. Може и да смяташ Джослин и Поли за аматьори, но знаеш, че Гарет и Дардън могат да ти причинят много по-големи проблеми. След тази вечер няма да мога да държа Гарет настрана.

— А не искаш той да участва в играта. — Тонът на Стонтън бе злобен. — Знаех, че ще реагираш по този начин, когато имам възможност да ти кажа какво планирам за него. То трябваше да те хвърли в ужас и паника. Познавам те толкова добре, Емили. Кажи ми, спиш ли с него?

— Въобще не ме познаваш. Единствената страст, която двамата с Гарет споделяме, е да те изтрием от лицето на земята.

— Мисля, че има повече от това. Не мога да изразя с думи колко много ще допринесе то за удоволствието ми.

— Няма ли да е странно, ако успея да те убия, преди да си имал възможност да му причиниш нещо? Замисли се. Успях да пусна куршум в теб при онзи склад, а ти не успя дори да ме докоснеш, откакто ти избягах в планината.

— Можех да те докосна. — В гласа му сега се долавяше нотка на раздразнение. — Изборът не беше мой.

— Тогава, защо се колебаеш сега? Мисля, че лъжеш.

Той не отговори веднага. Емили усещаше ясно гнева, който го изпълваше.

— Не искам да прибързвам. Исках да прекарам поне седмица с теб. Но мога да накарам и един ден да изглежда дълъг като седмица. Ела да си поиграем, Емили.

Бързо. Не му позволявай да промени решението си.

— Къде?

— Кажу ми на доброто момче Джослин да те заведе в любимия си манастир. Ще бъда в гората зад него. — И затвори.

Готово.

Емили си пое дълбоко дъх. Облекчението бе толкова силно, че я остави без сили. До последната минута не бе сигурна, че той ще се съгласи да се срещне с нея на място, където тя ще има шанс. Бе готова да се обзаложи, че има по-добри умения за борба в гората от Стонтън. Това бе може би най-голямото ѝ предимство.

Манастир?

Изглеждаше сигурен, че Джослин знае за него. Надяваше се да е прав. Нямах време за загадки. Нямах време за нищо, защото трябваше да излезе от стаята си, преди Гарет да се е върнал. Обади се на Джослин.

— Слез до колата си. Ще бъда на паркинга след пет минути. — Обади се и на Ирана: — Сега, Ирана.

Затвори и грабна малката чанта, която си бе приготвила предварително. В нея бяха „Глок“-ът и „Магнум“-ът, които бе взела от куфарчето на Гарет, както и инфрачервеният детектор, който Гарет бе използвал в къщата на Немид.

Поколеба се, като стигна до вратата. Никак не ѝ се искаше да се обади на Поли.

Но имаха сделка, по дяволите. Трябваше да спази своята част.

Набра номера на Поли.

— Двамата с Джослин ще тръгнем след по-малко от пет минути. Ела, ако можеш.

И веднага затвори.

Господи, надяваше се да не успее, да не може да се освободи от Гарет.

Защото той щеше да представлява още една мишена и Стонтън щеше да го преследва със злобата, която изпитваше към всичките си

жертви.

ГЛАВА 21

— Наглеждай програмата вместо мен, а? Ще се върна след петнайсет минути — каза Поли на Гарет и закрачи към вратата. — Трябва да сляза да похапна. Не съм слагал нищо в устата си след закуската. Ти искаш ли нещо?

— Не. Защо не си взе нещо след разходката?

Но Поли бе вече излязъл.

Гарет погледна компютъра. Течеше програма, както беше казал Поли. Кое то му се стори странно. Поли обикновено не се доверяваше на някого друго, когато ставаше въпрос за работата му.

Но не само това бе странно. Гарет долавяше у него неспокойствие, някакво потиснато вълнение, което цял ден се опитваше да излезе на повърхността.

Не, не цял ден. А откакто Гарет се бе върнал от стаята на Джослин.

Имаше ли някаква връзка?

Може би. Дори слабата вероятност го караше да се чувства неспокоен.

Програмата на Поли можеше да върви по дяволите. Гарет тръгна към вратата след него.

Телефонът му звънна, когато стигна до асансьора.

Дардън.

— Долу във фойето съм. Току-що видях Емили да излиза.

— Какво?

— Ти не знаеше ли? Не мисля, че ѝ е разрешено да излиза без мен.

— По дяволите, трябваше да я пазиш. Настигни я. Виж дали няма да можеш да я спреш. Ще сляза веднага. — Обърна се и затича по коридора. Отвори рязко вратата на стаята на Емили. Обади се на Ирана и провери дали чантата на Емили е на мястото си.

Ирана не отговори.

Чантата на Емили, в която бе пистолетът ѝ, липсваше.

По дяволите! Отново се обърна рязко и затича към асансьора.

В ума му се въртяха последователно събитията от следобед. Джослин се бе обадил на Гарет и го бе помолил да се срещнат. По време на срещата не си бяха казали нищо важно, Джослин само повтаряше извиненията си, което се бе сторило на Гарет малко неуместно.

Странното поведение на Поли и фактът, че бе излязъл от стаята два пъти за три часа.

Ирана, която не вдигаше телефона си.

Защо, по дяволите, Емили не бе изчакала? Да, той бе сгрешил и в действията, и в думите си. Не беше успял да помогне дори на себе си. През цялото време бе почти толкова уплашен, колкото бе и в този момент.

Защото онова копеле Стонтън я бе накарал да премине през ада и я бе гледал как се гърчи от болка.

И искаше да го стори отново.

Трябваше да остане спокоен. Нямаше да може да мисли трезво, ако позволеше на чувствата да бушуват в него.

Сега бе единствено важно да намери Емили, преди онзи кучи син да я е убил.

— Манастир? — запита Емили, докато Джослин вземаше завоя.
— Знаеш ли какво е имал предвид?

— Да — отговори Джослин. — Манастирът Ганина Яма. Същият, построен над мината, в която били хвърлени телата на царя и семейството му.

— Защо той каза, че това е едно от любимите ти места?

— Защото непрекъснато правя дарения на манастира. Димитри винаги е чувствал, че църквата е трябвало да направи повече за цар Николай и семейството му, да се опита да ги защити. Не знаех, че Стонтън е така добре осведомен за делата ми.

— А мен не ме изненадва — каза Ирана. — Изглежда, че Стонтън е по странен начин очарован от всичко, свързано със Зелов и този период от историята. У него има неутолима жажда за зло и кръв.

— И къде трябва да отидем, след като стигнем до манастира? — запита Поли. — Предполагам, че няма да нападнем монасите.

— Гората зад манастира — каза Емили. — А това е планината Урал, нали, Джослин?

— Да. Ще бъда до теб, независимо какво ще решиш. Дължа ти го. Но виждам, че нещата няма да са така прости. Как възнамеряваш да заловиш Стонтън?

— Той иска мен. Но не мъртва. Още не. Ще използвам това. — Показа им инфрачервения детектор. — Може би ще успее да ги открия, преди те да са открили Ирана и мен.

— Знам го този уред — каза Поли. — Гарет го използва в къщата на Бабин. Намирам го за много удобен.

— Сигурна съм.

— Ти и Ирана? — запитва Джослин.

— Твоята част свършва, след като ни оставиш в планината. Ще използвам и двамата ви, ако възникне нужда, но е възможно по-скоро да ми пречите, отколкото да ми помогнете. — Поли я гледаше и тя каза: — Това не е игра. Не искам да умреш, Поли. Не искам никого мъртъв, освен Стонтън.

— Много мило — отговори Поли. — Но аз наистина мисля, че мога да помогна.

— Ирана е единствената, която ще дойде в гората с мен. Стонтън не гледа на нея като на заплаха. Ако се появя с теб или Джослин, Стонтън ще застане нащрек. Искан да ме отведе жива. Ще ме смята за уязвима, ако двете с Ирана сме сами в гората.

— И ще бъде прав — каза Джослин. — В гората посред нощ... — Поклати глава. — Наистина може да бъде страшно.

— Не съм така уязвима, както мисли той — каза Емили. — На практика съм израснала в гората. Имам предимство пред него, а това, че Стонтън не го знае, само удвоява шансовете ми.

— Каниш се да преследваш Стонтън? — запитва Поли скептично.

— Да. Но не се знае как ще се развият нещата. Накрая може да се окаже, че той преследва нас. Няма шанс да не разбере кога ще влезем в гората. Но ще се погрижа веднага да ни изгуби от поглед, за да имам шанс, когато удари. — Обърна се към Джослин: — Кога ще стигнем до гората?

— След около двамайсет минути.

— Спри на пътя поне на пет минути пеш от манастира. — Длантата ѝ бе потна, когато стисна здраво чантата с оръжията.

Моментът приближаваше. Ирана протегна ръка и взе дланта ѝ в своята.

— Всичко ще е наред, Емили. Чувствам го.

— Да. — Стисна в отговор дланта на Ирана. Не трябваше да се страхува. Нали точно този момент чакаше, беше работила за него.

Стонтън...

Дардън вече го чакаше, когато Гарет слезе във фоайето.

— Нямах я, когато изтичах отвън. Колата на Джослин също не беше на паркинга. Колко зле е? Да не би Джослин да работи със Стонтън?

— Не, мисля, че просто се отзовава на молбите на Емили. Каза, че иска да поправи грешката си от онази вечер. И е решил да заведе Емили право в устата на лъва — каза Гарет.

— Не това аз наричам поправяне. Емили ще падне в капана заедно с всички тях — Ирана, Поли, Джослин... — Погледна Дардън и тръгна към главния изход. — Кажи ми, че имаме шанс да ги проследим.

Дардън кимна.

— Каза, че нямаш доверие на Джослин. Знаех, че съм заложник. Сложих подслушвателно устройство в колата му веднага след нашия разговор. — Извади черен монитор и погледна червената светлинка. — Намират се на около два километра северно оттук.

Огромно облекчение заля Гарет. Поне нещо бе наред.

— Добре. Да вървим.

— Тя идва, Зелов — измърмори Стонтън. — Усещам го. — Огледа смрачената гора, която ги обграждаше. Сенки. Да, тази гора, тази планина и дори манастирът, построен, за да се измие вината от избиването на царското семейство, бяха само сенки. Михаил Зелов бе хвърлил тези огромни мрачни сенки, а глупаците дори не го осъзнаваха. Стонтън го осъзнаваше и това го караше да се чувства по-близък със Зелов. Когато приключеше с Емили, Стонтън щеше да хвърли дори още по-големи и зловещи сенки.

— По-надолу по пътя е паркирана кола — каза Борг, който бързаше към него. — От нея слязоха Емили Хъдсън и Ирана Повак и тръгнаха насам. Какво искаш да направя?

Поли се изравни с Емили и Ирана малко преди да навлязат в гората.

— Реших да дойда с вас.

— По дяволите! Не можеш да дойдеш с нас — каза Емили.

— В гората човек трябва да се движи тихо, а ти не си свикнал с това. Ще вдигнеш ужасен шум и Стонтън ще ни залови. Върни се при Джослин.

— Не дойдох, защото искам да защита Джослин. — Изражението му, което лунната светлина разкриваше, бе необичайно сериозно. — Все пак, имам известни заслуги. Нямахте да можете да спасите Ирана, ако не бях аз. Не искам цялата ми работа да отиде на вятъра. Освен това... те харесвам, Емили. Искам да помогна.

— А още искаш да преживееш нещо ново и неочаквано.

— Това също, да. Но, общо взето, не съм чак дотам глупав. — Неочаквано се усмихна. — Само понякога действам глупаво. И какво можете да очаквате? Имам пистолет и възнамерявам да го използвам, така че може и да ви помогна. — Направи гримаса. — Макар че нямам особен опит в тези неща. Кажете ми какво трябва да направя и аз ще го направя.

Искрен е, помисли си Емили, обзета от разочарование. Ако не беше така напрегната, щеше да се разчувства.

— Пак ти казвам: Върни се при Джослин, Поли. Погрижи се за него, а и за себе си. Не искам Стонтън да отнеме още животи. Не знам срещу какво ще се изправим. Ако Стонтън разполага с повече от двама души, няма да постъпя глупаво. Възможно е да се наложи да изчезнем много бързо оттук. Единственият начин да ми помогнеш, е да правиш това, което казвам.

— Не искам да...

Тя го погледна втренчено право в очите.

— Каза, че ще направиш всичко, което кажа.

Той се поколеба.

— Това не ми харесва. — Обърна се и закрачи обратно по пътя.
— Но ще ти се подчиня. Внимавай, Емили.

Тя не го загледа как се отдалечава, а се скри бързо в гората.

— Хайде, Ирана. Стой близо до мен.

— О, ще стоя. По-добра съм на плажа, отколкото в гората.

Емили спря веднага, щом се озова в прикритието на дърветата. Струваше й се, че чува гласа на баща си. *Ослушвай се. Наблюдавай храстите. Следи и за най-малкото движение.*

Дали Стонтън бе наблизил?

Взе инфрачервения детектор. Катерички. Може би опосуми. Нямаше и следа от по-едри тела.

— Той не е наблизил, Ирана — прошепна. — Трябва да навлезем по-дълбоко. — И тръгна предпазливо напред.

Баща й винаги казваше, че трябва да стъпва възможно най-тихо. *Повечето животни имат такъв слух, за какъвто можем само да мечтаем. Човек трябва да върви на пръсти в гората и да наблюдава непрекъснато пътеката, за да не настъпи клонка и дори да не докосне някоя вейка.*

Опитвам се, татко. Оттогава бе минало много време. Опитвам се.

Спомените я връхлитаха. Спря и отново използва инфрачервения детектор, за да проникне в мрака. Наблизил нямаше нищо, освен дребни животни.

— Оръжието — напомни тихо Ирана. — Каза, че ще скриеш едно от оръжието. Искаш ли аз да го направя?

— Под онази папрат. — Емили навлезе по-дълбоко и откри пътека, която се виеше като змия през гората. Остави „Глок“-а под папратта и го покри с листа. След това провери „Магнум“-а, който бе взела от куфара на Гарет. — Изненадана съм, че Стонтън все още нищо не е предприел. Очаквах...

Изстрел разцепи тишината!

— Залегни! — Емили инстинктивно се хвърли на земята и едва след това осъзна, че изстрелът е дошъл иззад тях — от посоката, в която бяха паркирали колата.

— Поли? — прошепна Ирана. — Възможно ли е Стонтън да...

— Обзалагам се, че Стонтън е все още в гората — каза Емили. — И е изпратил някой да се отърве от Поли и Джослин.

— Изстрелът беше само един. — Гласът на Ирана издаваше, че е напрегната. — Джослин или Поли?

Погледът на Емили се спря на лицето на Ирана, която я гледаше в отговор. Изражението ѝ бе така напрегнато, както и гласът ѝ. Искаше да изтича при тях, да им помогне.

— Отиди и разбери — каза Емили. — Заобиколи и виж дали можеш да помогнеш на някого от тях.

— Не. — Възражението на Ирана дойде като изненада. — Ще остана с теб.

— Защо? Няма да си ми от полза тук, Ирана. — Усмихна се, макар и с усилие. — Вдигаш прекалено много шум. Ще ме издадеш.

Погледът на Ирана изучаваше лицето ѝ.

— Това истината ли е?

— Да. Знаеш още, че ако нещо се обърка, Стонтън ще те използва срещу мен. Както се опита да направи и преди. — Добави: — Ти свърши своята част. Помогна ни, научи каквото можа от митрополита, убеди Джослин да ме доведе тук, пази гърба ми, както обеща да направиш, и сега е време да ме изоставиш. Ние всички имаме своите умения, но ти не си войник. Призванието ти е да се грижиш за другите. Сама ми го каза.

— Не искам да те оставя сама.

— Знам, но е най-добре да се заемеш с това, което правиш най-добре. Ти си лекар. Някой там може би има нужда от теб. Заобиколи, не минавай през просеката и се увери, че е безопасно да се покажеш. — Направи гримаса. — Безопасно? Никой не е в безопасност тази вечер. Може би те изпращам право в ръцете на Стонтън.

— Но не ти помагам и тук. — Ирана кимна бавно. — Да, разбирам.

— Прави това, което можеш най-добре — повтори Емили. — И бързо. — Изправи се. — И внимавай много, Ирана.

— Бог да те благослови, Емили.

Емили навлезе бързо в гората. Надяваше се Ирана да е тръгнала обратно. Опасността бе навсякъде около тях, но основната заплаха бе Стонтън, а интуицията на Емили ѝ подсказваше, че той се крие в гората.

Хвърли поглед през рамо. Ирана не се виждаше.

Навлече още сто метра навътре в гората, но все още нямаше и следа от Стонтън. Дали беше тук, дали я наблюдаваше и ѝ позволяваше да се приближи с единствената цел да нанесе удар?

Не, имаше доверие на обучението си и на инстинкта си. Щеше да го чуе, да го усети.

Още петдесет метра и отново използва детектора.

Замръзна. Това не бе дребно животно. Една-единствена огромна фигура право пред нея.

Извади оръжието си и тръгна бавно напред.

— Там ли си, Емили? — извика Стонтън. — Не те чувам, но те усещам. Винаги усещам, когато си близо до мен. Когато двама души са така близки като нас, винаги се усещат.

Тя замръзна. Дали наистина я усещаше, или просто целеше да я изнерви...

— Ще ти дам две минути да се откажеш, след което ще изсипя дъжд от куршуми. Въоръжен съм с автомат АК-47. Ще те сваля още преди да си успяла да се приближиш до мен.

АК-47. Да, беше видяла на какво е способно това оръжие при засадата, устроена им в Афганистан. Възможно бе и да лъже, но често го беше виждала така въоръжен в лагера. Пистолетът бе безполезен срещу подобно оръжие. Знаеше, че той ще измисли нещо, което да наклони везните в негова полза.

Освен ако не го изненадаше.

А вече бе подготвила изненадата, когато бе скрила „Глок“-а под онази папрат.

— Една минута! — извика Стонтън. — Не искам куршумите да те разрезат на две, Емили. Освен че е кърваво, е и незадоволително.

Тя тръгна бързо по посока на гласа му.

— Емили.

Тя спря.

— На пътеката съм.

— Добре, умна си. Остани на мястото си. Ще огледам, преди да изляза на открито. Искам да се уверя, че не си прекалено умна.

Тя стоеше с изправен гръб и гледаше право пред себе си. Усещаше погледа му. Беше прав — между тях наистина имаше някаква непонятна близост, която ги свързваше.

— Здравей, Емили. — Стонтън излезе от шубраците. В ръка държеше автомат АК-47. Рамото му беше превързано, но това като че ли не му пречеше. — А сега стой съвсем неподвижно, за да те претърся. Трябва да носиш оръжие.

— Разбира се. — Стоеше неподвижно и стискаше зъби, докато дланите му я опипваха. Намери пистолета в джоба на якето ѝ и отстъпи назад.

— Как иначе мога да се надявам, че ще те убия?

Той се засмя.

— Но той вече няма да ти помогне, нали? Къде е сестра Ирана? Борг я видя да влиза в гората с теб. Всъщност не се тревожа, че може да ми се нахвърли отнякъде. Тя е от хората, които винаги ще бъдат жертви, защото обичат да правят добро.

— След като чухме изстрела, се върна, за да види дали няма да може да помогне.

— Няма да е останал жив човек, на когото да помогне. Борг ще се погрижи. За нея ще остане само да се помоли над мъртвите им тела. — Устните му се извиха в зловна гримаса. — Глупава кучка.

— Ирана не е глупава. — Изучаваше изражението му. — И не мисля, че я смяташ за глупава. Но си ѝ много ядосан. Защо човек, който обича да прави добро, те тревожи толкова много?

— Не ме тревожи. Казах ѝ, че аз дърпам конците. И че аз съм този, който кара хората да се страхуват.

— И успя ли да накараш Ирана да се страхува?

— Разбира се. Тя просто се престори, че не изпитва страх. Но трябва да се е страхувала. Нараних я, а после я нараних отново. И продължавах да я наранявам, а тя само ме гледеше с огромните си кафяви очи. Като че ли гледеше през мен. Глупава кучка.

— Най-вероятно е гледала през теб, Стонтън. — Направи пауза. — Може и да си я наранил, но победител е била тя.

— Ти си луда.

— Не, тя е прозряла какво представляваш и не е позволила дори да я докоснеш. Победила те е.

— Не. Ако имах време, щях... — Млъкна. — Но ще имам време, ако Борг не я убие. Ще имам и двете ви. Много мило от твоя страна, че я взе със себе си. Разбира се, разочарован съм, че не доведе и Гарет. Не мислех, че ще го оставиш извън действието. Макар че той може и сам

да дойде. Изглежда много предан на теб и делото и взема извънредни мерки, за да те защити.

— Ти уби приятеля му Кариф.

— Вярно. Много трудно го пречупих. Но Гарет се бе забъркал с теб още преди да убия онзи афганистанец. Ще бъде много недоволен, че съм те изтръгнал от ръцете му. Всъщност мисля, че ще се втурне да те спасява. — Усмихна се. — Но ти си избрала слабите оръжия. Знаех го предварително. Затова и приех възможността, която ми предложи. Беше прекалено добра, за да я подмина. Винаги мога да заловя Гарет и по-късно. Ти ще бъдеш идеалната примамка за него.

Примамка. Да, Гарет щеше да дойде да я спаси. Вероятно в момента се опитваше да открие къде е. Тази мисъл извика паника у нея.

Трябваше да намери начин да отстрани Стонтън, преди Гарет да е дошъл.

— Сигналът спря — каза Дардън. — Джослин вероятно е стигнал крайната си цел.

— Колко далеч са? — запита Гарет.

— На няколко километра североизточно оттук. Три и половина, за да бъдем по-точни. — Смръщи вежди. — Възможно е...

— Какво? — запита Гарет.

— Не съм сигурен. Но може би са при манастира.

— Защо тук, Стонтън? — запита Емили с поглед, прикован в извишаващия се манастир, който се виждаше през дърветата. — За да ме накараш да мисля за жертвите, хвърлени в мината под него? Някаква игра?

— Обичам игрите в мините. Но всъщност, бил съм тук няколко пъти при идванията си в Русия. — Вдигна поглед към планината. — Тук Зелов е постигнал една от най-големите си победи. Виждам го как слиза във водата в мината, как търси последния амулет. Може би искам да докажа, че мога да се справя по-добре от него. Нещо като театрално представление. Да, искам да се съревновавам със Зелов. Всъщност, преди да те заведа в къща съвсем наблизко тук, за да продължим

отношенията си, ще посетим музея, в който царят скрил чука. Още една победа за Зелов. Искам да видиш и това място. Да знаеш какъв неудачник е бил той в сравнение с мен. Няма ли да е забавно?

— Знам, че си копеле и садист, но не знаех колко силно е влиянието на Михаил Зелов върху теб.

— О, да. Той ме вдъхновява, извиква у мен странна смесица от възхищение и завист. Докато четях „Книга за живите“, се чувствах така, сякаш аз дърпах конците на всички онези парцалени кукли в двореца. В началото бях само човекът, нает от Бабин. Но после бях обзет от любопитство. Запитах се защо всички са така пощурели да намерят чука. Затова проникнах в сейфа на Бабин и си направих копия от книгата на Зелов и от трите амулета. И прозрях какво може да постигне човек, ако е достатъчно смел.

— Или достатъчно зъл.

— Злото е субективно понятие според книгата на Зелов. „Книга за живите“ е нещо като Библия и неин предмет са точно доброто и злото. Зелов се е смятал за равен на Бога. Следователно, трябвало е да има Библия. Но не е успял да стигне до края.

— Благодарение на митрополит Нартов.

— Да, което е доста интересно. Дватама със Зелов като че ли вървим по една и съща пътека и срещаме едни и същи препятствия. Но аз съм по-силен от Зелов. Видя, че митрополит Димитри нямаше никакъв шанс срещу мен.

— Видях как уби беззащитен старец. Това накара ли те да се почувстваш по-смел?

— Не, накара ме да се чувствам като Бог. Идеята на Зелов е била правилната. — Направи крачка към нея. — Нямах време да ѝ се наслажда достатъчно, но сега ще ѝ се наслаждавам заедно с теб, Емили. — Докосна я по бузата. — Толкова си смела да дойдеш тук сама.

— Не дойдох сама. Не ме докосвай.

Пръстът му остана на бузата ѝ.

— Все едно че си дошла сама. Много лесно е да се отърва от Джослин, Поли и сестра Ирана. Борг вероятно вече се е погрижил за всички тях.

— Изненадана съм, че имаш верен човек като Борг. Но той, също като теб, притежава силен инстинкт да убива, нали?

— Да. И е много полезен. Ще съжалявам, когато се наложи да се отърва от него.

— Дори Борг?

— Той е свидетел. Пазя в тайна каквото мога, но пак знае прекалено много. Не искам да говорим за Борг. Той ще свърши работата си. Прекалено съм погълнат от теб, Емили.

Бе така сигурен, че я полазиха тръпки на ужас.

— И ти си погълната от мен — каза той тихо. — Усецам страха ти. Възбужда ме. Не обичам особено секса с жени, но ти винаги си била изключение. Когато свърших работата си с Леви в края на деня, винаги идвах при теб да поседя и да те наблюдавам. Това бе най-деликатното сексуално удоволствие, което съм познал. Ти се превърна в моя мания.

Стомахът ѝ се сви. Гадеше ѝ се.

— Отдръпни ръката си.

— Веднага. — Наведе глава и устните му закръжиха над нейните. — Знаеш ли какво ще направя, ако ме ухапеш сега? Измислих толкова много неща, които мога да пробвам върху Гарет. Такива, за каквито не се бях сетил с Леви.

— Няма да се добереш до Гарет.

Езикът му докосна долната ѝ устна.

— Тогава ме ухапи, Емили. Забий зъби в мен и ми покажи...

Още един изстрел!

Отдръпна се от него и обърна глава в посоката, от която бе дошъл изстрелът — откъм просеката.

— Борг — каза Стонтън. — Това е номер две. Питам се кого ли е застрелял този път. Джослин или Поли? Или може би приятелката ти Ирана. Е, няма значение кой е умрял този път. Борг ще ги избие всичките. Дал съм му заповеди. Още двама от списъка ми. Скоро ще останеш единствена, Емили.

Мили Боже, надяваше се да не е прав и Борг да не ги е избил.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Напротив. Борг е много добър. Аз съм го обучил.

— Всичките тези хора ще умрат за нищо. Дори не можеш да бъдеш сигурен, че ще намериш чука.

Той се усмихна.

— Казах ти, че сам ще дойде при мен.

Бе така дяволски сигурен.

— Няма да ти го дам аз. Никога не съм знаела къде е. И все още не знам.

— Но ми достави такова удоволствие да разпитвам. — Побутна я по пътеката. — Колата ми е на пътя. На няколко километра от твоята. Мисля, че е време да намерим по-удобно място за разговора си. Възможно е добрите монаси да са чули изстрелите.

Беше почти време да се впусне в бяг. Пистолетът беше под папратта на няколко метра по-нататък по пътеката. Трябваше да се опита да бъде по-сговорчива, да приспи подозренията му. Или може би не. Да го ядоса? Всичко, което би отвлякло вниманието му.

— Да разпитваш? Така ли наричаш това, което стори на Джоел?

— Думата е толкова добра, колкото и всяка друга. Разбира се, този път ми липсваше любимото.

— И какво е то?

— Цел. — Постава длан под лакътя и отново я побутна. — Точно затова присъствието ти в лагера правеше нещата много по-поносими.

— Не знаех какво... — Млъкна, защото най-последно прозря всичко. Тялото ѝ се изви в дъга, сякаш някой я бе ударил силно в гръбнака.

О, мили Боже!

Защо сега?, бе запитал Гарет. *Защо точно сега иска да се отърве от всички? В това няма смисъл.*

Не ме тревожи. Чукут сам ще дойде при мен.

Липсваше ми любимото... Цел.

Обърна се рязко с лице към него.

— Чукут е у теб. Да, вече го държиш в ръцете си. Точно затова смяташ да се отървеш от всички, които знаят за него. Имаш каквото искаш и сега ще се отървеш от свидетелите.

— Така ли? — Въпросът му бе леко присмехулен, както и изражението му.

— Да. Знаеш, че е така. И искаш и аз да го знам. В противен случай, нямаше да правиш намеци.

Той наклони глава.

— Признавам, че се поддадох на изкушението. Разочароващо е, че не мога да покажа на всички колко съм умен. Изкушавах се да ти

кажа и преди, докато бяхме заедно, но имаше вероятност, макар и малка, някой да те отмъкне от мен.

— Да, чукът е у теб. — Ужасната истина се разкриваше постепенно пред очите ѝ. Гърлото ѝ бе така стегнато, че думите едва излизаха. — Чукът е бил у теб и през цялото време, докато си измъчвал Джоел, а мен разпитваше отново и отново.

Той кимна.

— О, да, от първия ден. Чукът не беше при другите инструменти в музея, а в бараката отзад.

— Защо? — Жестокостта на действията му бе абсолютно необяснима за нея. — Защо, за Бога?

— Не бях готов за действие. Имах нужда от парите на Бабин. Трябваше да влизат редовно в сметката ми, за да натрупам резерв. Намирането на царското съкровище щеше да бъде само началото. Трябваше да създам система, за да го запазя, да изпера парите и да се скрия, докато не съм готов да предприема ход. Докато Бабин мислеше, че все още се опитвам да открия чука, щеше да ми дава пари. Но той ми нямаше доверие, затова трябваше да се постарая дори подробностите да бъдат абсолютно правдоподобни. Бях прав; той дойде да ме провери дори в планината. Но си отиде убеден.

В онзи ден той бе измъчвал Джоел така, че тя бе блокирала този спомен. Гледаше го така, сякаш не вярваше нито на очите, нито на ушите си.

— Ти си чудовище.

Той кимна доволен.

— Но чудовищата контролират света. Не си ли забелязала?

Омразата течеше във вените ѝ. Пред очите ѝ причерня така, че за миг не можеше дори да го види.

— Причинил си това на Джоел само защото...

— Мислех, че ще се разтревожиш, ако знаеш истината. Макар да не знам защо това би имало значение за теб. Единствено действията имат значение, мотивите — не.

— Да, само действията имат значение. — Обърна се и закрачи по пътеката. Още няколко метра и щеше да стигне до папратта и скритото под нея оръжие. — Вярвам, че си постигнал целта си да победиш Михаил Зелов. Не съм сигурна, че на света има друг също толкова зъл

и покварен човек. — Вече беше до храста. Виждаше купчинката листа, под които бе скрила пистолета. — Не е за вярване.

— Ще повярваш. Трябва само още малко усилие от моя страна. Възнамерявам да...

Тя се хвърли на земята и в следващата секунда „Глок“-ът беше в ръката ѝ. Стреля и се претърколи, скри се зад дървото.

Чу Стонтън да ругае, след това серия куршуми се забиха в кората на дървото.

— Кучка.

Не беше го уцелила, по дяволите. Рисува да хвърли поглед.

Той не беше там.

Обзе я паника. Дали се криеше в дърветата от другата страна на пътеката, или в храстите от тази? Не можеше да рискува. Трябваше да предприеме нещо.

— Няма да се измъкнеш — каза Стонтън. — Прекалено си глупава дори да опиташ.

Беше вляво от нея. Тя запълзя към храстите от дясната ѝ страна.

— Не искам да се измъкна. Ще те убия, Стонтън.

Още куршуми се забиха в земята до краката ѝ. Близо. Много близо.

Не му говори.

Не се превръщай в мишена.

Хвърли камък в храстите от другата страна на пътеката и загледа как куршумите ги разкъсват.

Откъде бяха дошли изстрелите? Загледа ъгъла, от който бяха повредени храстите. Северно от нея.

Може би. Бяха минали години, откакто баща ѝ я учеше на знаците на гората.

Направи едно, изключително предпазливо движение.

Настъпи клонка, тя се счупи под крака ѝ и Емили се хвърли напред и вдясно.

Куршумите обсипаха мястото, където бе само преди секунда.

Върна се назад и вляво.

Това ѝ отнемаше прекалено дълго време, а Стонтън бе доста добър.

Трябваше да сложи край.

Дъбът, който бе на два метра от нея. Един от клоните му, на около метър и половина над земята, ѝ предлагаше задоволително прикритие.

Не трябваше да издава нито звук. Не трябваше да допуска нито една грешка. Да стъпва тихо, за да не подплаши плячката. *Помогни ми, татко.*

Спря на два метра от дървото и хвърли камък в храстите, които бяха близо, но не прекалено, до дъба.

Куршумите се врязаха в храстите секунди, след като бе хвърлила камъка.

Извика като от болка и се спусна към ствола на дъба. Сърцето ѝ биеше тежко, докато се катереше трескаво по дървото. Господи, надяваше се по него да няма птици и катерички, които да я издадат.

— Емили?

Още малко и щеше да стигне до клона.

— Емили? Надявам се да си само ранена. Имам такива планове за теб!

Скри се сред листата и извади пистолета от джоба на якето си.

Ела и ме хвани, копеле. Чакам те.

— Ще съм крайно недоволен, ако ме принудиш да те убия. Толкова дълго чаках, за да бъда с теб. — Той се движеше сред дърветата вляво от нея. — Макар че мога да приема раните ти, ако са причинени от мен.

Не дишай дълбоко. Не трябва да чуе дори дишането ти.

Виждаше храстите да се поклащат леко на няколко метра от нея. Той внимаваше много. Вероятно оглеждаше мястото, откъдето бе дошъл викът ѝ. Дали не трябваше да стреля сега?

Не. Храстите вече не трепваха.

Къде беше той?

— Чух те да мърдаш, малка курво. — Стонтън излезе от храстите с поглед, прикован в пътеката. — Как успя да я прекосиш?

Да съм прекосила пътеката?, помисли си тя, объркана.

После замръзна, защото също чу шума. Стъпки в храстите. Някой вървеше тромаво и шумно. Кой...

Приглушен вик.

Погледът ѝ се стрелна обратно към Стонтън.

Гарет!

Гарет бе зад Стонтън и бе обвинил ръка около врата му. Стонтън бе изтървал автомата на земята, но протягаше ръка към ножа, втъкнат в колана му.

Не!

Вдигна пистолета и се прицели. Не в главата, защото целта щеше да бъде прекалено близо до Гарет. В сърцето или стомаха. Но ако куршумът минеше през тялото му и засегнеше Гарет?

Стонтън извади ножа и го заби в ръката на Гарет.

Гарет трепна, но после игнорира болката и дръпна рязко врата на Стонтън назад.

Кръв.

Кръвта на Гарет. Кръвта на Джоел.

Няма да проливаш повече кръв, Стонтън.

— Пусни го, Гарет! — извика. — Пусни го, по дяволите!

Гарет освободи хватката си за миг и вдигна поглед към клона, зад който се криеше тя.

Стонтън се изтръгна от хватката му и ножът отново се стрелна към Гарет.

Тя дръпна спусъка.

И видя как тялото на Стонтън се изви в дъга. Стреля отново и той падна на земята. Стреля и трети път. Дали беше мъртъв? *Моля те, Господи, нека е мъртъв!*

Трябваше да бъде сигурна.

— Емили. — Гарет я загледа как слиза от дървото. — Добре ли си?

Тя не отговори.

— Наблюдавай него. — Струваше й се нереално, че бе успяла да победи Стонтън. Всичките тези седмици на търсене и на агония...

Скочи на земята и се приближи до Стонтън.

— Трябва да съм сигурна. — Обърна тялото. Кръвта течеше от двете рани в гърдите му, а от устата му се стичаше тънка струйка. Помисли го за мъртъв, но той отвори бавно очи.

— Емили... — После, невероятно, се усмихна. — Няма да умра. Зелов не е умрял и аз няма да умра. Не можеш да ни победиш. Двамата със Зелов сме непобедими. Ще се върна и ще направя всичко... Искан ми се да е с теб.

— Ти умираш. Остават ти вероятно още няколко минути. — Гледаше го право в очите. — Ако не бях сигурна, щях да изпратя куршум в главата ти. И все още мога да го направя.

— Ще го направиш ли? — За миг изглеждаше несигурен. — Не така... — Лицето му се изкриви, стана грозно. — Не, няма да умра. Ще живея. Ще бъда толкова богат, че ще се равнявам с Бога по власт. Като Зелов. Но по-добър от него, по-добър... — Изведнъж изви гръб, очите му се изцъклиха. — Не!

— Откажи се, Стонтън!

— Няма... Ще...

Извика и се отпусна.

Беше мъртъв.

Гарет я стисна за рамото.

— Мъртъв е, Емили.

Знаеше, че е мъртъв, но не можеше да откъсне поглед от лицето му, по което беше изписана злоба дори в смъртта.

— Освободи се от него — каза Гарет.

Нещо топло капеше върху рамото ѝ.

Кръв. Кръвта на Гарет.

Осъзнаването на този факт я разстрои и тя разтърси глава, за да се съвземе. Скочи на крака и го сграбчи за ръката.

— Колко лоша е раната?

— Повърхностна. Но много боли.

— Кървенето е почти спряло. Но въпреки това трябва да се зашие.

— Тихо. — Взе ръцете ѝ в своите. — Просто стой тихо минутка. Окей? Имам нужда от това.

Тя също.

— Не трябваше да си тук.

— Грещиш. Имах право да съм тук. Трябваше да дойда по-бързо, по дяволите.

— Не, аз трябваше да... Щях да се справя. Не исках ти да...

— Тя добре ли е? — Емили вдигна поглед и видя Поли да се приближава по пътеката към тях. — Знам, каза ми да остана там, Гарет, но тя е покрита с кръв. Страшно съм добър в оказването на първа помощ. Гледал съм пълната серия по образователния канал.

— Кръвта е на Гарет. — Сведе поглед към Стонтън. — И може би малко от неговата.

— Мисля, че за него вече е късно за оказване на помощ — каза Поли, втренчил поглед в Стонтън. — Този ли е лошият?

— Да — отговори Емили. — Да, Стонтън определено бе лош човек. — Отметна уморено косата от лицето си. — Радвам се да те видя, Поли. Като чух изстрелите, реших, че Борг е убил и теб, и Джослин.

— Така ли се казва онзи? Застреля Джослин. Изникна отнякъде още преди да съм се осъзнал. Бях в гората на пост, когато чух изстрела. Заобиколих, върнах се и застрелях Борг. — Поклати глава. — Чувството бе много... странно. Трябва да го анализирам.

— Джослин мъртъв ли е?

— Не, но раната е наистина лоша. Ирана дойде веднага, след като убих Борг, и сега се опитва да запази живота на Джослин. Дардън ѝ помага. Гарет ме взе със себе си, за да помогнем на теб. Трябваше да го прикривам.

— Ирана в безопасност ли е?

— Да — отговори Гарет. — Без повече приказки. Те могат да почакаат. — Хвана я за ръката. — Да се върнем при Ирана. Искам да сме извън района, преди някой да е започнал да разпитва за изстрелите.

— Не искаш ли да превържа ръката ти? — запита Поли. — Да спра кръвотечението? О, предполагам, че не. То е почти спряло. Много лошо, защото очаквах с нетърпение да покажа на какво съм способен. Какво ще кажеш да я почистя?

— Няма нужда — каза Гарет сухо. — Не искам да рискувам, в случай че си пропуснал някой епизод от телевизионната поредица. Мога да хвана гангрена.

— Не бих застрашил здравето ти. Казах ти, перфекционист съм.

— Все пак ще помоля Ирана да я погледне.

Емили спря там, където пътеката завиваше, и отново погледна Стонтън. Лунната светлина падаше право върху лицето му. Чертите му бяха застинали в грозна гримаса, а широко отворените му очи бяха изцъклени към небето. Едва ли не очакваше той да се изправи и да се втурне след тях...

— Емили?

— Дори в края на живота си, той не вярваше, че може да умре — прошепна тя. — Непрекъснато говореше за сила и власт. Силата на Зелов. Беше луд, нали?

— Не знам — каза Гарет. — Ти го познаваше по-добре от мен.

— Не съм сигурна. Мисля, че подобно зло може да е родено само от лудостта. — Размърда раменете си така, сякаш сваляше огромна тежест от тях. — Няма значение. Мъртъв е. Не може вече никого да нарани. — Обърна гръб на Стонтън и хвана ръката на Гарет. — Но теб те нарани, нали? Да се връщаме при Ирана.

ГЛАВА 22

Ирана бе коленичила до Джослин и стягаше превръзката, за да спре кръвотечението.

— Слава Богу! — Вдигна поглед и видя Емили. — Ранена ли си?

— Не, но Гарет е. Не мисля, че е сериозно. — Вдигна поглед към Джослин. Той бе в безсъзнание и бе блед като платно. — Ще умре ли?

— Не и ако можем да го предотвратим. Изгубил е много кръв, а и все още не знаем дали куршумът не е разкъсал важен вътрешен орган. — Погледна Гарет. — Казах на Дардън да телефонира за линейка. Той отиде до манастира, за да посрещне лекарите и да ги доведе. Аз ще отида с Джослин, за да помогна.

— Не споря — каза Гарет.

— Беше ядосан на всички ни, когато дойде тук. — Вдигна поглед към Емили. — И обвини Джослин, че ни е довел. А той може би умира, защото искаше да поправи грешката си.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да се чувствам виновен?

— Не, не те съдя. Помогнах той да дойде тук с нас. Кой знае? Може би Джослин е гледал на теб като на вестител, изпратен, за да му помогне да установи мир със себе си? — Стисна устни. — Казвам само, че независимо какви са чувствата ти към него, аз ще му помогна.

Емили я гледа втренчено секунда — две.

— Не исках да намери смъртта си от ръката на Стонтън. Може би дори не исках въобще да умре. Но не мога да простя стореното от него. Не очаквайте да се преструвам.

Ирана се усмихна.

— Не, аз поне не очаквам от теб да се преструваш. Това не ти се удава. — Погледът ѝ се премести върху Поли. — Ела тук и натискай бандажа, докато се погрижа за раната на Гарет.

Поли тръгна пъргаво към нея.

— Точно така. Това е много по-драматично и важно, отколкото да почистя онази драскотина от нож.

Гарет извади телефона си.

— Дай ми пет минути, Ирана.

— Не, ще го направя сега. — Ирана взе телефона и го подаде на Емили. — Искам да съм готова, когато линейката пристигне. Или Емили ще се обади вместо теб, или ще чакаш.

Той смръщи вежди.

— Трябва да действам бързо, по дяволите. — Хвърли поглед на изражението на Ирана и каза на Емили: — Набери номера на Фъргъсън. Кажи му за случилото се тук и че е дошло време да получи отплатата си. Кажи му да скочи в първия самолет и да дойде веднага. Ще го посрещна при манастира. — Обърна се към Ирана. — А ти се погрижи Джослин да бъде настанен в единична стая. Не искам да говори с никого, нито медиите да се доберат до него.

— Това ще бъде трудно — каза сухо Ирана. — Прострелян е, все пак.

— Злополука при лов.

— Никой няма да повярва.

— Но поне ще спечелим малко време, преди да се втурнат да разследват. Веднага щом Дардън дойде, ще го накарам да завлече тялото на Борг навътре в гората. — Обърна се към Емили: — А сега се обади, по дяволите.

— Признавам, никога не съм подозирал, че ще те видя на подобно място, Гарет. Надявам се, не си решил да се молиш за изкуплението на всичките си грехове. — Фъргъсън гледаше двамата монаси, които старателно поливаха зеленчуковата градина. Обърна се към Емили, седнала на дървената пейка до входа, и смръщи вежди: — Докара ми доста ядове и тревоги.

— И, разбира се, направих го нарочно — каза тя. — Планирах всичко така, че да превърна живота ти в ад.

— Нима очакваш да се извиня? Добре, съжалявам за преживяния от теб ад, но ти правеше такива избори, които ми причиняваха истинско главоболие. И продължаваш. Ще бъде изключително трудно и деликатно да се справим с убийството на митрополит Димитри. — Обърна се към Гарет. — Сигурен ли си, че го е извършил Стонтън?

— Няма съмнение. Вероятно ще откриеш доказателствата, които ти трябват. — Сви рамене. — Или ще изфабрикуваш онова, което не успееш да откриеш.

— Нямате много време. Икономката ще влезе в къщата след няколко часа — отбеляза Емили.

— Вече я забавиха — отговори разсеяно Фъргъсън. — Аз не правя такива грешки.

Гарет се усмихна.

— И, предполагам, си изпратил някого в гората, за да си сигурен, че някой от местните няма да открие телата на Борг и Стонтън, докато не си готов.

Фъргъсън не отрече.

— Каза, че е време за отплатата ми. Няма да позволя да бъда измамен.

— Винаги спазвам обещанията си. Тук си, нали?

— За да те спася за пореден път — каза Фъргъсън. — И ще го направя. Просто искам да изляза от цялата тази работа чист и да спечеля достатъчно престиж за повишение и може би дори за политическа кариера.

— Ти ще си този, който най-после ще е успял да залови похитителя на Емили и убиеца на Леви. А към това ще се прибави и разрешаването на убийството на митрополит Димитри. В медиите ще се вдигне шум.

— Искам повече.

Гарет наклони глава на една страна и зачака. Фъргъсън кимна към Емили.

— Искам нея.

— Не! — отговори рязко Гарет.

— Да. Тя ще привлече вниманието на медиите към мен. Искам да дава интервюта с мен, да каже на всички колко е благодарна, че съм успял да открия Стонтън.

— Няма начин.

— Мога да почистя така, все едно че нищо не се е случило тук. Никой няма да пострада. И ще забравя всичките ти незаконни действия, свързани с тази задача.

— Искаш славата от залавянето на Стонтън. Ще го направиш и бездруго. Опитай пак.

— Чакай минутка, Гарет — каза Емили. — Става въпрос за мен. Ще вземам сама решенията си.

Той изруга тихо.

— Ще те разкъсат, а той ще стои отстрани и ще гледа, усмихнат като чеширски котарак.

— Няма да позволя на никого да ме разкъса. — Гледаше втренчено Фъргъсън и обмисляше ситуацията. — Може би ще сключим сделка. Но ще бъде според моите условия, чието изпълнение ще контролирам.

Фъргъсън я гледаше предпазливо.

— Ще ти позволя да ме използваш, ако гарантираш, че Гарет няма да пострада заради помощта, която ми оказа. Виждам, че между вас двамата съществува съперничество. Отсега нататък репутацията на Гарет ще бъде чиста. А ти ще си ангелът на рамото му.

— Не, по дяволите! — възрази Гарет. — Емили, няма да ти позволя.

— Тихо, Гарет. Разбирам, че съперничеството с Фъргъсън може да ти носи удоволствие, но това не е добре. А и трябва да ти се отплатя за всичко, което стори за мен. — И добави много сериозно: — Макар и да не мога да върна приятеля ти Кариф, може би мога да направя бъдещето ти малко по-светло. — Погледна отново Фъргъсън. — Ако по-късно се откажеш от думата си, в медиите ще има шум, който ще сложи край на кариерата ти. Не се съмнявай в това.

Фъргъсън я изучава с поглед секунда — две, преди да кимне бавно с глава.

— О, не се съмнявам. Нещо друго?

— Намери начин Гарет и Ирана да останат вън от това.

— Всеки, който е близо до теб, незабавно ще стане храна за папараците — отбеляза Фъргъсън.

— Те няма да са близо до мен. — Не погледна нито веднъж към Гарет. — Ще бъдем само ти и аз, Фъргъсън. — Усещаше каква буря от чувства се надига у Гарет. Трябваше да приключи въпроса, преди да е избухнал. — И още нещо. Намери начин медиите скоро да се отегчат от мен и да решат, че моята история вече е минало.

— Няма да е лесно.

— Но можеш да го направиш. Имам вяра в теб. На теб като че ли са ти известни всички мръсни номера. — Изправи се. — А сега ще

отида до болницата да се видя с Ирана. Сигурна съм, че ще сте много заети в гората, където ще създадете истинска театрална сцена.

— Да. — Фъргъсън се колебаеше. — По-добре ще е да кажеш на приятелката си, че ще прехвърлим Джослин в болница в покрайнините на Лондон. Това ще стане в следващите няколко часа. Там ще мога по-добре да контролирам ситуацията.

Фъргъсън вече очевидно мислеше за работа.

— Ще се наложи сам да говориш с Ирана за това. Възможно е да има да каже нещо. — Гледаше го право в очите. — Е, сключихме ли сделка?

— Да. — Усмихна се едва доловимо. — Макар че на практика ти ме изнуди. Ще бъде наистина много трудно да изключим Гарет и приятелката ти от случилото се досега. — Мълча минута. — Мисля за това, дали няма да мога да променя и ролята на Стонтън в историята.

— Да я промениш?

— Е, тъй като чукът въобще не бе намерен, няма да е добре, ако въобще споменем милионите на цар Николай II. Само ще усложним нещата. Това и бездруго сигурно са глупости.

— Така ли?

Той кимна.

— Така че мисля си да изкараме Стонтън терорист. Отвлякъл ви е двамата с Леви, за да ви размени срещу освобождаването на политически затворници. Но аз съм го открил и съм те освободил.

— Продължавай.

— Смъртта на митрополит Димитри може да се припише на отмъщение срещу църквата. Ще намерим начин да потулим смъртта на Бабин и Зелов. Нападението над остров Микала определено е извършено в терористичен стил.

— И?

— Това е всичко. Убил съм Стонтън и хората му и сега работим упорито, за да унищожим цялата групировка.

— Наистина ли можеш да изречеш такава огромна лъжа? И да я инсценираш?

Фъргъсън се усмихна.

— Само гледай.

— Аз няма да лъжа — възпротиви се Емили.

— Въобще няма нужда да правиш изявления пред медиите. Ще говоря само аз. — Повдигна вежди. — Да?

Тя кимна бавно.

— Не ме интересува какво точно ще кажеш за Стонтън, стига целият свят да узнае какво копеле е бил.

Гарет понечи да я последва, после се завъртя рязко към Фъргъсън.

— Грижи се добре за нея! — процеди през зъби. — Отнасяй се с нея така, сякаш е от най-фин кристал. Ако не го направиш, ще узная и ще те унищожа. — Обърна се и само с три огромни крачки се изравни с Емили. — Знаеш защо е измислил цялата тази история за терористи, нали?

Тя кимна.

— Всичко започва отначало. Ще се опита да намери царското съкровище за себе си.

— Фъргъсън ще претърси старателно вещите на Стонтън в опит да намери нещо, което ще го заведе до чука.

— Добре. Не мога да се сетя кого другото бих искала да видя разочарован.

— Не мислиш, че ще го намери. — Гарет я гледаше с присвити очи. — Затова и се съгласи.

— Съгласих се, защото умряха достатъчно хора. И това никога няма да свърши. Дори съкровището да стане притежание на руското правителство, на корупцията и развалата няма да бъде сложен край. Митрополит Димитри предал на Ирана думите на Нартов към него. Нартов казал, че единственият начин да спечелят съкровището, е да го оставят там, където е. Вярвам, че е бил прав.

— А какво ще кажеш за намерението на митрополит Димитри да даде средствата на нуждаещите се деца?

— Прекрасен замисъл. Но на кого може да се има доверие, че ще запази парите и ще ги даде за благотворителност? Видя какво се случи с Джослин и митрополит Димитри. Не. Да оставим Фъргъсън да си блъска главата в стената, а после да започне да вярва, че съкровището наистина е било мит.

Гарет бавно каза:

— Както казах, изглеждаш много сигурна, че той няма да намери нищо сред вещите на Стонтън. Защо?

Тя го погледна.

— Наистина ли искаш да знаеш? Искаш ли да намериш чука на Зелов?

Той поклати глава.

— Не мога да се сетя за нещо, което да искам по-малко. Имам много пари и нямам нужда от подобно бreme. То ще ме задуши.

— Аз нямам много пари, но се чувствам по същия начин. Този ще е единственият начин Зелов и Стонтън да ме унищожат. — Бяха стигнали до колата и тя се обърна към него. — Не искам да дойдеш с мен до болницата.

— Тук ли ще си кажем довиждане? — Изкриви устни. — Отпращаш ме просто така?

— Не искам никой да ни вижда заедно.

— А аз пет пари не давам.

— Знам. Но искам да сме чисти и никой да няма задължения към другия. — Направи пауза. — Искам още да оставя време и пространство между нас. Да знам, че не обстоятелствата и съжалението са ни събрали.

— Никога не съм те съжалявал. За Бога, вече трябваше да си го разбрала... — Млъкна. — Няма да променя решението ти, нали?

— Време и пространство — повтори тя. Нямах да се разплаче. Беше права. Така беше най-добре и за двамата. Но, мили Боже, беше трудно.

— Да изчезваме оттук, тогава. — Отвори ѝ вратата на колата. — Времето ти започва да тече. Защото ще съм на прага още преди да си се усетила. Бъди готова за мен.

Щеше да бъде готова. Вече беше готова.

Не го поглеждай, защото ще види сълзите в очите ти.

Не казвай нищо. Просто запали колата и тръгвай.

Не казвай думите.

— Как така ще мести Джослин в друга болница? — запита Ирана докато двете с Емили вървяха по коридора. — Не съм сигурна, че ще може да пътува. Дойде в съзнание едва преди час.

— Дори да се наложи Фъргъсън да го обвие в памук като пашкул, готова съм да се обзаложа, че Джослин ще бъде качен на

самолета, преди още денят да е изтекъл — каза Емили. — По-добре го пригответи. — Направи пауза. — И ще е най-добре да отидеш с него, Ирана.

— Това е казано като че ли многозначително. Защо трябва да отида с него?

— Джослин ще бъде скрит от света, докато се възстановява, и ще е добре някой да му прави компания. Ще е удобно и за теб.

— Обикновено не постъпвам, както е удобно за мен.

— Знам. Но ще ми направиш услуга.

— Как така?

— Двамата с Фъргъсън ще бъдем изложени на вниманието на медиите и папараците. Не искаш телевизионните камери да бъдат насочени в лицето ти, нали?

— Мога да го понеса.

— Не искам да те замесвам във всичко това. Целта ще бъде изложена на риск.

— И каква е целта?

— Да се върнем на първия квадрат в играта. Ако ме бе спасил Фъргъсън, а не Гарет, и бездруго щях да постъпя така. Фъргъсън щеше да се погрижи. Но сега поне ще получим нещо в замяна на мъките ми.

— Опитваш се да предпазиш всички ни, за Бога — каза Ирана, изпълнена с нещо като отвращение. — А аз мислех, че тази лоша черта е характерна за Гарет.

— Ще отидеш ли с Джослин?

Ирана не отговори веднага.

— Гарет бесен ли е?

— Да. Ще отидеш ли?

— Вероятно. Не виждам как ще ти помогна с това, но ще отида заради Джослин. За да помогна на него. Ще поддържаме ли връзка?

— Не. Не и докато интересът към мен и приятелите ми не заглъхне.

— Но ще ми се обадиш, когато имаш нужда от мен.

— О, да. — Прегърна Ирана и я притисна силно към себе си, преди да я пусне. В очите ѝ отново напиряха сълзи. — Винаги ще имам нужда от теб, Ирана. — Усмихна се с треперещи устни. — О, между другото, Фъргъсън ще измисли цяла вълшебна приказка от историята

със Стонтън. Царското съкровище въобще няма да бъде споменато. Да не се изненадаш, когато видиш публикациите във вестниците.

— И как се стигна до това решение?

— Мисля, че на Фъргъсън също му се прииска да бъде цар. Но ще бъде разочарован. Няма да намери чука.

— Сигурна ли си? Каза ли ти Стонтън къде е той?

Емили поклати глава.

— Не, не ми каза. — Прегърна отново Ирана и се обърна да си върви. — Довиждане, Ирана. Грижи се за себе си.

— Разбира се. — Лицето на Ирана се озари от лъчезарната ѝ усмивка. — Казах ти, че винаги се грижа за себе си. Аз съм една от най-грижовните в света.

Добрата самарянка.

На кого можеш да имаш доверие, че ще пази парите и ще ги даде за благотворителност?

— Какво има? — Ирана изучаваше изражението на Емили.

— Можеш да забравиш за всичко това или да го помниш — каза Емили. — Изборът е твой. Аз избрах да го забравя. Стонтън не ми каза къде е скрил чука. Но непрекъснато се сравняваше със Зелов. Завиждаше му. Едно от нещата, които сподели с мен, бе желанието му да ме заведе в музея, където чукът е бил изложен през всичките тези години. Искаше отново да видя провала на Зелов.

Ирана ококори очи.

— Мислиш ли, че чукът е там?

— Михаил Зелов не намерил начин да измъкне чука от музея. Охраната била засилена. Стонтън вероятно се е изпълвал със задоволство да докаже, че може не само да върне чука в музея, но и да го открадне отново, когато му е угодно. Иска да докаже, че е по-добър от Зелов. Разбира се, това е само предположение. Можеш да правиш каквото пожелаеш с тази информация. Освен да ѝ позволиш да те унищожи. Това не е сред възможностите, от които можеш да избираш.

Не се обърна назад, докато крачеше към асансьора.

*Четири месеца по-късно
Народният музей
Екатеринбург, Русия*

Чукът лежеше до две огромни изкуствени скали. Експозицията изобразяваше прогреса на човечеството през вековете. Централната фигура бяха фермер и съпругата му, които се трудеха усърдно на полето.

Ирана бе решила, че чукът ще е скрит някъде в задните помещения, обаче Стонтън, с показната му смелост, бе избрал да го направи част от експозицията. Ново предизвикателство към Михаил Зелов?

Каквато и да бе причината, Ирана беше сигурна, че небрежно захвърленият на земята чук е този на Зелов. Бе грубо изработен и по-малък, отколкото човек би предположил, но имаше здрава десетсантиметрова дръжка. Изглеждаше стар, примитивен, можеше да се счупи при първия удар.

Защо бе така сигурна, че това е чукът на Зелов? Защо се чувстваше така, сякаш го познаваше? Защо не можеше да извърне поглед от него?

И защо се бе чувствала едва ли не заставена да се върне тук и да провери дали Емили е била права в предположението си?

Прекалено много въпроси. На един бе отговорено. Другите може би никога нямаше да намерят отговор.

Накрая успя да откъсне поглед, обърна се и тръгна към главния вход. Полетът, който щеше да я върне в Англия и при Питър Джослин, бе след два часа. Трябваше да бъде на борда.

Два дни по-късно

Имението Чадуик, Англия

— Видът ти е много добър Питър — каза Ирана, докато прекосяваше терасата, за да отиде при него. — Цветът на кожата ти е добър и изглеждаш отпуснат и доволен. Скоро няма да имаш нужда от мен.

— Чувствам се по-добре. — Той ѝ се усмихна и ѝ направи знак да седне на стола срещу него. — И защо не? Слънцето грее, денят е прекрасен. Дъщеря ми е на долния етаж, а тя ме кара да се чувствам млад. Но винаги ще имам нужда от теб, Ирана. Съпругата ми е убедена, че си спасила живота ми.

— Права е. Аз съм много добър лекар. — Поправи се: — Е, поне помогнах. Бог ми е дал уменията, а семейството ти беше причината да се бориш за живота си. Късметлия си, Питър.

— Да. Не само че те имах за свой лекар, но си и моя приятелка. Липсваше ми. Вероятно мислиш, че съм по-добре, щом ме остави сам.

— Имах работа, а непрекъснатото ми присъствие започна да ти досажда.

— Не е вярно. Както казах, знам, че съм късметлия. — Сведе поглед към вестника пред себе си. — По-голям късметлия от Емили. Защо не я оставят на спокойствие?

Ирана погледна снимката.

— Фъргъсън подхранва цялата тази лудост. Но тя ще се оправи. Само трябва да премине този период. А Емили е много силна.

— Да. — Погледът му се зарея над безупречно поддържаната моравя пред къщата. Искане ми се да ме беше оставила да ѝ помогна.

— Знаем — каза Ирана. — И на мен. Но понякога приятелите трябва да останат встрани.

— Емили не гледа на мен като на приятел. — Изражението му стана тъжно. — И кой може да я вини след всичко, което ѝ причиних? Тя премина през ада. Искане ми се Фъргъсън да не бе изтрил така успешно ролята ми в събитията. Трябва да бъде наказан.

— Но ти си наказан — каза Ирана. — Душата ти е наранена, страдаш. Изгуби приятеля си Димитри. Живееш с чувството за вина и разкаянието. Това е огромно наказание, Питър.

— Не е достатъчно.

— Бог ще реши. Чух, че възнамеряваш да се върнеш в Етиопия възможно най-скоро.

Той кимна.

— За да помогна на децата. И Димитри би искал това от мен.

— Да, той отчаяно искаше да помогне на децата, нали? Едно от последните неща, които ми каза, е, че искал да защити чука и децата. — Проследи погледа му, все така зареян над зелената моравя. — Начинът му на изразяване ми се стори доста странен. По онова време не се замислих над избора му на думи. Започнах да се чудя едва покъсно. Имах достатъчно време тук, в твоя прекрасен дом, през последните няколко месеца. — Усети сковаността на тялото му. — Толкова много неща ме озадачаваха.

— Така ли? А аз мислех, че всичко е обяснено.

— Да, толкова много обяснения за царя, Зелов и огромното богатство, което всички преследваха. Всичко това ми беше ясно.

Изречението на Джослин стана предпазливо.

— А какво не беше?

— Царят. Той не се доверил на Зелов, но приел да скрие последния амулет в чука. Защо?

— Зелов го убедил, че чукът носи късмет и ще му донесе допълнително богатство.

— Зелов работил с години, за да може чукът да затвърди влиянието му над царя. Този е бил само последният и най-успешният опит. Защо е смятал, че може да спечели власт по този начин?

— Нямам представа. — Джослин извърна поглед. — Защо ти не ми кажеш?

— Николай II бил силно религиозен.

— Това не е тайна. О, да, спомням си, Зелов казал на царя, че чукът бил благословен от Распутин.

— Да, но това било само последната капка. Зелов вече си бил проправил път към царя.

— Говориш много за чука.

— Защото винаги ми се е струвало странно, че двамата с митрополит Димитри бяхте така твърдо решени да вземете чука. — Направи пауза. — Дори да бе заради парите, които щяха да нахранят децата по целия свят.

Той я погледна.

— Какво искаш да кажеш, Ирана?

— Че богатството на царя изкушава много хора. Но не теб, митрополит Димитри и митрополит Нартов. Така че трябва да е нещо друго.

— Разбира се. Искахме той да не попадне в ръцете на Зелов, Стонтън и други като тях.

Ирана поклати глава.

— Звучи вероятно. Но не достатъчно.

— Тогава какво?

— Самият чук — каза тя тихо. — Мисля, че когато Михаил Зелов отишъл при Нартов, му казал нещо, което със сигурност му е спечелило достатъчно пари да стане крал в Америка.

— Така ли? И какво ли е то?

— Зелов бил обсебен от чука. Върнал го от Йерусалим. Мислел, че му дава сила и власт. Какъв ли може да е бил чукът, изровен в Свещената земя, за да му навява такива мисли?

Видя как вената на слепоочието на Джослин запулсира. Той дълго време не отговори.

— Говориш за кръста. Доста невероятно, граничецо с фантазията, Ирана.

— Е, и аз бях изумена, когато осъзнах накъде ме водят разсъжденията ми. Граничецо с фантазията и най-вероятно невъзможно за доказване. Но мисля, че митрополит Нартов е вярвал достатъчно на Зелов, за да се опита да му отнеме чука. Дори чукът да е представлявал върховната саможертва, Зелов го използвал, за да разпалва алчността и злото. Нартов не могъл да понесе дори мисълта да рискува да остави чука в ръцете на Зелов. — Поклати глава. — Както и митрополит Димитри. Нартов вероятно е споделил подозренията си с него и приятелят ти е искал само да защити света от злото, каквото са всички като Зелов.

— Ако си права, изглежда, че всичко се е объркало — каза Джослин.

— Митрополит Димитри се опитваше да оправи нещата.

— Казваш, че в дръжката на чука няма скрит амулет и че съкровището на царя не съществува?

— Не. Вярвам, че царят го е използвал за целите си. Но не съкровището пазехте ти, митрополит Димитри и митрополит Нартов.

Джослин я гледаше право в очите.

— Няма да призная нищо, Ирана.

— Знам. Митрополит Димитри вероятно те е накарал да се закълнеш, че няма да говориш на никого за това — каза Ирана тихо. — А ти никога няма да нарушиш дадената дума.

— Да. Ако дам дума, никога не я нарушавам — каза Джослин. — Права си още, че това никога няма да бъде доказано, но може да причини безкрайни конфликти и проблеми дори само да бъде споменато.

— Съгласна съм. И точно това ме измъчва. — Усмихна се леко. — И точно затова реших да говоря с теб.

— Не бива да се тревожиш. Чукът изчезна и може би никога няма да бъде открит отново. Онова копеле Стонтън сигурно го е скрило много добре.

Ирана кимна.

— Да, мисля, че си прав за това. Добре го е скрил.

— Какво ще правиш, в такъв случай? — Тонът на Джослин бе настоятелен. — Остави това, Ирана. Знаеш каква врява ще се вдигне, ако започнеш дори само да намекваш за подозренията си.

— Нищо няма да намеквам, Питър. Не и аз. Обикновено казвам всичко високо и ясно и напълно откровено. Славя се с тази своя черта.

— Която е похвална. Но не и в този случай.

— Все още се опитваш да пазиш чука, Питър. Но няма нужда да го пазиш от мен.

— Трябваше да го пазя, защото обещах на Димитри. Ако в твоите предположения има истина, Димитри щеше да настоява съкровището на царя да се използва за добро и въобще нямаше да подлага на съмнение произхода на чука. Нека да оставим Бог да реши.

— Опитвам се да го направя, но понякога Бог иска от нас да се справим сами.

— Но не и в този случай — подчерта Джослин. — Не го прави, Ирана.

Дали беше прав? Сърцето и душата ѝ искаха да помогнат на децата, за които бе мислил и митрополит Димитри. Но щеше да бъде ужасно да хвърли християнския свят в смут. Точно това биха искали Зелов и Стонтън.

А имаше и толкова много въпроси. И отговори, за които Джослин дори не знаеше. Той мислеше, че чукът все още е изгубен, а това щеше да забави вземането на каквото и да е решение. Тя всъщност не бе дошла при Джослин за съвет, търсеше само потвърждение на подозренията си и човек, с когото да си подели тежестта. Кое то вероятно не бе справедливо по отношение на него. Винаги бе носила сама бремето си и накрая и това нямаше да се окаже изключение.

Ирана пак погледна към тучната зелена морава и яркото синьо небе. Денят бе така красив, че ѝ се прииска да го скъта в паметта си, за да може да му се наслаждава завинаги. Имаше такива прекрасни спомени и от остров Микала. Всеки ден бе подарък и благословия.

Защо се тревожеше, след като вече бе получила толкова много подаръци и благословии? Трябваше да се изчисти от егоизма и отговорите щяха сами да дойдат при нея. Да действа сега или да действа по-късно? Ролята ѝ във всичко това щеше да ѝ се изясни само ако го приемеше така, както приемаше всеки прекрасен ден.

Благословия...

— Митрополит Димитри беше много мъдър човек, Питър — усмихна се Ирана и се облегна назад. — Да, сигурна съм, че Бог може да се погрижи за това. Да го оставим на него.

ЕПИЛОГ

*Четиринайсет месеца по-късно
Заливът Дилън, Северна Каролина*

Гарет вървеше по плажа към нея.

Емили се скова, после се застави да се отпусне. Не трябваше да позволява той да означава прекалено много за нея.

Глупости. Той наистина означаваше много за нея. Беше ѝ липсвал всяка минута, откакто се бяха разделили при манастира. Само усмивката му беше достатъчна да ѝ се завърти главата от щастие.

Изправи се върху дюната и стъпалата ѝ потънаха в топлия пясък.

— Изглеждаш... добре.

— Само това ли ще кажеш? — запита той. — Чаках да ми се обадиш повече от година. Питях се дали въобще някога ще го направиш.

— На медиите им бе необходимо много време, за да погледнат на мен като на минала история. — Направи пауза. — А и исках да съм сигурна, че всички рани и белези са на път да заздравеят. Няма да съм от полза за никого, ако не съм полезна на самата себе си.

— И трябваше да се справиш съвсем сама ли? — Лицето му бе безстрастно. — Да ме оставиш извън това?

— Да. Така мислех. — А и не беше сигурна в него. Нито тогава, нито сега. Беше дошъл, но сега, когато вече беше тук, тя не можеше да разбере чувствата му. Обърна се и заслиза по дюната. — Ще ме изпратиш ли до къщата?

— Защо не? — Изравни крачка с нейната. — Това е първото, за което ме молиш. Трябваше да гледам отстрани как преминаваш през ада, който Фъргъсън ти бе подготвил, без да мога да ти помогна.

— Не беше приятно, но не беше и ад. Само трябваше да помня, че накрая ще свърши. — Усмихна се. — Развеселих се малко, като видях, че Фъргъсън е обхванат от гняв и разочарование, след като не намери и следа към чука във вещите на Стонтън. Имаше копията на трите амулета, копие на картата и копие на „Книга за живите“, но

нищо друго. Никакъв чук. Проследи стъпките на Стонтън шест месеца назад само за да е сигурен, че не пропуска нещо.

— И отказа ли се?

— Нямам представа. Мисля, че да. Той вече е вън от живота ми. И искам да остане там. — Погледна морето. — Скоро ще се върна на работа. Тук съм само за да подредя мислите си. Наех къщата, защото е на плажа и граничи с десет акра гора. — Кимна към зеленината в далечината. — Дървета, по които да се катеря, и животни, които да снимам...

— Както си правила, когато си била с баща си. Връщат ли се спомените?

— Да. И всичките са добри. Но човек не може да живее със спомени. — Погледна го. — Как е Ирана?

— Не си говорила с нея?

— Не. Ти си първият, на когото се обадох. Тя щеше да бъде следващата. Как е тя?

— Болницата ѝ на остров Микала отново е построена. Попълва екипа и оборудването си.

— И това е всичко?

— Достатъчно е. — Погледна я с любопитство. — А ти какво очакваше?

Не знаеше. Ирана не би направила нищо прибързано. Нищо, което да не е обмислила от всички страни и задълбочено. Може би щеше да предприеме нещо по-късно... или никога. Както ѝ бе казала Емили, изборът бе неин.

Отговори на въпроса му с въпрос.

— А Поли?

— Работи с Ирана на острова. Върши всичко — от поддръжка до проучвания и проекти.

Проекти. Какви проекти? Поли и Ирана? Каква необичайна и загадъчна комбинация. Каква полза би имала Ирана от...

Изведнъж застина, когато отговорът изникна в съзнанието ѝ.

— Мили Боже!

— Какво има?

Тя се усмихна лъчезарно.

— Нищо. Абсолютно нищо. Просто ми хрумна, че ако искаш да изпереш милиони пари или да ги раздадеш за благотворителност, ще е

най-добре да се обърнеш към Поли.

— Мислиш, че съкровището е в Ирана?

Емили кимна.

— О, да. Ще бъде интересно да разберем...

— Пет пари не давам за съкровището — каза той грубо. — И се уморих да говоря за Поли, Ирана и Фъргъсън. — Спря и се обърна с лице към нея. — Искам да говорим за мен. За нас. Затова дойдох. Направо на въпроса. Имаше своите проклети време и пространство. Прекалено много и от двете, ако питаш мен. И така, сега да говорим за мен.

— Какво искаш да кажа? — Не, това издаваше прекалено безразличие, каквото тя не изпитваше. — И защо, въобще, дойде тук? Може би, за да ми кажеш, че съм била права да поискам време и пространство и си решил, че между нас не може да има нищо. Откъде да знам? — Пристъпи към него. — Но ето какво знам. Никога не съм срещала мъж, когото да съм искала или уважавала като теб. Дали те обичам? Мисля, че да, но никога няма да съм сигурна, докато не поживея с теб и не споделим и нещо друго, освен заплахите и травмите. Заслужаваме шанса да се открием един за друг. И точно това ще направя. А ако не искаш, ще те следвам по петите, докато не се предадеш. Ще трябва да ме арестуващ, за да се отървеш от мен. А когато ме пуснат от затвора, отново ще те преследвам. — Пое си дълбоко дъх. Защо да не спестиш време и на двама ни и да не се предадеш сега? Обещавам да ти дам всичко от себе си.

Той се усмихна.

— Какво интересно предложение.

— Само това ли ще кажеш?

— Да, по-добре да приема с грация, защото очевидно няма да променя решението ти. — Взе лицето ѝ в дланите си и каза с дрезгав глас: — Слава на Бога!

Заля я такава силна радост, че известно време не можеше да си поеме дъх.

— О, да, слава на Бога! — каза с треперещ глас. — Мисля, това означава, че няма да ми се наложи да те преследвам.

Той я целуна.

— Означава, че ще разчитам на обещанието ти да дадеш всичко от себе си за връзката ни. — Целуна я отново. — През следващите

петдесет или шейсет години. След това отново ще преговаряме условията. — Отстрани я от себе си и я хвана за ръката. — Но сега ще ми покажеш къщата, която си наела. В нея има легло, предполагам?

— Да.

— Ще започнем оттам, но не знам къде ще свършим. — Усмихна ѝ се. — А утре може да ме заведеш в гората и да ми покажеш на какво те е научил баща ти. — Топлата му длан обгърна нейната и двамата закрачиха по плажа. — Щом ще се отправим на това пътуване, каквото е откриването на другия, мисля, че искам да познавам и тази твоя страна.

Издание:

Айрис Йохансен. Четвъртият амулет

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2012

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0274-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.